ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Reparator.PDB

PDB Name: Reparátor
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.9.2001
Modification Date: 26.9.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff

Reparátor

Kapitola první

NIKDY NEŘÍKEJ UŽ NIKDY

1.

"Co byste udělal, pane Astonvarga, kdyby se ukázalo, že jsem tajnej?" zeptal se ten muž, který už od začátku připadal Ronovi povědomý.
Teď to bylo jasné. Je to jeden z těch ksichtů z Masenbova oráklu.
Ron se pomalými pohyby tlustých prstů podrbal na temeni rozčepejřené hlavy, jako by hledal šuplíček, ve kterém najde řešení zapeklité hádanky.
"No," odpověděl po chvilce pátrání, "nejspíš bych řekl, že jsem v pěkným maléru."
Odpověď vyloudila na fízlově tváři úsměv toho druhu, jaký pedofilové přidávají školačkám jako prémii navíc k pytlíku bonbónů.
O pedofily a další magorofily se starali hoši od Morales.
"Je to tady!" řekl vítězně. Z náprsní kapsy vytáhl plochý orákl s karabinkou. Kroucené flexo se mu táhlo do kapsy a snad ještě hlouběji, někam do futra. Možná dokonce, že ho měl ukotvené mezi žebra, aby mu orákl nějaký chmaták nevyfouknul. Zjevně nedůvěřoval své schopnosti ochránit obsah kapes, zatímco se bude starat o bezpečnost Impéria. Cvrnknul do víka. Radostně odskočilo a na displeji zamžouralo žluté oko sokola, jehož hlavu vroubilo šest cípů hvězdy policejního sboru Fenix. Sokol se tvářil přísně a silným zahnutým zobanem by jistě byl s to ucvaknout flexo hned za karabinkou, kdyby ho jeho pán vypustil z klece displeje. Ron Astonvarga se však nemohl pohledem na přísného ptáka dlouho kochat. Obrázek po vteřině morfoval do podoby majitele oráklu a Ron četl: TIMOFEJ NIKOLAJEV, PÁTRAČ, 4. PRIORITA, BA 390- 34-11.
"Vida, Timofej," řekl Ron. Firma Fenix měla na starosti nelegální technologie, a tudíž i nelegální profese a tudíž i jeho samotného.
Rona Astonvargu, reparátora.
"Co se vám na tom nezdá?"
"Nic. Jenom že už jednoho Tima znám. Fajn chlap, bejvalej rourák."
Fajn chlap... To se o Nikolajevovi říct nedalo. Už sám jeho obličej byl rozhodně mnohem méně impozantní, než tvář symbolického opeřence na displeji oráklu. Vyhublý, orámovaný zplihlými tmavohnědými vlasy, pokrytý řídkými vousy všude tam, kde na mužském obličeji vousy mohou růst. Kdyby to šlo, nechal by si je vyrůstat i přes oči. Právě tyto oči zahnané do kouta prozrazovaly, že Nikolajev je zvyklý na prohru. Vlasy i vousy sloužily jako maskovací síť. Jenže maskovací síť, pokud ji spatříte, slouží jako cedule s nápisem ZDE JE NĚCO SCHOVANÉHO.
"Copak není v pořádku?" přiblížila se k jejich stolu paní Simonová, majitelka Laguny. Byla to plecitá padesátnice se složitou sexuální minulostí, v níž několikrát vystřídala pohlaví. Nyní byla na nějakou dobu ženou, nicméně experimenty se steroidy nechaly na stavbě jejího těla stopy, jež jí sice navždy znemožňovaly účastnit se soutěží o Miss Arkádie, avšak podniku šetřily výdaje za vyhazovače.
"Jak se to vezme," řekl Ron Astonvarga. "Tady pan Nikolajev je tajnej, a já mu slíbil, že se poděsím, až mi to prozradí. Jenže teď, když došlo na lámání chleba a vybalil na mě placku, mi tak nějak nejde přes pysky říkat, že jsem v maléru."
Paní Simonová přikývla, že rozumí, třebaže by jí dělalo potíže někomu přetlumočit obsah Ronovy složité promluvy. Klíčové slovo "tajnej" jí však postačilo k orientaci. Obrátila se k Nikolajevovi a zamračila se.
"Pan Astonvarga je řádný člověk," pravila. Lopatovitýma rukama si přejela po bocích krytých koženou zástěrou s klokaní kapsou na břiše.
"Je to reparátor," ušklíbl se Nikolajev. "Tomu říkáte řádný člověk?"
Paní Šimonova se rozhlédly kolem sebe s hraným úděsem ve tváři, jako kdyby jí Nikolajev sdělil, že Ron Astonvarga rozčtvrtil a snědl vlastní dítě.
Blížila se policejní hodina, podnik měl licenci na denní provoz, a zanedlouho jeho místo vystřídá modlitebna

šintoistického ritu. U baru sedělo několik posledních štamgastů. Všechno si už pověděli a hleděli si jen piva. V koutě vysedávalo několik řepů přikonektěných na sportovní kanál. Jeden se natřásal jako by onanoval, až na něm transferáky chrastily. Nejspíš sledoval zápas v boxu a byl samozřejmě v kůži toho, co vyhrával. Pornokanály se v podniku paní Simonové netrpěly. Tohle byl podnik pro sportovce. Na stěnách visela tridéčka šampiónů v plasmovém surfu, přeborníků gundo a jako vzpomínka na staré krásné časy portréty es kosmických závodů. Jinak tu bylo skoro prázdno, jen u jednoho stolku seděla osamělá mladá žena v bundě vojenského střihu a četla si papírovou knihu.
"Reparátor v mém podniku? Já jsem řádná živnostnice! Jen se podívejte do toho vašeho oráklu! Licence v pořádku a kdybych neplatila daně, umřel byste hladem!"
"Což by byla nenapravitelná chyba," dodal Astonvarga, "ledaže by paní Nikolajevová porodila nového pana Nikolajeva."
"Vás ten humor přejde," odpověděl Nikolajev. "Máme tu hlášení.
Bar Laguna, Baroudův koridor, Arkádie, Luna. Ron Astonvarga, oprava drtiče odpadků. Vidíte? Oprava drtiče odpadků, klasifikovaného jako vyměnitelný! Jste parazit, Astonvargo, jako všichni reparátoři.
Vy a vám podobní berete lidem práci. Jste písek v soukolí společnosti."
"No a vy jste ten olej. V soukolí tečete, aby ty zuby do sebe pěkně zapadaly, že ano?"
Nikolajev vstal od Astonvargova stolu, ke kterému si přisedl před pěti minutami. Chtěl se výhružně tyčit, to jistě byl jeho záměr.
Potíž tkvěla v tom, že mu někdo v tlačenici na koridorech propíchal několik kompresních vycpávek bundy, takže vypadal jako pašerák jitrnic. A na pašerácích jitrnic nic impozantního není.
"Máme svědka," řekl Nikolajev slavnostně, tónem hodnostáře křtícího letadlovou loď.
"Jinak byste sem asi nechodil, viďte?" zvídal Astonvarga.
Nikolajev beze slova zamířil k pultu. Odstrčil nějakého šupáka a zasunul se k cvalíkovi, který držel sklenici plzeňského oběma rukama a vejral do pěny s napjatým očekáváním, kdy odtud vyskočí delfín.
,Vy jste Benjamin Vild," řekl kulatému pivaři Nikolajev. "Vaše hlášení máme registrováno. Nezákonná oprava drtiče odpadků, porušení paragrafu čtrnáct odstavec dé zákona o industriální ochraně.
Máte nárok na odměnu ve výši do dvou a půl tisíc plus třicet procent hodnoty zařízení denaturovaného opravou."
"Jo," řekl tlouštík do pěny jako do mikrofonu. "Já jsem Vild a vy jste fizl, kterej buzeruje bezúhonný občany a odsere si to podle paragrafu sedm odstavec a, b a g zákona o bezpečnostních organizacích."
"Pane Nikolajev, je vám jasný, že tenhle podnik je pod záznamem?"
přiblížila se k pultu paní Šimonova s Astonvargou v závěsu.
"Každý vaše slovo je v krystalu. A já mám u Fenixů známosti. Kapitán Bataglio sem chodí na pivčo."
Nikolajev položil orákl na pult, když ho předtím otřel hřbetem ruky od pivních blemstanců.
"Vy si všichni myslíte, že přechytračíte zákon. Jenže my máme důkaz!"
"Na ten jsem tedy zvědavá," řekla paní Šimonova.
Nikolajev aktivoval přehrávku. Vild líně otočil hlavu a díval se na displej přes rameno, narvané masem jako mičuda. Tajný poklepával prstem.
"Vidíte? Hlášení občana Vilda. Identifikace..."
"Tak počkat," řekl Vild. "Tu identifikaci chci vidět. To by mohl říct každej, hlášení občana Vilda. Jenže občan Vild nemá o žádným hlášení tušáka, jasný?"
"Tvrdíte, že to není vaše hlášení?"
Teprve teď se Vild pustil sklenice. Kupodivu neupadl. Sáhl do náprsní kapsy pro svého pé-asistenta a položil ho na pult tak, že policistův orákl jemně odstrčil do loužičky piva a svůj umístil na jakž takž suché místo. Kontrolky obou asistentů zamžikaly, jak si spolu identifikační moduly povídaly. Listovaly v barvách duhy až se shodly na červené.
IDENTIFIKACE NEGATIVNÍ, stálo na displejích obou přístrojů.
"Co na to řeknete, pane Nikolajev," ozval se Astonvarga, nahlížeje paní Simonové přes rameno, "když se teď ukázalo, že jste porušil sedmičku? Nejspíš, že jste v pěkném maléru. Vy jste tady na pana Vilda vyrukoval s vykonstruovanou identifikací! Říká se tomu policejní šikana."
"No jo, šikana," přisvědčil Vild. Otočil se do lokálu. "Viděli jste to všichni, že jo?" oslovil štamgasty, jako když dirigent zvedne taktovku, a štamgasti shodně zahudli.
"Jo," řekli štamgasti.
"Což o to, že jsme to viděli," pravila paní Šimonova. "Hlavně, že je to na krystalu."
Ukázala významně prstem vzhůru. Teprve teď vyšlo najevo, proč Vild seděl jak pecka. Objektiv číhal nad pultem a jeho optická osa tvořila pěknou kolmici zrovna v místě, kde se na Nikolajevově displeji černala ona dvě slova: IDENTIFIKACE NEGATIVNÍ.
"To není možné. To nemůže být," řekl Nikolajev a oči se mu tetelily v koutě jako písklátka, když do hnízda nahlíží Míca. "Nechal jsem si hlášení ověřit na technickým... Všechno štymovalo!"
"Nevím, nevím. Nějak se v tom nemůžu vyznat," pravila paní Šimonova. "Budu muset zavolat mému dobrému příteli kapitánovi Batagliovi, jak je to možné, že mi jeho člověk obtěžuje v podniku hosty, obviňuje je z nezákonné činnosti a používá vykonstruovaných svědectví. Ochráním před policejní šikanou tak dobrého hosta, jako je pan Vild, i kdybych měla riskovat licenci. Ten drtič si nechcete prohlídnout, že ne? Všechny plomby jsou v pořádku."
Jak by ne. Ron Astonvarga si rozuměl se stroji. Věděl, co potřebují.
A pracoval rychle, právě díky tomu, že strojům rozuměl. Dokázal je otevřít tak rychle, že byl s opravou hotov dřív, než se orákl dohledové služby zmohl na kontrolní dotaz.
Nikolajev se podíval Astonvargovi do očí. Odehrál se mezi nimi němý dialog typu "já vím, že ty víš, že já vím" a

Nikolajev se už už nadechoval, aby spustil zařikávačku o osobní prohlídce, čímž by se Astonvargovy temné předtuchy naplnily, když vtom promluvil chlápek, který se prve nechal odstrčit od pultu. Vychcánek kamarád se kupodivu projevil jako drsňák. Přestal si prohlížet tridéčka, což byla činnost, které se v posledních dvou minutách plně věnoval, a řekl:
"Víte, kdyby se tu teď strhla, dejme tomu, rvačka, pan Astonvarga by nejspíš utekl, on není moc velký rváč, víte? Takže potom byste tady zbyl v podniku, kterej má všechny plomby v čajku, na stole orákl s falešným svědectvím a pár chlapů by mělo rozbitou hu- bu. No a můj právník by mohl snadno dojít k názoru, že jste se krom všech těch průserů o kterejch šla řeč dopustil i zastrašování občanů, což ošetřuje paragraf třicet šest zákona o bezpečnostních organizacích. Můj právník by pravděpodobně zohlednil fakt, že ve vašich záznamech je už několik podobných přestupků, které byly prozatím řešeny kázeňskými tresty a zastavením postupu. Tomu se říká výbušná situace, pane Nikolajev."
Byl to hezký mladý muž se zasněným výrazem prokletého básníka.
Předivo jeho duše bylo bezpochyby jemné, což vyjadřoval měkkými tóny hlasu. Jinak to byl očividný gauner.
"Jak... jak můžete vědět, co mám v záznamech? To je protizákonné .." zabreptal Nikolajev a pokusil se zaklapnout svůj orákl. Zápěstí mu sevřela tuna masa a kostí, řízená z Vildova mozkového centra agresivity.
"Paní Simonová," oslovil majitelku podniku prokletý básník, "nebylo by dobře povolat... pro změnu nějakého poctivého policistu?
Já vím, je těžké takového hledat, ale možná by se obtěžoval pan kapitán Bataglia osobně."
"Ale pane Haster," řekla paní Simonová. "Hádky nejsou dobré pro kšeft, to přece víte dobře. Myslím si, že se dá všechno vyřídit po dobrém, dietní cestou."
"To půjde těžko," smutně kýval hlavou prokletý básník.
"Moje občanská integrita je, kurva, těžce narušená," napodobil pan Vild ponurý tón Hasterova hlasu. "Nevím, jak se z toho vzpamatuju.
Budu muset navštívit svého psychoterapeuta. Vždyť tohle je jasný spiknutí za účelem úřední buzerace! Tady pan Astonvarga je řádnej živnostník s licencí na stavbu automatonů. Copak se to dá tolerovat, aby se ho nějakej řízl pokoušel ždímat a tahal do toho řádný občany, jako jsem já?"
Nikolajev vypískl v posledním pokusu obhájit úřední autoritu.
"Vy a řádný občan? My víme, co jste zač..."
"Bolí?" zeptal se Vild a starostlivě se zahleděl na policistovu sevřenou ruku. Ve směru od místa stisku ke zdroji krevního oběhu byla nezdravě červená, ve směru opačném bílá. "Co jsem zač? Co o mně víte?"
Stisk povolil. Nikolajev úlevou vydechl, jako když se někdo v parném dni napije mirindy.
"V záznamech jsou i neověřené věci," řekl bez nadšení v hlase.
"Já je tam nedal."
"Jaký věci?"
"Pomluvy od nezodpovědných lidí. Nezákonný prodej práv po zesnulých... Au! Už to nedělejte! Já netvrdím, že prodáváte práva."
"Prodej práv..." řekl básník. "Zajímavý motiv, nezdá se vám, paní Simonová?"
To byl okamžik, kdy paní Simonová odmítla dál kooperovat.
"O něčem takovém nevím, nic jsem neslyšela, nikde jsem nebyla a živím se řádně a poctivě. Proti panu Astonvargovi nic nemáte, viďte, pane Nikolajev?"
"Ovšem, že ne. Šlo o mýlku, o planý poplach..."
"To jsem ráda. Pojďte se mnou, pane Astonvarga, on se pan Nikolajev bude chtít zřejmě pánům omluvit. To není nic pro nás."
Astonvarga pokrčil rameny a vykročil za ní. Záda měla tak široká, až to vypadalo, že nese putnu.
Celý incident trval kratičce a nevyvolal v podniku víc pozornosti, než kdyby někomu upadl kapesník. Paní Šimonova kráčela do svého ofisu a Astonvarga šel za ní. Když míjel portréty sportsmanů, podíval se na ně a po rtech mu přejel provinilý úsměv.
Na jednom z nich byl i jeho klonový bratr, legenda kosmického sportu Bart Astonvarga, který zahynul při nikdy neobjasněné havárii závodního člunu Drakkar kdesi za oběžnou dráhou Jupitera.

2.

Ron Astonvarga klusal po pěším pruhu Baraudova koridoru směrem k osmému větvení. Blížila se šestá hodina večer a obchodníci už začínali balit krámy. Obchodní kubikuly zajedou po kolejnicích do nitra bloků a na jejich místa se z podzemí vysunou na atraktivní polohu pochůzného levlu zábavní podniky, noční vinárny, herny, virtuální cestovky, chrámy obskurních kultovních společností i skutečných církví, salóny pro hetero - poly - homo - kybo - sado - maso - sex, sanatoria pro nevyléčitelné choroby obchody s právy, věštírny, úpravny paměti, tělocvičny, šiftové obchody a hospody Po expresním pruhu svištěli občané s právem na veřejnou dopravu, všichni poněkud nachýlení dopředu, jak byli zvyklí spěchat vstříc něčemu, v podstatě čemukoli, hlavně úspěchu, zahledění do sebe, kde jim v nitru lebky duněly trháky večerního zpravodajství. V horním prostoru koridoru houstnul proud gravomobilů, unášející majitele obchodů i majitele práv na veřejnou dopravu i bez práva poškrábat se na zadku do Paradisa, luxusní čtvrti lunárního habitatu Arkádie. V pravidelných odstupech se proudem mobilů sunuly pestrobarevné doutníky torpéd lžícové dopravy Dnes neměl Ron ani pomyšlení prohlížet si lidi, které na pěším pruhu potkával. Bývala to jeho oblíbená zábava. Na rozdíl od řádných občanů na expresce, kteří byli oblečeni podle NABÍDKY SEZÓNY a tvářili se, jak to předepisovali dirigenti ÚSPĚCHU, tihle lidé se oblékali a chovali podle vlastního gusta. Každý z nich se narodil se všemi právy a jak pak propadal řidšími i hustšími síty sociálního výběru, osud mu dával rány a štulce zleva zprava. Kdo

nepropadl, byl vylisovaný do úhledného, předem daného tvaru. Ti méně šťastní se podobali plastelinovému bloku nahodile hnětenému prsty osudu, toho doposud nikdy neporazeného siláka.
U paní Simonové to dopadlo jakž takž dobře, aspoň v první fázi, vyklouznul Nikolajevovi z pazourů. Slova paní Simonové mu však pořád hučela v uších.
"Nějakou dobu mi do podniku nelezte, pane Astonvarga," říkala mu, když se s ní loučil krátce poté, kdy si Vild a jeho vychcánek vyvedli Nikolajeva z podniku a naložili do grava. "Nemám ráda potíže.
Jste sice dobrej pracant, i když je to s váma vždycky na dlouhý lokte, vždycky jsem s váma byla spokojená, jenže zase nejste tak dobrej, abyste mi stál za tahanice s Fenixem."
"Víte dobře, že to nebyla moje vina," hájil se Ron. "Všechno to spískali ti dva šizunci, Vild a ten krasaveček. Kšeftujou s právama.
No a potřebujou úplatný policajty, jinak by nemohli kšeftovat. Připravili na Nikolajeva boudu, zfikslovali hlášku a zmáčkli ho. Oni potřebujou úplatný policajty k práci. Jinak by nemohli fungovat. Potřebujou nový a nový, protože mezi úplatnejma policajtama je velká odúmrť," odříkával litanii pravd, které Simonová znala, pro případ, že by na nějakou zapomněla.
"To já vím," řekla paní Simonová zasmušile.
Bodejť bys nevěděla, pomyslel si Astonvarga. Bylo mu jasné, že je do obchodu s právy zapletená. Jakmile Vild a jemu podobní policajta párkrát vydojí, dají paní Simonové hlášku a ta vyždímaného agenta předhodí Batagliovi. Fungovalo to hladce a elegantně jako mechanické soukolí automatonu. Někdy až moc hladce a Astonvarga podezíral Batagliu, že sám připravuje půdu, že polévá podlahu mazivem, aby po ní uklouzli agenti, kterých se potřebuje zbavit. Mohl by je od Fenixu rovnou vyhodit. Jenže to by mu dělalo ve sboru špatné renomé pedanta a péráka. Spojení s Vildem a Simonovou je pro něho výhodnější. Oddělí zrno od plev, u nadřízených si nechá udělat čárku do bílého notesu a ještě na tom vydělá.
"Potíž je v tom, Rone, že jste do věci zataženej."
"Já za to ale přece nemůžu!"
"Můžu, nemůžu. Kdo tady mluví o vině?" podivila se paní Simonová Ronově naivitě. "Nikdy nejde o vinu. Vždycky jen o vejsledek."
Tohle byla pravda a zapadalo to do logiky On sám, Ron Astonvarga, hrál svoji životní hru podle stejných pravidel. Nezáleží na tom, co je a co není správné, natož pak spravedlivé.
Záleží jen na tom, co je a co není.
Momentálně to vypadá tak, že ho namočili do cizího kšeftu a paní Simonová ho v podniku mokrého nechce. Už proto, že by dělal ťápoty po koberci.
"Udělám si na nějakou dobu voraz," nabídl jí.
Usmála se na něho.
"Mám ráda rozumný lidi. Víte, na vašem místě bych změnila vzduch. Tady v Arkádii se policajti moc roztahujou. Jenže Luna je veliká. Co byste říkal Eldoradu? V Lunagradu to taky není špatný."
"Nemám právo opustit habitat," řekl Ron. "Prodal jsem ho už dávno."
"Tohle vyprávějte nějakejm blbejm zemákům a ne mně, Rone.
Vy, že byste si nenašel cestičku propustí? Vás to drží doma, nemám pravdu? Jen se nedělejte, já vím, že tam máte to děvčátko, tu Minii.
Co jsem slyšela, zaslouží si trochu tý něhy. Dám vám vědět, pane Astonvarga, až se věci uklidněj."
Dám vám vědět, to znamená, dám vám kšeft. To bylo dobré.
Dveře se sice zavřely na zámek, ale nejsou zazděné. Kéž by to vždycky tak dopadlo! V hlavě se mu honily myšlenky.
Měl byste změnit vzduch, říkala paní Šimonova. Dovedl si navymýšlet tucet způsobů, jak to zařídit. Jenže co s Minií? Bez něho by umřela v šuplíku.
Takovej Vild by řek, no a co, o jednu chcípnutou holku víc.
Potíž byla v tom, že Ron Astonvarga nebyl jako Vild.
Moc velká potíž. Horší, než někdy dokázal unést.
Minie ho drží doma, to byla svatá pravda, co řekla paní Simonová...

3.

Smůla se mu v poslední době lepila na paty s nepříjemnou důsledností.
Mohla by už s tím přestat. Smůla i štěstí jsou běžci na střední vzdálenost, žádní maratónci, a rádi si předávají místo ve vedení.
Pokud ovšem člověk není blbej a nerozhodne se štěstí podporovat.
To se pak smůla nasere a usadí se v čele a je tam furt.
Ron se naučil s oběma vycházet a když se vedení zmocnila smůla, trpělivě čekal, až ji běh v čele omrzí. Podle jeho zkušeností by už měla být u konce s dechem Čekal tedy že dostane od paní Simonové kšeft. Věděl, jak to v Laguně vypadá po technické stránce a že je tam lecos, co si zaslouží výměnu. Kuchyňské agregáty měly už vypršenou likvidační dobu a on sám u nich už dvakrát fixloval datum výroby. Elektronika sama sebe už dávno picla, ta hasla automaticky a mezi polymolekuly nedosáhl, i když, jak říkal, si s technikou rozuměl.
Dovedl si však poradit v tlačenici a dokázal by to i dnes, nebýt toho mizerného pechu.
Místo toho všeho si z jeho samého udělal kšeft Vild a ten druhý frajer.
No, uvidíme, říkal si Ron.

Všechno se ukáže, až jak to dopadne u Masenby.
Masenbův podnik byl šiftovaný a vysune se až za dvě hodiny Ron musel tu dobu nějak protlouct. Domů nemohl, nebyl jeho šift a v bytě se roztahoval nájemník z druhé šichty nějaký Ind, po kterém vždycky zůstal smrad po kouřových tyčinkách i po vakuovém čištění a Minie bivakovala ve svém šuplíku.
Uměl být trpělivý, avšak dnes mu to nějak nešlo. Byl nervózní a navíc měl neodbytný pocit, že ho někdo sleduje. Znal sto a jeden trik, jak sledující očko odhalit a zbavit se ho. Několikrát se otočil a vyrazil opačným směrem, zapadl do krámku s implantáty a omylem vešel i do holičské oficíny jejíž majitel se rozzářil při pohledu na jeho pačesy stékající přes límec a frňousy připomínající smeták a Ron musel rychle dát zpátečku, jinak by ho posadil do křesla připomínajícího chirurgický polyautomat, celého ježatého chapadly a sprchami a vonítky a pudrátky a masírovači. Měl dobrou paměť na obličeje a byl si tedy jist, že habitat chrlí do pěšího pruhu nové a nové tváře. Fenix nebo Securita nebo Policie nebo Militia, nebo jak se všechny ty sbory jmenují, by na něho musely nasadit armádu sledovačů, aby očko neodhalil. Na to byl moc malá ryba. Že by Kempten, superfízl z císařské tajné služby? Ten by ho nepotřeboval sledovat, věděl o něm všechno, včetně toho, že pracuje jako reparátor. Kvůli pitomému drtiči odpadu v hospodě by ho nepotřeboval dávat sledovat.
Dvě hodiny prochodil, proklusal, prošplhal po schodištích, až se konečně dočkal. Masenbův podnik Klub nostalgiků už vyjel z podzemí a nahradil obchod Potřeby pro tuláky, výbava pro výpravy do vakua všeho druhu. Sem chodili bývalí rouráci, piloti a kosmičtí závodníci, přehrávali si záznamy o soutěžích dávno zapomenutých a hádali se, jestli Gekkon měl šanci vyhrát Velkou Solární v pětadevadesátém, kdyby ho Konetova stáj nevyprotestovala kvůli složení paliva, a jak to bylo v roce ošum s homologační přílohou dé dva a podobně.
Rona tu přijímali, protože to byl klonový brácha starého Bárta.
Dávali mu ovšem najevo jistou přezíravost a Ron musel ledacos přeslechnout, aby mezi nimi obstál. Zároveň se tu ovšem scházely i podezřelé existence, bývalí Průkopníci a aktivisti Nové Hranice, všelijaká péčka i nostalgici, kteří vydrželi hodiny civět na velkoplošné skríny. Samozřejmě, ty části hvězdné oblohy na nichž byly vidět hvězdy s kdysi navštěvovanými světy, cenzura blokovala. Každý, kdo tam přišel, musel taky počítat s tím, že v databankách tajné policie bude mít o elektronickou kaňku víc. Ron patřil k vyvoleným, měl tam schovanou osobní flašku Grant's a skleničku s jmenovkou.
Vešel.
Klub, pravým jménem hospoda, byl designován jako vnitřek kosmické lodi. Displeje vnějšího pohledu, řídící centrum, pilotní křesla, dokonce i závěsná lehátka pro ty, kdo si chtěli staré ve ér záznamy vychutnat v horizontální poloze.
Bylo ještě brzy. Kapitán Masenba, někdejší pilot, který také létával Solární a pamatoval Ronova bratra, leštil sklenice.
Šedovlasý černoch s okázalou oční protézou na sežehlé levé polovině tváře.
Jedna z chodících legend. Když ještě směli takoví lidé do masmédií, bylo ho plné kombo. Krásně vyprávěl, dramaticky i s humorem...
Teď dělal hostinského. Byl v tom kus vzdoru. Já, chlap s hubou ohořelou, já se nenechám zkorumpovat, abych vozil po trasách fracht'áky s konfekčním prádlem, jak to dělá tolik bejvalejch rouráků. To raděj budu dělat barmana a budu obsluhovat takový nepokořený frajery, jako jsem já. Ron ovšem věděl, jak to s jeho nepokořeností vypadá.
Musel vycházet s policií i s politickejma a hrál s nimi hru jednoduchou jako trojdimenzionální šachy Když Ron vešel, Masenba vzhlédl. Ron si všiml, že hadr v jeho ruce zrychlil. V tichu se ozývalo lupání utěrky Lesklý povrch sklenice odrážel Masenbovo umělé oko. Pozorně Rona sledovalo. Ron se rozhlédl po displejích.
Ukazovaly řádné pohledy, že by z nich mohl mít radost i dědičný guvernér Arkádie Mantella. Východ Slunce nad Archimedem, hra prstenců Saturnu a podobné hlouposti. Tohle se ukazovalo hejlům, cizím a neprověřeným lidem.
Když byli v podniku "tryskáči", Masenba jim poskytoval nevyčerpatelný výběr záznamů z doby Tenkrát.
Když se ještě létalo mimo hranice Sluneční soustavy Všechny planety Alfy Mabraku a hlavně kompletní Umu ze Sonory-Asdal.
"Jak máte natlakováno," zeptal se Ron žoviálně kapitána Masenby a přiblížil se k pultu.
Masenba povzdechl a odložil sklenici.
Ron se na něho podezíravé podíval.
"Neříkejte, že to pro mě nemáte," řekl "Vás ty ženský jednou zničej."
To je zajímavý, pomyslel si Ron, že dneska chodím do hospody jako ke zpovědi. Svěřuju se, a hostinský mi říkají základní pravdy životu.
Ženský mě zničej...
Byla Minie vůbec ještě ženská Zprvu to tak vypadalo Sebral ji rovnou na koridoru, devatenáctiletou holku, která za pouhopouhý rok dokázala prodat všechna práva kromě práva na život a rozfrncala prachy za pitomosti, jako je cestování nahoru na Plesnivku a na Ganymeda a na šatičky a večeřičky s kamarádíčky a kasina a individuální virtuální tripy. Ležela mezi dvěma zaparkovanými gravy hlavu zastrčenou pod emitory a třásla se na celém těle. Ron myslel, že je zfetovaná. Mohli by ji tu najít lovci těl a prodat na náhradní díly nebo zatáhnout někam do bordelu. Trvala na tom, aby jí přikryl hlavu, jinak odmítala zpod grava vylézt. Půjčil jí tedy vlastní bundu a odvedl domů. Tam z ní všechno spadlo, byla střízlivá, což bral jako obzvlášť příjemné překvapení, velmi hezká, i když na jeho vkus trochu vychrtlá, a nedělala žádné okolky se sexem. Měla to ráda a bezpochyby byla ten typ, který by ho neudal, ani kdyby prodal svoje sexuální práva. Všechno šlo tak pěkně a bylo to tak milé, že Ron ztratil ostražitost a vůbec ho nenapadlo pomyslet na potíže.
Ty nastaly, když ji ráno chtěl vystrnadit.
"Musíš vypadnout, kočičko. Tohle je šiftovanej byt. Za půl hodiny sem přijde jistej Ind a bude tu smrdět tyčinkama."
Oči, které se mu líbily, když ležela pod ním a slastně naříkala, byly najednou rybí.
"Jenže já nemůžu ven."

"Podívej, pusinko, jestli si myslíš, že jsem takovej ten jemnej chlapík, kterýho si namotáš na vidličku jako makarón, tak jseš na omylu."
"Ne, ne," zavrtěla nakrátko ostříhanou hlavou, div se jí krček neulomil horlivostí. Věru si nemyslela, že by ji tenhle ramenatý frňousatý řízek s baňatým bříškem nedovedl vykopat na koridor. "Nejseš jemnej chlapík. Jenže já... trpím agorafobií."
"To trpí každej," řekl neurvale.
Což byla pravda. Kterej šutrák se cítí dobře na volném prostranství?
Narodil se pod kupolí nebo dokonce někde v nějaké bublině a nikdy neměl nad hlavou víc prostoru, než dvě stě, tři sta metrů, co zbývalo do vrcholku báně.
"Jenže já začnu umírat, když je kolem mě víc než nějakejch deset metrů prostoru."
Proto ta hlava zastrčená pod gravem... blesklo Ronovi myslí.
Nekecá?, napadlo ho.
"Jak ses tam dostala?"
"Zhoršuje se to poslední dva, tři roky. Brala jsem prášky, nechávala jsem si dělat sondy. Včera jsem navštívila chlapíka, léčitele, doktora, čaroděje... Ode všeho něco, rozumíš? Slíbil mi pomoc. No, nepovedlo se to. Něco ve mně prasklo a..."
Rozhodila ruce a pokrčila rameny. Měla je tak špičatá, že div neprotrhla bílé tričko s namalovanými rybičkami.
"No jo," řekl Ron. "Jenže tady zůstat fakt nemůžeš. Já neplatím plnou činži. Pojď, zkusíme to."
Vystrkal ji do přechodové komory, otevřel vnější dveře a vysunul ji ven. Rozklepala se po celém těle. Na čele jí vytryskl pot. Podlomily se pod ní nohy.
Klepotici mohla odehrát, ten pot ne.
Ten ho přesvědčil.
Krucinál, ono ji to vzalo už na chodbě... Jak to s ní zamává na koridoru?
"Do prdele," řekl.
"Já ti to říkala."
Zatáhl ji dovnitř dřív, než se k nim propracovala ranním návalem stará Machiová, udrbaná ženská, která trávila skoro všechen čas sběrem a redistribucí informací o svých bližních.
Nějakej blbec se té holce hrabal v hlavě a pokazil to poslední, co tam ještě fungovalo. Taky reparátor. Jenže mizernej.
Teď Ron musel předvést, že jemu samotnému hlava funguje na plné pecky. Minie nemohla na chodbu, natož na koridor... Musela zůstat doma. Jenže jak? Za čtvrt hodiny...
Byl to v jistém smyslu rekord.
Za deset minut stačil demontovat a upravit schránku v přepážce tak, aby si Minie mohla vlézt dovnitř. Normální člověk by se v tak stísněném prostoru zbláznil, jenže Minie byla všechno, jen ne normální.
V té rakvi si lebedila a tvrdila, že ani nepotřebuje ve ér přehrávač.
Zavřel ji tam a vypadnul chvilku před tím, než začal šift.
"Kde zůstalo to děvčátko?" chtěla vědět paní Machiová, která už na něho čekala.
"Jaké děvčátko?"
To bylo vše, co Machiové řekl.
Když se večer vrátil domů, vytáhl Minii ze šuplíku.
Objala ho.
"Víš, že už jsem přestala věřit, že jsou na světě slušný lidi?"
"Já nejsem slušnej člověk," bránil se Ron urážce. "Já jsem reparátor."
Dala mu všechno, co měla, to jest svoje tělo. Musel jí zakázat, aby mu děkovala. Nedokázal jí zakázat, aby si slova díků neodříkávala v duchu.
Po dvou třech dnech ho to všechno štvalo víc, než si dovedl představit, že je možné.
Děkovala mu za slušnost a on na ni měl vztek, což bylo neslušné a ještě neslušnější bylo mít na ni vztek za to, že mu děkuje!
Je tohleto možný, ptal se sám sebe. Já někomu pomůžu a cejtím se jako ta nejhorší svině.
Jiný by se v bažině výčitek a protivýčitek asi utopil. Naštěstí Ron dokázal všechno převést na technický problém.
A zdálo se, že dnes by se technický problém jménem Minie měl vyřešit.

4.

Masenba obřadně složil utěrku. Nebylo to proto, že by byl pořádný jako teta Klára. Chtěl získat čas, než řekne Ronovi něco nepříjemného.
"Tak ven s tím. Vy to pro mě nemáte, co?" pomohl mu Ron.
"Ale ne...."
Masenba sáhl pod pult a vytáhl ve ér přilbu. Na první pohled nevypadala nijak zvláštně, prostě celohlavová čepice, nic nápadného, žlutá s červenými puntíky, s mohutnými očnicemi.
"Tohle je vono," poklepal Masenba prstem na očnici. "Polopropustný, něco jako okna v gravu, který generujou falešnej pohled na krajinu."
Ronovi spadnul kámen ze srdce. Popadl čepici a roztáhl ji silnými prsty. Nakukoval dovnitř.
"Jen si ji zkuste," vybídl ho Masenba.
"Ani za nic," zhrozil se Ron. "Já mám opačnej problém. Klaustrofobik."

To samozřejmě přeháněl, protože na Luně by klaustrofobik neobstál o nic líp, než Minie na Sahaře Prostě, neměl rád ve ér.
"Zaručená kvalita. Ve ér přilba pro agorafobiky Ta vaše holka si ji natáhne na hlavu a může se špacírovat třeba nahoře po kupoli.
Program bude furt kolem ní generovat zrakovej vjem omezenýho prostoru. Je to štelovatelný, vidíte? Od kontaktu po tři metry. Ona bude vnímat omezený prostor a může chodit kudy chce. S touhle přilbou na hlavě ji můžete vystrčit na koridor. Nebo propustí na frajplac."
"A co na schodech? Teďka všude dělaj schodiště."
"Našteluje na maximálku, na tři metry to před sebou uvidí pár stupínků. Co je jí po tom, že schodiště je dlouhý padesát metrů? Půjde furt po těch stupínkách, co uvidí před sebou. Je to vyzkoušený."
"Proč je to zakázaná technologie?"
Masenba pokrčil rameny.
"Co já vím? Třeba si Liga pro ochranu práva na šílenství najala teroristy na pořádnou ránu."
"Ona taková liga je?" podivil se Ron.
"Může bejt? Může. Tak asi je. A co je, to si může najmout teroristy."
"To je pravda. Jenže, Masenbo..."
"Já vím. Liga šílenců bejt může, jenže vy nemůžete zaplatit. Jo, jsou s váma potíže, Rone."
"Co víte o mejch potížích?"
"Všelicos se říká," řekl Masenba významně a zase se chopil utěrky.
Zatracený Vild, zatracená Simonová! Nikolajev, aby Ronovi zaplatil za protažený frňák v Laguně, už dal hlášku po habitatu, že to s Ronem smrdí. Lidi se ho začnou bát. A když se ho bojí Masenba, bude se ho nejspíš bát každej.
"Já jsem čistej, Masenbo. U vás jsem přece nic nedělal. Můžete si mě proklepnout."
Nový povzdech, jako by se Masenba chystal prodat právo na život.
Ron se naklonil přes pult a důvěrně ztlumil hlas.
"Vy se bojíte nalejt reparátorovi? Myslel jsem, že jste pevnější v kramflecích. Máte přece známosti," přimhouřil oči, aby Masenbovi připomněl, co všechno o něm ví. "Jo, za Tenkrát, to byste vy nebyl barman a já bych nebyl reparátor, že jo?"
Pokusil se zabrnkat na vzpomínkovou strunu. Neozval se ani tóneček. Přitvrdil tedy.
"Vy jste přece taky lítal pro vévodu Magira."
Jindřich Vilém II. Magir býval nadšený sponzor kosmického závodění a Masenba byl taky jednu dobu, někdy v pátém, šestém roce, členem jeho závodní stáje.
Tohle za normálních okolností fungovalo. Při vyslovení jména Magir kapitán obvykle roztál. Tentokrát mu jen přes oči přeběhla jakási kalná mžurka.
"Stalo se něco mizernýho, Rone. Vévoda je po smrti," řekl.
"Cože?" odmítl uvěřit Astonvarga.
"Jak jsem řekl. Hlásili to ve zprávách."
Tak to je ta blbá zpráva, kterou měl Masenba na srdci. Vévoda umřel. Jeden z posledních hlavounů, kteří drželi ochrannou ruku nad lidmi, jako je Masenba. Nad jeho podnikem. Nad nostalgiky, kterým se stýskalo po dobách dálkových letů. Kteří byli duchem pořád ještě v dobách, jimž se říká Tenkrát.
"Vévoda umřel? Opravdovou smrtí?" ubezpečoval se Ron.
"Mrtvej je jak šutr."
"Blbost," řekl Ron nedůvěřivě. "Jak může vévoda umřít?"
"Jak umírají vévodové? Když se jim nechce žít, prostě umřou a nikoho se neptaj. To je největší luxus. Umřít, když chci, a nemuset prodat právo na život."
Tak tohle mě sledovalo, blesklo Ronovi hlavou. Stín smrti.
Když mu tenkrát ve čtrnáctém roce oznámili, že Drakkar zmizel a že klonovej brácha zahynul, taky měl den dva před tragédií pocit, že ho někdo nebo něco pronásleduje. Tíseň v prsou a hrdle a kolem srdce. Neblahé očekávání. Anebo to byl jen klam?
"To je mi líto," řekl Ron.
Bylo to totéž, jako když Masenba leštil lesklou sklenici. Řekl něco, aby nemusel říct, co opravdu říct chtěl.
"No jo," odpověděl Masenba stejně prázdně. Sáhnul do regálu pro Ronovu grantsku a nalil z ní do skleničky s jmenovkou Astonvarga.
Sám si nalil tomatovou šťávu. Přiťukli si.
"Tvářite se, jako bych vévodu zabil," poznamenal Ron.
Masenba dopil šťávu a postavil upatlanou sklenici do ultrazvukové myčky. Uvnitř sklenice chvilku červeně sněžilo.
Masenba vzdychnul, sáhl pro sklenici a uklidil ji. Hadrem pak pleskl o pult.
"Nic ve zlým. Jenom mám mizernou náladu. Vévoda umřel. To znamená, že je to definitivní."
Jo, definitivní. Celej ten průser, táhlo Ronovi hlavou. Uzavřené hranice soustavy světů. Technologický limity. Neomezený růst dovnitř, tak vznešeně pojmenovali zataženou roletu, která končila za oběžnou dráhou Pluta.
Umřel vévoda a s ním i celá jedna epocha, jedna doba historie.
Kdy vlastně umírá doba? Není to jednoduchá otázka. Doba neumírá s datem, jako když na hodinách skočí nová cifra. Vzpomínky se za ní táhnou jako smrad a je pryč, když umřou ti, co pamatovali.
Definitivně, jak to řekl Masenba.
"Zvláštní náhoda, že jo?" podíval se Masenba na Rona. "Vévoda umřel a vy máte v Arkádii kolem sebe najednou plot.

V jeden den."
"Snad nemám plot u vás," poznamenal Ron.
"Jistě ne," řekl Masenba. "Víte přece, že já jsem spolehlivej."
"Jasně," řekl Ron. Napil se grantsky. Masenbův podnik nebyl nejlíp zapsaný. Guvernér by byl rád, kdyby se mu rouráci neslejzali a zůstali doma zalezlí v kubikulu a nechávali si snímat záznamy pamětí, které pak někdo nasype do krystalů a zapečetí jako přísně tajné.
Což ostatně spousta rouráků a bývalých kolonistů z Umy udělalo.
Dokud starý Magir žil, měl Masenba alespoň nějaký náznak zastání.
Ne snad, že by se od čtrnáctého roku s vévodou setkal, to jistě ne, a nešlo ani pomyslet na to, že vy Jeho Jasnost se někdy přišla k Nostalgikovi podívat. Nicméně někde starý Magir byl a někde byl Masenba a někudy vedly neviditelné nitky a na nich uzlíky a kličky, a komu by se chtělo pálit si prsty?
Teď je Magir mrtev a Masenba se bojí, že začnou maléry Proto sebou v první chvíli tak škubnul, když jako první host vešel zrovna Ron, reparátor s čerstvým škraloupem másla na hlavě.
Přece jenom je to srab, uvědomil si Ron. Kapitán Masenba má naděláno v kalhotách!

5.

Poprvé si to pomyslel, když se ukázalo, že se Masenba zapletl s tajnou službou, konkrétně s jejím hlavounem Kemptenem. Ron se to někde nějak dozvěděl. Zklamalo ho to. Myslel, že Masenba je řízek skoro formátu jeho bráchy, chtěl ho takového mít a teď tohle. Udeřil na něho. Čekal, že se Masenba bude bránit. Že tu hnusnou pomluvu odmítne. Já a fízl? Vy jste se zbláznil a ještě jednou mi to řekněte a natluču vám uši do hlavy!
Jenže Masenba ani neuhnul očima a ušklíbl se.
"Je to tak, Rone," řekl. "Musí to být."
"To je smutný," řekl Ron smutně. To Masenbu naštvalo víc, než kdyby řekl něco hrubého.
"Nechte si to, nebo se naseru!"
Ron měl tenkrát pocit, že má v hrudi šiftové kombo a že mu z něho zrovna pumpují vzduch.
Klub nostalgiků! Přehrávali tu zakázané záznamy z Umy. Fízlové to určitě věděli, bezpochyby sem do klubu chodili taky možná že každej druhej nostalgik byl jeden z nich... Předstírané riziko a srandovní konspirace, tohle byl ten slavný Klub nostalgiků, letělo mu hlavou. Spousta bývalých sportovních pilotů přešla k letectvu a ke komerčákům a bezpečákům. Ti drželi nad klubem ochrannou ruku a jen Masenba znal hranice, které nesmí překročit, aby nasrání nepřesáhlo meze únosnosti. Znamená to, že já stojím na té hranici?, položil si Ron zásadní otázku. Já, reparátor za pár šupů, oficiálně výrobce automatonů, který má právě mrtvou sezónu, protože mechanické hračky vyšly z módy?
"Myslíte, že bych to jinak mohl tady všechno držet? Celej tenhle podnik? Co mám dělat?" ptal se Masenba. "Mám ho zavřít?"
"To já nevím, co máte dělat. Vím jen to, co děláte."
"Jednou na tom budeme stejně," řekl mu tenkrát Masenba "Já si zahrávám, jenže vy víc. Já můžu vyměnit krystaly a bude z toho normální podnik, jako je Laguna. Jenže vy nemůžete přestat dělat reparátora. Chcípnul byste hlady. To oni dobře vědí. Jednou vás zmáčknou, až z vás potečou sračky. Pak začnete zpívat. Vždycky to tak je."
Tohle Masenba Ronovi tenkrát říkal a Ron se rozhodl, že už nikdy k Masenbovi nevkročí, hajzlovi fízlovskému. On sám nabídku ke spolupráci odmítl. Kemptena poslal do hajzlíčku, on má právo se dívat na Masenbu skrz prsty, Kempten ho zkoušel a Ron obstál! Nezavázal se a nikdy se nezaváže.
To slůvko nikdy...
Ron věděl, jak hloupé je říkat nikdy.
Časem si zvykl na myšlenku, že Masenba je fízl, jako si zvykl, že rodiče jsou mrtví, ztracení někde ve vzduchoprázdnem nekonečnu, zmražení na teplotu kousíček nad absolutní nulou, jako dva bludné balvany, které nefigurují ani v tom nejpodrobnějším atlasu asteroidů.
Dokázal sám sebe přesvědčit, že Masenba v pravém smyslu nefízluje.
Prostě hraje hru a chrání podnik a všechny, co do něho chodí a je to fakticky zásluha, když Kemptenovi tu a tam podstrčí informaci, která nikomu neublíží!
Kdyby mu někdo řekl, že je Masenba fízl a srab, odpověděl by: Co blbneš, vole?

6.

Dovnitř se začali trousit hosti. Rouráci, prospektoři, veteráni z Umy. Nezasvěcený člověk by čekal, že tu uvidí očouzené supermany, kyborgy s karbonitovými lebkami. Jenže oni to byli strejdové s bříšky a řídkými vlasy - každý z nich prodal většinu práv s výjimkou práva na alkohol a ještě pár základních věcí, jako je život.
Masenba roznesl, co si naporoučeli, prohodil pár větiček - o Magirově smrti věděl každý z nich, takže atmosféra byla poněkud pohřební. Ron většinu z nich znal, pozdravili se, do dlouhých řečí nebylo nikomu Masenba se vrátil za pult.
"Nikolajev vám prý dal podmínku," řekl Ronovi.
Tak přece jenom je to tak, hlášku poslal po hábu ten fízlík.
"Bylo to trošku jinak," řekl Ron a vyprávěl barmanovi, jak Vild a Hašteř hodili Nikolajevovi udičku.
Masenbovi to zvedlo náladu, dokonce se zasmál "Dobrý," řekl. "Jenom to je blbý, že vás na udičku napíchli jako žížalu."
"Mrskám se po tomhle habu dost dlouho, abych na háčku nezůstal."

"Nikolajev vám mydlí schody vlevo vpravo."
"Dovedu si představit."
"Možná, že bysme ho mohli trochu zmáčknout."
Měl zřejmě na mysli svoje kontakty s tajnou službou. Ron si vzpomněl na Kemptena. Kdepak, s tímhle nic nechci...
"Kdo tam všechno byl?" vyzvídal Masenba Ron pokrčil rameny.
"Spousta lidí."
"Ukažte," řekl Masenba.
Ron vytáhl z kapsy orákl. Nikdy nepoužíval optický záznam, jenže orákl na to kašlal a stejně zaznamenával. Byl tak z fabriky udělaný.
Masenba aktivoval displej. Ron se znechuceně odvrátil. Nechtěl se dívat na Nikolajevův ksicht, ani na masitý obličej paní Simonové, která se k němu fakt nezachovala nejlíp.
"Tak co," křičel na něho od svého stolu jeden rourák, veselý tlouštík, do kterého by nikdo neřekl, že byl jeden z prvních, kteří na Umě přistáli. "Jak se hejbe kšeft s pumprdlíkama?"
Vždycky si Rona kvůli jeho automatonům dobíral.
Ron udělal sebevědomé gesto, jako že dobrý, dobrý, kterým by dokázal přesvědčit chlapečky a holčičky po věkovou hranici pěti let.
Raději se zase otočil k Masenbovi.
"Kdopak je tohle?" ptal se barman.
Mladá žena., která si v Laguně četla papírovou knihu. Všiml si jí jenom kvůli té knize. Ronovi se líbily hezké holky a tahle černovláska rozhodně do této kategorie patřila. Jenže kniha, to je skoro takové svinstvo jako kukla. Byla do čtení ponořená, jako by jí oční bulvy někdo ke stránkách přivázal vlákny.
Jenže na displeji to teď vypadalo jinak. Odložila knihu a se zřejmým zájmem sledovala dohadování s Nikolajevem. Ron měl orákl starého typu, který jen sekvenčně snímal obraz, takže jen z časového kódu se dalo usoudit, která fáze hádky dívku zaujala.
"Nikdy jsem ji neviděl."
"Mám pocit, že já jo," řekl Masenba zadumaně. "Tak si ji proklepneme."
Vytáhl z náprsní kapsy svůj orákl a zapnul ho.
Ron si uvědomil, co znamenalo proklepneme, a trochu mu zolovnatěla krev. Masenba má přístup do databanky obyvatelstva! Takže není jen nějaký obyčejný fízlík, který tu a tam něco utrousí Kemptenovi do ovaru! No dobře. Tak je tedy superfízl.
Vzdychl.
Nikdy neříkej už nikdy, připomněl si název klasického filmu, šílenou nudu, kterou musel jako žáček školáček povinně zhlédnout v jednom zátahu s Aischylem, Shakespearem a Novikovem. Třeba budu jednou superfízla potřebovat.
Slyšel, jak se chlapi vzadu dohadují, jestli bé sedmičky měly okrajové nebo centrální spalování před rokem osmadevadesát. To byl důležitý problém. Možná, že si kvůli němu nafackují.
"Ta ženská..." poklepal Masenba na displej, "je teroristka. Tajná armáda. Nějaká Brenda Farrerová."
"A doprdele," řekl Ron.
"Rone, vážně ji neznáte?"
"Fakt ne. Ani si nepamatuju, jestli tam seděla, když jsem se pakoval pryč. Vím, že tam byla a četla si knížku. To je všechno."
Masenba zíral na displej.
"Velmi nebezpečná. Pilotní akademie, má třídu na bojových letounech, odešla kvůli profesionálnímu sportu."
"Sportu?"
"Jo, surf, v tom je spousta prachů. Magirovi mladý, ten David a Sungara, prej hodně dělaj do plasmovýho surfu."
"Zvláštní. Komu se chce dávat prachy do takový pitomosti, jako je plasmovej surf?"
"To není starost nás, co prachy nemáme," usoudil Masenba.
"Je podezřelá, že patří do skupiny nájemnejch teroristů. Hergot, Rone, ne aby vás napadlo..." Ron se ohlédl. Půlka z přítomných bývali Hraničáři. Dobyvatelé.
Průkopníci. Na to dnes každý kašle, jenom pár fanatiků by zase rádo letělo... Tam, kam létali jeho otec i jeho matka.
"Nejsem blbej."
"Jen aby. Jste reparátor, dobrý, v nejhorším vás Nikolajev zavře, když vás načapá, jak někomu opravujete ledničku. Jenže tihle magoři... ne aby vás napadlo s nima pracovat."
"Já? Nikdy!" řekl Ron.
Nikdy neříkej nikdy, napomenul se.

Kapitola druhá

CÍVKA

1.

"Je to jednoduchý," vysvětloval Ron. Minie seděla na lůžku a vytřeštěně koukala na ve ér přilbu. "Natáhneš si to na hlavu a normálně půjdeš po ulici."
"To se zblázním!"

"Blázen jsi už teď," řekl jí ne moc laskavě. "Neboj. Neuvidíš prostor kolem sebe. Budeš ve virtuální místnosti a tu si poneseš s sebou, chápeš?"
"Někam spadnu. Do něčeho vrazím. Někdo mě povalí."
"Ne," řekl Ron. "Uvidíš kolem sebe stěny. Když půjdeš ke skutečné stěně, senzory přilby ji zachytí a virtuální stěny se k tobě přiblíží.
Poznáš, že tudy nesmíš jít. Bude to chtít trochu cviku. Pojď, zkusíme to na chodbě."
Ron Astonvarga bydlel v patnáctipodlažním polykombu na Aldrinově koridoru, jednom z nejstarších bydlících strojů toho typu v lunárním habitatu Arkádie. Původně to býval luxusní mansion pro lidi bohaté, bohatší a hodně bohaté. Fasádu měl opulentně zdobenou, jak bylo zvykem v epoše, která si zamanula zopakovat i v kosmických koloniích historii pozemských architektonických stylů, tím spíš, že v nižší gravitaci se gotickým obloukům dařilo líp, než nahoře na Plesnivce. Tenhle mansion byl románsko-barokně islámský Nabubřelý přerostlý prcek. Ještě v polovině jednadvacátého století patřilo k dobrému tónu, aby palác nepodpíral ochrannou klenbu města, k tomu sloužila vulgární stavební struktura a chudinské obytné bloky Jenže pak přišla gravitonika a s ní gravomobily, těm se zvyšoval výkon, a grava začala létat, a to byl konec slávy mansionů.
Palácový dům zasahoval vrchní deskou do zakázaného pásma a grava na něm nesměla přistávat. Zámožní nájemníci tedy odletěli a magistrát budovu přestavěl v osmdesátých létech na šiftový polykomb, jeden z prvních toho druhu. Princip sdíleného bydlení byl prostý.
Boční příčky oddělující jednotlivé byty byly sestaveny z kvádrů standardní velikosti, tři metry dlouhých a půl metru v průměru.
Kvádry byly uloženy na podélných osách. Každý kvádr měl v sobě čtyři oddělení pro osobní věci, každé přístupné jen z jedné jeho strany Bydlení v takovém bytě podléhalo pravidlům stejně jednoduchým, jako strohým.
Nájemník měl smlouvu dejme tomu na šest hodin, od dvanácti v poledne do šesti večer. Pak zazněla varovná siréna a on měl pět minut na to, aby byt opustil. Následovalo vyčerpání vzduchu a boční příčky se daly do pohybu. Kvádry se pohnuly na svých osách, některé vpřed do prostoru bytu, některé vzad do manipulačního prostoru.
Zároveň se natáčely podél osy o devadesát stupňů a nastavily stěny pro nájemníky z další směny. Jakmile se odblokoval vchod, nájemník vešel do bytu s přestavěnými stěnami a mohl si bydlet do aleluja, přesněji řečeno do doby vymezené nájemní smlouvou. Každý byt mohlo na střídačku obývat až čtvero nájemníků. Podlaha, strop, stěna s vchodovými dveřmi a stěna s čtveřicí dveří do kuchyněk a hygienických koutů byly společné a patřilo k dobrému mravu tyto plochy nijak neindividualizovat. Nábytek byl zasouvací do kvádrů. Při každé změně konfigurace se odblokovaly příslušné dveře do kuchyňky a sprchozáchoda. Ostatní tři zůstaly nedobytné.
Bydlení na čtyři směny bylo pro skutečné chudáky, kterým nezbylo prakticky už nic, jen základní právo na bydlení. Činži hradil magistrát. Častější kombinace byla na tři směny, přičemž nájemníci se mohli podělit o volné úložné prostory v nevyužitém dílci kvádru.
Nejčastější byla varianta půl na půl, dvanáct na dvanáct, nebo deset na čtrnáct - po libosti a podle znění nájemní smlouvy Tak žilo osmdesát procent lidí na Luně a na Marsu, prostě v blízkém kosmu, kde vznikly lidnaté habitaty. Život na kterémkoli Lagrangu či na měsících Jupitera byl sám o sobě tak luxusní, že nějaké polykomby k němu patřily asi tolik, jako sušák na onuce k vybavení apartmá v hotelu Ritz v Paříži. Ron Astonvarga si žil celkem obstojně, takže měl najatý pokoj ve čtvrtém podlaží na osmnáct hodin na střídačku s tím indickým tyčinkáčem.
"Zkusíme to?" zeptal se Minie.
Vzala přilbu do rukou. Zadívala se na něho.
"Ty mě chceš dostat pryč, viď?"
"Co tě to napadlo?"
"Jestli funguje, jak říkáš... budu moct na koridor. No a ty mě prostě popadneš a vyhodíš."
"Ne, to mě nenapadlo," lhal.
"Lžeš," řekla.
"Hele, něco ti povím. Jasně, že mě to štvalo, že jsi zalezlá v šuplíku a že tu jseš jako... jako příslušenství."
"Jako díra, do který strkáš ptáka, obrostlá ženskou," napověděla.
"Dejme tomu," řekl Ron. "Když jsi odsud nemohla odejít, bylo to.. bezvýchodný, chápeš?"
"Doslova bezvýchodný."
"Tohle," ukázal na přilbu, "všechno mění. Ty můžeš odejít a já tě můžu vyhodit."
"Uděláš to? Vyhodíš mě? Odpověz, prosím... A já slibuju, že neudělám scénu, když řekneš ano. Prostě se seberu, nasadím si to na hlavu a odejdu."
Mluvila klidně. Viděl, že to myslí vážně. Poznal už spoustu ženských a věděl, že jsou silnější, než si chlapi připouštějí. S chlapskou sviňárnou a bezcharakterností dopředu počítají a to, že se tváří, jako by na tradiční, ve skutečnosti zcela umělé dobré chlapské vlastnosti věřily, jim slouží jenom jako nástroj k ovládání chlapa Tohle byla chvilka, kdy se mluví pravda.
Trochu ho šokoval její klid.
"Ne. Nevyhodím tě," řekl a znělo to věrohodně.
Dotkla se ho na tváři konečky prstů a nechala je přejet po frňousech, přejela přes rty a brnkla ho o bradu.
‚Vím, že to nerad slyšíš. Ty nejsi hodný.. Jsi slušný."
"Jsem..."
Zakryla mu ústa.
"Reparátor, já vím. Kdybys nebyl, neudělal bys mi šuplík v šiftovací stěně a neměl bys pro mě ve ér přilbu. Už o tom nebudeme mluvit. Až budeš chtít, abych odešla, prostě mi to řekni a já ti poděkuju a půjdu pryč. Třeba jen na čas.

Třeba si najdu někde nějaké místečko a můžeme se stýkat... normálně. A teď pojď, vyzkoušíme tu přilbu na chodbě."
V tuhle hodinu bylo v polykombu vždycky živo. Hodně šiftů končí. Odbydlení nájemníci už odešli, jen někteří se zastavili na kus řeči se svými šifťáky. Nájemníci, co jim čas bydlení právě nabíhal, už netrpělivě vyčkávali, až se kvádry přesunou. Chtěli si schrupnout, jiní si půjdou uvařit kafe nebo se vyčurají. V halasu vynikal hlas paní Machiové. Ron nerozuměl, co říká, jenom zaslechl jméno vévody Magira. Jak jinak, tyhle drbny se nejvíc zajímají o novinky z domů vysoké šlechty!
"Ono to funguje," smála se Minie. Trochu šátrala kolem sebe rukama. "Víš, že je vidím? Nohy si vidím, ruce si vidím, tebe taky vidím. A pak už jsou ty krásný stěny, vypadají jako z betonu... To je nádhera."
Za stěnou chodby hučely kvádry a lidi si povídali o tom, že je zase dražší voda a že magistrát šidí na kyslíku a že ve čtvrtém spáchal sebevraždu ten Číňan, co měl věštírnu, normál, jako vždycky, zůstal v kubikulu přes červenou a ve vakuu se mu uvařila krev a pukly mu oční bulvy, viděl to pan Poumelle, jak ho nesli ven, přej to bylo k poblití, jak mu ten uvařenej sklivec visel na ksichtě. Tyhle lidi nemaj žádnou fantazii. Tuhle jeden spáchal sebevraždu tím, že si injektoval do žíly fraktálový polymer a vybouch, to bylo něco! Hlavním tématem byla ovšem Magirova smrt.
"On umřel smrtí, představte si..."
"Já bejt vévoda, budu žít furt."
"Vždyť žiješ furt!"
"Jenže umřu."
"Von taky umřel."
"No a vidíš, to je to divný!"
Minie se ho pustila. Přistihl se při pomyšlení, že žárlí na její volnost. Šla mu na nervy, když volná nebyla a teď ho to štve. A navíc mi říká, že jsem slušnej!
Nejsem slušnej... Jsem trochu víc mrtvej, teď, když umřel vévoda Magir.

2.

Pro Ronovo podnikání nastala mrtvá sezóna.
Našetřil si pár set junitů na horší časy, jenže úspory jsou látka značně těkavé povahy. Nikolajev nezahálel a neomezil se jenom na to, že mu dá plot u Nostalgika. Zřejmě se rozhodl, že Rona vyhladoví.
V levlu se do týdne rozkřiklo, že Aston není spolehlivej a to bylo moc špatné pro kšeft. Tím spíš, že reparátorů bylo ne sice moc, ale tak dost, aby pokrývali poptávku, a když Ron chodil po oficínách, všude mu říkali pane Astonvarga, litujeme, jenže my jsme už s reparováním přestali, to víte, není nad nový zařízení, a taky policajti jsou v poslední době jak zběsilí, šlapou nám na paty.
Vyrobil několik roztomilých automatonů. Sérii trpaslíků podle návrhů Rina Malujeva z minulého století, jeho kreace jsou u Guggenheima nahoře na Plesnivce i v Hyperteonu, umělém světě zasvěceném umění, muzeum v kosmu, prvotřídní servis, pane. Udělal mechanického sluhu designovaného jako Pinocchio, létající ptáčky, nahoře na Plesnivce by samozřejmě popadali jako shnilé švestky, to na Luně se létajícím mechanismům přece jen líp daří. Nic, ani ťuk, nezavadil o zájem.
Byl na tom tak zle, že začal obcházet i staré zákazníky, co mu viseli nějaký ten dloužek.
Tak třeba zrovna pan Zvara mu zůstal dlužen tři stovky za moc hezký automaton ve stylu Císařův slavík, čistá mechanika, pane, dvanáct procent ruční práce, nanotechnologie skrytá až ve čtvrté úrovni, všechno ve zlatě a pseudodrahokamech; tak tenhle Zvara si odletěl na Lagrang dvojku a nenechal ani vzkaz. U starožitnické firmy Nedomý a společník mu leželo pár věcí v komisi. Mizerná sezóna, pane Astonvarga, huhlal ten prastarý kyborg, společník starého Nedomého, s kterým prožil celou dlouhou historii kolonizace Měsíce i dobrodružství v soustavě Sonora-Asdal, tihle dva chlapi, Nedomý a Čuchák byli prý přes dvě stovky let staří. Automatony vyšly z módy, pane Astonvarga, taková je smutná pravda, huhlal kyborg. V Úřadu pro podporu svobodných umělců mu laskavá frajle s patnácticentimetrovými fialovými nehty sdělila, že ani tentokrát neudělají výjimku a nedají mu žádnou zálohu na podporu. Proč taky, když je zálohovaný až do dubna? Obešel pak několik dalších adres v naději, že budou potřebovat údržbu. Na automatony se zákaz oprav nevztahoval, nebylo to průmyslové zboží, žádná sériová výroba.
Vaše zboží je kvalitní, pane Astonvarga, řekli mu v několika obměnách. Měl jste pravdu, budou držet do skonání věků! Ne, nic žádnou opravu nepotřebuje. I ze skladu odpadu ho starý Mumbo třebuje. I ze skladu odpadu ho starý Mumbo vyhodil, a tam Ron často čerpal materiál na výrobu.
"Zaplaťte, Astonvargo, a můžete se tu v tom svinstvu vrtat jak svině v bukvicích," vrčel páchnoucí tlusťoch v montérkách tak mastných, že vypadaly jako zebu kůže.
"Pane Mumbo, jenže já nemám z čeho dělat. Chybí mi materiál.
Zákazníků je plno," lhal Astonvarga, "mašinky jdou do módy..."
"Hovno," řekl Mumbo. "Mašinky jdou do prdele. Podívejte..."
Plácl dlaní na senzor a rozsvítily se skříny kontroly skladu. Na dvojce a trojce Astonvarga spatřil hromadu vyřazených automatonů.
Píchlo ho u srdce, když poznal Veselého ušáčka, semiautonomní figurku, se kterou měl ještě před pár lety takový úspěch. Třásla hlavičkou, to naznačovalo poruchu motoriky, to by se dalo snadno opravit a prodat... Jenže - komu?
Když se v těch dnech vracíval domů, bolely ho nohy a byl pěkně otrávený. Zato dnešek byl trochu jiný.
Den, kdy umřel vévoda Magir, si spojoval s dnem svobody pro Minii. Děvče se naučilo suverénně ovládat chůzi s přilbou na hlavě a včera se poprvé vypravilo na procházku po polyhabu samo, bez doprovodu.
No a na dnešek si slíbili, že půjdou spolu ven, na koridory.

O tom, že by se jí chtěl zbavit, už mezi nimi nepadla ani zmínka a Ron, když o tom uvažoval, se sám sobě divil, kde se v něm ta nechuť vůči ní brala. Opravdu ji zavinil ten pocit nevyhnutelnosti, pocit pobytu v pasti.
Teď stál přede dveřmi a přistihl se, že se na Minii a na procházku s ní těší. Položil dlaň na plotnu, dveře sykly a šouply se stranou a on vešel. Dveře se za ním zavřely a ocitl se ve tmě bezpečnostní komory. Počkal, až se otevřou vnitřní dveře Kdyby to šlo, právo na bezpečnost by klidně prodal. Kdy naposled se provalila kopule Arkádie? Prý to tenkrát byl atentát, udělali to teroristé pro Novou Hranici. Nebo snad tenkrát dělala Nová Hranice i do terorismu? Na to nezáleží, některá práva prodat nejde.
Vešel dovnitř a protivný pach Indových tyčinek mu vstoupil do chřípí.
"Ahoj, Minie," řekl.
Minie tam seděla v křesle, spojeném tlakovou trubkou s ústředním rozvodem. Na stole, na kterém měl stát dýmající šálek, ležel půl metru široký a půl metru tlustý zlatý válec s asi dvoucenti- metrovým otvorem na horní ploše. Musel být pěkně těžký, protože deska pneumatického stolu se jaksepatří prohýbala.
"Co je tohle?" užasl.
"Bylo to tu, když jsem vylezla ze šuplíku."
Plánovali si, že v budoucnu, až se naučí chodit s přilbou i po koridorech, nebude už muset bivakovat ve stěně.
Ron přistoupil k válci a chtěl ho zvednout. Hergot, to byla váha!
Nahoře na Plesnivce by měl jistě ke dvěma metrákům.
Že by tu válec po sobě nechal Ind? Nesmysl. Když se kubikul vakuuje, pneumatický nábytek zajíždí do pouzder a bloky se natáčejí do konfigurace nového šiftu, po podlaze přejede radlice a co na ní leží, nahrne do odpadu. Automatický úklid.
Když válec zvedl, všiml si, že pod ním leží něco bílého. Dopis, skutečný papírový dopis! Odložil válec stranou a vzal dopis do rukou.
"To je od Magira..." vydechla užasle. Dívala se mu přes rameno.
Věděl, že neumí číst, tuhle schopnost ztratila, když jí ten šarlatán vykolejil mozek. Magirovský znak ovšem poznala. Erby vévodských domů by rozeznal i středně vycvičený dobrman.
Ohromený Ron požádal o křeslo a z úložného prostoru se vysunul vak, který se ve vteřině nafoukl do patřičného tvaru.
Ron si sedl a četl nahlas: "Vážený pan Ron Astonvarga, Aldrinův koridor 87 Arkádie, Luna Vážený pane Astonvargo, Jak jistě víte, náš vznešený otec se odebral na věčnost a nám nezbývá, než plnit jeho poslední vůli. O jeho aktivitách nám není nic známo a proto nevíme nic o vazbách, které ho k Vám poutaly. Figurujete však v seznamu osob, na něž před odchodem pomyslil. Odkázal Vám artefakt, který Vám tímto zasíláme. Netušíme, k čemu tento předmět sloužil. Otec ho v závěti nikterak nespecifikoval. Projevil jen důrazné přání, aby přešel do Vašeho vlastnictví a my jeho přání plně respektujeme.
S pozdravem princ David Magir 3. března 2227 Palác Magir, Arkádie, Luna."
Užaslý Ron si přečetl dopis ještě jednou, jako by se obával, že po prvním přečtení se jeho text změní.
Nezměnil.
"Ty znáš Davida Magira?" zeptala se Mime.
"Trochu," řekl Ron.
"Ty VÁŽNĚ znáš Davida Magira?"
"Do toho ti nic není," osopil se na ni zbytečně.
Pátravě se na něho zadívala.
"Jak to, že jsi o něčem TAKOVÉM nikdy nemluvil?"
To ti zrovna budu vykládat, pomyslel si Ron. Pořád se na něho dívala a znovu, po dlouhé době, dostal chuť ji udeřit.
Dopis v jeho rukou začal znenadání černat a v několika vteřinách se rozpadl v prach. Vznešený pán si nepřál, aby se někdo ohánět jeho písemnostmi.
"Poslal ti dárek," řekla Minie. "Třeba ti pomůže. Nebudeš už muset dělat reparátora. Dostane tě k svému dvoru! Já ho znám z ve ér, pana Davida i princeznu Sungaru, víš, že oni spolu moc dobře nevycházejí? Jsou to jednovaječná dvojčata, jenže David je o půl hodiny starší a to stačí, aby se stal nástupcem zesnulého vévody Bude jmenován brzy po velkých surfových závodech, říkali to ve ve ér!"
Byla vzdělaná ve vysoké politice, dvorském životě, v intrikách ekonomické oligarchic, jako každý, kdo nic nemá, nic neznamená a nic jiného nedělá, než kouká na zprávy. Ron si prohlížel válec.
"Zvláštní dárek..." zabručel. Jak se sem ta věc dostala?
"Měl bys mu zavolat," vyrušila ho Minie z úvah.
"Komu? Princovi?"
"Samozřejmě! Poslal ti tu věc, třeba si s tebou promluví!"
"Nemám oprávnění."
"Kašli na ně, dostal jsi zásilku, dostal jsi dopis Podíval se na kovový válec.
"Ten krám je na nic a dopis už nemám."
"Tím spíš musíš telefonovat..."
"Jak se to tu vzalo?"
"Řekla jsem ti, že to tu bylo, když jsem vylezla z šuplíku."
Vévodský syn zřejmě použil nějaké kurýrní služby která měla oprávnění vstupovat do kubikulů... napadlo Rona.
Vzápětí tuto možnost zavrhl. Během šiftu projíždí kubikulem radlice, vakuuje se tu... a navíc, i ta nejvíc exkluzivní služba by chtěla potvrzení o příjmu.
Minie brebentila o tom, že by měl prince zavolat. Byla tou myšlenkou posedlá. Už se viděla jako dvorská služebná,

jakmile se jednou panstvo na obyčejného člověka usměje, je to první krok k úspěchu a ÚSPĚCH, to je něco, o čem se zdá každému, i takovému ubohému tvorovi, jako je ona. Šla mu čím dál víc na nervy. Jak se tu ta věc vzala? Přemohla ho zvědavost.
Zkusil do paláce zavolat. Pár junitů na telefonování mu ještě zbylo. Zkusil to celkem třikrát Samozřejmě neměl žádné povolení, takže obtěžovné mu nabíhalo po každém pokusu jako v té legendě o vynálezci šachu, který si přál dostat za honorář jedno zrnko na první políčko, dvě zrnka na druhé, čtyři na třetí...
Nechtěl myslet na to, kolik zrníček přijde na čtvrté pole. Přestal se konektit. Bylo zjevné, že terminací papírového dopisu dal mladý aristokrat jasně najevo, že považuje celou záležitost za jednorázovou akci.
Přistoupil ke stolu. Sáhl na horní plochu válce. Byla hladká, avšak ne lesklá. Povrch byl podivně matný, jako ojíněný. Prohlédl si otvor. Jak je asi hluboký? Přejel prstem po jeho hraně a zaklel.
Řízl se a na bříšku ukazováku vyskočila šarlatová kapička, jako když myška vystrčí čumáček z díry. To podnítilo jeho zvědavost. Co je to, sakra, za materiál, když ostří v úhlu devadesáti stupňů je schopné proříznout lidskou kůži?
Minie ho tiše pozorovala. Tvář měla popsanou zklamáním. A taky Ronem nejspíš pohrdala. Oni ho NECHTĚJÍ.
Zatracená holka, že já ji nenechal válet pod gravem!
Ron přešel ke stěně a odklopil desku úložného prostoru, kde měl pracovní náčiní. Oficiálně ho používal k výrobě mechanických hraček, automatonů, umělých zvířátek a lidiček, samá nanomechanika, žádný rosol, to se dneska prodává na každém rohu, milostivá paní, jeho zákazníky bývaly především ženy, žádný chlap by přece ne- stál o plechového mopse nebo zlatého slavíka. Všechny ty tvářeče a logické frézy a vrtačky však zrovna tak dobře sloužily k zakázané činnosti, k opravám mechanismů určených podle zákona o industriální ochraně ke skartaci a náhradě novými výrobky.
Vybalil svoje nádobíčko a ne bez námahy přenesl válec na pracovní desku. Aktivoval mikroskop. Teprve když jeho laser přešel do rentgenového režimu, spatřil cosi jako strukturu.
Hvízdnul překvapením.
"Co je?" zeptala se Minie.
"Ještě si nejsem jistý," odpověděl.
Nebyl to válec, ale cívka, o tom se nedalo pochybovat. Jenže jaká!
Válec byl vytvořen z vlákna či drátu tak tenkého, že se dal poměřovat s vlasem jako hůlka špacírka s opěrným sloupem habitatové klenby. Jenže to, co Ron spatřil v okulárech, nebyla normální krystalická struktura kovu či plastu. Byl to řetězec těch nejjemnějších a nejdůmyslnějších nanomechanismů, jaké kdy v životě spatřil. Pokud se vlákno, z něhož se cívka stáčela, dalo k něčemu přirovnat, pak k vlaku o nekonečném počtu vagónů, přičemž každý jeho vagón byl jeden nanomechanický segment.
S nanomechanikou si rozuměl. Bylo to jeho živobytí.
Položil si konečky prstů na stehna a začal jimi prudce pohybovat.
Nepřestal, dokud neucítil teplo. Minie se na něho zvědavě dívala.
V celé Arkádii nebylo moc lidí, kteří viděli Rona Astonvargu při práci.
Pak položil prsty na horní plochu cívky Zavřel oči.
A - nic.
Cívka mu o sobě nic nepověděla.
Nespokojeně zafuněl a položil ruce do klína.
Minie to považovala za pobídku.
"Je to ze zlata?" chtěla vědět.
"Ne," řekl Ron. "Něco dražšího. Vlákno z nanomechanických segmentů."
Prsty mu nepověděly, z jakého materiálu byly segmenty vytvořeny.
Každý byl jiný, originálně ustrojený, každý v sobě nesl díleček informace, zárodek činu, náznak účelu.
"To je zakázaná technologie?"
"Co ty o nich víš?"
"Povídají o nich ve zprávách. Je to špatnost. Jsou hloupí. Ty děláš reparátora a jsi slušný."
Byla tak naivní a tak hloupá, že z něho spadnul vztek Objal ji a dal jí pusu.
"Dá se to prodat?" zeptala se věcně.
Zamyslel se.
Prodat?
"Nemysli na to. Pojď, půjdeme na procházku!"
Když odcházeli, ohlédl se po cívce.
Ležela na stole a zlatistě se leskla.
Nevěřil by, že dokáže při pohledu na zlatou barvu pocítit úzkost.

3.

Ron se rozhodl asi tak po týdnu, že cívku skutečně prodá.
Doba byla zlá, kšefty nešly a neměl žádné peníze, to především.
Horší byla zklamaná naděje. Princ David mu poslal zdvořilý dopis a už sám fakt, že zesnulý vévoda, jehož slavný funus Minie sledovala a uondanému Ronovi o něm vyprávěla vyčerpávající detaily, si na něho vzpomněl v závěti, byl doslova senzační. Jenže palác Magir byl nedostupný. Dovnitř se Ron nemohl propojit a zvenčí ho nikdo nevolal.
Zlatý válec s hranami tak ostrými, že dokázaly říznout, mu připadal čím dál víc jako výsměch.

A navíc, Minie se na koridorech pohybovala už docela volně a začala dokonce uvažovat o tom, že se někdy pokusí vyjít z kubikulu bez přilby na hlavě. Nejdřív na chodbu a když to půjde dobře, i na koridor. Aspoň na chvilku. Kdyby ji měla zase chytnout fobie, přilbu si nasadí.
"Budeš mi pomáhat?"
"To víš, že ano," usmál se na ni Ron.
Z něčeho musíme žít.
Koncem března ho jednoho dne zrána Ron zabalil do plastiku s tím, že ho odnese k Sidimu Hagubovi, šejdíři z koridoru Julese Ver- na, který obchodoval s čímkoli, použitými žvejkačkami počínaje a právem na život konče. Nebylo snadné cívku v improvizovaném pytli odnést. Ne snad, že by byla moc těžká. Problémy začaly když ji vložil do plastiku dnem dolů. Jakmile pytel zvedl, ostrá hrana plastik prořízla a cívka vypadla. Nedopadl líp, když ji položil na bok. Zase, jakmile pytel zvedl, hrany hladce prořízly plastik.
Musel z plastiku vyrobit smyčku, do níž cívku upoutal, naložil si ji na záda, přičemž nejvíc námahy ho stál zápas s Minií, která trvala na tom, že mu bude pomáhat, a nedůstojně obtížen donesl cívku do Hagubova ofisu.
Chvilku postával venku před výkladní skříní, v opatrné vzdálenosti, aby stál mimo dosah hudební bubliny.
Hagub obchodoval především s právy, a tímto směrem dirigoval svoji reklamu v bublině. Kdyby Ron udělal jediný krok, dostal by se do prostoru, kde je hudba slyšet. Optimistická, povzbuzující. Prodej práva, to není akt zoufalství, to je záloha, pro zítřek. Dnes prodáš, zítra investuješ, pozítří vyděláš a další den si právo odkoupíš zpět.
Zde je start k úspěchu, tahle příšerná lež byla obsažena v tóninách sugestivní hudby. Díval se na rozesmáté obličeje na reklamních panelech, tváře anonymní i obličeje významných osobností, které začaly kariéru prodejem práv. Za pultem viděl Sidiho Haguba, laskavého kulaťoučkého strejce, který ovládal umění, jak pomoci nešťastníkům zapomenout na bídu, v níž se octli.
Cívka ho tlačila do zad. Bolelo to. Napadlo ho, že mu vévodský dar vyčítá, co s ním chce udělat.
Sidi Hagub byl parchant. Jenže všichni oficisti jsou takoví a Sidi má proti jiným tu výhodu, že se s ním Ron nejlíp zná.

4.

O tom, jaký je syčák, se Ron přesvědčil před mnoha lety, kdy už prodal prakticky všechna práva. Na alkohol nějak zapomněl a teď s ním přišel to Hagubova ofisu.
"Nedělejte to, pane," říkal mu tenkrát Sidi, upíraje na něho smutné oči protkané jemňounkými žilkami. "Veřejná doprava, spá- nembohem. Otop, vem ho čert." Bylo to poprvé, kdy k němu Sidi Hagub tak naléhavě promlouval.
"Už vzal," řekl Ron. Od čtrnáctého roku postupně prodal co mohl, samozřejmě nejdřív aktivní politická práva, to dělal každý; kdo by stál o křeslo v senátu jeho Industriálního Veličenstva! Kupodivu se dalo prodat i právo sloužit v ozbrojených složkách impéria, samozřejmě právo na vycestování z Luny, právo na lékařskou službu a policejní ochranu.
"Víte," naklonil se Sidi k Ronovi, "alkohol, to je nejvěrnější přítel člověka. Už hodně dlouho. Je to přítel starší než pes."
"Jste opilý," podotkl Ron a nakrabatil horní ret "Jsem mimo," upřesnil Sidi. "Něco vám povím, pane Astonvarga. Dopravu, tu vykoupíte zpátky s přirážkou dvanácti procent, tak je to letos, a vyhlídky jsou na ještě lepší rejting. Jenže pitíčko, to stoupá. Letos je to tři sta dvacet dva procent," vyslovoval pomalu a zřetelně. "Dovedete si představit, co je to tři sta dvacet dva procent, abyste se vykoupil?"
Zatímco hovořil, na displeji se zmítaly třídimenzionální grafy, orákl poznal z naléhavosti ofismanova hlasu, že je třeba generovat prezentaci s maximální přesvědčivostí. Ron se snažil na displej nedívat, nicméně koutkem oka vnímal, co mu prezentace sděluje. Dnes, ve svých pětadvaceti letech, prodá právo na požívání alkoholických nápojů za kurzovní cenu 145 junitů. Jupí!, jásá na displeji animovaný pumprdlík a Ron se poprvé neubránil přímému pohledu. Orákl vygeneroval na pidimužově tváři Ronovy rysy. Pak přichází Život s velkým Z, mnohohlavá bestie s velkou držkou a žaludkem, chňapá po Ronovi chapadlovitýma rukama, s prsty protaženými do dlouhatánských vláken, vlákna jako biče chytají Rona-trpaslíka za chřtán a tisknou, on lapá po dechu, nad ním se pokyvuje láhev whisky Grant's, on po ní marně sahá, svině Život roztlemí držku a zaburácí: "Tři sta dvaadvacet procent, Rone Astonvargo!"
Blablebla, zablábolí potom, to máme, to máme, teď orákl simuluje legračně pomalý způsob, jakým lidé počítají, ta věc si ze mě dělá srandu, hněval se Ron, avšak oficistův pohled byl plný účasti.
"Skoro čtyři sta sedmdesát junitů, pane Astonvarga," řekl oficista a mávl na orákl, aby se šaškárnou přestal. Pumprdlík si sedl a založil ruce na prsou, přehodil nožku přes nožku a rozmarně jí pohupoval ve virtuálním vzduchu. "Víte, co to je, vyplatit právo na jeden jediný doušek pro povzbuzení? A to mluvíme o dnešních cenách, píšeme rok šestnáct! Náklady na zdravotní péči stoupají víc než ceny potravin. Jo, kdyby to bylo naopak, tak by to bylo jiný, to by percentáž letěla dolů!" Mazaně se usmál. "Pak by naopak byli rádi, kdybysme chlastali, rozumíte, a se zničenejma žaludkama nežrali. To by nás nemuseli živit. Jenže ty svinský planty jsou tak produktivní... Pro ně je výhodnější, abysme měli zdravý žaludky a žrali a nechlastali.
Proto ten svinskej kurz zpětnýho výkupu. Tak je to. Jak vás tak odhaduju," řekl po chvilce, "přijde to na vás tak za deset let. Ta strašná touha si namazat hubu. Aspoň si čuchnout. Přivonět ke koňáčku, k vističce, smočit pysk ve vínečku nebo pivu. No a to," změnil tón a hovořil věcně, jako řádný státem koncesovaný oficista, "to vás bude stát, hrubým odhadem, nejmíň pět set procent, abyste od nich svoje právo koupil zpátky."
Takže Ron právo na alkohol neprodal.
Jenže se ukázalo, že je to všechno trochu jinak a Hagubovo demo že je kolosální švindl. Právo na alkohol bylo drahé, jenže už příští den mělo klesnout o třicet procent. No a tenkrát byl zákon o prodeji práv ještě tak měkký, že oficista měl povinnost držet vykoupené právo pět pracovních dnů na skladu pro případ, že by si zákazník prodej rozmyslel.

Byl to dobrý obchodník.
Vydělali tenkrát oba. Hagub ušetřil peníze a Ron si nechal právo, jehož se už nikdy nehodlal zbavit.

5.

Dnes mu prodá zděděnou cívku. Byl zvědav, jakou flígnu si na něho Hagub přichystá. Docela se na ni těšil.
Vstoupil.
Byli v ofisu sami, oficista a on, nikdo jiný. Pult, za ním regály se starými krámy. Na stěně mhoural ušmudlaný planskrín s ceníkem práv, podle tloušťky vrstev špíny se dalo odhadnout, která práva lidé prodávají nejčastěji, právo na aktivní i pasivní politický život shazoval každý, sotva dosáhl plnoletosti, úřad pro koordinaci preferencí, jak se ofisu úředně říkalo, vykupoval politická práva za nerealisticky vysoké ceny. Každému bylo jasné, proč to tak je, industriální impérium nezrušilo parlamentní systém a císař, kruh vévodů a sféry technooligarchie tvořili podle Základní listiny práv a svobod pouze poradní sbor Sítě Senátů. Jenže základním ze všech základních práv je právo na prodej a nákup práv za smluvní cenu, to je přece jasné jako facka!
A že I.I. postupuje nelegálně, protože výkupní cenu politických práv dotuje? Co vás nemá! I tohle je smluvní cena. Pro I.I. je výhodné zbavit co největší množství občanů politických práv a proto nasazuje vysokou cenu. Podle práva na nákup práv. Konec konců, každý, pokud je v životě úspěšný a vydělá si, smí svoje prodaná právu odkoupit zpět s přirážkou odvozenou podle kurzu imperiálního cenového úřadu. Spousta lidí prodávala i právo na vzdělání (co s ním? Stejně ho dokáží využít jen lidé s nadbytkem enzymu monoamin oxiáza-G ve frontálním mozkovém laloku). Překvapivé množství občanů se vzdávalo práva na pohlavní život, přičemž jeho výkupní cena byla kupodivu mnohem nižší, než kupříkladu práva na cestování i v rámci systému světů.
Ron se ohlédl. Průhlednými dveřmi viděl ruch v koridoru. V davu spěchajících lidí (prodali právo na veřejný transport) zahlédl nahé tělo ženy, která prodala i právo na oděv. Za kolik? Takový pakatel se v ceníku snad ani neobjevil.
Takhle hluboko neklesnu, ujistil sám sebe. Dobře však věděl, že jakmile si člověk musí verbálně opakovat své zásady prozrazuje svoji pochybnost. Právo na oděv neprodám nikdy opakoval si, i kdyby mrtvá sezóna trvala sto let.
"Tak co, Astone, na kšefty se ptát nebudu, že?" oslovil Rona Hagub. Díval se na ranec na jeho zádech. "Nechci vás zklamat. Automatony neberu. Kdyby jenom šlo o to, že nejsou v módě," povzdechl si s hranou bolestí v hlase. "Já tady mám spoustu věcí, co nejsou v módě a přece jednou najdou kupce Třeba zrovna tuhle, rybářský podběrák. Dovedete pochopit, jak se vzal rybářský podběrák na Měsíci?
Víte, co musel stát jeho transport z Plesnivky? No vidíte, a někomu stálo za to ho sem tahat."
Ron s námahou složil plastikový ranec před Haguba na pult.
Krámský se ho štítivě dotkl prstem.
"Potíž je v tom, Astone, že lidem se automatony hnusí. V módě je maso, ať pravé nebo umělé. Koukněte, co tu mám. Plné terárium syntetických užovek. Nosí mi je jeden student, načerno je vyrábí na školním generátoru. Pašuje je přes vrátnici pod košilí, omotané kolem pasu, věřil byste tomu?"
Ron odmotal plastik z cívky Šlo to ztuha, protože ranec se pronesl a plastik se zatáhl do pevného uzlu.
Hagub zvědavě upřel oči na zlatavý objekt.
"To jste mě dostal. Copak to je? Bronzové bago?"
"Vlákno. Cívka plná nanomechanických segmentů."
Hagub hvízdl.
"Cívka? Kde jste k tomu přišel?"
Oficista vztáhl k cívce ruku.
"Pozor," vyhnul se Ron odpovědi. "Hrana je ostrá."
Hagub se díval zblízka.
"Musíte si na to vzít mikro," radil Ron. Budeš zírat, pomyslil si.
Rutinní pohyb a mikroskop se vyhoupl na kloubovém podstavci nad desku pultu. Pěkný kousek, mnohem výkonnější, než Ronův přístroj. Hagub ponořil vrchní část obličeje do gumové objímky a pravou rukou reguloval rozlišení.
"To je teda něco," neubránil se obdivné poznámce. Ron se v duchu zaradoval. Něco takového nečekal. Hagub si uvědomil, že otevřel karty, zastyděl se za profesionální chybu a dál zkoumal cívku mlčky. Vteřiny vtékaly do minut.
Dovnitř vešel zákazník, mladý kluk asi devatenáctiletý. Ohlížel se ke dveřím. Venku čekala jeho dívka.
Kluk chtěl nejspíš prodat nějaké právo, aby se mohl s holkou pořádně rozšoupnout. Nevypadal, že by chtěl prodat právo na pohlavní život. Za zbytečné považoval nejspíš vzdělání.
"Hned to bude," zahučel Hagub, oči pořád přitisknuté k okulárům.
"Spěchám," zavrčel mladík.
Hagub se napřímil, s omluvným pokrčením ramen pohlédl na Rona a mladíka obsloužil. Tyhle kšefty šly ráz na ráz, stačilo pár pokynů oráklu, malý přesun v databázi a mladý muž, zbavený práva na vzdělání, spěchal za svou dívkou. Až jednou prodá právo na pohlavní život, bude mít po legraci. Každá nebo každý ho bude moct zažalovat za znásilnění a to je pak hodně drahé.
"Co tomu říkáte, pane Hagub?" zeptal se Ron, když za nadrženým mladíkem zapadly dveře.
"Hledám konec," zavrčel oficista a znovu se naklonil nad okulárem.
"Ten drát musí někde končit a začínat, ne? Jinak by to nemělo smysl."
Ron se zamrzel sám na sebe, že ho tak prostá věc nenapadla.
"Co kdybyste říznul vlákno na hraně?"
"Mno," řekl Hagub, "dejme tomu. Jenže... vypadá to na logické propojení. Tenhle krám nemá tak jako tak žádnou

cenu," snažil se napravovat profesní chybu, "je to jen surovina. Kdo by potřeboval klubo segmentů? Soukromníkovi je k ničemu a firma nebude nakupovat v zastavárně."
"Myslel jsem..." začal Ron nešťastně. Hagub ho nenechal domluvit.
"Tady je to! No ovšem, na konci je blank."
Pohladil senzor a z podstavce mikroskopu se vynořily manipulační štipce. Pomaličku se přiblížily k boku cívky. Okulár se posunul nazad, aby jim udělal místo.
"No vidíš, že sis dal říct," řekl Hagub spokojeně. "Teď si uštípneme vzorek."
Něco cvaklo.
Hagub zaklel.
"Co se stalo?"
"Nevidíte? Urvalo to manipulátor! Ono je to aktivní!"
Něco, tedy segmentové vlákno, useklo štipce v polovině. Ron pochopil, jak moc aktivní to vlákno je. Nestačilo mu vysmeknout se ze sevření. Udělalo výpad a manipulační zařízení zničilo.
"Promiňte," řekl Ron. Teď zase on udělal chybu a hned si ji uvědomil. Neradil Hagubovi, aby do cívky šťoural. Oficista pokusničil na vlastní pěst!
"Víte, co takovej manipulátor stojí?" spustil Hagub. "Nejmíň padesát babek!"
"Nemusel jste vlákno tahat," namítl Ron. "Když tu cívku nechcete, vezmu si ji zpátky."
Bylo však pozdě. Krok na nejistou půdu učinil a Hagub nemínil ustoupit z pozice silnějšího.
"Moment, moment. Vaše zboží mi tady udělalo škodu. Jako kdyby tyhle zatracený užovky někoho poštípaly."
"Užovky sem netahejte! Já do rosolu nedělám."
"Vaše chyba, pane Astonvarga, vaše chyba! Kdybyste dělal, nemusel byste somrovat po zastavárnách."
"Já nesomruju! Nabízím vám zboží a není moje vina, že neumíte zacházet s mikrákem!"
Hagub se opřel zaťatými pěstmi o stůl.
"Něco vám řeknu, pane Astonvarga. Tenhle krám si tu nechám jako zástavu. Dokud mi nepřinesete padesátku, zůstane tady. Čekám tejden, víc ani den. Pade a pak je cívka moje."
Tak to je ta flígna! Ovšem, z druhé strany nahlíženo, manipulátor za ty peníze stál. Z třetí strany. . . Hagub si škodu dělal sám. Ron se ho neprosil, aby hledal konec vlákna!
"K čemu vám bude, když není k ničemu?"
"Nestarejte se o moje starosti. Když dokážu prodat podběrák na Měsíci, prodám klubo drátu taky."
Tohle Rona naštvalo.
"Vy jste zloděj, pane Hagub!"
"Já že jsem zloděj? Povím vám, co jste vy, Astonvarga! Vy jste reparátor a každej to o vás ví. A ještě něco. Jste reparátor na hovno, protože jste se nechal načapat, a policie o vás ví a má vás v merku a nemůžete se už ani uprdnout. Proto tady somrujete. Já že jsem zloděj!
Tak zavolejte policii, prosím. Račte. Jak je libo. Budou tady natotata.
Vy jim všechno vysvětlíte. Například to, kde jste k tomuhle přišel."
Ron si uvědomil, že nemá žádný doklad. Cívka prý sama přišla od prince Magira. Dopis se mu rozpadl v rukách. Co poví policajtům, když se ho budou ptát? Aby se na to zeptali Jeho Výsosti? Zavřou ho za výsměch úřední moci.
Ron měl sto chutí cívku popadnout a utéct, jenže s tak těžkou a velkou věcí by se daleko nedostal. Navíc by se asi pořezal, ještě než by doběhl ke dveřím a Hagub by je tak jako tak zablokoval.
"Bejval jste ke mně slušnej, pane Hagub."
Výčitka. Jediné, co si mohl dovolit "Jsem pořád, pane Astonvarga. Mám uznání pro lidskou bolest.
Ctil jsem vašeho bratra, moc nóbl pán a sportsman, se ženou jsme mu fandili ve velký solární. Moc mi bylo líto, když se nevrátil s Drakkarem. Víte co, pane Astonvarga? Tady máte pět babek a na všechno zapomeneme. Bude to jako dřív.
Vy jste tu cívku tak jako tak někde vyšašil, nemám pravdu? No vidíte, mám pravdu. Takže pět babek je dobrej vejvar a mně zbyl starej krám a rozbitej mikroskop.
Já jsem škodná strana, pane Astonvarga, ne vy. A teď mi zkuste říct, že k vám nejsem slušnej."
Namarkoval na pokladně pět junitů ve prospěch účtu Rona Astonvargy a prst mu visel nad senzorem enter jako sup nad chcíplou kozou.
Ron kývl. Prst se dotkl senzoru. Ron se otočil a odcházel. V lesklém skle dveří spatřil Haguba, jak se poněkud bázlivě dotýká hladkých stěn cívky.

Kapitola třetí

PATNÁCT SET KYTIČEK

1.

Ron Astonvarga se vrátil domů po několika hodinách bloumání po koridorech a lidech. Koridory nezajímaly jeho a on nezajímal lidi.
Stěny domů a stěny očí, jedny jako druhé studené, lhostejné. Pokusil se naposled zavolat do Magirova paláce. Už tam nevolal dost dlouho, takže i kdyby David Magir neuvolnil blok, pokuta by začínala od první úrovně.
Automat mu spolknul základní.
NEJSTE OPRÁVNĚN KE KONTAKTU. POKUTA PRVNÍ ÚROVNĚ l UU, PŘI DALŠÍM POKUSU BUDE

ZDVOJNÁSOBENA, objevilo se na displeji.
Proč musím mít zrovna já tolik smůly?
Třeba si ji zasloužím, napadlo ho. Zaklel.
Vzpomněl si na Minii. Zastavil se u stánku s květinami, umístěného poblíž dobíječky. Lidi, co chodí pěšky, si kytky nekupují.
"Jednu kytičku sněženek," řekl Ron.
Prodavač, stínovaný ramenatým bodyguardem s rukama v kapsách, si prohlédl cejch chudoby na jeho tváři.
"Jsou pravý, pane," řekl lhostejně. Zřejmě mu bylo Rona líto, jinak by mu odpověděl fackou a ne slovy. "Opravdový kytky, žádnej rosol. Lituju." Myslel, že se Ron spletl. Kytky generované z rosolu se prodávaly u stánků dole na pěších levlech. Květináři tam samozřejmě žádné ramenáče nepotřebovali, kytky z rosolu byly za pár šupů.
"Jedny sněženky," opakoval Ron.
"Dva junity," na to prodavač pomalu a zřetelně, doširoka otevíraje ústa, jako se mluví k hluchým nebo slabomyslným. Bodyguard přešlápl z nohy na nohu a vytáhl ruce z kapes.
Ron položil dlaň na identifikační plotnu. Prodavač neochotně opakoval do receptoru sumu a obočí mu povyskočilo úžasem, když zjistil, že tenhle zákazník je solventní.
Jo, opakoval si Ron, koupím Minii sněženky. Věděl, že mu Minie ani slůvkem nevyčte, že se nechal napálit. Když se s ní loučil, měli za sebou dlouhé povídání, co s penězi udělají. Kolik dostane?
Tisíc? Deset tisíc? Ron jí neřekl žádnou cifru, ovšem Minie nebyla hloupá a věděla, že cívka nanosegmentového drátu není nic levného.
Viděla někdy kytku? Jak se zachová, až jí sněženky podá?, uvažoval, když se blížil k svému kubikulu.
Na chodbě potkal Machiovou. Spatřila v jeho ruce kytičku zabalenou do průhledné fólie.
Vyčítavě pokývala hlavou, jako by ho načapala, jak nakopl štěňátko.
"Vy jste pěknej, pane Astonvarga! Sněženky! Něco takovýho...
Jen co je pravda!"
"Proč bych neudělal děvčeti radost?"
Machiová Minii dobře znala. Velmi Rona chválila za to, že dívku vodí na procházku. Zato dnes se tvářila jako ztělesnění výčitky.
"Odešla," řekla paní Machiová.
Bylo mu jako toho dne, kdy se dozvěděl, že se bratr nevrátil ze zkušebního letu Drakkaru.
"Jak by mohla odejít?"
"Nesla si kuklu."
"Co je to za nesmysl? Šla... beze mě?"
"Šla prodat právo na život," řekla paní Machiová. "Řekla mi to. Už tady nemůžu bejt, povídala. Prodám život. Ať ze mě pan Astonvarga něco má, hodně mu dlužím. Tohle řekla, doslova, jako že tu stojím! Udělala to kvůli vám. Až tak daleko jste ji dohnal, pane Astonvarga! Něco takovýho dovede jen mužskej. Vyždíme ženskou a pak ji nechá zdechnout. To můj nebožtík..."
"Ten snad zdechnul sám, paní Machiová, nemám pravdu?" odtušil Ron nevrle, zmáčkl sněženky do hrsti a nedbaje jejího pohoršeného povykování spěchal ke svým dveřím. Co je to za nesmysl? Jak to, nemůžu bejt?
Průchod komorou mu nikdy nepřipadal tak dlouhý.
Místnost vypadala více méně stejně, jako když ji opustil.
S dvěma výjimkami.
Minie skutečně zmizela, Machiová nelhala. Nahlédl do jejího šuplíku. I ten byl prázdný.
Zato na pneumatickém stole ležela cívka, kterou předtím nechal u Sidiho Haguba. Ležela tu, a když k ní přišel blíž, spatřil na jejím povrchu stopy krve. On sám uronil jen malou kapičku, když se při první prohlídce řízl o hranu. Ta se tentokrát musela zařízнout do masa s gustem řeznického kráječe.

2.

Z užaslého civění ho vyrušil bzučák komlinku.
"Jo," uvolnil Ron blok a obrátil se k displeji.
Spatřil tvář Gottlieba Kemptena.
Byla vyřezaná ze stejného materiálu, z jakého se dělaly policajtské obušky. Usmívala se. Byl to úsměv s razancí kopance do břicha.
"Vypadá to na malér, Rone," řekl Kempten zvesela. "Nejspíš budete potřebovat přátele."
Ron udělal krok stranou, aby zakryl cívku před objektivem komlinku.
"Jsem čistej. Nic na mě nemůžete mít."
"Znáte oficistu Sidiho Haguba?"
"Jistě," řekl Ron stísněně. To by ještě chybělo, aby Hagub ohlásil krádež... Jenže co s tím má co Kempten dělat? Kdyby Nikolajev, spánembohem, krádeže patří do kompetence toho policajtíka...
Ale Kempten, hlavoun z císařské tajné služby?
"Kdy jste viděl Haguba naposled?"
"Dnes... je to pár hodin."
"To souhlasí, Rone. Tohle vám věřím."
"Co je s ním?"

"Hlásil loupežné přepadení. Jmenoval vás, Astonvargo."
Ron pohlédl ke dveřím. Co je tohle za podraz? Proč mu Kempten volá? Proč sem rovnou nevtrhnul?
"Nevěřím."
"Podívejte se," řekl Kempten. Z hrudi mu vyrostl čtvereček a rozšířil se do formátu dost velkého na to, aby se Ron mohl pokochat pohledem na ležící krvavé tělo. Hagub nebyl mrtev, ležel na boku, pokoušel se vstát a něco při tom říkal. Kempten však vypnul zvuk.
Bylo zřejmé, že Hagub má ruce pořezané až na kost.
"Ohlásil, že jste mu ukradl cívku mimořádně cenného nanomechanického materiálu."
"Prodal jsem mu ji za pět junitů."
"My víme, že vám přibylo pět junitů na kontě, Astonvargo," řekl Kempten vlídně. "Dva jste promarnil v telefonním automatu a další dva u květináře. Mám radost, že jste opět volal, kam jste volal...
Proto jsem se rozhodl se s vámi spojit. Řekl bych, že jste zralý, abyste přišel k rozumu... Takže k věci, Rone. Hagubovo hlášení je samozřejmě věcí kriminální policie. Tam už máte nějaké vroubky. Reparátor...
no ovšem, tak se tahle trestná činnost jmenuje."
"Řekl jsem vám, že jsem čistej."
"Čistý? Nejste náhodou potřísněný krví?"
Já ne, napadlo Rona. Zato cívka ano.
Bezděčně nastavil ruce před objektiv. Kempten se usmál. Ron si toho všiml. Myslí si, že mě má na háku. Dneska dělám jednu blbost za druhou.
"Mně ruce neukazujte. Brzy dostanete návštěvu kolegy Nikolajeva.
Nějak na vás má spadeno. Vidíte? Už teď vám dělám přátelskou službu. Dejme tomu, že je to záloha na další služby a víte dobře, jakou protislužbu chci. Přichystejte se na Nikolajeva. A radím dobře, ruce si pořádně umyjte. Kdybyste potřeboval skutečně moji pomoc, víte, jak mě najít."
Kempten přerušil spojení.
Žene se sem Nikolajev! A cívka leží na stole.
Stačilo by říct pár kódových slov a měl by Kemptena znovu na skrínu.
Stačilo by říct ano, souhlasím Kempten by Nikolajeva odvolal.
A Ron Astonvarga by se stal fízlem, zrovna tak jako Masenba, neboť to bylo právě to, co po Ronovi chtěl.

3.

"Není to fízlování," říkal mu při posledním setkání. Jak je to dlouho? Osm let? Deset? Čas běží a říká se, že na Luně ubíhá šestkrát rychleji než nahoře na Plesnivce. Snad je to gravitací, jenže to Astonvarga nedokázal posoudit.
Naposled nahoře byl ještě zamlada, za těch krásných časů, kdy brácha byl naživu, a oba byli veselí a bohatí, činorodí sportsmani s přístupem k vévodskému dvoru. Kempten se k němu nachýlil a řekl důvěrně: "Máte přece rád svoji vlast."
"Býval jsem přítel vévodského domu. Přece nebudu donášet..."
"Donášet?" divil se Kempten, jako by nevěděl, co to slovo znamená.
Byl sice štíhlý, ovšem statný jako muž, který většinu života prožil na Zemi.
Zřejmě sportovec. Muži od tajné služby mají výcvik v bojových uměních.
"Vévoda Magir patří k císařovu nejužšímu okruhu. Je třeba chránit jeho bezpečnost. O to tady jde, Astonvargo! Býval jste vévodův přítel, vy i váš bratr. On sám vám přece nabízel, že se na něho můžete kdykoli obrátit."
To nabízel, připouštěl Astonvarga v duchu. Tenkrát. Jenže od té doby se hodně změnilo. Kolem něho i v něm.
Cítil hořkost v hrdle.
Já se změnil...
Bratr ne.
Jenže já jsem živý a bratr mrtvý.
"Vím, že David Magir vás k sobě nepustil," řekl Kempten, jako by mu četl myšlenky. "Mohl byste k němu vstoupit do služby. Dalo by se to zařídit."
"Mám svoji živnost," bránil se Ron.
"Není k ničemu," ohrnul Kempten nos. "Automatony! Hračky pro zbohatlíky. Copak se něčím takovým může živit muž vašich kvalit?
Za pár let bude po sezóně." V tom měl stoprocentní pravdu, jak se později ukázalo.
"Mě to baví," lhal Ron. Výroba automatonů, to byla jediná oblast podnikání, která mu nesla jakés takés příjmy. Všechny ostatní pokusy ztroskotaly, často z důvodů, které si nedovedl vysvětlit.
Kempten se naklonil přes stůl. Seděli v nepříliš drahé kavárně na Baroudově koridoru. Voněl módním dezodorantem, kdyby Ron zavzpomínal, přišel by i na jméno přípravku, každou chvíli vysílali jeho vzorky v reklamních blocích. Ron pozoroval, jak Kemptenovi hrají svaly v obličeji Zvláštní, že tihle svalnatí lidé mají svaly i ve tváři. Copak existují zvláštní posilovači stroje na tváře?
"Tohle vám neuvěřím, Astonvargo. Koho by bavilo podělkování.
Víte, kolik techniků, parabiotiků a inteligentistů zaměstnává Magirův dům? A máte představu, kolik péček je mezi nimi?"
"Dynamik," řekl Ron.
"Cože?"
"Používáte dezodorant značky Dynamik."

Kempten se napřímil.
"Máte pravdu. Dobře, dobře..." Dokázal se přinutit k úsměvu.
"Přesně takové lidi potřebujeme na správných místech. Vnímavé, s postřehem."
"Copak vám nestačí informatický dohled?"
Kempten se ušklíbl.
"Není na všech světech systému taková technologie, kterou by nějaký syčák nedovedl obejít. Nikdy se neobejdeme bez lidského faktoru. Bohužel, to vám říkám upřímně."
"Jenže na mně by každý hned poznal, že jsem fizl..."
"O čem to mluvíte, člověče? Jaký fizl? Jste přece řádný občan a máte za povinnost podporovat instituce industriálního impéria!"
"Já je podporuju," řekl Ron.
"Jak?"
"Platím I.I. daně."
"Jste beznadějný případ."
Kempten přivolal servírku a zaplatil, aniž čekal na neupřímně míněný Astonvargův pokus uhradit svoji část útraty.
"Spojení na mě máte," řekl a vstal.
"Že mám?" podivil se Ron Astonvarga.
"To si pište, že jo," řekl Kempten a odešel. Ron se ohlédl po servírce, která se na něho dívala, jako kdyby ten bohatý voňavý pán za sebou nechal nějaký nechutný zbytek.
Od té doby ho Kempten nechal na pokoji. Ohlásil se zase až dnes, v den maléru s Hagubem, v den, kdy utekla Minie, aby se nechala zabít.

4.

Nikolajev tady nesmí cívku najít.
Ron se vrhl ke stolu, popadl ji a spěchal k vnitřním dveřím bezpečnostní komory. Tiskl ji oběma rukama k hrudi. Bál se, že se o její ostré hrany pořeže. Co s ní udělá? To ještě nevěděl. Zarazil se.
Venku se jistě potlouká Machiová, zvědavá, jak se Ron zachová!
Pozor... ona mu dosvědčí, že se vracel jen s kytičkou sněženek v ruce.
Ovšem, to bude svědek, záchrana... Ovšem pod podmínkou, že ho teď s cívkou neuvidí.
Co teď?
To je technický problém, kurva, to je ale technický problém!
Pitomče, blesklo mu hlavou. Vždyť tu máš vybastlený brloh pro Minii...
Přitočil se ke stěně, položil cívku na zem a chvilku manipuloval plochou dlaní s posuvným panelem. Vchod do brlohu pořádně zamaskoval, nestál o to, aby mu Ind Minii vykouřil. A naopak. Otevřel skrýš, vsunul dovnitř hlavu a uvolnil i zadní panel. Pak už nezbývalo než šoupnout cívku dovnitř. Pořádně do ní strčil, prolétla po hladkém dnu, vypadla protějším otvorem a v dalším okamžiku ji slyšel rachotit, jak padala dělicí šachtou až na dno polykombu.
Vzdychl.
S pachem stoupajícím ze šachty vdechl i vůni ženského těla.
Brloh byl Minie plný.
Kristepane, připomněl si, ta holka šla prodat život! Představoval si ji, jak se potácí po koridorech s kuklou na hlavě, vyptává se chodců na cestu k nejbližšímu ofisu... Už jí nějaká dobrá duše poradila? To musíte tamhle na ty schody, děvenko, říká hodná babička, aha, vy nevidíte, no dobře, já vás tam zavedu, vezměte mě za ruku, pozor na ty schody já taky nemám právo na eskalátor, hezky našlapujte a pak vlevo, rovnou za nosem, he, he a tam se poptejte, je to blízko, blizoučko!
Sakra!
Třeba se na cestu zeptala Machiové, napadlo Rona. Dala se s ní do řeči. Řekla jí, že chce prodat práva. To je logické, že se zeptala, jak se do ofisu dostane.
Ron otevřel vnitřní vchod, dělej, svině, dělej, pobádal servomotorický systém, otevřel i vnější dveře a chtěl vyběhnout ven. Zarazil se. Spatřil Nikolajeva, který k němu stál zády a zpovídal Machiovou.
Zaslechl hlas té ženy.
"Kdepak, nic takového. Jenom kytičku. Pan Astonvarga si nesl kytičku. Jak měla ta věc být veliká?"
"Asi takhle," ukázal Nikolajev velikost cívky.
"Kdepak. To bych si všimla. Podívejme, tady je pan Astonvarga," otočila i se k Ronovi. Nikolajev na něho chladně pohlédl.
"Tak se přesvědčíme," řekl, "jak čistý je pan Astonvarga."
"Poslouchejte, Nikolajeve," řekl Ron chvatně, "teď jde o lidský život. i Musím si pospíšit. Nemám čas vám vysvětlovat..."
"O přepadení jde, Astonvargo, o přepadení," opravil ho policista.
"Mám právo uvolnit vchod do vašeho kubikulu. A vy máte právo být přítomen prohlídce."
Technický problém...
"Řekla vám Minie, kam jde, paní Machiová?" obrátil se na sousedku. Pak k Nikolajevovi. "Moje spolubydlící... To je strašné!
Ona šla prodat život!"

"Nemáte žádnou spolubydlící," řekl Nikolajev klidně. Ron si uvědomil, že Minie samozřejmě není v policejních záznamech o nájemnících.
"Půjdete se mnou?"
Ron si ho nevšímal.
"Kam šla?" opakoval otázku.
Machiová krčila rameny.
"Neřekla, pane Astonvarga. Jenom povídala, že jde prodat právo na život, nic víc, já povídala, ale děvenko, co vás to napadá, co byste prodávala právo na život, máte ho před sebou, tohle jsem jí řekla.
Technický problém... Nikolajev! Mohl by z něho udělat spojence, napadlo Rona. Nikolajev se přesvědčí, že kubikul je prázdný, a možná bude ochotný pomoct. On by mohl oťuknout ofisy v okolí, Hagub je mimo provoz, pak je jeden o level vejš, pak na stanici lžičáku, taky v té samoobslužné restauraci... Musím ho ovšem přesvěd- čit, že mám spolubydlící. Ano, řeknu mu, že tu byla na návštěvě. V nějakém policejním záznamu Minie být musí.
"Tak se pojďte podívat," řekl Ron. "Honem."
Nikolajev se zamračil.
"Vy máte nějak naspěch. Poučím vás o vašich právech."
"Seru na ně," řekl Ron a otevřel vnější dveře. Paní Machiová jevila hodně chuti vklouznout do bezpečnostní komory s nimi. Vystrčil ji ven. Moc zdvořilé to nebylo. "Já fakt nemám s Hagubem a jeho pořezanejma..."
"Jak víte, že má pořezané ruce?" vyjel na něho Nikolajev.
Vnější dveře se zasouvaly "Já mu tu cívku prodal, chápete? Měla ostré hrany. Sám jsem se říznul, podívejte," ukázal Ron, celý nešťastný, bříško ukazováku s maličkou rankou.
"Sám jste se říznul, no ovšem," řekl Nikolajev. To už se otevíraly vnitřní dveře. "Do prstu. Ukažte?"
Naklonil se k Ronovi a Ron zahlédl přes jeho nahrbená záda cívku. Ležela, na pneumatickém stole, přesně na tom místě, odkud ji vzal, když ji nesl do odpadové šachty.
Ta zatracená věc tu byla zase, někdo ji sem vrátil... kdo to mohl být? A jak ji vylovil z odpadové šachty?
A co udělá Nikolajev, až ji spatří?
Vší silou strčil Nikolajeva do ramen, takže policista vpadl zády napřed do místnosti a ruce nohy rozhozené se rozplácl na podlaze.
Ron udeřil pěstí do ochranného skla bezpečnostního vypínače. Zabolelo to. Určitě se říznul znovu.
Ozval se dvojí třesk řízené nálože. Vnitřní dveře zapadly a o zlomek vteřiny poté se rozletěly vnější dveře. Bezpečnostní vypínač byl určen pro lidi, co mají naspěch, když například je dehermetizovaný dům a je třeba sebou pořádně mrsknout. Taky hodně staré a dlouho nepoužívané zařízení z dřevních dob osídlení Luny.
Vyletěl na chodbu. Ramenem narazil do Machiové. Ta stačila jen kviknout. Pak už jen pádil chodbou. Lidé se před ním rozestupovali...
Dole u hlavního vchodu se zastavil a dýchal z plných plic.
Prosklenou výplní viděl modré policejní gravo. Pořez s psychinou v rukou se opíral o kapotu s grácií Amora, rozhazujícího růžové lupínky na kadeře milenců.
Rozhlédl se kolem sebe.
Zrak mu k sobě připoutal telefonní automat.
Přistoupil k němu o půl kroku dřív, než tam docupitala dívka v hnědém kostýmku, která se zřejmě chystala zašeptat svému kudrnáči jméno kavárny, kde mu řekne ano.
"Dovolíte?" usmála se na Rona.
"Odpal," řekl jí a ona si nejdřív myslela, že řekl nějaké slovo ve svahilském nářečí.
Přitiskl dlaň na plotnu a zašeptal domluvená slova.
Na Kemptenovu tvář nemusel čekat ani vteřinu.
"Věděl jsem, že zavoláte," řekl Kempten.
"Hovno jste věděl. Prostě vás volám. Potřebuju vás, Kemptene."
"Tak dobře, ať je po vašem. Zůstaňte, kde jste. Toho mládence před domem si nevšímejte. S Nikolajevem si taky nedělejte starosti.
Prostě zůstaňte na místě a čekejte."
Zřejmě měl polykomb pod dohledem, věděl o hlídkovém voze venku na koridoru i o zablokovaných dveřích Ronova kubikulu. Pokud zkonektil video, viděl i cívku na pneumatickém stole. Co na tom záleží...
"Zablokujte ofisy, Kemptene. Zablokujte přístup pro Minii Coutanovou..."
Zmlkl. Hovořil do plechu. Kempten se odpojil.
"Promiňte," řekl Ron dívce, která tu pořád ještě stála, ztuhlá ohromením nad jeho hulvátstvím. Hledala v kabelce hever, aby si mohla zavřít lista.
Nakonec se jí to povedlo i bez nářadí.
"To je úroveň..." špitla.
Naštvala ho. Taky mohla říct něco chytřejšího.
"Na úroveň se vyser, děvenko," řekl bezděčně. Naštval se pro změnu na sebe. Taky mohl říct něco chytřejšího.
Hodil jí zmačkané sněženky k nohám.
Přistoupil ke dveřím, opřel čelo o chladivou výplň, a zatímco za zády mu znělo fistulkové kdákání mladé ženy, pozoroval, jak se policajt opřený o gravo škrábe v rozkroku.
Aspoň někdo se tu chová rozumně.

5.

"Minie Coutanová," opakoval Kempten přemýšlivě. "Je to tak, prodala právo na život před pětatřiceti minutami v ofisu na Gagarinově koridoru. Čtvrt hodiny před tím, než jsem vám zavolal. Že jste se na mě neobrátil hned? Mohl bych tomu zabránit."
Ještě žije, opakoval si Ron. Minie ještě žije! To je jediný důvod, proč tě nepraštím do ksichtu, dobytku.
"Má to i dobré stránky. Jste teď zámožný člověk, Rone. Převedla na vás dvacet tisíc za prodej práva na život, to jsou slušné peníze.
Za ně pořídíte deset tisíc kytiček sněženek. Nechcete si to rozmyslet?
Dvacet tisíc je dvacet tisíc."
Tázavé se na Rona podíval. Ten jen ukázal mlčky prstem vpřed, do směru, kde někde v labyrintu Arkádie ležel hospic.
"No dobře, jak myslíte."
Minie prodala život a úřední procedura běžela automaticky Dovedl si představit, co se dělo poté, kdy prodala právo na život.
Oficista ji doprovodil transportní kapslí do hospiců a tam ji zterminují.
Po komlinku tomu Kempten nemohl zabránit. V hospiců je živý personál. Kempten musel zasáhnout osobně Ronovi bylo špatně od žaludku. Naposled letěl v gravu ještě za svých lepších let. Kempten ho nenechal dlouho čekat. Ron sice zažil chvilku leknutí, když policajt opřený venku o modrou káru znenadání ožil a zamířil ke dveřím, za nimiž Ron stál. Už už si myslel, že ho policista sklem zahlédl. Muž zákona však dveře jenom rázně rozrazil, aby si snad někdo nemyslel, že je nějaký mesenžer, a kráčel halou k eskalátoru. Ani ne za minutku se před modrý policejní vůz snesl Kemptenův luxusní černý stroj Z otevřeného okna se vynořila ruka a zakývala prstem.
Tak to teď bude pořád, pomyslel si Ron a prošel dveřmi, které se ještě tetelily po té ráně, co jim uštědřil horlivě spěchající polda.
Kempten mu otevřel a Ron se uvelebil do prosezeného křesla. Dveřní křídlo zaklaplo a Ron vdechl atmosféru Dynamiku. Bylo mu, jako by spadl do žumpy. Bezpečnostní pás se kolem něho oplzle ovinul a na střední konzoli cvakla spona.
Stroj se zhoupnul a vznesl se do úrovně standardního provozu.
Ron zvládl žaludek.
"Takže první zastávka hospic," řekl Kempten, "a druhá moje pracovna. Chci s vámi uzavřít pořádný úvazek, se vším všudy. To znamená kompletní sken."
"Souhlasí," řekl Ron lhostejně. Ne, opravdu se nikdy nemá říkat nikdy. Jednou na tom budeme stejně, prorokoval fízl Masenba.
Oba budeme fízlové. Dneska to přišlo. Mám poslední možnost, jak vyklouznout z úvazku. Řeknu, že na Minii kašlu.
Nedokázal to.
Díval se oknem na fasády polykombů, zahalené do barevné mlhy hologramických reklam. V odrazu viděl vlastní ducatou tvář s rozčepejřenými vlasy a výbojnými frňousy pod nosem, který vypadal jako malá boxerská rukavice.
Tohle je můj ksicht, opakoval si. Co v odrazu uvidím příště? Buď se na Minii vykašlu, nechám ji terminovat a ponesu to v sobě tak dlouho, dokud se neterminuju sám, anebo se nechám naskenovat a bude ze mě chlápek s ksichtem fízla.
Díval se z bočního okna. Tušil, že na něho Kempten od řízení po očku pokukuje. Fasády polykombů se mu protivně houpaly před očima. Reklamní megaskríny splývaly a dělaly měňavou duhu. Někdo blije světlo, pomyslil si Ron.
"Nic si z toho nedělejte, Rone. Chápu vás, je to divný pocit.
Asi jako před prvním stykem se ženou."
"To jsem zažil," odtušil Ron. "Nedá se to srovnávat."
"Uvidíte, že se nám bude dobře spolupracovat. Brzy pochopíte, že jste se ocitl na tě správné straně plotu. Máte samozřejmě svoje hříšky jako každý. Kdo je nemá? Jenže společnost je křehká struktura a potřebuje ochranu. O to tady jde."
"Kvůli tomu mám fízlovat Magira? Kvůli ochraně?"
"Dům Magirů je důležité středisko moci. Reprezentují ho ovšem jenom lidé, v jádře stejní, jako jste vy nebo já. Taky mají své slabosti a hříšky. Mezi vámi a dejme tomu mnou na jedné straně, a jimi na straně druhé je však velký rozdíl. Když kupříkladu uklouznete vy a zapletete se, dejme tomu, do případu zkorumpování policejního úředníka Timofeje Nikolajeva, nestane se nic fatálního. Nikolajev je tak jako tak odepsaný a Bataglia by ho časem vyhodil i bez intriky páně Vildovy. A vašeho podrazu."
"Já k tomu přišel jak šlépěj k houslím."
"No dobře," řekl Kempten otcovsky, "dejme tomu. Pochopte, že na tom nezáleží! Vědomá či nevědomá chyba je stále ještě chyba.
Ovšem když uklouzne člen vévodského domu, vědomě jako nevědomě, záměrně nebo bezděčně, pád vyvolá zemětřesení, jaké může strukturu společnosti poškodit. Už chápete, proč je vaše úloha tak důležitá?"
Zatímco hovořil, Kempten využil svých priorit, vystoupal do levlu zvláštní dopravy a ještě zrychlil. Ron se raději zadíval na palubní desku z přírodního dřeva. Neměl důvod důvěřovat svému žaludku, že takový i nápor emocí snese.
"Není to fízlování. Je to něco... jako záchranná síť, viďte?"
"Velmi správně," zaradoval se Kempten, kterému nedošlo, že si z něho Ron střílí.
"Je to od vás hezký, že se tak snažíte, Kemptene. Bohužel to nemá cenu."
"Odmítáte spolupráci?"
"Nedostanu se k němu. Nechce se mnou mluvit. Pochopte, neviděl jsem Davida Magira od roku čtrnáct."

"Poslal vám zajímavou zásilku. Svazek speciálního nanosegmentového vlákna, doprovázenou osobním dopisem. Chcete, abych vám Davidův dopis citoval? Sakra, Astonvargo, kdy vám dojde, že už teď máme svoje lidi všude!"
"Nač tedy potřebujete ještě mě?"
"Protože jich chceme víc! Stačí vám to? My víme hodně, věřte mi. Nejste sám, kdo bude chránit mladého vévodu před ním samotným.
Zvykněte si na to, že se stanete... ochráncem. Za chvilku ochráníte to ubohé děvče. Jsme tady."
Stroj zpomalil a klesal. Před nimi se tyčila blankytně modrá pableskující věž hospiců. Sem sváželi zesnulé k dekompozici, tady terminovali život lidem, kteří prodali právo. A tady vegetovaly zbytky lidských tkání, které nedokázala udržet při funkčním vědomí současná technika, zaplavené v živném roztoku, jehož hlavní složkou byly peníze. Hrotitá příď grava mířila do rozšklebeného ústí portu, asi uprostřed budovy.
"Budete mít takové příjmy, že ji můžete dát zbavit i té protivné závislosti na virtuální realitě. O agorafobii nemluvím, to je samozřejmá maličkost."
Budova najednou přestala růst. Kempten zastavil takřka na místě. Ron nepocítil žádné přetížení, gravimotory stačily veškerou energii rekuperovat.
"Co děláte? Rychle!"
"Css, css," udělal Kempten. "Musíme si ještě ujasnit jednu drobnost. To děvče nebude terminované, prozatím. Proceduru dám jen odložit, dokud si vás nenaskenuji a nezavážu. Jasné?"
Ron věděl, oč jde. V registru tajné služby chtějí mít kompletní záznam jeho psychofyziologického profilu. Od toho okamžiku jim nedokáže říct lež. Od toho okamžiku jim nedokáže říct ne. Jako zastara, když někdo prodal čertovi duši.
"Hoďte sebou, sakra."
Už porovnal obě misky vah. Nemůže připustit, aby ta holka kvůli němu umřela. Kvůli svinstvu dobrého svědomí. Dobře, bude pracovat pro Kemptena. Přežil to Masenba, přežije to taky Hospic začal zase růst. Kolem ústí portu blikaly majáčky. Stroj se napíchl na špejle naváděcích paprsků a klouzal vpřed jak korálek.
"Ta cívka..." začal Kempten, "Kdo vám ji doručil?"
"Nevím. Přišel jsem domů a byla tam."
"Ta holka Coutanová musí vědět, kdo to byl." Aha, o důvod víc, proč jí chce Kempten pomoci, napadlo Rona. "Něco vám říct musela."
Gravo se nořilo do portu. Po stranách se pohupovaly v konejšivém rytmu větve holografických palem. Maník v modré kombinéze naznačoval světelnou plácačkou, kde má Kempten zaparkovat. Gravo pomaličku klouzalo těsně nad podlahou. Skupinka lidí v černém strkala vpřed dědečka, kterého ukecali na smrt a on teď šel a tvářil se statečně jako Roland u Roncevaux. Kolik dostanou za jeho terminaci?
Bůh ví, jestli za to zaplatí taxíka, který je sem přivezl. Že jim to stojí za to.
Stojí.
"Říkala mi, že cívka byla v kubikulu... když ona opustila úkryt.
Přišla sama, tak to řekla."
"Co je to za nesmysl?"
"Od Haguba taky přišla sama."
"Lžete, Rone. Vy jste ji ukradl a propašoval dovnitř. Proč?"
Kempten zastavil. Křídla dveří se zvedla Kempten však neuvolnil Ronův bezpečnostní pás.
"Jste blázen?" vykřikl Ron. "Cívka má okraje ostré jako břitva.
Kde bych ji asi tak mohl propašovat? Měl jsem ji nýst pod košilí a dělat zbouchnutýho? K Hagubovi jsem ji vlekl na zádech a každej se po mně ohlížel, jako bych tam měl naložený tele. Něco vám povím, Kemptene! Když jste mi volal, já ji hodil do šiftový šachty v kombu a šel otevřít Nikolajevovi. A ta věc se za tu dobu stačila vrátit. Sama, zrovna tak, jak to řekla Minie, přišla sama."
Spona cvakla a Ron byl volný.
Kempten mlčel. Vůně frézií zahnala jeho dezodorant do defenzívy.
Pokud by snad v někom doutnala jiskérka dobré nálady, sprcha Chopinova Nocturna ji hbitě uhasila. Vešli do haly.
"Počkejte tady na mě," řekl Kempten. "Určitě jsme přišli včas.
Jdu to zařídit."
Díval se za ním. Vzpřímená záda sebevědomého muže. Případ putující cívky ho zjevně zaujal. Rona napadlo, že spolupráce s tímhle člověkem možná ani nebude tak potupná, jak se domníval. I on by si přál dozvědět se, jak to s cívkou vlastně je. Všechen ten rozruch s teleportací se v minulém století ukázal jako velkolepý podvod. Tenkrát teleportovali lidi a stroje i celé domy a když to všechno prasklo, zůstal z toho jen trik a několik tučných kont v bezpečných bankovních polysystémech.
Kempten šel ke stěně obložené dřevem. Jakoby mimoděk se k němu přitočil zřízenec ve fialovém stejnokroji hospiců. Mají svoje lidi všude, i tady, uvědomil si Ron. Poslouchají, co si dušičky povídají, když opouštějí startovací rampu na špičce jazyka.
Ron dovedl vyrábět létající automatony, lehoučké napodobeniny ptáků a obřích motýlů, vybavené nanomechanickými motorky.
Měl v tom praxi a tím spíš si nedokázal představit, jak by dostal do vzduchu tak těžký objekt a jak by ho mohl dirigovat z místa na místo, jak by ho přemístil z Hagubova obchodu k sobě do kubikulu a ze šiftové šachty a...
Stál u skleněné stěny haly hospiců a díval se na válce vznášející se v černém bezhvězdném prostoru. Tvořily roj, poněkud připomínající trubicový hvězdolet. V jistém smyslu to byla kosmická dopravní loď. Kyvadlové spojení se záhrobím. V každém válci ležel jeden člověk.

Mrtvý? Ne, takového slova se zde neužívalo.
Byl prostě ukončený.
V žádném neležela mrtvola v pravém slova smyslu. Hmota ukončeného člověka byla rozložena na částice. Stal se z ní datový soubor.
Za skleněnou stěnou nebyl hřbitov.
Dalo by se to nazvat archivem.
Jednou za týden se válce vyprázdní, datové soubory přenesou do registru, jakých jsou v soustavě tisíce, a válce budou připraveny přijmout další data.
U skleněné stěny postávaly hloučky. Sál byl rozlehlý, s pableskující klenbou jantarové barvy ve výšce nějakých dvaceti metrů. Koberce s vysokým hustým vlasem barvy pouštního písku se táhly od stěny ke stěně a androidi roznášeli nápoje. Nabízeli je. Zdálo se, že nikdo o pití nestojí. Ron zahlédl lidi, co sem před chvilkou přivedli toho starého pána. Statečný dědeček už mezi nimi nebyl. Dali hlavy dohromady a povídali si, nejspíš o tom, jak naloží s junity, co teď dostali po prodeji práv. Kolik? Pět stovek? Sotva víc. Mohl bych jim nabídnout mechanickou veverku. Ta je lepší než dědeček, napadlo Rona.
Šlo to ráz na ráz. Rozmáchle sem přišel poněkud přiopilý muž.
Ten byl chytrý, práva na alkohol se nikdy nevzdal. Rozhlédl se. U pultu s občerstvením lelkovali hospicoví zřízenci ve fialových oblecích s oblýskanými koleny a lokty. Muž na ně luskl prsty.
"Hej! Fešáku! Jsem tady. Hoď sebou!"
Oslovený zřízenec přikvačil k halekajícímu muži a uchopil ho jemně za loket.
"Psst, pane. Ctěte důstojnost místa."
"Abych se na to nevysral! Prodal jsem život, naposled si ožral hubu, tak co bych si za svý prachy neužil trochu srandy!"
"K tomu zde není to nejvhodnější místo, pane!"
"Že ne? Copak jste neslyšel, že sranda musí bejt, kdyby fotra věšeli? Vy budete věšet mě!"
Jak si Ron všiml, v hospiců byli připraveni na všechny eventuality.
Přátelské objetí nebylo jen tak samoúčelné gesto. Fialový zřízenec zřejmě odkudsi vyčaroval psychinu a rozkurážený adept terminace najednou zmlkl a zvláčněl a nechal se odvést. Kráčel jako samochodný plyšový medvěd. V sále však nebyl nikdo, kdo by jeho touhu po sranděsdílel a dokázal komický efekt proměny ocenit.
K Ronovi přispěchal Kempten.
"Rychle. Nebylo to snadné, ani pro mě, věřte. Už je na sále."
Rozběhli se sálem a předhonili omámeného opilce.
U dveří ve stěně pokryté zaručeně pravým dřevěným táflováním čekal Kemptenův člověk.
"Tudy, pane." Mluvil jen ke Kemptenovi, dělal, že Rona nevidí.
Otevřel jim dveře. Vběhli dovnitř. Hned za nimi zavřel.
Vypadalo to tu trochu jako ve veřejné prádelně, pokud si vzpomínal, jak vypadal servis, kterého se vzdal už před lety. Horko a vlhko, hustý vzduch. Všude bílá barva. Stísněný prostor, do protější stěny vsazený velký stříbrný stroj se skleněnými dvířky Před sebou měli kóji, z níž se ozývalo kovové cvakání. Kempten ukázal prstem.
Doběhli do kóje a spatřili dva androidy, skloněné nad tělem Minie Coutanové.
Jeden jí svíral hlavu. Druhý právě odtahoval ústí injekční pistole od dívčiny paže. První uvolnil dlaně a hlava mrtvé Minie Coutanové udeřila týlem o hladkou plochu.
Ron se na androidy chvilku díval. Pak se obrátil ke Kemptenovi.
"Tohle jste posral."
"Lituji," řekl Kempten netečně.
"Co bude teď? Zavoláte Nikolajevovi, že jste chytil chlapa, co vybílil Hagubovo vetešnictví?"
Kempten se na něho přemýšlivě díval. Pak se usmál a jemně zavrtěl hlavou.
"Zařídil jsem, aby Nikolajeva z vašeho případu odvolali. Postarám se, aby Hagub stáhnul obžalobu. Vraťte se domů, Rone. Myslím, že přes tu cívku byste se mohl k Davidovi dostat. Ta cívka je dobrý můstek."
‚Vy jste nic nepochopil. Skoro jsem si s vámi plácnul. Skoro!
Já vůl!"
Kemptenův člověk nahlédl dovnitř.
"Všechno v pořádku?"
"Ano," řekl Kempten. "Všechno je v pořádku."
Ron se ušklíbl.
"Myslíte?"
"Jistě."
"Vy snad čekáte, že teď s vámi sednu do grava a odjedu k vám nechat se skenovat..."
Kempten se usmál.
"To jistě ne. Je mi líto, že jsme přišli pozdě.. o chvilku. Chápu, že se situace změnila. Dobrá, žádné skenování nebude. Dělejte si, co chcete. Nechám vás jít, kam libo."
"Vy si ze mě děláte srandu."
Kempten se usmál.
"Copak jste nepochopil, po čem kráčíte? Jste na toboganu, Astonvargo, a ten má jen jeden směr. Můžete se na něm naklánět doprava, doleva, můžete brzdit dlaněmi, můžete hlasitě výskat... Jedete pořád. To se nedá zastavit. Ještě štěstí, že já... na vás budu dole čekat."

Otočil se a vyšel z kóje.
Tobě by uvěřil jenom blbec, ušklíbl se Ron.
Chvilku uvažoval o tom, zda Kempten skutečně čeká, že skočí na tak očividně otrávený špek! To tak, vrátit se domů opečovávat Magirovu cívku... Jaká karta by vylezla z Kemptenova rukávu? Je Hagub zavražděný? Paní Machiová znásilněná? Páchnoucí Ind uškrcený nanomolekulárním vláknem?
Je to přece jenom debil, ten Kempten.
Ron se obrátil k mrtvé Minii. Napadlo ho, že by jí mohl zatlačit oči. Nedokázal se však přinutit, aby se dotkl mrtvého masa. Vyšel tedy ven a rychle kráčel k východu.

Kapitola čtvrtá

SEMÍNKO V DUŠI

1.

Z hospiců ho vyvedla hezká hosteska s jmenovkou LINDA na klopě tmavomodrého kostýmku. Když se k němu blížila, Rona napadlo, že její zjev se vším, co k ní patřilo, by mohl hochy od Fenixů zajímat. Psychická manipulace byla jedna z nejstarších zakázaných technologií! Nu a tuhle holku snad za tím účelem rovnou porodili.
Byla ten typ, který budí Důvěru a Sympatii a Optimismus a Naději.
Každé slůvko, každé hnutí milého okrouhlého obličeje, každé gesto rukou, prostě všechno na ní fungovalo jako jeřáb, který mu snímal ze zad jedno závaží beznaděje po druhém. Stejně byl designován její kostým, stejně byly konstruovány molekuly jejího parfému. Možná, že má pod klopou nějaký psychostimulační aparát. Konec konců, i ten miniaturní psychoskop, který měla na zlaté nožce vedoucí ze spony ve vlasech a předsunutý před pravé oko, byl na hranici legality Projektoval jí na sítnici všechna potřebná data. Věděla tedy, že jde o Rona Astonvargu, narozeného 20. dubna 2192. Je nemajetný, zbavený většiny práv, nyní obdařený prémií 20 000 junitů plynoucí z terminace Minie Coutanové.
Jak Ron správně předpokládal, o tom, že po něm jde Fenix ztělesněný Nikolajevem, se psychoskop nezmínil.
To nebyla pro daný okamžik informace užitečná pro hospicovou hostesku jménem Linda.
"Pomohu vám najít cestu, pane. Je to součást servisu," řekla Linda, aby si snad nemyslel, že jde o placenou službu.
Ronovi bylo nepříjemné, že se na něho irisová zřítelnice psychoskopu dívá. Znal dobře tyhle přístroje, které dokázaly číst charakteristiku osobnosti i okamžitou náladu. Před pár lety to vypadalo, že také půjdou na seznam zakázaných technologií. Jenže byly příliš užitečné udržovate- lům systému, a kapři nemají ve zvyku tahat za výpustný špunt rybníku.
Otočil se k ní zády, aby dal najevo, že nic a nikoho nepotřebuje a už vůbec nestojí o to, aby mu nějaký poskok studoval psýchu, a začal zkoumat plán východu z budovy.
Z hospiců se šlo bludištěm, jež mělo pozůstalým ukázat, že život má i svoje lepší stránky. Bez hostesky se v něm nevyznal jistě ani jeho stavitel. I to mělo svůj důvod. Bludiště, psychoskop a hosteska, jedna filosofie, jeden servis, jak se hezky říkávalo za starodávna.
Hostesky díky psychoskopu dokázaly odhadnout, jakou cestu bludištěm volit. Některé trasy vedly pozůstalé koncertními síněmi a obrazovými galeriemi, jiné přes hospody V hospiců byly mnohapatrové parky i zóny absolutního ticha.
Ron tohle všechno věděl. Nehrozilo mu nebezpečí, že zahyne v nějaké zastrčené místnosti, do které lidská noha dosud nevstoupila.
Byl přece reparátor a bylo by tedy smutné, kdyby se ztratil v tak primitivním zařízení, jako je labyrint. Potíž spočívala v tom, že ho cestou pravděpodobně naštvou tichá zákoutí zrovna tak jako hystericky rozeřvané hospody. Potíž byla nikoli v tom, že by nevěděl KUDY jít.
Byl bezradný v otázce KAM jít.
Obrátil se k Lindě. Prvotřídní android, ocenil ji.
Hosteska na něho pozorně hleděla. Mikrolaser přístroje se proboural až do genové struktury jeho těla. Chemická čidla mu analyzovala osobní pach. Datalink přenesl informace o jeho pohybech do lokálního brejnu, který ho porovnal s referenčními vzorky. Nadýchl se, aby jí řekl, co si o téhle psychické vivisekci myslí.
S androidy hovořil zpravidla slušně, tentokrát hodlal udělat výjimku.
"Vy nejste smutnej," předešla ho. Najednou měla hluboký a drsný a snad právě proto sympatický hlas. "Jste nasranej."
Zaskočila ho tím. Androidi mají cenzurovaný jazyk. V hospiců zřejmě platily jiné předpisy. Vztek ho přešel. Uchechtl se.
"Hergot, vy jste ale šikovná mašinka," řekl uznale.
"Nejsem andráš," opravila ho Linda. "Jako pečovatelé o pozůstalé se androidi v našem podniku neosvědčili."
Překvapilo ho to. Kývl bradou k jejímu psychoskopu.
"Dovedou číst psycho stejně dobře jako vy, ne?"
"To jistě. Jenže nemají instinkt."
"K čemu by jim byl?"
"No," řekla Linda, "tak například já dostala od psychoskopu pokyn abych řekla - vy jste naštvaný."
"Tím byste mě nasrala."
Teď se uchechtla ona.
"Vidíte? Stroje nezvládnou všechno."

Zvážněla. Nepotřebovala psychoskop, aby věděla, že kyvadlo Ronovy rozkolísané psychiky se sice dotklo veselé strany zvonu duše, avšak teď se prudce vrací na opačnou stranu.
"Víte co, Rone? Přestaneme žvanit. Já vás zavedu na servisní schodiště a dolů půjdete úplně sám, až ven, na koridor. Chápete?
Půjdete po schodech, kudy chodí servismani. Kašlem na labyrint."
"To vám poradil psychoskop "Ne. Ten mi radí, abych vám ukázala hospodu U kopejtka."
"Zase instinkt?"
"Možná. Nebo chytrost."
"Tady v hospiců je víc chytrejch lidí," podotkl Ron. "Například ten, kterej najal holky jako jste vy."
Přede dveřmi schodiště se zastavili. Linda mu podávala ruku.
"Klid, Rone. Vy to přežijete."
"Jasně," řekl. "Můžete mi ještě něčím helfnout."
"Ovšem."
"Mohla byste vědět, kde končí asylová zóna."
Policejní sbory nikdy nezasahovaly v hospiců a v bezprostředním okolí. Byl to takový nepsaný zákon. Ron by však potřeboval vědět, co to znamená, to bezprostřední okolí. Deset metrů? Sto metrů?
Nejbližší větvení? Kde na něho budou policajti čekat, aby ho sebrali... za loupežné přepadení? Za vykonávání nelegálního povolání?
Linda se na něho dívala. Zalesklo se jí oko nekryté psychoskopem.
Teď to byl Ron, kdo dokázal číst toho druhého. Tebe rajcujou pochybný existence, holčičko!
"Jen klid, Rone. Tak moc překvapená zase nejsem. Sem do hospiců choděj všelijaký. Každej druhej má nějakej škraloup," řekla.
Mluvila jeho slovníkem a nezdálo se, že jí to dělá potíže. "Nehledě na to, že skoro všichni, co sem provázej svoje termináče, jsou legální vrazi."
"To není můj případ."
"Minie Coutanová," řekla rozvážně, "převedla prachy na vás, Rone. Vím, to ještě neznamená, že jste ji sem dostal vy."
"Může to znamenat, viďte."
"Já to neřekla. Máte ponětí, proč to udělala?"
Pokrčil rameny "Věřte mi, Lindo, já ji sem neposlal. Nejsem žádnej drákula."
Drákula. Netrestatelná a tím nechutnější kriminalitanekriminalita.
Drákula, tak se říkalo lidem, kteří se na někoho přilepili a dostali ho až sem, do hospiců k terminaci a shrábli prachy za prodej jeho práva na život. Drákulové, to byla rozkošná vnoučátka onoho statečného dědečka, kterého potkal v hale.
"To já vím. Drákulu já poznám i bez brejláče," dotkla se prstem psychoskopu. "My charonky dovedeme hostům ztrpčit odchod.
Na drákulech si rády smlsnem. Víte, nám stačí říct slovíčko, dvě...
Semínko do duše, chápete? To pak vzklíčí a rozvíjí se a do půl roku tu máme hosta znovu. U druhého vchodu, chápete? Už ne jako drakulu. Jako regulérního zákazníka, k terminaci."
"Vy jste něco jako soudce a kat zároveň," řekl Ron automaticky.
Zamrzelo ho to, asi jako když se pilot bombarďáku podíval dolů a viděl, co jeho puma udělala s hřištěm mateřské školky
"Tak tohle jsou ta slovíčka," řekla drsně. "Přesně ten typ slov, co jsou semínka do duše. Díky, Rone. Jenže já už mám zaseto. Já moc dobře vím, jakou práci dělám."
Krucinál, napadlo Rona, kdo tady má komu pomáhat, ona mně, nebo já jí? Ale hovno, žádný pomáhání. Naposledy, co jsem jedny pomohl, to skončilo tady. V hospiců. Terminaci.
Podala mu ruku.
"Až po třetí větev je tu zóna asylu. Je tam hodně narváno lidma.
Veselej distrikt. Spousta takovejch, co se bojí vytáhnout paty."
"Nic pro mě."
"Vám bych radila jít na koridor Komaf."
"Do turistický zóny? Tam se to policajtama jenom hemží."
"Tam má dohled Militia, aby se nekradlo a aby kurvy nebyly drzý. Militia na reparátory kašle. Vás má v pácu Fenix, nebo ne?"
‚Vy se ale vyznáte!"
Pokrčila rameny.
"Radím vám dobře. Držte se Komafa. Máte prachy, tam nějakou dobu obstojíte. Hodně štěstí. Jsem ráda, že jsem vás poznala."
"Pomohla jste mi."
"Já vím," řekla. "Mimochodem, napadlo vás, proč jsem se o Minii zmínila?"
"Asi byste taky chtěla vědět, proč to ta holka udělala. Díky, Lindo. Nemusela jste mi to připomínat. Já si to zjistím."
Usmála se, otočila se a šla pryč, i s tím semínkem navíc, co jí vložil do duše k těm, která tam už klíčila.
Díval se za ní. Napadlo ho, že on jí nepomohl.
Jako reparátor ovšem věděl, že některé mechanismy jsou neopravitelné.
Třeba zrovna ty, které vypadají, že šlapou jako mechanické hodinky Ona je tady ve službě, uvědomil si, aby tu nebyla jako kunčaft.
Obrátil se tedy a otevřel dveře. Vstoupil do milého prostředí schodiště, kde páchla plíseň a stěny byly pomalované

písmenem A v kruhu, nebo snad O. Co to znamenalo? Vzpomněl si, že mu Minie říkala něco o Armádě osvobození, která je proti prodávání práv. Jo, to bude AO, říkal si při pohledu na symbol.
Když se na něj díval, uvědomil si, že i on je osvobozený.
Minie umřela a on se může sebrat a zdrhnout do habitatu, kde nejsou na reparátory tak přísné zákony jako v Arkádii.
Kempten možná splnil slib a Nikolajeva odvolal, jenže... Nikolajev jen povolí, na chvilku a malinko.
Linda mu poradila líp, než tušila. Na Komafu najde turisty a ti mu pomůžou realizovat plán číslo... kolik?
Nebyla to nakonec jednička?

2.

Po Komafově koridoru se potuloval pár hodin a vyhlížel ty správné kavky. Cítil se tu dvojnásob v bezpečí. Na pořádek tu skutečně nedohlížel Nikolajevův Fenix, ale Militia. Ta v první řadě nestála o to, aby jiné policejní sbory kazily turistům náladu. Bylo mu ale jasné, že Nikolajev je na něho jak se patří naštvaný a že po něm půjde i přes mrtvoly i kdyby to měly být mrtvoly kamarádů z jiného policejního sboru. Jakmile by se dozvěděl, že je tady, v turistické zóně, bude riskovat konflikt s hochy od Militie a dojde si pro něho.
Tím spíš, že to není pitomec a napadne ho, že Ron se chce přifařit k nějaké partě výletníků a vypařit se z habitatu.
Jak se o něm Nikolajev dozví? K tomu stačilo málo.
Třeba to, aby si Ron koupil hamburger. Nikolajev určitě už ví, že mu na kontě naskočilo dvacet táců a podle prvního čerpání si dokáže spočíst, v které zóně se asi pohybuje.
Za tu dobu, co se tudy toulal, si už všiml několika fízlovských týpků. Ti ho už jistě mají v merku. Dají mu ještě půlhodinku, hodinku, a pak ho vyvedou na hranici zóny. A tam bude čekat Nikolajev.
Konečně se dočkal příležitosti, na kterou čekal U kavárenského stolečku odděleného od pěšího pruhu blankytně modrou ohrádkou seděla pod pruhovanou markýzou v barvě podniku skupinka zemáků, tři mládenci a dívka. Dělali všechno pro to, aby na nich bylo vidět, že jsou sportovci. Holka se tvářila, že nepatří k žádnému z nich. Tmavovlasá, s hustým obočím srostlým nad rovným nosem. Vlasy s čela, samozřejmě. Svetr z pravé vlny.
Nárok na ni neměl žádný z těch tří, jak je Ron odhadl. Kápo tlupy je zřejmě ten blonďák s rameny jak fošna širokými. Ten je bezpochyby vyhecoval k výletu na Lunu. Snědého Evropana přemluvil, aby hradil výlohy. Žádný Midas to ale není, ten jejich sponsor, usoudil Ron. Snad má peníze, ale umí na nich sedět. Ten třetí chlapík je tu zřejmě proto, aby těm ostatním šel na nervy.
Sportovci, turisti. Ron je však vnímal jinak. Vnitřním zrakem projektoval do jejich obličejů zobáky. Prostě, jsou to kavky.

3.

Každý šutrák, a obyvatel Arkádie dvojnásob, se takto ornitologicky díval na turisty. Tenhle habitat byl postižený historií. Kousek odsud to začalo, dole v Moři klidu, tam dodnes můžete vidět falešné šlápoty Neila Armstronga a pod plastovým šturcem skoro pravý přistávací modul (tedy, skoro pravý: ten, kdo ho vyrobil, si dal aspoň tu práci, že si vzal k ruce pár výjezdů z databáze a měl tedy hrubou představu, jak modul vypadal). No a protože Arkádie byla jeden z nejstarších habitatů na Luně, byla postižena nepříjemností, které se říká historie. Drsné doby průkopnictví (jsou tu speciální muzea), bláznivý Fin du siecle, kdy lidé šíleli z prvních iluzínů, pogromy na androidy (viděli jste už Pomník mučedníků?), hnutí Nové hranice, restaurace císařství, sociální experiment s volným trhem práv, to všechno tu začínalo, končilo, vrcholilo, křížilo se a lámalo a zanechávalo po sobě pozůstatky, na které bylo možno čumět. V muzeu si můžete na Historii sáhnout, přivlastnit si kousíček z ní, jako když si v konzervě přivlastníte kousek krávy. A vzhledem k tomu, že Plesnivka byla kousek a na Mars se už nedalo kvůli vojenské diktatuře létat a Ganymedes byl daleko a na Lagrangu a na Plovoucích ostrovech Venuše byla otrava, zemáckým turistům moc velký výběr ve Sluneční soustavě nezůstal, pokud nechtěli zůstat na Zemi, což byla ještě větší otrava, než Lagrang.
Tahle čtyřka zemáků nevypadala na to, že by na něco chtěla čumět. Měli hlavy dohromady a radili se, jak je tak Ron odhadoval, jak uspořádat co nejzajímavější výpravu za co nejmenší peníze. Kam asi mají namířeno? Pořád ještě potkáte v Arkádii pošuky, kteří vědí, že někde na Luně je utajený První Ruský Kosmonaut, co tu byl dřív než Armstrong a zdechnul tu, protože s návratem se prostě nepočítalo, že je tu Clarkova hláska a podobné hlouposti.
No, pomyslil si Ron, trochu by kolem sebe koukat mohli.
Blížil se k nim malý jednoúčelový android, chodící žlutozelený soudek s chlazenou limonádou, kelímky a dávkovači pípou.
Ron přeskočil ohrádku a stroj nakopl.
"Koukej mazat, šmejde!"
"No dovolte! Proč jste na něj tak hrubý?" okřikla ho tmavovláska se srostlým obočím.
"Tady jsi na Luně, Beo. Tady neznají práva strojů," řekl jí blonďatý ramenáč. Znamenalo to: Tady zabíjejí děti a pečou si je v troubě.
To už přibíhal vrchní číšník, následovaný modrým androidním roznašečem.
"To je šmejd od konkurence. Nemá v tomhle podniku co dělat," kývl Ron bradou za strojem, který pelášil pryč. Vrchní číšník horlivě přikyvoval.
"Promiňte, velice se omlouvám jménem podniku," ukláněl se jim. "Nechápu, jak se to mohlo stát..." Zlobně se ohlédl na modrého androida, který si zeleného soudku nevšiml a připustil, aby tu otravoval hosty. "Mohu vám něco nabídnout... na účet podniku? Speciálně vám, pane..." uklonil se Ronovi. "Děkuji vám!"
Ron se usmál a přestože ho nevyzvali, sedl si ke skupince.

"Fantu neodmítne asi nikdo..."
Vrchní číšník přikývl a odkvačil se svým androidím fámulem v závěsu. Ron se zemáky osaměl.
Čtyři páry užaslých očí. Takhle by mě neskenoval ani Kempten při náboru, napadlo ho.
Usmál se na ně.
"Všechno v pořádku?" ozvalo se zvenku.
Ron se ohlédl. Fízl tam stál u ohrádky a pohupoval se na špičkách, ruce složené za zády. A v rozparku kabátu nejspíš měl psychinu.
"Žlutozelenej hajzlík, ujel směrem k hospiců," kývl na něho Ron. Tajný nikterak nesignalizoval, že má chuť rozběhnout se udaným směrem.
"Co to znamenalo?" chtěla vědět Bea. Modrý android už tu byl znovu a pružným chapadlem nabízel Ronovi kelímek s fantou. Na účet podniku. Žádný transfer oběživa.
Fízl pořád stál u ohrádky a nespouštěl z Rona oči.
Ron předstíral, že si ho nevšímá a věnoval se zemákům. Vžil se do role hodného strýčka pomocníčka.
"Musíte si dávat pozor na barvy personálu. Tenhle je pravej, vidíte tu modř? Tamten byl falešnej a měl v sobě druhý chapadlo se skenerem kódů turistických karet," vykládal rozšafně.
"Vždyť nám to říkali v hotelu, Franzi," řekl blonďákovi černovlasý kudrnatý hubeňour. Určitě je to Evropan, nejspíš Ital, usuzoval Ron. "Varovali nás."
"Ono se taky stává," řekl fízl, který ne a ne odejít a držel se za ohrádkou jako slunečnice, "že zloděj nebo podvodník vyšle androida, pak ho zažene a usadí se k turistům, aby je oškubal."
"Nechtěl byste přestat obtěžovat? Kdybyste byl co k čemu, nepřipustil byste, aby se vám tu zlodějský mechanismus proháněl!"
řekla Bea.
"Jak myslíte, slečno," řekl tajný, pokrčil rameny a odešel.
Zase ty skenující páry očí. Ron se dokázal usmát. Bylo to tak upřímné a přirozené, jako když kočka skočí do vody "Tak co? Na dlouho? Na dlouho?"
"Ještě uvidíme."
"Zůstanete ve městě? Nebo vyrazíte do vakua?"
"Jak se nám bude chtít."
Franz se ujal vůdcovství a odpovídal. Ohlížel se po číšníkovi, aby zaplatil. Bea sáhla po kabelce. Dal jí gestem pokyn, aby si na ni dala pozor.
Zatracená práce, pomyslel si Ron. Takovou příležitost hned tak brzy nenajde. Tajný už jistě dal echo, že v rajónu je škodná a parta zlodějů, která tu žlutozeleného androidka pásla, se nejspíš už ztratila pro dnešek z parády. A já prostě nebudím důvěru, uvažoval. To je ta moje smůla. Proto to taky vždycky dopadne špatně, když chci někomu pomoct. Ke mně nemá důvěru nikdo, ani osud.
Pomalu vstával.
Kam teď půjdu?
Já snad zajdu rovnou za Nikolajevem a nechám se sebrat. Ať mám pokoj...
"Vy jste tu ještě?" ozval se tajný. Udělal malé kolečko davem a vrátil se. Tázavě se podíval na Beu, která prve Rona zachránila před nepříjemnostmi. Ta sklopila oči k pocintanému ubrusu. "Vaše totožnost..."
V dlani se mu zableskl orákl a na něm hvězda policejního sboru Militia.
Ron otráveně vzdychl, to byl jediný akt protestu, na který se mohl zmoct, a položil prst na plotnu policistova rozumu.
Já se nikdy nenaučím nebejt blbej... posteskl si v duchu.
"Ron Astonvarga," četl policista zamyšleně údaj na displeji.
"Nic tu na vás... zatím..."
Čekal, že databáze sboru Militia vysype fůru hříchů a hříšků. A ono nic! Mohl by se podívat kupříkladu k Fenixům, jenže jednotlivé sbory obchodují s informacemi a tohle je moc malá ryba.
Zklamaně zaklapl orákl.
Ron se ušklíbl a klepl se ukazovákem do skráně. Vstal a lehce se zemákům uklonil.
"Tak se tu mějte. A nenechte se oškubat. Arkádie, to je jeden šizuňk vedle druhýho."
"Poslouchejte, vy jste Astonvarga," ozval se znenadání kudrnatý hubeňour. "To není běžné jméno. Nemáte něco společného s tím slavným Astonvargou?"
"Myslíš Barta Astonvargu, co lítal Solární?" zeptal se ho Franz. "Kdepak, Luigi. Tohle je nějakej šupák."
"Takových je tu bohužel víc," řekl zpoza plůtku tajný moudře.
"Oháněj se slavnou minulostí. Rouráci, bývalí kolonisti z Umy a podobná pakáž. Dejte si na ně pozor. Tak pojďte, Astonvargo, oni vás tu nechtějí."
Ron pokrčil rameny.
"Takové vyzvání k tanci se neodmítá."
"Co máte společného s Bartem Astonvargou?" zeptal se Franz.
"Geny. Byl to můj brácha."
Franz trochu slavnostně oslovil tajného policistu.
"Tak pozor. Tenhle pán je náš host a pokud ho budete obtěžovat, podám stížnost na úřad pro turistiku! My vás živíme, bez nás byste tu chcípli na tom svým šutru hladem."
"Franzi," řekla Bea, "tohle je velmi netaktní."
"Jak mám urážet policajta taktně?"

"Urážíš i pana Astonvargu. I on by chcípnul hlady bez turistického ruchu."
"Tak nevím, Beo, kdo víc pana Astonvargu uráží."
"Nechci se mezi vás míchat," řekl Ron. "Vyjde to nastejno.
Mně je fuk, co mi kdo říká. Ale hlad, ten bych měl."
Mlčenlivý chlapík, který seděl trochu stranou, zřejmě outsider celé skupiny, mu šoupl přes stůl nakousnutý hamburger.
"Jez. Já už nemám chuť."
"No tak, Dežo..." pokárala ho Bea.
Ron však popadl hamburger a zakousl se do něho. Chlápek se tomu posupně zasmál.
"Víte," řekl mu Ron s plnými ústy, "vy se asi divíte, že se neštítím po vás jíst hamburger, do kterého jste si už kousnul."
"Třikrát," upřesnil šlechetný dárce. "Třikrát jsem si kousnul."
Ron polknul, zase si kousl a zahuhňal: "Ono to nikde v bedekru není psáno, protože se má za to, že to ví každý. Jenže ono je tu jídlo recyklované, chápete? Takže všechno, co jíte, je tak trochu z hoven."
Bea se zasmála. Chlápek ne.
"Teď jsi to dostal, Dežo!" pošklebovalse Franz.
"Máte skvělý smysl pro humor, pane Rone."
"Díky. Když už jsme u toho, nebyl by ještě jeden hamburger?"
"Nevadí vám, že je z hoven?" ptal se Franz uštěpačně.
Ron si otřel hřbetem ruky ústa a zadíval se na Deža, který řešil závažnou otázku, zda stačí dojít na záchod, nebo zda se pozvrací rovnou tady, na místě. Usmál se na něho a poklepal ho po rameni.
"Jen klid, Dežo. Žádný hovna. Máme tu kavernový plantáže a biomultiplikaci. O recyklaci se jen oficiálně mluví, aby se udržovaly dobré styky s Plesnivkou. Hospodářská politika, chápete!"
"Jak může být bratr Barta Astonvargy na tom tak špatně, že nemá na hamburger?" zvídal Franz.
"No tak," sykla Bea.
"Nemíchej se do toho," řekl Luigi protáhle. "Tady jsme na Luně a šutráci nejsou citliví, že ne?"
"Chceš mě zkusit praštit do nosu?" usmál se Ron.
"Já měl na mysli... sociálně citliví. Tady se na všechno díváte jinak, že jo? Kupříkladu na lidská práva. My je chráníme, a vy je prodáváte."
"To asi proto, že to je u vás ohroženej druh," řekl Ron.
"Kecy," řekl Luigi. "Jak je to s váma, Rone? Prodal jste snad nějaké právo?"
"Jo," přikývl Ron. "Hodně."
"Na sex?" zeptal se Franz."
"Ne. Ani na chlast. A na to, jestli někomu můžu dát do držky."
"To je taky právo na prodej?" dychtivě se ptala Bea. Dobře si všiml, jak jí při zmínce o sexu zapumpovaly panenky. Ne snad, že by při pohledu na jeho baňatý nos byla dole zvlhlá, to mu bylo jasné.
Prostě, má to ráda, to je všechno.
"Ne. Do držky může dát - a dostat - každej."
"Legislativní nedůslednost," podotkl Franz.
"Ani ne," řekl Ron. "Spíš, těžko se to kontroluje."
"Jak se kontroluje právo na sex?" zeptala se Bea.
"Kdybych právo na sex neměl a vyspal se s vámi," odpověděl Ron na otázku, kterou kladl každý zemák, sotva se v Arkádii vzpamatoval z žaludečních veletočů, "vy byste pak šla a udala mě za znásilnění."
"Co kdybych to neudělala?"
"Udělala," odpověděl bez zaváhám. "Každá to udělá."
"Myslíte si, že jsou ženy takové?"
"Ovšem."
"Já bych to neudělala."
"Nedala mi, nebo mě neudala?"
"Ani jedno, ani druhé!"
"Pak nemáme o čem se bavit."
Mládenci se smáli a Bea se mračila. Normální.
"Poslyšte, Rone, teď vážně," řekl Franz. "My jsme fakt rádi, že jsme potkali bratra Barta Astonvargy. Jenom je divný, že jste na tom tak špatně. Vypadáte... že máte navíc, než na somrování hamburgerů."
Co ti budu vykládat, chlapče, pomyslil si Ron. V takových chvílích kůrka na jeho duši praskala a navenek se dralo hořké jádro.
Je mi pětatřicet let, kurva, a už skoro patnáct let se plácám od ničeho k ničemu, na co sáhnu poseru, a když jsem úplně náhodou někomu k užitku, tak on jde, debil, a zabije se.
"No vidíš, co děláš," řekla Franzovi káravě Bea. "Jsi necitlivý.
Měl by ses omluvit."
Ron se ušklíbl. Hořkost si nechá v hrdle, nevyblije jim ji do sklenice fanty.
"Tohle je složitý město a složitě se v něm žije. Do maléru přijdete raz dva."
"Třeba když se vyspíte bez práva s holkou," napověděl Dežo.
"Přesně tak. Momentálně jsem na tom následovně: Mám konto narvaný prachama. Jenže kdybych platil ze svýho, byli by tu mnohem horší policajti, než je tenhle pitomec," kývnul do směru, kde se ještě v davu chvěla brázdu, jak si tudy neurvale razil cestu rozhněvaný miliťák, "a sebrali by mě."

"Vy jste někoho zabil?" vydechla Bea "Ne. Loupežný přepadení," řekl Ron. Na tyhle romantické lidičky zapůsobí takové přiznání jistě líp, než kdyby jim řekl, že je obyčejný reparátor. "Jsem nařčenej z loupežnýho přepadení. Nařčenej fízlama, chápete? Viděli jste jednoho takovýho. Zajímají se jenom o úplatky a o to, co by kde ukradli. Pěkný strážci pořádku.
Zkrátka, potřebuju vypadnout na nějakou dobu z města. A jak je to s vámi? Nechystáte, docela náhodou... turistickou výpravu? Mohl bych vám dělat průvodce."
Napil se fanty, aby na něm nepoznali, jak moc mu záleží na odpovědi.
"No," řekl Franz, "my jsme zrovna o průvodci mluvili. Jsme tu od včerejška a byli jsme v několika agenturách." Ron pohoršené pozvedl obočí. "No jo, taky jsme si všimli, že je to tu samej zloděj!"
"Brzdi, Franzi. To, že pan Astonvarga je šutrák, nic neznamená," podotkl Dežo nevrle. "Třeba nikdy nevytáhl z habu paty!"
"Možná jo, možná ne," řekl mu Ron. "Teď vážně, Franzi. Já fakt potřebuju vypadnout. Vy pomůžete mně a já pomůžu vám, dobrý?
A hlavně - nic za to nebudu chtít!"
Což byl argument, na který slyšel zejména Luigi, financiér skupiny.

4.

Byl to ten vzácný obchodní případ, kdy obě strany věřily že na kšeftu vydělají Franzova parta se chystala na horolezeckou výpravu do oblasti Ritterových brázd, které se táhnou východně od Dionysia k Ritterově kráteru. Celá krajina na západ od osmé expresní spojující Arkádii s Lunagradem byla rekultivována na přírodní rezervaci, napojenou na přírodní rezervaci v oblasti Static Tranquillitatis. Franz plánoval, že si v Arkádii najme gravo, bude se s partou pár dní potulovat po brázdě a pak se všichni přesunou do Lunagradu. Jenže se ukázalo, že arkádští průvodci jsou nelítostná banda šizuňků a vyděračů. Samozřejmě, každý zemák, který se vypraví na Lunu, počítá s tím, že ho tak trochu okradou. Jenže nechce mít pocit, že to ti chlapci přehánějí.
Jednak bylo jasné, že průvodci jsou spřáhnutí s dodavateli výzbroje pro pobyt ve vakuu. Nešlo samozřejmě o prodej, co by doma dělali s hermetiky a všemi dalšími krámy? Všichni s výjimkou Deža byli na Luně poprvé a teď slyšeli ze všech stran řeči o neúměrném riziku. Dežo je zřejmě nahecoval, že se vyzná. Obstaral za rozumnou cenu gravo, jenže tím zklapnul. Když se s nimi Ron seznámil, zrovna uvažovali o tom, že asi budou muset výpravu zabalit.
Příchod bratra Barta Astonvargy, navíc báječně ponurého chlapíka z pomezí zákona, v nich - s výjimkou Deža - vyvolal pocit, že vyšlo druhé sluníčko. Ještě víc se to líbilo Ronovi. Hlavně Beatrice Sataranová, jak se dívka jmenovala plným jménem. Ta byla opravdu kus.
Už si udělal jasno. Domů se nevrátí, Kemptenovi se věřit nedá.
Magirovu cívku by si sice rád prohlédl, jenže u ní vartoval když ne rovnou Nikolajev, tak nějaký jeho poskok nebo přinejmenším automatická sonda. Po koridorech se poflakovat taky nemohl navěky Mohl by se dostat nahoru do meziprostoru kupole, jenže mezi skutečné somráky a humusáky se mu fakt nechtělo. Odchod s Franzovou partou tedy bral jako optimální řešení a teď, když se najedl, se mu žaludek míň svíral při pomyšlení, že Minie je mrtvá.
"Na ty zlodějský androidy si musíte dát pozor," vykládal rozšafně.
"Dokonce se mezi lidma povídá, že je pasou policajti."
"Jak to?" divila se Bea.
"Jednoduše. Berte to matematicky. Tady je policie, tady galerka a uprostřed veřejnost, kterou galerka okrádá, a která si platí policii.
Zločinnost, to je něco jako dynamická rovnováha, chápete? Policie objasní určitý procento zločinů a zloději okradou určitý procento občanů. Jakmile je policie úspěšná, počet zločinů klesá, veřejnost už nechce tolik platit policii, začne se šetřit, policajtů je míň, přibyde zlodějů a okradených. Ukazuje se, že existuje optimální úroveň zločinnosti."
"Co to povídáte?" ptal se Dežo nevrle. Nelíbilo se mu, jak upřeně na Rona Bea zírá, na takového šupáka s vrabčím hnízdem na hlavě, fousisky jako dvě košťata, ducatými tvářemi a vodnatýma očima.
"Optimum je takový stav dynamické rovnováhy, kdy zločinců a zločinů je tolik, aby se veřejnost cítila ohrožena, byla ostražitá a platila si policii, ale zase ne tolik, aby nastala kritická situace a veřejnost požadovala kupříkladu výměnu hlavounů policejního aparátu.
Proto se v některých habitatech na Luně zločinnost udržuje na optimu uměle. Třeba tak, že policie vypouští zlodějské automaty mezi lidi."
"Tomu nevěřím, Policie nekrade. Úplatky, to jo, ale automaty?"
"Jak se to vezme. Jde o to držet veřejnost ve střehu. Nakonec se peníze nebo věci majiteli vrátí zabalené do báchorky o skvělé výkonnosti strážců pořádku. Lidé jsou spokojeni, veřejnost vynakládá na politické orgány dostatečný tlak, skutečných zlodějů je málo..."
"To je fakt, nebo jste si to vymyslel?"
"Zlodějský automat jste viděla na vlastní oči," řekl Ron. "Komu patřil? Byla to náhoda, že se ten chlápek od Militie za pár vteřin objevil? To nikdo neví. Ostatně, na světě to chodí tak, že nic opravdu důležitého nikdo neví. A nikdy se nedozví."
Vykládal a myslel při tom na Minii. Linda mu jak se patří zavlažila semínko v duši.
Když se s ní loučil, plánoval, že se vypaří z Arkádie a časem, nějak, zjistí, jak to s Minií bylo.
Teď, když sehnal lidi, kteří ho vezmou z habu pryč, mu najednou připadalo nemožné odejít, aniž by znal odpověď.
Jak se to, kurva, mohlo stát? Odpověď by mu dal Masenba, jediný známý s plným přístupem k databázím, jakého znal.

Jenže mezi Ronem a Masenbou stál Nikolajev! Pokud mládenci od Fenixů nevartují rovnou u cívky, potloukají se kolem Nostalgika. Už proto, že tam můžou vysomrovat panáka, i fízlové jsou jenom lidi.
Ano, rozhodl se, pořádně Masenbu zmáčknu a vyždímu z něho všechno, co ví. Je tu ale jeden problém. Jak se, sakra, k Masenbovi dostat? Podíval se na zeláky.
Tihle hejlové mají gravo, uvědomil si. Mohli by ho k Masenbovi dovézt... Nikolajev snad nebude kontrolovat mobily
Tohle by mohlo vyjít, zvažoval Ron zárodek plánu, jo, to by mohlo vyjít.
"To je všechno hezký," řekl Franz. "Jenže nás zajímá něco jinýho.
Nájem za gravo nám běží a zejtra bysme rádi vyrazili. Zatím tu sedíme a kecáme a nemáme materiál. Nevěděl byste o dodavateli, který krade míň, než všichni ostatní? Musíme sebou hodit, za chvíli krámy začnou šiftovat."
Krámy začnou šiftovat! Na výkladních skříních zatáhnou rolety a obchody si vymění místo na přízemním levlu koridorů s hospodami, hernami, andro i homo bordely, iluzíny.
Usmál se.
Vždyť je to jednoduchý jako facka!
Plán, jak se dostat k Masenbovi, se mu začal rýsovat v přesných konturách.
"Takže dobrý," řekl Franz, "bereme tě jako průvodce, Rone."
Už si tykali. "Jenom mi není jasný, jak se dostaneš z habitatu? Copak nikdo propustě nekontroluje?"
Směšná představa. Samozřejmě, že kontroluje!
"To nech na mně," řekl Ron. "Docela dobře se vyznám v hermetizačních systémech. Dokážu se z habu dostat horem."
"Kupolí?" podivil se Franz.
"Jasně," řekl. "Arkádie je stará nějakých dvě stě let, plus mínus.
Těžko říct, kdy vlastně byla založená... Jděte do muzea, tam vám ukážou první moduly ze začátku jednadvacátého století."
"Tak dál," řekl Franz.
"Od té doby se rozšiřuje a přestavuje a někdy taky hroutí a padá...
Její kupole je složitý mechanismus. Je v ní plno aktivních i zaslepených propustí a spousta těch aktivních nefunguje a těch zaslepených se dá otevřít, chápete? Jsou tam stovky montážních šachet."
Ty končej na Úpatí, pomyslel si, takže dostat se ven není tak jednoduché.
Jenže tohle nemohl bláťákům vykládat.
Dežo se nedůvěřivě podíval vzhůru. Kupole však nebyla z úrovně koridoru vidět, nad hlavami měli hustou síť visutých galerií, můstků a drah lžícové dopravy "Domluvíme se následovně. Vyjedete legálně gravem jižní propustí a počkáte na mě. Já se dostanu nahoru na kupoli a přijdu za vámi. Hned za nultým kilometrem je stanice technické kontroly. Šéfuje tam Filip, můj kamarád, bývalý mechanik od roráků. Tam se k vám připojím. Vede tam krytej koridor, dostanu se tam bez hermáků."
"Ty jsi teda vodvaz, Rone," řekla Bea uznale.
"Hoří mi koudel. Vy mi pomůžete a já pomůžu vám. Dostanete mě ven a já vás provedu a neošidím vás, jak by to udělal profesionální průvodce."
"To je dobrej kšeft," řekl Dežo.
"Začneme nákupem materiálu," řekl Ron. "Vím o obchodu, kde mají dobré zboží za rozumnou cenu. Hwangův obchod Potřeby pro tuláky."
"Tady v zóně?"
"Musíme jet vaším gravem," řekl Ron bez nadšení v hlase. Z poslední cesty se mu ještě houpal žaludek, třebaže od té doby uplynulo několik hodin.
"Komplikace," zabručel Luigi.
"Vyplatí se vám," odpověděl mu Ron. "Hwang je solida. Má nejlepší ceny." A ještě něco... ale o tom raději pomlčel.

5.

Ron měl dva důvody, proč partu vedl k Hwangovi.
Hwang byl skutečně solida a zboží měl kvalitní, mnohem lepší, než jak naznačovala cena. Musel jít cenově dolů, protože neměl stabil, nýbrž šiftový obchod na střídačku s hospodou a noclehárnou.
A ta hospoda byl Masenbův Nostalgik, což byl Ronův druhý důvod. Tak jednoduchý to byl plán. Z Hwangova šiftového obchodu se dostane rovnou k Masenbovi!
Zabije tím několik much jednou ranou. Franzově partě obstará levně výstroj, dá Hwangovi vydělat a Hwang mu za to pomůže dostat se přes montážní šachtu do Nostalgika k Masenbově oráklu. Pěkně vymyšlený! Připadalo mu to jako mechanické soukolí nějakého automatonu.
Uvědomil si, jak je mu fuk, že Masenba je Kemptenův agent.
Vidíš, pitomče, ozval se Ronův vnitřní hlas. Ty vlastně Kemptena potřebuješ a využíváš ho, i když jen zprostředkovaně.
Je to naposled, slíbil si. Už nikdy to neudělám.

6.

Vešli do Potřeb pro tuláky. HWANG TI, stálo na vývěsním štítu.
PERMANENTNĚ PROVĚŘOVANÉ ZBOŽÍ.

"Vedu ti kunčafty, Hwangu," řekl Ron zvesela. "Doufám, že to oceníš." Chtěl ho připravit už zkraje, že bude potřebovat službičku.
Majitel obchodu, Korejec s jedním okem zeleným a druhým červeným, se na Rona podezíravě podíval.
Ron zaslechl, jak Luigi šeptá Dežovi, že to s tím kamarádstvím nebude tak žhavé.
"Hledá tě Nikolajev, Rone," řekl Hwang. "A já nechci mít potíže.
Reparátor, to bylo v pořádku. Ale tys to přehnal."
"Reparátor?" ozvala se Beatrice zklamaně. Opravce? Totéž co šupák a melouchář. Na Zemi jsou taky takoví. Každý tu a tam využívá jejich služeb. Jenže kvůli tomu si jich nemusí vážit. Obrátila se k Ronovi. Měl pocit, že mu spadly kalhoty a že má na sobě čtrnáct dní neprané spodky. Jejeje, nevypadá to dobře. Soukolí automatonu začíná skřípat.
"Loupežné přepadení, slečno," pomohl mu Korejec. "Já se špatně vyjádřil."
"Ach tak," rozzářila se radostí, že Ron nelhal a je skutečný zločinec.
Tak v tomhle ohledu to bylo dobré. Bea byla dál na lopatě.
Jenže soukolí funguje, jenom když jsou všechna kolečka jak se patří kulatá. A tahle kolečka jsou čtyři do počtu, plus Hwang jako kolečko páté.
Právě on se tvářil nejvíc šišatě. Položil dlaně na pult.
"Neberte to na lehkou váhu. Nikdo z vás. A ty, Rone, měj rozum.
Z habu se v panákovi nedostaneš. To bejvalo. Dneska to nejde."
Domyslel si, o co Ronovi jde a proč se připojil k turistické partě zemáků. Chce se vypařit z habitatu ven do vakua a pak to vzít stopem do jiného habitatu s jinou jurisdikcí.
"Stojíš o kšeft? Můžeme jít jinam," zablufoval si Ron.
To byl trik typu hop nebo trop.
Nepočítal s tím, že dokonce i Hwang se o jeho posledním maléru dozví. Nikolajev si pospíšil a roztáhl sítě siřeji, než Ron předpokládal.
Co teď? Původně chtěl Hwanga načnout, že by bylo dobře se podívat na šiftovací servomotory a při té příležitosti...
Podle toho, jak se Hwang tvářil, něco takového nepřicházelo v úvahu.
"Mně se tu nelíbí," chtěla Ronovi pomoci Bea. "Pojďme jinam."
"Brzo se bude šiftovat," řekl Ron otráveně. "Poslouchej, Hwangu. Tihle lidi mají limit. Buď se do něho vejdeš, nebo to zejtra balej a vracej se. Je to tak?" obrátil se k Luigimu, sponsorovi skupiny.
Ten se zaradoval, že konečně slyší rozumné slovo.
"Jasně."
"Takže na moje problémy se vykašli. Tvoje kafe to není, jasný?
Je to můj malér."
"Čím mohu sloužit?" obrátil se Hwang na zemáky. Touha uzavřít obchod převážila nad loyalitou vůči zákonům habitatu Arkádie.
Konec konců, četl mu Ron na čele, udat kamaráda můžu vždycky.
Kšeft má přednost.
Oči mu zakroužily, každé jinak. Byli lidé, kterým se při pohledu na Hwangovu oční specialitu dělalo špatně.
"Potřebujeme výbavu pro pět lidí na tejden. Gravitační boostery," pohlédl Ron úkosem na Luigiho. Byl zvědavý, co na to řekne.
Opravdoví drsňáci se toulali po Luně pěšky. Ovšem když pak měli doma ukázat na mapě, kde byli, museli poslouchat, Jéžiš, to jste ušli jen takovej kousíček? Boosterované skafandry umožňovaly dělat skoky desítky kilometrů dlouhé a leckteří frajeři si rádi zazávodili s nákladňáky, které to hulily po expresce čtyřstovkou, pětistovkou po gravitačním polštáři. Na druhou stranu vzato to byla tak trochu změkčilost, i když zase ne tak velká změkčilost, jako je kupříkladu gumárna.
Gumárna, můj ty Bože!
To byly zřízené na Luně areály pro skutečně zhýčkané tuláky, zastřešené plastikovou fólií, v menších kráterech o průměru do dvou kilometrů, s dostatečně kompaktními stěnami. Drželi v nich dýchatelný vzduch, ovšem nevyhřívaný. Iluze volné přírody tu byla takřka dokonalá, jen pohled na hvězdnou oblohu byl bídný, rozmazaný.
Zato tu nechyběly rozmanité atrakce, zejména starožitné kosmonautické aparáty, lunární moduly z dvacátého století, obytné buňky z jednadvacátého, zpravidla padělané. V bezprostředním okolí Arkádie byly tři, ten největší a nejnavštěvovanější v populárním kráteru Armstrong dokonce spojený s Arkádií linkou lžícové dopravy "Jo, boostery," přikývl Luigi souhlasně. Byl sice škrob, ale ne tak velký, aby šetřil na skafandrech. Ronovi se ulevilo. Nerad by se po brázdě plahočil pěšky. Kdysi sice lezl, jenže už dávno si odvykl.
"Takže pět souprav," shrnul Ron.
"Čtyři plus jedna," ušklíbl se Hwang. Měl před sebou čtyři napůl solventní zemáky a jednoho šutráka s průserem. "Ale Rone, to ti povídám, přes propusť bez práva neprojdeš. Oni teď přej skenujou nějaký psychotický vlny, nebo co."
"Nevěř všem pitomostem, co ti kdo nakecá."
"Jak myslíš," řekl Hwang s tváří, o kterou by se otupil majzlík, a věnoval se hostům.
Bea se přitočila k Ronovi.
"On tě práskne, Rone. Vidím mu to na očích."
"Tak je to s holkama taky."
"S jakejma holkama?"
"Když se vyspí s chlapem bez práva na sex. Takhle to tady funguje. Jakmile máš stejný práva jako ten, s kým se stýkáš, je to dobrý. Jenže jakmile má víc práv než ty, hned tě potopí."

"Proč by to dělal?"
"Protože za to dostane prémii," ušklíbl se Ron. "Od imperiálního cenového úřadu."
"To je hnusný. Hnusnej systém. Co chceš dělat?"
"Potřebuju, abyste mi pomohli."
"Luigi se do toho nepohrne."
"Jasně, že on ne. Stačí, když mi helfneš ty. Chceš?"
"Udělám, co je potřeba."
"Pojď stranou. Ty jsi člověk, kterýmu jedinýmu z celý vaší party věřím."
Znachověla radostí. O kolik byl starší než ona? O deset, o patnáct?
Nebo o dvě stě let?
Radostí zatleskala.
Lidi tleskají především pitomostem, připomněl si, že to není nic, nad čím by měl žasnout.
"Hwanga zabavíš a když se tě bude po mně ptát, řekneš, že jsem prostě zmizel. On si bude myslet, že jsem dostal strach, chápeš?
Můžeš na mě nadávat, ptejte se Hwanga, jestli neví o průvodci, vymysli si co chceš!"
"Má tu kamery, ne?"
"Záznam si prohlídne, až budete pryč. Hlavně udělej, co ti povídám.
A já se k vám připojím jak jsme se domluvili, na nultým."
Uvažovala. Co by z toho měl, kdyby je nechal na holičkách?
Nakoupené zboží budou mít pod kontrolou... Hloubavě na ni hleděl.
Jistě, ona by ho udala, kdyby se s ním vyspala a on neměl právo. A ještě by se tím chlubila kamarádce, ovšem jen té nejlepší.
"Do šiftu zbývá pětačtyřicet minut. Za tu dobu v pohodě nakoupíte.
Sejdeme se zítra v devět třicet. Venku, na nultým."
"Když já nevím..." ohlédla se po kamarádech. Ti se handrkovali s Hwangem ostošest. Zrovna smlouvali cenu boosterů.
V tomhle hrál prim Luigi.
"Prosím tě, Beo. Nejde jenom o průser s policií. Je v tom víc, věř mi. Jde o hodně. Jde o..."
"O život?"
"Ano, o život," lhal Ron a přemýšlel, jestli je to skutečná lež.
"Jestli lžeš... Budu tě nenávidět do smrti."
"To nechci, Beo."
Podal jí ruku.
"Tak dobrý," řekla, otočila se a kráčela do hlavní místnosti obchodu.
Ron se za ní díval.
Hwang měl nejlepší vůli Rona udat. Nejdřív ovšem musel obsloužit hosty a stáhnout je o prachy. Pak je klidně zbaví průvodce, bez mrknutí oka zeleného nebo červeného. Měl s nimi ovšem příliš mnoho práce, aby si Rona jaksepatří všímal, už z důvodů čistě technických.
Byli na Luně teprve pár dnů a ještě nezvládali šestinovou gravitaci a pořád do něčeho vráželi.
Což ovšem nebylo nic proti tomu, když se do toho vložila Bea.
Skvěle předstírala zemáckou nešikovnost a narazila ramenem do figuríny vzorného tuláka, což byla hlavní dekorace obchodu. Hwang zakvílel, jako by to byla váza z dynastie Čchin.
Skvělá holka, pomyslel si Ron.

7.

Ron využil zmatku důkladně podporovaném Beou a zatoulal se až dozadu, do oddělení těžkých skafandrů pro zemní práce. Zemáci se hemžili vpředu a za Hwangovy asistence tlačili plošinu s nákupem ven.
"Kde je ten zatracenej Astonvarga?" ptal se Korejec.
"Šel napřed, musel si něco zařídit," slyšel Ron Beu.
"Že jsem ho neviděl vycházet!"
"Nemůžete mít oči všude. I když je máte jako chameleón."
"On se vypařil. Má máslo na hlavě, to se nedivte," říkal Franz.
"Mně se to nelíbí!" bručel Hwang. "Já ho neviděl odcházet."
"Budem tu čekat věčnost? Zaplatíme, ne?"
"Mně se to ale fakt nelíbí."
"To jste už říkal," poznamenala Bea. "Vy taky nejste zrovna moc dekorativní objekt."
Ron se zatím nikoli bez námahy vtiskl mezi dva pancéřové samohybné stroje a zalezl do koutku regálu. Tam čekal. Do nitra krámu neviděl. Jednu chvíli si už myslel, že ho Hwang přijde vytáhnout jak plže z ulity. Zaslechl jeho šouravé kroky. Ve směsi hlasů rozeznal Beatricino povykování. Hrála svoji roli bezvadně.
"To nás ani nevyprovodíte?" křičela Beatrice a Korejec se musel zákazníkům zase věnovat.
Díky Beatrici ho zdrželi skoro až do konce prodejní doby, Ron slyšel, jak na ně křičí, aby si pospíšili, konečně je vypakoval a ještě jednou se vrátil, jenže to už zazněla siréna a sám Hwang sebou musel hodit, aby nezmeškal dobu šifru.
"Ty hajzle," slyšel ho kvičet, "myslíš, že jsi bůhvíjak chytrej.

Jestli tu někde jseš, tak poslouchej. Já tě panu Nikolajevovi prásknu, to si piš! Jen pro pořádek. Ono to bude k ničemu. Protože, jestli tu fakt někde jseš, stejně chcípneš!"
Pak klaply uzávěry dveří, nastalo ticho a po něm tma.
V Ronovi se probudil živočich, vystrašený absolutní černí kolem sebe. Sakra, napadlo ho, není tohle taky vakuovanej krám?

8.

Všechna obytná komba byla vakuovaná, a z hygienických důvodů i potravinové obchody a restaurační zařízení. Obchody s hardwarem ne. Proč by měly být?
Hwang však měl zřejmě dobrý důvod, proč si připlatil za vakuizaci pro svůj obchod s potřebami pro tuláky Do ticha zaznělo ostré syčení a Ron ucítil na obličeji vítr.
Ventilátory skutečně vyčerpávaly z prostoru obchodu vzduch!
Krucinál, napadlo Rona. Tohle je obchod se zbožím určeným pro provoz venku... Není tohle ta provozní zkouška? Simulovaná dekomprese? Hwang to inzeroval ve výloze...
Ze tmy se začaly ozývat hlasy "Pokles tlaku... pokles tlaku..."
Dekompresní hlásiče!
Zatracená práce, zanadával v duchu. V obchodě plném skafandrů mu žádné nebezpečí nehrozilo, jenže... jak proleze ve skafandru do šachty? Jak se k Masenbovi dostane? Tak dobrý plán to byl a na takové pitomosti měl ztroskotat?
Musím najít nějakou fintu, opakoval si. Vzduch však řídnul a on ztrácel schopnost logicky uvažovat.
Zmocnila se ho panika. Těžko se mu dýchalo. Ztrácel představu o prostoru kolem sebe. Zatápal rukama. Stěny, kolem něho byly stěny, vpředu, po stranách i za ním... to není možné... musí to přece povolit... povolilo to. . stěna ustoupila... nebyla to stěna, ale těžký skafandr...
Světlo.
Také skafandry měly dekompresní čidla a jakmile tlak poklesl na mezní hodnotu, aktivovaly reflektory.
Byly jich tu stovky v rychle řídnoucím vzduchu je vnímal jako oslnivé, ostře ohraničené plošky. Světelné skvrny po zemi, na stropě.
Regály se zbožím. Přilby. Skafandry. Skútry. Horolezecké náčiní.
Vařiče, ty zatracené vařiče...
"Pokles tlaku... kritický pokles tlaku... tlak neslučitelný s životními funkcemi..."
Provozní zkouška. Simulace až nadoraz. Totální vakuum?
Onehdy v jeho kombu někdo spáchal sebevraždu, byl to Číňan, měl věštírnu, kéž by tu byl, mrtvý Číňan mrtvý věštec, mám ještě nějakou budoucnost?
Pukaly mu plíce.
Panák! Tak vlez do panáka, vole, nic jinýho nezbejvá, poručil si.
Točila se mu hlava a ruce ho neposlouchaly. Musel mobilizovat veškeré duševní síly, aby udělal tak prosté úkony, jako je krok dopředu, zvednout ruce, hmatej, hmatej, tady je plotna, klaplo to, jen nezřetelně, řídký vzduch špatně nese zvuk, jak se soukal do skafandru, čidla reagovala na jeho tělesné teplo, shora syčel život, kyslíková sprcha, dýchal rajský plyn, další klapnutí ohlušivě silné, proniklo šumotem krve, skafandr se uzavřel.
"Systémy aktivovány," sdělil mu příjemný dívčí alt.
Skafandr se hermetizoval v okamžiku, kdy rudá světla signalizovala, že atmosférický tlak poklesl pod fyziologickou úroveň.

9.

Jak se odsud dostanu? Ve skafandru si připadal jako v pasti.
Blok, ve kterém byl Hwangův obchod Potřeb pro tuláky umístěn, se pohnul. Ron se už stačil vzpamatovat. Vykročil z regálu a nemotorně se procházel po pustém obchodu. Jeho skafandr byl luxusní model, takže například reflektory na přilbě sledovaly směr jeho pohledu. Prošel do hlavní místnosti, obešel prodejní pult a vkročil do provozního prostoru. Tady měl Hwang kancelář, hned vedle hygienická buňka. Malá kuchyňka, záchod. Zadní stěna demontovatelná, to Ron znal z praxe reparátora až moc dobře.
Prohlédl si dveře.
Plné větracích otvorů, samozřejmě.
Jejich jištění bylo elektromechanické. S takovým zařízením si rozuměl... jenže na to potřeboval mít holé ruce! Ve vakuu byly jeho schopnosti reparátora k ničemu. Sakra!
Třeba tu bude nějaké nářadí.
Po kratším pátrání objevil úředně povolenou soupravu pro případy nouze. Používali ji turisti při výpravách do vakua. Pro takové případy byla udělena výjimka. Věru se nedalo čekat, že v hlubokém vakuu lunární krajiny zahodíte džíp a půjdete si pro nový.
S tímhle nářadím se mu dveře podaří otevřít. Jenže...
Kdyby uvolnil bajonetové uzávěry stěny, vnikl by dovnitř vzduch s rychlostí vichřice.
Dejme tomu, že servomotory, jimiž byl těžký skafandr vybaven, by dokázaly tlaku vzdorovat. Jenže otvor byl příliš malý...
Jen klid, nabádal sám sebe.

Jsi v obchodě s potřebami pro tuláky. Vercajk jsi našel. Hledej dál. Musí tu být bomby s hermetizační pastou...
Našel je snadno, žluté objekty velikosti a tvaru šišky salámu.
Pastou utěsní okraje dveří i větrací otvory...
Padl na to obsah tří hermetizačních bomb. Bílé dveře záchodu byly po okrajích pomatlané ohavně vyhlížející pastovitou hmotou, která nepříjemně připomínala onu hmotu, pro niž je záchod primárně určen. Ron počkal, až pasta zatvrdne, a teprve potom se věnoval bajonetovým uzávěrům. Chvilku mu trvalo, než našel ovládání manipulátorů, skrytých ve hřbetech rukavic těžkého skafandru. Houpal se mu trochu žaludek, protože podlaha se mu propadala pod nohama.
Ještě se nestačil vzpamatovat z jízdy v Kemptenově hyattu a teď zase tohle! Poslední otřes a blok spočinul na svém lůžku. Jeho místo zaujal šiftovaný blok Masenbovy restaurace. Kapitán už jistě stepuje venku před vchodem a čeká, až se otevřou dveře.
Maličké servomotorky zatikaly. První, druhý, pátý, šestý uzávěr uvolněn. Tlak vzduchu, který vtrhnul do prostoru toalety, vyrazil kryt montážní šachty. Ron se otočil a s obavami se díval na dveře.
Mají dost silné panty? Vydrží tlak vzduchu?
Zdálo se, že se nechystaly provést nějakou zradu.
Tlak se vyrovnal.
Kontrolka uvnitř přilby skafandru signalizovala, že venku je dýchatelná atmosféra.
Usmál se.
Dobrý reparátor si dovede pomoci v každé šlamastyce.
Dehermetizoval tedy skafandr, otevřel jeho přední část a vylezl z něho. Trochu vyčítavě se podíval na konečky prstů, jeden pořezaný.
Kde jste byli, kamarádi, když jsem vás nejvíc potřeboval? V rukavici, zalezlí jak syslové! No, vyčítat vám to nebudu.
Byla mu zima. Uvědomil si, že se zpotil, strachem i tělesnou námahou. Vsunul nohy do otvoru montážní šachty. Potom ho napadlo, že by mohl Hwangovi provést malý žertík. Popadl tedy prázdný skafandr a naaranžoval ho tak, že sedel na záchodové míse.
Hwang, až se sem zítra přijde vymočit, zažije to, čemu se říká dotyk s absurditou. Potom se vsoukal do šachty a opatrně za sebou desku uzavřel.
V montážním prostoru bylo horko a páchla tu vazelína. Taky bylo hned patrné, že ne všechny ty tlusté kanalizační přípojky, podobné ohromným husím krkům, které se tu kroutily tmou, těsní tak, jak by bylo třeba. Tohle ovšem Ronovi nevadilo, bylo to jeho běžné pracovní prostředí.
Ve světle nouzového osvětlení došel k žebříku a po několika minutách bez velkých problémů našel desku s nápisem Nostalgik.
Červená kontrolka hlásila, že uvnitř je dosud vakuum. Pak začala žloutnout a nakonec zazářila zeleně. Komprese jde vždycky mnohem rychleji, než vysávání vzduchu. Ron vzdychl a začal znovu uvolňovat jeden bajonet po druhém. Jakmile cvaknul poslední, deska spadla a kovově mu zarachotila u nohou.
Následoval mlaskavý zvuk, v němž se mu vědomí utopilo jako moucha v medu.

Kapitola pátá

ZRNKO PÍSKU V PERLE

1.

"Už otevřel oči!"
Nebyla to pravda. Jako neměl sílu, aby nadzvedl arkádskou klenbu, nedokázal od sebe odklížit víčka. Zachvěla se mu však a ti, kteří ho | pozorovali, si toho všimli.
"Nic si nenamlouvejte. Není při vědomí. Tohle může být těžké koma."
"Podle přístrojů při vědomí je," říkal někdo. "A ty oči otevřel.
Teda skoro."
"To ještě nemusí nic znamenat."
Masenba, uvědomil si Ron. Ten první byl Masenba. Hlas toho druhého mu taky připadal povědomý. Slyšel ho docela nedávno. Co bych udělal, kdyby se ukázalo, že je to tajnej? Že je to Nikolajev!
Leknutí mu dodalo sílu. Vytřeštil oči a když nad sebou spatřil Nikolajeva, zase je zavřel.
"Rone, to jsem já!" volal Masenba "Neslyší vás A to vám povídám, jestli zemře, tak jste v tom až po uši..." říkal Nikolajev "Já za to nemůžu. To je prostě normální bezpečnostní opatření."
"Normální? Vždyť toho chlapa bezmála zabilo."
"Helejte se, nedělejte tu chytrýho," přidal se do sporu někdo třetí. "Hermetizační plena. To je přece běžná věc, ne? Co já pamatuju, bejvaly tu všude."
"Ano," říkal Nikolajev, "jenže nepatří do průlezu montážní šachty" "Plena je plena a průlez je průlez. Někdo montuje plenu na strop buňky někde venku ve vakuu. No a někdo..."
"Nedělejte ze mě pitomce," řekl tajný policista.
"A vy si nevyskakujte!"
No ovšem, připomněl si Ron. Masenba měl hermetizační plenu narafičenou proti zlodějům, prokristapána, vždyť já sám jsem mu ji pomáhal montovat! Znovu si připomněl ten pocit, kdy otevřel šachtu a čidla odpálila směrové nálože.

Moucha v medu, to přesně byl on.
Moucha se utopí. On žije. Tak fajn, přece jenom má nějakou výhodu oproti mouše.
Rezignovaně vzdychl a teď už definitivně oči otevřel. Nemělo smysl dělat dál mrtvého brouka. Tak dlouho si hrál na chytráka, až se dostal Nikolajevovi rovnou do pazourů.
Ležel na pohovce v Masenbově kanceláři vzadu za barem. Prsty pravé ruky měl slepené. V poslední chvíli, kdy mu něco mlasklo do obličeje, pozvedl ruku v sebeobranném reflexu. Pak následoval ten med.
"Chválabohu," vydechl Masenba. "Vy jste mě vyděsil, Rone!
Proč jste sakra lezl šachtou? Deset minut před otevřením? To jste na toho panáka nemohl počkat?"
Ron se pokusil posadit. Šlo to ztuha. Ještě horší to bylo s dýcháním.
Bolely ho plíce a koutek úst. Uvědomil si, co se dělo. Hermetizační plena ho dusila, museli do něho tlakovat kyslík, trochu mu natrhli hubu a...
"Hajzlové!" vykřikl, když se dotkl horního rtu. "Vy jste mě oholili!"
"Taky ostříhali vlasy," řekl Masenba. "Co jsme měli dělat, když jste byl do ty pleny celej zamuchlanej?"
"Ztráta kníru," řekl Nikolajev, "je přijatelnější, než ztráta, života!"
sám byl zamuchlaný do chlupů jak miminko do peřinky.
Ron se znechuceně prohlížel. Měl na sobě světlezelený pracovní oděv s kšandami a klokaní kapsou na hrudi. Na nohou štípavé ponožky a boty s graváckými podrážkami, které používají mechanici, když opravují klenbu. Vypadal jak debil.
Zvenčí doléhal klasický hospodský kravál. Někdo nahlédl dovnitř.
"Už nesou to ředidlo."
"To bude smradu. Nechcete to dělat někde venku, nebo aspoň na hajzlu?"
"To bude spravedlivej trest, Masenbo," mínil muž, který zvěstoval, že nesou ředidlo. "Tady pan inspektor má pravdu. Byla to od vás neopatrnost, vážně! Vždyť to mohlo lapnout každýho, instalatéra, elektrikáře..." "Nemluvte přede mnou o reparátorech," děl Nikolajev upjatě.
"Já nechci o ničem vědět."
"To jste fakt dobrej tajnej," ušklíbl se ten člověk.
"Co vy tu děláte? To chci vědět já..." zeptal se Ron Nikolajeva.
Jenže to už nějaká hodná duše přinesla veliký sprej podobný ručnímu hasicímu přístroji, Masenba ho převzal, vystrnadil všechny, kdo se tlačili ve dveřích, a nakonec v místnosti zůstal jen on sám s Ronem a Nikolajevem a samozřejmě s puchem, který se tu rozvalil jako pasa, sotva stiskl spoušť. Ron se rozkašlal. Mohl však už zase hýbat prsty a kašel mu uvolnil plíce.
"Byl jste hrouda plastiku, ze který utíkal život, jako když uděláte do flašky s kyslíkem díru jako pěst," řekl Nikolajev.
"Já fakt nevěděl, kdo jste," rychle dodal Masenba. "Tak jsem vás holt identifikoval, no, a šlo to do sítě. Copak jsem mohl vědět, že s Nikolajevem máte nějaký pletky?"
"Prosím vás, Masenbo, jaký pletky?" řekl Nikolajev "Žádný," řekl Masenbovi Ron. "Akorát, že mě pan inspektor sebere."
"Co jste proved? Helejte, jestli jste někde slyšel, že pan Astonvarga udělal nějakou tu opravičku, jako reparátor, chápete..."
Nikolajev, ztělesnění velkorysosti, mávl rukou. Opravičky...
Prkotina!
"Loupežný přepadení," napověděl Ron.
"Cože? Vy? Koho jste přepad? Mateřskou školku, trezor s karamelama?"
nechtěl věřit Masenba.
"Podívejte, Rone," řekl Nikolajev rozvážně, "berte to rozumně.
Možná, že bylo nějaké nedorozumění. Možná, že jsem se domníval, že dejme tomu jistá pochybná existence..."
"Hagub!"
"Nejmenovat, prosím... Víte, jak to chodí. Jednou se řekne to, podruhy ono... Lidi žvaněj, ze závisti, z nenávisti, z obojího..."
"Vy přestaňte žvanit. Chcete říct, že jsem čistej?" vyštěkl Ron.
"Když takovej zůstanete, budu jen rád," řekl Nikolajev svatouškovsky.
Ron přešel k protější stěně a vsunul ruce do niky s ultrazvukovým klínerem. Příjemně ho to hřálo na kůži. Pak si otřel dlaně o stehna.
"Je vám jasný, co se stalo, Masenbo?"
"Pořád jsem mimo," přiznal někdejší tryskový kapitán.
Ron se uchechtl a potřásal hlavou.
"Já jsem pitomec. Málo platný, strašnej pitomec."
"Všiml jste si, že vám nikdo neodporuje?"
Nezdálo se, že Masenba je nějak zvědavý na detaily. V hrubých obrysech věděl, oč jde a to mu bohatě stačilo ke štěstí. Nikolajev je koupenej policajt. Na Astonvargu někdo udělal nějakou boudu, no a teď se obě strany dohodly. Nic, co by stálo za řeč.
Ron si všiml, jak lhostejně se Masenba tváří. Trochu ho to naštvalo.
Pak si vzpomněl na Minii.
Minie.
Hrome, vždyť já tu jsem kvůli ní!

"Nikolajeve," obrátil se Ron k tajnému, "byl byste tak laskav..."
Podíval se na dveře.
"Dejte si jednu na účet podniku," podpořil jeho ochotu odejít Masenba. Nebyl zase tak moc lhostejný. Rona to potěšilo.
"Žádný blbosti, Astonvarga," pohrozil Nikolajev mezi dveřmi.
"Jste čistej, jenže kdo byl jednou... nečistej, ušpiní se znova, to jde raz dva!" Odešel.
"Tak co je..." chtěl vědět Masenba. "Nerad bych, aby mi tam vypil půl baru. Od ty doby, co je u Vilda na výplatní listině, je strašně oprsklej."
O Nikolajevově přechodu "přes hřeben", na opačnou stranu zákona, se zřejmě už všeobecně vědělo. Což pro tajného nevěstilo nic dobrého.
Kdo jiný to měl vědět lip, než on sám? Odtud ta náramná žízeň.
"Já fakt myslel, že po mně jde..." říkal Ron a krátce vysvětlil, jak se sem dostal. "Ať si říká Nikolajev co chce, já vypadnu na nějakou dobu z města."
"Lunagrad?"
"Jo. Možná to vezmu ještě dál. Eldorado nebo Alhambra, tam mám pár kámošů. Takže jsem se chtěl rozloučit."
"To je od vás hezký, Astonvargo," řekl Masenba.
"No a něco jsem přece jen potřeboval na cestu."
"Já vám půjčit nemůžu..."
"Prachy mám svoje. Bohužel."
"Jak to? Lidi si obvykle stěžují na opak!"
Vysvětlil mu, co se stalo s Minií. Trochu ten příběh upravil.
Vynechal Kemptena, jinak vyklopil skoro všechno, a skoro podle pravdy. Jak běžel do hospiců, seznámil se tam s jednou šikovnou holkou a přišel pozdě.
A nechal se najmout jako průvodce a s partou zemáků vyrazí směrem na jih, na Ritterovy brázdy a pak dolů, po osmičce do Lunagradu.
"Chci vědět, jestli se o tom dá něco zjistit."
"Co chcete zjišťovat? Je mrtvá. Nic víc nezjistíte."
"Proč to udělala?"
"To je snad jedno? Hlavně, že máte prachy" "Prosím vás, Masenbo... Mně na tom záleží."
"Pusťte to z hlavy. Věřte, že vám radím dobře."
"Jenže jsem to zavinil. Naučil jsem ji chodit po koridorech v masce. Kdybych to neudělal, nedokázala by vystrčit z komba nos."
"To si nemůžete vyčítat."
"Já ne. Ale povězte to mému svědomí."
"Svědomí je blbost."
"Blbost je něco takového říkat."
Masenba otevřel zásuvku psacího stolu, u kterého seděl, a přisunul Ronovi napůl vypitou láhev teachersky. "Tohle je lék."
"Nemáte jinej?"
Masenba vzdychl a sáhl do náprsní kapsy pro orákl. Odklopil víko s displeji.
"Tak tady ji máme... Minie Coutanová. No, podívejme... Byla cvok. Vylízaná drogami. Agorafobik."
"Chci vědět něco, co nevím," řekl Ron nevrle.
"Jo," řekl Masenba, pohlížeje na displej. "Agorafobik. Osmý stupeň, to je vážný."
"Agorafobie je klasifikovaná?"
"Jasně. Od šestky nahoru dochází k fyziologickým poruchám.
No a osmička, to už je skoro smrt."
"Devítka? Co devítka?"
"No to je smrt."
"A co desítka?"
"To je, Rone, rezerva, pro případ, že by se našlo ještě nejhoršího, než smrt."
"Pěkná blbost."
"Ano. Úřední nařízení, což je totéž. Tak tady to máme."
Masenbův nos se skoro dotýkal plochy displeje.
Pak oči. Vážné. Upíraly se na Rona.
"Moc vám nerozumím," řekl kapitán. "Fakt ne. Oč vám jde, Astonvargo?"
Ron lehce zavrtěl hlavou.
"Co tam vidíte?"
"Vylil jste jí péra. Co jste čekal, že udělá? Ona, těžkej agorafobik?"
Ron vytrhl Masenbovi orákl z rukou.
Spatřil logo správy komba.
ŽÁDOST O VYEXPEDOVÁNÍ CIZÍ OSOBY, stálo tam.
Doporučen diskrétní postup prostřednictvím komlinku.
Představoval si Minii, tupý zrak zkonektovaný se světem umělých událostí světa, do něhož nemohla vystrčit nos, jinak by umřela, Minii, která mohla chodit po koridorech jen s kuklou na hlavě, Minii se zničenou psychikou, plně závislou

na neskutečné skutečnosti obrazů něčeho, co nikdy neexistovalo a pokud ano, nezáleželo na tom, představoval si dívku, která ze sebe udělala terminál, jak sedí a najednou její kontakt se světem nesvětem přeruší správce komba.
MINIE COUTANOVÁ, ILEGÁLNÍ REZIDENT. VAŠE PŘÍ- TOMNOST V OBYTNÉM STROJI JE NELEGÁLNÍ A NEŽÁ- DOUCÍ. MÁTE HODINOVOU LHŮTU K OPUŠTĚNÍ STROJE, JINAK BUDETE VYSTĚHOVÁNA ZA POLICEJNÍ ASISTENCE.
TOTO JE ROZHODNUTÍ ZALOŽENÉ NA ŽÁDOSTI LEGÁLNÍ- HO NÁJEMCE PANA RONA ASTONVARGY, četl originál dokumentu.
Kdyby se dotkl ikony dostal by to v hlasové podobě. Tak to jistě udělala i Minie. Ta číst nedovedla.
"Mohl jste to udělat elegantněji, Astone," mínil Masenba zamyšleně.
"Jenže fakt nechápu, na co si teď stěžujete! Jí nezbylo nic jiného. Asi měla pocit, že vám něco dluží, když obnos za právo na život převedla na vaše konto. Měla vás ráda, Astone. Konec konců, prodloužil jste jí život o dva měsíce. Nemohla čekat, že budou tři, nebo čtyři..."
"Masenbo, já to neudělal. Žádnou žádost jsem nepodal. Fakt, věřte mi..."
"Mně to neříkejte," pokrčil kapitán rameny.
Ron vrátil Masenbovi orákl.
"Hledejte."
"Co?"
"Prověřte tu žádost. Jste fízl s přístupem do databáze."
"Dejte si pozor na hubu!"
"Masenbo, říkám vám, že jsem nikdy Minii neprásknul. Šla mi na nervy a kdyby to šlo, spláchnul bych ji do hajzlu. Pak jsem si docela zvyk... ale hovno, Masenbo, já měl tu holku rád. A teď chci vědět, kdo tu žádost podal. Prověřte to!"
"V mým podniku mi nebude nikdo říkat, že jsem fízl!"
"Dobře, nejste fízl, ale přístup do databáze máte. Hledejte. Kdo poslal mým jménem udání správci? Spusťte nějakej tracer, dělejte, hergot! Musí tam být stopa!"
Nějaký host zabušil na dveře.
"Masenbo, ten Nikolajev začíná bejt pěkně vožralej a když to tak půjde dál..." křičel venku.
"Poblije se?"
"Ne, dostane přes hubu."
"To se nestane žádný neštěstí," řekl Masenba.
Ron vstal.
"Co to děláte? Kam jdete?"
"Pryč. Mám práci. Nemá to cenu. Vy mi nechcete pomoct."
Masenba seděl u psacího stolu s oráklem na klíně. Ron stál před ním, špinavý, páchnoucí ředidlem.
Kapitán zaklel a polohlasně zadal heslo.
Z baru se ozýval křik.
"Sakra," řekl Masenba. Vzhlédl od displeje.
"Co je?"
"Promiňte, Rone. Hergot, promiňte... Myslel jsem, že..."
"Kdo to byl?"
Zase ty oči. Už nepatřily žalobci. Vězela v nich bezmoc a lítost a vztek. Masenba vzdychl.
"Kempten," řekl. "Ta svině podala udání vaším jménem."
Ron, pro něhož to znamenalo potvrzení předtuchy, zavrtěl hlavou.
"Proč? Proč to udělal?"
"Se mnou to bylo podobný. Jak myslíte, že mě dostal? Jenom proto, že se mi v podniku scházejí rouráci? Jednou vám to budu vyprávět.
Prostě, čeká, že uděláte nějakou strašnou hovadinu, aby vás mohl dostat na lopatu... Chtěl vás vytočit a povedlo se mu to. Co je to za partu, se kterou chcete do vakua?"
Ron mu o žádné partě nic neřekl. "Jakou partu..."
"Mně nic nenamlouvejte. Dostal jste se sem šachtou od Hwanga.
Potřeby pro tuláky. Vy zrovna na toulání nejste typ." Připomněl Ronovi jeho kunčafty Čas! Jak dlouho byl v bezvědomí? Jak dlouho ho křísili?
"Kolik je hodin? Jak dlouho tu jsem?"
"Za chvilku budeme zavírat. Třetí šift."
S Hwangem a Masenbou se střídala rourová noclehárna. Někteří Masenbovi zákazníci jen chvilku počkají venku na koridoru, až se noclehárna s barem šiftnou, a půjdou zalehnout.
"Díky Masenbo. Takže Minii zabil Kempten..."
"Neřekl jsem vám to proto, abyste vyváděl blbosti!"
"Jasně. Vím, že proti Kemptenovi nic nezmůžu. Tak holt změním vzduch. Půjdu teď za těma svejma zemákama. Mám s nima spicha u Filipa."
"Kdy?"
"V devět. To stihnu."
"Kterej den?"
"Jak to, kterej den? Zejtra, tedy dneska..."
"Vám nedošlo, Rone, že vás tu křísíme čtyřiadvacet hodin?"

Když Masenba tohle Ronovi řekl, riskoval, že si bude muset střihnout další kolo křísení.

2.

Nikolajev toho nevypil moc Zatímco si Ron povídal s Masenbou, stačil do sebe natlakovat dva tři panáky. Jenže toho moc nesnesl, v tom byla potíž.
Nedostal se do špatné nálady, spíš naopak. Chlapci neměli rádi mezi sebou fízla a špatně si vykládali, cokoli řekl. Facky se už vzná- šely nad jeho hlavou jako mouchy nad hromadou hnoje. Zachránil ho až příchod Masenby a Rona
"Vykašlete se na to, Rone," radil Masenba. "Už na vás čekat nebudou. Jistě si už našli jinýho průvodce."
"O co jde?" chtěl vědět Nikolajev, spíš z lidského, než profesionálního zájmu.
"Ron prošvihnul schůzku u Filipa."
"U Filipa z nultýho? To je prima chlap."
"No jo," řekl Ron nešťastně.
"Já vás tam odvezu," nabídl se Nikolajev "Mám venku gravo."
Nabídka vyvolala veliké haló v sále a mezi Masenbovými hosty by se zřejmě nenašel žádný, který by se chtěl svézt s tajným v gravu.
Jenže Ron chtěl z Arkádie vytáhnout paty a navíc opravdu spěchal, takže mu bylo jedno, co si o něm kdo bude myslet. Ostatně, vždycky mu to bylo jedno.
Nikolajev nečekal, že Ron přistoupí na jeho nabídku. Hodil ji do větru jen tak, aby dal najevo, že už patří k partě, přičemž byl jediný, kdo si to myslel. Jakmile Ron řekl fajn, tak jdeme, byl ještě víc překvapený, než kdokoli z hostů Masenbova rourackého podniku.
"No dobře," vyhrkl Nikolajev a zamžikal. "Jdeme!"
Ozvalo se zahvízdání.
"Nechte toho, chlapi," káral hosty Masenba. "Hodně štěstí, Rone."
"Že se s ním bavíš..."
Podali si ruce.
"Vyhnete se mu," dával Masenba poslední radu.
"Jak vidíte, dělám co můžu," řekl Ron. Stiskl Masenbovi ruku a vyšel za Nikolajevem na koridor.
Tajný měl povídavou opici, čímž Rona štval.
Ron mohl dojít na nultý kilometr pěšky, od Masenbova podniku to na jižní okraj Arkádie byly jen dva tři kilometry, ovšem přímou spojnicí. Ve skutečnosti byla cesta značně složitá, dvě stě let pokusů o racionální urbanistické řešení, kombinovaných s korupcí a výrony blbosti, se na řešení města podepsalo, takže i rodilý šutrák zvyklý na pěší túry po habitatu, jako byl Ron, by musel nachodit kilometrů nejmíň šest, i kdyby dokázal zvolit optimální trasu. Doufal, že Nikolajev to s ním vezme horem, prostorem pod kupolí.
"To nejde," vysvětlil tajný, sotva zaklaply dveře grava a vozidlo se pohnulo vpřed. "Vystupuju in-ko-gni-to," vyslovoval opilecky dlouhé slovo. "Jako normální občan. Takže musím jako všichni."
"Já to teda vezmu radši pěšky," řekl Ron. Měl na sebe vztek.
Udělal si ostudu u Masenby a časově na tom nebude o moc líp.
"Jen klid," chlácholil ho Nikolajev. "Snad se nestydíte se mnou jet? Já jsem rozumnej člověk. Se mnou je řeč. Zapomeňte, co bylo."
"Je mi to fuk."
"To rád slyším. Z nás ještě budou přátelé, uvidíte."
"Myslíte?" ušklíbl se Ron.
"My máme společné známé. Takový princ Magir, například."
"Hm," udělal Ron nedůvěřivě.
"To byl od dětství můj sen, dostat se do služeb vévodského domu. Jsou to úžasní lidé..."
Začal mluvit zvláštním, strojeným způsobem, jakým Ron kdysi slýchával mluvit lidi z Magirova okolí.
"Když si představíte, co za nimi stojí... Ti jejich předkové! Curiovi, ti vymysleli atomovou bombu. Von Braun přistál na Měsíci!
Gates vymyslel ve vaně, proč plave mejdlo! Einstein vynalezl žárovku!"
"Dávejte pozor," zavrčel Ron nevrle. V hustém provozu se sunuli na doraz a automatická čidla každou chvíli musela vypomáhat Řidiči, kteří jeli za nimi, už měli těch náhlých blokací plné zuby a troubili.
"Já jim ukážu, kdo jsem já," vykvikl Nikolajev a stiskem senzoru vypudil modrý majáček z pouzdra skrytého ve střeše.
"Neměl byste na sebe upozorňovat," bručel Ron.
"Jen ať vidí, že nejsem jen tak někdo! Já mohl být majordomus u Gatesů! Můj strýc tam dělal celý život na personálním a jedna moje sestřenice dělala ve výcvikovým středisku u Braunů!"
"Vy tedy máte tak trochu šlechtickej původ," řekl Ron smířlivě.
"Já se cítím být šlechticem!" zvolal Nikolajev vznešeně a bouchl se pěstí do hrudi. "Dokonce mám významnýho předka. Jeden můj pra...pradědeček byl kosmonaut."
"Teď už fakt blbnete, Nikolajeve. Tady na Luně není nikdo, koho nějakej dědeček nebyl kosmonaut."
"Jenže můj pradědeček byl opravdovej kosmonaut z doby, kdy kosmonauti ještě nebyli."
"Aha," řekl Ron. "A pomáhal zjistit Gatesovi, proč plave mejdlo ve vaně."
"Jste beznadějnej případ, Rone. To lidi mýho druhu táhnou tenhleten pokrok jak se říká kupředu."
Začal zase mluvit, jak je to zvykem v pajzlech, ve kterých lovil své šejdíře, padělatele a podvodníky, pašeráky dat,

čachráře s právy, sázkaře a reparátory.
"Už jste se s ním dostali hodně daleko," podotkl Ron. Kdyby měl řídit jen Nikolajev, ještě by se motali v propletenci koridorů v centru. Optimalizaci trasy však měl na starosti počítač a ten byl imunní vůči alkoholickým výparům vycházejících spolu s pošetilými řečmi z řidičových úst.
"Právě proto, že jsem takový, jsem volil jinou cestu životem.
Kdybych sloužil Magirům, nemohl bych sloužit Einsteinům, že?"
"To zní logicky. Mohl byste na tom založit nějakou novou teorii a stát se zakladatelem nové vévodské dynastie."
"Jak to myslíte?" svraštil čelo Nikolajev.
"Každou dynastii založil člověk, který udělal zásadní vynález.
Einstein přišel s teorií relativity, Mikšovic objevil princip antigravitace, Gates objevil komunikaci s viry."
"To ví každej," zavrčel Nikolajev. "Jenže nový objevy už bejt nemůžou."
"Proč by nemohly?"
"Protože všechno je už objevený. A to je dobře, protože z každýho novýho objevu je jenom bordel. Proto je moc dobře, že vévodský domy dohlížej na to, aby lidi moc nespekulovali nad věcma, do kterejch jim nic není."
"Vám by se nelíbilo bejt vévodou? Kdybyste přece jenom něco vynalezl? Čistě teoreticky to přece možný je? U císařského dvora je přece úřad pro uvádění nových vévodů do funkce..."
"Tam bych chtěl dělat, v tomhle úřadu!" uchechtl se Nikolajev "Já tam mám známý. Víte, co dělaj? Když se dozvědí, že někde někdo na něčem opravdu novým pracuje, tak..."
Sekl do vzduchu hranou dlaně. Senzory si gesto špatně vysvětlily a prudce zabrzdily. Ron si div neulomil hlavu, jak mu vyletěla kupředu. Žaludek měl jako na vodě. "Vykašlete se na to, sakra!"
"Však jo! Řekl jsem si, nebudu sloužit jen jednomu, budu sloužit všem! Ano, já jsem muž se srdcem šlechtice, který to nejlepší co v něm je obětoval službě. Kdyby to udělali všichni, byl by na světě pořádek."
"No jo, jenže koho byste honil, Nikolajeve, kdyby všichni byli tajný?"
"On by se někdo našel," zašklebil se Nikolajev. "I u policie jsou špatný lidi. Moc špatný, ani byste nevěřil."
Ty zkorumpovaná svině, tohle přece nemůžeš myslet vážně, napadlo Rona. Schopnost člověka vidět sama sebe a své činy v nejlepším světle je skutečně nekonečná.
Mám ji taky, zauvažoval.
Asi ne. Já se na sebe dívám realisticky. Férově. Gravo zrychlilo.
"Už tam budem," slíbil Nikolajev Už před chvílí opustili obytné zóny a pohroužili se do labyrintu vedoucího kolem technologických objektů. Projekční světelná děla se rvala o místo na kupoli, aby na ně mohla umístit svoji reklamu.
Nikolajev zamířil na odbočku vedoucí ke stanici technické kontroly.
Bacha, napomenul Rona vnitřní hlas. Nejsi jako tenhle pitomec, kterej si o sobě myslí, že je šlechtic a že fízlováním slouží veškerenstvu?
Díváš se na sebe realisticky a férově? Nebo je v tobě nějaký divný svinstvo?
Třeba na něj teď, když ti oholili fousy a ostříhali makovici, líp uvidíš. Nikolajev zapnul modrý maják a zaparkoval přímo pod cedulí zákazu, aby všichni viděli, jak obětavě slouží pokroku lidstva.
Ron zahlédl oknem Filipa, jak vyhlíží ven. Filip si ho všiml, zadíval se na něho a teprve po chvilce ho bez kníru a ostříhaného dohola poznal.
Dal se do smíchu.
Co si asi o sobě myslí on?, napadlo Rona.

3.

Po okně Filipovy stanice technické kontroly přejel obrovský stěrač. Na kryté ploše před stanicí parkovalo šest dálkových tahačů.
Jeden právě odjížděl směrem k propusti, obrovská ježatá struktura s bodlinami, mezi nimiž byly zaklesnuté kontejnery roztodivných tvarů a barev.
Nikolajevovo gravo parkovalo hned vedle budovy stanice.
Modrý majáček nakukoval nad okrajem okna jako šmírák. Tajný byl unavený alkoholem i náhlým výlevem lidumilství a podřimoval na polstrované židli. Panáka, kterého mu Filip nalil, vypil jen způli. Ron srkal z plastikového kelímku kafe.
"No, nadávali ti pěkně," říkal Filip. "Čekali tu na tebe do oběda.
Hrozně se pohádali, ten jeden se chtěl hned vrátit a začal jim vyčítat, že celej ten podnik finančně táhne."
"Jistě to byl Luigi," napověděl Ron.
"Jo, tak se jmenoval," řekl Filip. Vyčouhlý blonďák, vypadal jako nalomený kmínek mladého stromu, jako kdyby ho masivní nos táhnul dopředu. Jeden čas dělal i pro Ronova bráchu. Prý se nějak nepohodli a Filip odešel do jiné závodní stáje. Nešlo o nic vážného, Filip vždycky hovořil o Bartovi Astonvargovi jen v tom nejlepším.
Dnes dělal technického kontrolora, na dálnici se nesmí propustí dostat žádné gravo bez atestu, ať je to osobák nebo mnohatunový tahač.
Jiní kluci z branže dopadli hůř.
"Byla to smůla," řekl Ron rezignovaně.
"Ani bych neřek. To nebyla žádná parta pro vejpravu. Řek bych, že všichni tři chtěli opíchat tu holku a ona nechtěla dát žádnýmu, v tom byla ta potíž."
"Jo, se ženskejma jsou potíže," řekl Ron. Zamrzel se okamžitě sám na sebe, že takhle machruje. On sám se do výprav nikdy nehrnul.

Je fakt, že zamlada lezl, ale jenom proto, že brácha byl expert nad experty a Ron se styděl zůstat doma, když všemi obdivovaný Bart vyrážel na výpravu.
"Tak co je?" zeptal se Nikolajev ospale.
"Jen klid," řekl mu Filip. "Spi dál, strejdo. Hele, Rone, já ti pomůžu. Není žádná sezóna, takže budeš možná muset chvilku počkat.
Zemácká parta se tu objeví minimálně jednou, dvakrát denně."
"Ta moje už je v čudu."
"No vidíš! A taky se tu poflakoval průvodce bez práce, a taky se čapnul. Vzal je s sebou."
"Hajzl! Vyfouk mi kunčofty."
"Po hodině čekání je kunčoft nasranej kunčoft, po třech hodinách je to sakra nasranej kunčoft a po pěti to už žádnej kunčoft není," řekl Filip. "Navíc to byla ženská. Takže o ní nemluv jako o hajzlovi."
"A ty mi nemluv o ženských."
"O tyhle bych docela rád mluvil," řekl Filip. Ron si vzpomněl, co se o něm říkávalo. Letí na ženský trochu víc, než je zdrávo.
Filip zapnul skříň. Veřejné prostory stanice byly pod vizuálním dohledem a záznamy se skladovaly, prostě jako všude jinde.
"To je ona," ukázal prstem. "Pěkná, co?"
Což o to, pěkná Brenda Farrerová byla. To rozhodně.
Já se z toho fakt zblázním, řekl si Ron. Král Midas změnil ve zlato všechno, na co sáhl. Já, na co sáhnu, změním v hromadu sraček.
Byla to ona, dívka co si četla papírovou knížku v Laguně, když se Nikolajev pokusil Rona sejmout. Byla to ona, dívka z displeje, rámovaná hláškami o příslušnosti k teroristické Tajné armádě. Takže zrovna ona a zrovna tady.
Náhoda?
Ron se ohlédl po policistovi, který celou dobu dřímal.
Teď se Nikolajev probral, hlučně zazíval a vstal.
"Takže, Rone, jak jste se rozmyslel? Zůstanete? Nebo pojedete se mnou zpátky do centra?"
"Počkejte," řekl Ron. "Myslíte, že byste mohl zjistit, kde ta moje parta zrovna je?"

4.

"To je jednoduchý," řekl Nikolajev, nahlížeje na displej. "Jsou v hotelu Arnal, na třicátým kilometru. Museli by zfixlovat hodně dat, aby proklouzli. Podle mě ještě nevyrazili."
"Stalo se něco?" ptal se Filip.
"Ne, nic," odpověděl Ron a doufal, že to není lež.
Co mám dělat? Krucinál, co mám dělat?
Jestli měl Masenba pravdu, ta Farrerová je skutečně teroristka.
Poznal ji bezpečně, na první pohled, nepochyboval o její totožnosti ani vteřinu. O co jí může jít?
Buď taky potřebuje utéct z města a nechala se najmout jako průvodce, čili pokusila se o stejnou fintu jako on, anebo rozjela nějakou akci. Franzova parta jí poslouží jako rukojmí.
"Je o ně postaráno," řekl Filip. "Ten hotel není žádnej pajzl.
Sice nic extra, jako bazén a dómy pro plácací lítání, ale čisto a solidní jednání. Holt je to tradiční firma, přes sto let v byznysu. Mají tam přej i rodinný strašidlo, nebo co."
"Moh byste mě tam hodit?" obrátil se Ron na Nikolajeva.
"Nechci ti žvanit do tvejch věcí, Rone," řekl Filip opatrně.
"Jenže ta holka vypadala pořádně ostře. Jestli si myslíš, že jí ten vyfouknutej kšeft sebereš, narazíš na slehlej prach."
"Nejsem žádnej taxík," řekl Nikolajev. "Počkejte si, až zase pojede nějakej nákladňák."
Kdybych ti řekl, že ta pěkná ostrá holka je Farrerová, která je na seznamu hledaných osob... Jak by ses zachoval, rozený šlechtici?
Nejspíš by zavolal posily usoudil Ron.
O co může Tajné armádě jít? Nejspíš o rukojmí...
Takže Bea bude rukojmí.
Minie je mrtvá a kvůli ní se opozdil a přišel pozdě k Filipovi a smrt jedné holky znamená nebezpečí pro druhou...
Kdy to všechno skončí?
Ron si přejel zpocenou dlaní po holé lebce. Byl to protivný dotyk.
Připomínal mu, jak je bezmocný. Na ty tři chlapíky kašlal, zato Beatrice mu bylo líto. Pomohla mu u Hwanga, na nic se nevyptávala...
"Nikolajeve, prosím vás... Fakt, potřebuju to."
Tajný už stačil dost vystřízlivět na to, aby začal čout neplechu.
"O co vám jde? O tu ženskou?"
"Dejme tomu."
"Co s ní máte?"
"Nic," řekl Ron. "Zatím."
"Nežvaňte," řekl Nikolajev. "Mám vás přečtenýho. Vy nejste na šoustačku. Vy jste rytíř zachránce."
Jako ty jsi šlechtic.

Uvědomil si, jak hrozně mu chybí knír a jak bídně se cítí bez rozcuchané kštice. Každý do něho vidí jako do akvária.
Moc nechybí a lidi mi začnou říkat pravdu.
Jaká bude?
Jistě nic moc.
"Co se děje? Měli bysme teď víc spolupracovat. Něco za něco."
"Znáte ty zlodějský automatony?"
"Co okrádaj turisty? Do těch Fenix nedělá," řekl Nikolajev "Vás vůbec nezajímá, kdo je vyrábí?"
Vzpomněl si na žlutozeleného zlodějíčka na Komafu a na něm založil svoji báchorku. To věděl už dávno, že nemá smysl lhát takříkajíc stoprocentně. Jako perla má zrnko písku jako jadérko, i lež musí mít uvnitř něco pravdy.
Jako semínko.
Semínko v duši.
"Po automatonech jde Militia. Já dělám do automatonů. Leccos vím, Nikolajeve. Vy máte průser. Jak dlouho to bude trvat, než se kapitán Bataglia dozví o vašich kšeftech s Vildem?"
"Ta svině mě do toho namočila!"
"Tohle vykládejte Batagliovi. Já na vašem místě bych koukal mít v rukávu nějakej aspoň malej trumfík..."
"Je to kousek, Nikolajeve," řekl Filip. Pochopil, že Ronovi na tom záleží. "Ono je to jinak blbý, Rone. Tyhle naklaďáky jedou v automatickým režimu a stavěj až u Collinsu."
Sto dvacet kiláků. Dvacet minut cesty.
Hergot, vždyť jsou to maličkosti!
"Nebaví mě koukat se na váš ksicht, Rone. Jedem," řekl Nikolajev.
"Dík. Nikdy vám to nezapomenu," řekl Ron. Podal Filipovi ruku.
"Tobě taky ne."
"Stav se někdy."
"Snad to vyjde," řekl Ron neurčitě a vyšel za Nikolajevem z místnosti.
Nikolajev nastartoval a bravurně projel kolem naklaďáků.
Uvolnil si pouzdro. Ron spatřil ve svitu přístrojové desky záblesk na pažbě psychiny.
"Jedu s váma, Astonvargo," řekl Nikolajev. "Vy mi něco tajíte.
Přijdu na to, co to je. A jestli jste se namočil do nějakejch opravdovejch sraček, zapomeňte, že jsem kamarád."
"Tak něco takovýho mě nikdy nenapadlo," řekl Ron.
Přejel si bříškem ukazováku pod nosem. Bylo to tam trochu drsné, nový knír se hlásil k životu.
Bude to dobrý. Bude to zase dobrý, opakoval si. Jenže se mu nějak nechtělo té lži věřit.

Kapitola šestá

OSMÁ TRANSLUNÁRNÍ

1.

Nikolajev se blížil k hlavnímu tělesu Osmičky po dálničním přivaděči. Držel se v pravém pruhu pro pomalejší vozidla. Povrch levého pruhu byl lépe vyleštěný, takže by se mohl s gravem spustit níž a jet rychleji. První naklaďák, který by to tudy hulil, by ho však mohl nekompromisně hodit napravo a to není žádný příjemný zážitek.
Zapnul okna na reklamní režim. Skener vestavěný do propusti ho identifikoval, takže reklamy ho oslovovaly osobně.
Rona si nevšímaly.
Nevěděly o něm. Jel s Nikolajevem načerno a díky cloně si ho skener nemohl načíst.
"Tak co, Time, nechceš si pořádně zařádit? Makáš jako morák a brzo ti začne šibat," mávala na něho prsatá blondýna, nahá, s holínkami po kolena. Elektronický přelud. Reklamní projektory vytvářely dojem, že vůz jede procházkovým tempem a míjí kolemjdoucí asi tak, jako když se někdo v neděli odpoledne courá koridorem. Jen pohledem na pás vozovky dostal člověk ponětí o skutečné rychlosti.
"Kousek odsud je prima zapadák, zaraz na chvíli a uvidíme, co spolu vyvedeme," lákala Nikolajeva blondýna.
Pro Rona to byl zvláštní pocit. Řídící jednotka reklamní projekce individualizuje výběr reklamy Tahle byla určená jen pro Nikolajeva, vycházela z údajů, které o něm měli v databázi. Kdyby v gravu jela maminka s osmiletou holčičkou, kolem by se toulali medvídci a nabízeli karamely. Domyšleno do důsledků, Ron se účastnil čehosi nechutně intimního, jako kdyby za Nikolajevem vlezl až na záchod.
"Nemám zájem," zavrčel Nikolajev.
"Ale jo, dal by sis..." naléhala blondýna.
"Běž do prdele," řekl Nikolajev a přepnul na reálný pohled.
"Něco tam museli poplést," řekl rozpačitě. "Mně se takový ženský hnusej. Nechápu, proč..."
Okna ztmavla a Ron spatřil v předním skle odraz hubeného obličeje porostlého chlupy.
"No jo," řekl Ron neurčitě.
"Mě kurvy fakt nezajímaj," řekl Nikolajev. "Do baru sem tam vyrazím, ale ne za kurvama. To není nic pro mě, kurvy. Ženský by měly platit mně, a ne já jim, he, he!"
"No jo. Určitě se spletli," řekl Ron a díval se ven.
Přivaděč se blížil k dálnici v úhlu tak mírném, že Ron si všiml až po chvíli, že už jsou na expresce. Zrcadlově lesklý pruh tavené horniny tu byl mnohem širší a také provoz zhoustl. Několik desítek metrů kolem tělesa dálnice se táhla neleštěná

tavenina, připomínající pole sopečné lávy. Žluté prachosběrné automaty s majáčky na kapotě tudy pobíhaly po pavoukovitých nožkách a šmejdily kolem svými choboty, aby vycucly každé zrnko měsíčního prachu. Držely se blízko vozovky, na vzdálenou stranu zabloudily jen občas. Zdálo se, že koledují o pochvalu, aby si projíždějící řidiči řekli, no vida, jak se správa dálnice stará o pořádek! Ve vzduchoprázdnu se však pořád vznášela nějaká smítka, šupinky oprýskané barvy, kousky plastiku, zrnka lunárního prachu, která nechal na povrchu vozidel personál údržby. Sběrače by si tedy pochvalu nevykoledovaly, ani kdyby se všechny rozestoupily kolem vozovky a mávaly na řidiče pestrobarevnými praporky.
"Mohl bych jim udělat průser," pokračoval Nikolajev. "Co mě obtěžujou takovejma věcma?"
"Jste přece velkorysej. Vykašlete se na ně."
"Máte pravdu," řekl Nikolajev. "Že je tu ale svinstva kolem!"
Lunární dálnice se začaly stavět ještě před polovinou jednadvacátého století. Právě tak staré byly spory mezi dopravci a správou dálnic. Šoféři profesionální i amatérští nadávali, že kolem dálnice je bordel, především prach. Těžko vyčíslit, jaké škody prach působil. V žádné servisu nechyběla leštírna oken a pořád nebyla v dohledu doba, kdy opravdu nebude třeba stěračů prachu. Činovníci správy dálnic se bránili tím, že publikum je neukázněné a samo špínu na vozovku zanáší. Dopravci někdy dělali protestní akce, stávkovali, stavěli barikády. No a šéfici ze správy provozu si zase najímali věli barikády. No a šéfici ze správy provozu si zase najímali bezpečnostní agentury a buzerovali.
Stanice technické kontroly, jako byla ta, které šéfoval Filip, patřila t právě k takovým buzeracím. Podobné stály všude možně i nemožně, samozřejmě u propustí každého habitatu, které tvořily korálky na dálničním náhrdelníku přivrácené strany Luny. Osmá translunární protínala Moře klidu, navazovala jižně na jedničku v Moři plodnosti a na sedmičku v Moři jasu na severu. Kruh translunárních dálnic pak spojoval Moře oblaků s Oceánem bouří, táhnul se zase na sever k Moři dešťů, kudy probíhala šestka, a ta se napojovala zase na Moře jasu. Pětka, čtyřka a trojka protínaly kotouč přivrácené strany jako jediná loukoť velkého dálničního kruhu.
Zemáci se obvykle smáli, jak legračně jednoduchý je dálniční systém na Luně. Celý povrch Měsíce představuje jen čtyřnásobek rozlohy Evropy a dálnice jsou jen na přivrácené straně. Navíc jejich stavitelé neměli žádné problémy s majiteli pozemků, s přírodními rezervacemi, s hnízdišti černých čápů. Proč tedy tolik povyku kolem dálnic? Proč silniční správa nezbaví prostor nad vozovkou prachu? A proč jsou dopravci prasata? Věru obtížně zodpověditelné filosofické otázky primárního významu!
Ron se díval z okna grava.
"To teda jo," řekl. "Svinstva je tu fakt spousta. Nevím, co sem všechny ty zemácký turisty táhne."
V sinalém světle Země viděl fádní lunární krajinu. Chudák, měla za sebou éru industrializace a pak rekultivace. Jedno i druhé byl humbuk, na kterém se uživila spousta šizuňků. Jedni si lámali hlavu, jak nejlíp přírodní zdroje Luny vyždímat, jiní zase, jak zamaskovat stopy. Příroda musí být stejná, jako před příchodem lidí, takový byl poslední stav. Nejdřív buldozery, nakonec smetáky Výsledek tristní.
Pseudopříroda, krátery vymodelované od architekta, kousek dál expreska.
Jako všude, i tady byla příroda přísně chráněná, s výjimkami případů, kdy ji někdo potřebuje jaksepatří dokurvit, říkal si Ron.
Přes veškerou ochranu přírody tu bylo všude kolem neuvěřitelně živo. Krajina byla posetá až po obzor pohyblivými světélky Teréňáky samozřejmě vybavené úředně předepsanými zametači, plné napapaných a nabumbaných rodinek. Kousek dál stadión pro skokany na trampolíně. Šílenci ve skafandrech tak lehounkých, že se soudnému člověku dělalo špatně, jen na ně pomyslel, vytvářeli ve vzdu- choprázdnu pohybové kreace. O kilák dál stěna pro horolezce. Pak pajzl, možná zrovna ten, do kterého Tima lákala ta virtuální blondýna.
"Pěkný Moře klidu," podotkl Nikolajev. "Bordel na kolečkách."
Tak to bylo vždycky. Když debata upadla na samo dno úrovně, našel se blb, který nadával na zemáckou invazi do Moře klidu. Kristapána, proč o tom mluvit? Vždyť začala už v půlce dvacátého století!
Žádný bláťák vám nepřizná, že má po celou dobu na Luně sevřenou prdel. A když se ho zeptáte, proč se vypravil zrovna do Moře klidu a ne třeba do Moře dešťů, jestli si nemyslí, že tam zmokne, odpoví, že není blbej, to jednak, a že v Moři klidu je nejlepší servis.
Zatímco o tom prvním se dalo diskutovat, druhé tvrzení se opíralo o fakta. Skutečně, nejvíc hotelů a atrakcí a samozřejmě i kurev bylo kolem Osmičky, v prostoru mezi Arkádií, Lunagradem a Alhambrou.
Jenže proč? No protože se zemáci bojí, že v Moři dešťů zmoknou a v Oceánu bouří se do nich trefí elektrický klikyhák, tak je to. I v tom dvacátém století NASA vybrala Moře klidu k přistání prvních bláťáků jistě i proto, aby ujistila daňové poplatníky, že investuje do nejbezpečnějšího místa na Měsíci.
"No jo," řekl Ron, dívaje se ven.
Dálniční vlaky je maximálkou mílely po levé straně. Oni sami jeli ne o moc rychleji než stovkou, zato vlaky to praly pustým prostorem i čtyřikrát rychleji. Do předního skla Nikolajevova grava se promítaly údaje o dopravní situaci.
HOTEL ARNAL, zableskl se první světelný údaj. PATNÁCT KILOMETRŮ.
Bude to skutečný hotel?
Každý šutrák zná pocit neskutečna, který ho občas přepadne pod ochrannou kupolí habitatu. Skutečně svět končí na hranici kovu a karbonitu? A dál je vzduchoprázdná smrt? Takové otázky si kladete po opici, když se vám houpe žaludek a za očními bulvami se usadily střepy rozbitých flašek. Tedy jen občas. V gravu venku na dálnici nemusíte mít kocovinu, aby vás takové věci napadaly. Reklamy, ty jsou neskutečné už ze samého principu. A co ta krajina, rekultivovaná a rekurvená? Není to zase jen projekce? Jak se o tom přesvědčit?
 Natáhnout hermáky a vylézt ven? I do zorníků přilby se dá promítat ve ér.
Konec konců, do očních zřítelnic taky.

Což je hezká a rozhodně bystrá myšlenka, jenže spíš bych si měl rozmyslet, co v Arnalu podniknu, až tam dojedeme. Nikolajev už je střízlivý a čuchá, že se tam neženu jen z dobroty srdce, abych se omluvil. Musím se ho nějak zbavit. Jenže to se líp řekne, než udělá.
A co Farrerová?
Třeba se poleká. Až se objevím na scéně, zdrhne. Jistě nemá zájem na rozruchu v hotýlku na dálnici. Tam není zpravodajské krytí, propagační hodnota nulová, proč by se tedy namáhala? Je to teroristka, žádný amatér.
Nepochyboval, že taková Farrerová by ho dokázala zavázat na uzel jak žížalu. Co by z toho měla? Nic. I kdyby se incident dostal do zpráv, vyzněl by jako hospodská rvačka. Kdepak, v Arnalu se nic nestrhne.
Ledaže by Nikolajev zkomplikoval situaci.
"Tak co, Astonvargo, nechcete kápnout božskou?" ozval se policista.
"Proč tam jedeme?"
"Nechci přijít o kšeft, to je všechno. Potřebuju se dostat do Lunagradu a ještě si pár babek přivydělat."
"Vy? Čerstvě napakovanej chlap?"
"Nechte toho..."
"Jak myslíte, Astonvargo, jak myslíte," řekl Nikolajev. Byl klidný. Však se brzy dočká a zjistí pravdu.
Ron se úkosem podíval na jeho profil, ozářený přístroji z palubní desky Tenhle chlap se ho hned tak nepustí. Je na něm něco lepkavého, mazlavého.
Z prázdnoty se vynořila odbočka vedoucí k hotelu. Nikolajev zvolnil a líně odklonil řídící páčku vpravo.
Přejeli těleso dávno zrušené expresky Strada del Sole. Malá propusť, zdobená velikonočními motivy. V hotelu si dávají záležet na domácí pohodě.
Nikolajev zastavil na parkovišti vedle žlutě natřeného nájemného grava. Ron mašinu okamžitě poznal podle umělé nohy, čouhající z kufru.
"To je jejich kára?" zeptal se tajný.
"Jo."
"A ta vzadu?"
Rozhlíželi se. Čtyři autobusy, je tu tedy celkem živo. A kousek stranou, přídí k propusti, stál luxusní osobní ikaros, zemácká výroba, model starý tak nejvýš dva, tři roky. Jen clo stálo víc, než celá Nikolajevova kára. Tvářil se, že nechce mít s obyčejnými gravy nic společného.
"Nevím."
Beatrice mě bez kníru a vlasů nepozná, napadlo Rona.
"Jdeme," řekl Nikolajev.
Kroky duněly pod nízkou klenbou parkoviště. Na ceduli vedle vchodu' viděli tri-di obrázek znázorňující nějakého robota, zřejmě vojenského účelu. STO PADESÁT LET TRADICE, tvrdil nápis pod robotem. A nezbytná ikona pro ty, kdo nedovedli číst. Skříňka s památkami na průkopnické doby, malé rodinné muzeum.

2.

Zato na vstupní hale hotelu nic milého rodinného nebylo. Z důvodů těžko pochopitelných ji architekt designoval v pompézním diktátorském stylu, rudá barva a svastiky a kladiva a srpy a černé pěsti ze začátku jednadvacátého století, kdy komunismus podruhé zalehl Evropu a značnou část afrického a asijského kontinentu, naštěstí jen na krátkou dobu pitomých pětatřiceti let. Busty Stalina, Hitlera a Gribojedova přísně hlídaly ruch v hale. Turisti si houby dělali z faktu, že ruce těch tří zavraždily desítky miliónů lidí. Starali se, aby se jim ve zmatku nepoztrácely kontejnery se solidizovaným kyslíkem a aby jim někdo nešlohnul booster a nevyměnil ho za jiný s vymláceným aku.
"Počkejte tu na mě," řekl Ron. "Sedněte si a dejte si panáka."
"Ve službě nepiji," řekl Nikolajev upjatě.
"Dejte si kolu s brčkem. Když budete na personál hodný, dovolej vám, abyste si vzal brčko domů."
S Beatricí je rozumná řeč, uvažoval Ron. Musím se k ní dostat stůj co stůj.
Zašel k recepci, odkud si ho zpytavě měřila ženská osoba vyhlížející tak aristokraticky, jako by byla společnou prabábou všech Gatesů a Magirů a Mikšoviců dohromady "Beatrice Sataranová," řekl, když zdvořile pozdravil a utrousil několik pozitivně zhodnocujících poznámek stran kvádra té semetriky.
"Měla by tu bydlet."
"Informace o hostech nepodáváme," řekla osoba. Ron však měl pocit, že jsou to jen maskovací řeči, aby si o ní Ron snad proboha nemyslel, že je ochotná.
"Dělal jsem jí průvodce v Arkádii," řekl Ron, "a jejím přátelům pomáhal s nákupem výbavy. Potřebuju dořešit pár detailů."
Doufal, že tím naznačil dluhy. Lidi od turistického byznysu by měli být k sobě solidární.
Satorie mrkla na displej.
"Jaký obchod?"
"Hwangovy Potřeby pro tuláky."
"To souhlasí," řekla. Výstroj Franzovy party prošla bezpečnostní kontrolou hotelu plus identifikací. "Musíte pochopit, že jsme opatrní."
Řekla si o spojení.
"Slečno Sataranová? Je tu v recepci nějaký pán a rád by s vámi mluvil."
"Kdo je to?"

"Říká, že vám pomáhal s nákupem v Potřebách pro tuláky."
"Ukažte mi ho!"
"Jistě, podívejte se."
Ron netušil, odkud se na něho zrakové čidlo dívá.
"Toho neznám," slyšel říkat Beatrici.
"To jsem já, Ron Astonvarga!" zvolal. "Musel jsem shodit knír a vlasy... Zapletl jsem se do hermetizační pleny."
Čekal, že se Bea zasměje.
Chvilku bylo ticho.
"Máme nového průvodce. Už vás nepotřebujeme, pane Astonvargo."
"Rád bych vám všechno vysvětlil."
"Není co. Prostě jste nepřišel včas. Nic vám nedlužíme. Sbohem..."
Přerušené spojení.
"Tak vidíte," řekla recepční. Oči lesklé jako povrch dálnice.
Tavený bazalt. Žádné dluhy, žádná solidarita. "Umíte najít východ sám, nebo mám zavolat zřízence?"
"Poslyšte," řekl jí Ron, "byl bych uznalej..."
Váhala.
"No dobře. Jestli vás pustí dovnitř..."
"Díky," řekl Ron Už vás nepotřebujeme, pane Astonvargo, říkala Beatrice.
Měla úzkost v hlase. Pět slov nabitých informacemi, jenže kterou si vybrat? Pojď sem, Rone, rychle přijď, slyšel v nich.
Nechoď, uteč... I to tam bylo.
"Tak co?" ozval se Nikolajev. Rozvaloval se v křesle, nohu přes nohu. Dělal dojem, že se o nic nezajímá. Klamné zdání.
"Dobrý," opověděl Ron. "Počkejte tady. Jsem tu hned."
Teď lžu jako když tiskne.
"Výtah je tamhle," řekla satorie, proměněná ve vílu Dobřenku.
Chtěla dnes udělat dobrý skutek.
"Kde máte schody?"
"Jo tak, vy nemáte právo..." začala s proslovem. To už si Ron všiml ježatého piktogramu a vykročil, takže přišel o poučnou přednášku o lidech, kteří promrhají všechno, i jízdu ve výtahu. Bylo mu jasné, že Nikolajev odlepí zadek od polštáře, sotva bude mít prvních pár schodů za sebou A pojede výtahem.

3.

Před dveřmi se zastavil.
Každý lepší reparátor by se uživil i jako bytař.
Na tenhle zámek si ani nemusel žhavit prsty.
Dveře se pootevřely.
"Tak to je exemplární příklad totální neschopnosti!" slyšel někoho říkat.
Pak ho spatřil.
Stál zády ke dveřím a energem mával ve vzduchu jako pan učitel pravítkem.
"Nezkoušejte to na mě, Hubingere," syčela Brenda Farrerová "Slyšel jste, co Astonvargovi říkala ta holka do komlinku. Řekla mu sbohem a kdybyste nezačal jančit, mohl už bejt v hajzlu."
Už dávno Ron neviděl sbírku tak sinalých tváří Franz a Bea seděli na posteli, Luigi na židli, strnulý, bál se opírat o lenoch, Deža postavili obličejem do kouta, vedle hromady kontejnerů s hermáky a solidizovaným vzduchem, nakoupených u Hwanga.
Hubinger byl chlápek neurčitého věku, mohlo mu být padesát zrovna jako sto padesát. Zemák, metr pětadevadesát, musel by si vzít hermáky číslo LLL, jinak by se loktem proklubal do vakua. Tvář dynamického manažera firmy, která je od jeho nástupu už tři měsíce v černých číslech. Vlněný oblek, tmavomodrý s černým proužkem.
Klouby omlácené o makiwaru, takže ovládá bojová umění. Boty za pět set, takže prachy. Teď už bylo Ronovi jasné, komu patří importovaný ikaros s koženým čalouněním tam venku na parkovišti.
Brenda Farrerová se opírala o otevřené dveře záchodu. Ruce měla založené na prsou. Byla oblečená setsakra do sportovního, černá kombinéza s hermetizovatemým zipem, standardní okruží kolem krku a zápěstí, tlakované boty. Stačí zaklapnout přilbu a natáhnout rukavice a můžete vyrazit do vakua, jenom to vyhřívání je trochu slabší, než ve stoprocentních hermákách a na boostování pohybu rovnou zapomeňte.
Nebyla moc vysoká, ani ne metr sedmdesát, jak Ron odhadoval.
Černé vlasy nakrátko střižené. Obličej trochu kostnatý a na to, jak byla hubená, neměla zase tak moc výrazné oči. Zato měla široká ústa, takovou tu koňskou hubu, která ovšem nesnáší udidlo.
"Koukejte, mně je to jasný. Od samotnýho začátku se z toho snažíte vyklouznout. Jenže my jsme uzavřeli kontrakt!"
"To jo, jenže na co?"
"Na ránu. Chtěl jste ránu? Mohl jste ji mít. Únos zemáckejch turistů, to je sakra rána!"
"Jenže vy jste se měla nechat najmout agenturou Beta! Místo toho jste se přilepila na nějaké pochybné existence ve stanici technické kontroly!"
"Nechte si vysvětlit, že by mě sebrali, kdybych do Bety strčila nos. Když chcete ránu, musíte mi dát trochu volnosti. Ne trochu, hodně! A vy jste mi dal hovno."
Zatímco zemáci se propadali do bezedné bažiny zmatku, Ron začínal mít jasno.

Brenda Farrerová byla doslova profesionální teroristka.
Nechávala se najímat na rány, na zakázkové teroristické akce, jako když si necháte na míru ušít sako.
Chcete zviditelnit svoje politické hnutí? Svoji metodu na spasení světa? Svůj způsob nazírání boží jsoucnosti? Můžete postupovat standardními metodami, jenže to je otrava, trvá to dlouho a výsledek je pochybný. Lépe je jít cestou teroru. Neexistuje kratší a pohodlnější cesta ke svatosti a popularitě mírotvůrce. Nechte roztrhat pár desítek lidí na kusy, postřílejte mateřskou školku, napumpujte kyselinu fluorovodíkovou do vagónu pneumatické dráhy. No a pak se ve vhodnou chvíli od teroru distancujte a vyhlašte všeobecný mír a lásku člověka k člověku. V parku vám za to postaví pomník a holubi vám budou sedat na hlavě.
Jenže už nejsme v dřevních dobách jednadvacátého století, kdy teroristickou ránu dokázal udělat každý druhý blb. Na trhu teroru je přetlak. Musíte na něm být zavedený. Kontakty s médii, to je základ. Kontakty s policejními a výzvědnými složkami, to je druhý základ. Kontakty s konkurenčními organizacemi, třetí základ. Skutečný profesionál znal takových základů jistě tucet.
Ron se pohnul a Hubinger to uslyšel.
Bleskurychle se otočil a vtáhnul ho dovnitř.
"Tak to je on, co? Šmíruje!"
"Tomu se nedalo zabránit!"
"Ruším kontrakt," řekl Hubinger vztekle. Mával zbraní Ronovi před nosem. Brenda Farrerová za jeho zády zuřila.
"Takhle jste si to vymyslel! Já musela zemáky nať uknout a dostat na plac a vy teď budete lízat smetanu. Moc hezký! Moc!"
"Armáda osvobození pracuje neortodoxními metodami," řekl Hubinger. "Proto má naše hnutí tak dobré výsledky"
"Onehdy jsem viděl vaše logo namalovaný na hajzlu," osmělil se Ron. "Gratuluju." Hubinger mu šel pěkně na nervy.
"Držte hubu a neserte se do věcí, do kterejch vám nic není," řekla Brenda vztekle.
"Nadávat umíte slušně," pochválil ji Ron. "Jinak jste guma."
"Nevměšujte se do našich záležitostí, prosím," řekl Hubinger, který se silou vůle zklidnil. V hlavě mu to šrotovalo. Co udělá v příští chvíli?
"Vidíte? Přece jenom máte shodné zájmy," řekl Ron. Kde je sakra ten Nikolajev? Doufal, že tajný v křesle neusnul a že jeho touha dopátrat se pravdy a donést ji v zubech nadřízeným na kobereček v něm neopadla.
"Rone," vzlykla Bea, "proč jste nepřišel včas..."
"Byl jsem zamotanej do tý pleny a kvůli ní jsem přišel o fousy a o vlasy..."
"Co to žvaníte?" zeptala se Brenda znechuceně. V té chvíli se seběhlo několik věcí.
Franz dospěl k názoru, že nastala chvíle pro hrdinství a hodil polštář na Hubingerovo energo. Brenda byla příliš dobře cvičená, aby něco takového připustila, takže vystartovala o zlomek vteřiny dřív, než Franz po polštáři vůbec hmátnul. Odrazila při tom Luigiho sedícího na židli, takže se skácel nazad. A Hubinger, ten vystřelil.
Energetický výboj syknul a vzápětí Franzovi puknul hrudník a místností se rozlinula vůně čerstvých ořechů. Bea vykřikla. Franzova krev jí pokryla horní polovinu těla. V okamžiku, kdy Nikolajev vykopával dveře, hystericky křičela, ruce rozpažené, prsty křečovitě roztažené od sebe, takže připomínala figurku z těch legračních dětských obrázků, znázorňujících postavu přejetou silničním válcem.
Ke své smůle byla tou první postavou, kterou Nikolajev spatřil, když se dveře rozletěly "Policie! Ani hnout!" zařval na Beu a vypálil po ní z psychiny.
Výboj ji připravil o vědomí a padla nazad, jako kdyby ji trefil do hrudi pětikilovým melounem. Byla to ovšem i Nikolajevova smůla, protože v tomhle souboji stála psychina proti energu, zbraň zbavující vědomí proti zbrani zbavující života. Na řadě byl Hubinger. Vypálil a druhý energetický výboj z jeho zbraně udělal škrt přes rozpočet Nikolajevovým životním plánům. Už nikdy se nestane šlechticem.
Už ani neškytne. To vše se odehrálo v několika vteřinách.
Ron pozoroval události, jako by to byly tridi fotky nalepené na veliké desky, které mu ruce neviditelného obra pomalu vyměňují před očima.
Brenda napřahuje ruce k Franzovi, který se rozpřahuje, aby hodil na Hubingera polštář. Má pootevřená ústa a prsty tak křečovitě napnuté, že vypadají jako hůlky v čínské restauraci. Hubinger střílí.
Další výměna obrazu, situace se mění. Brenda stačí hodnotit situaci.
Franz je ve zlomku vteřiny mrtev. Polštář letí vzduchem. Dívka se obrací ke střelci. Zachránit Franze se jí nepodařilo. Teď už jde o život i jí. Hubinger stáčí zbraň. Kdo bude rychlejší? Následuje nový obraz. Otevírají se dveře a na prahu vystřízlivělý Nikolajev s psychinou v ruce. Nikolajev otevírá ústa a střílí na Beu. Moc hezký obraz, hodil by se do galerie, napadlo Rona. Měl by se jmenovat Idiot v akci. Děj nekončí. Hubinger stačí vyhodnotit situaci. Brenda pro něho znamená nebezpečí, ovšem Nikolajev s psychinou v ruce je nebezpečnější.
Zabíječ se otáčí, také Nikolajev mění směr pohledu.
Oba muži se chvilku dívají jeden druhému do očí. Zbraně se stáčejí, energo a psychina. Hubinger je rychlejší. Rána a také Nikolajev puká a krev z něho tryská jak z prokopnuté bandasky. Moc hezký obrázek, taky galerijní. Kolik jich ještě bude, napadlo Rona. A na kterém se ocitnu já?
Na třetí výstřel nezbyl Hubingerovi čas. Boční kop jokogeri kaekomi Brendy Farrerové ho zasáhl do spodních žeber a přirazil ho obličejem na hranu otevřených dveří. Pustil energo na zem. Byl to však tuhý chlapík a pokusil se energo zvednout. Brenda ho udeřila malíkovou hranou do krku. Luplo to, jako když tlustý chlap šlápne na smeták zapomenutý na schodech. Padl na kolena, chvilku se na ně díval hasnoucíma očima, z rány na obličeji mu tekla krev, a pak se svalil a bylo po něm. Brenda se rychle sehnula a chňapla energo do hrsti. Bylo ještě teplé.
"Ani hnout," řekla zbytečně. Nikomu se hýbat nechtělo, a někteří už ani nemohli. Dežo strnule zíral do kouta a Luigi se

praštil do temene a před očima se mu zřejmě míhalo tolik jiskřiček, že si musel myslet, že v hotelu praskla klenba.
"To nebylo chytrý," podotkl Ron, ukazuje na zbraň. "Teď to bude na vás."
Brenda se podívala na energo ve svých rukách a ukázala na mrtvého Franze.
"Jsou tady svědci..."
"Ten se nekoukal," kývl Ron bradou k Dežovi, "ten se válel na zemi a Hubinger bude svědčit proti vám i jako mrtvola. Toho jste přece fakt zabila."
"Bylo to v sebeobraně. Ona to viděla," řekla Brenda.
"Pecka z psychiny jí vygumuje čerstvý vzpomínky. Bude si pamatovat, jak se s ní papá s mamá loučili nahoře na Plesnivce v portu."
"Už si vzpomínám, kdo jste," upřela na něho malé tmavé oči.
Žádné líčení, natož pak nějaké tetování nebo jizvy. Vypadala, jak ji pánbůh stvořil. Pokud se pánbůh do něčeho takového pletl a nenechal to na kolegovi satanovi. "Vy jste ten reparátor od Laguny."
"Chcete, abych se vám podepsal do památníku?"
Odpověď na tuto důmyslnou otázku mu už byla upřena, protože v jekotu sirén nebylo skoro nic slyšet. Satorie dole v recepci spustila alarm.
Brenda na Rona namířila energo.
"Pojď!" křičela.
"Kam?"
"Se mnou. Jseš moje rukojmí."
"Vezmi někoho z těch dvou zemáků."
"Mají naděláno v kalhotách."
"Jenže jsou to zemáci."
Zkoumavě se na ně podívala. Luigi lezl po čtyřech a kňučel do jekotu poplašného zařízení. Do kmitočtů byly přimíchané frekvence, které se jaksepatří zadíraly pod kůži. Dežo se odvážil ohlédnout a když viděl mrtvoly s rozervanými hrudníky, začal tiše zvracet.
Měl bych se taky poblít, napadlo Rona, třeba by mě vynechala ze hry, jenže to ho už Brenda popadla za loket a vlekla ke dveřím.
"Tak aspoň vezmi ty hermáky!" vykřikl zoufale.
Neodpověděla. Pazoury měla z oceli. Překročili Nikolajeva, museli však šlápnout do krve a dělali na chodbě ťápoty.
On to někdo uklidí, řekl si Ron. Mně to může bejt fuk. Ta kráva mě vede na procházku do vakua nalehko, jen tak v montérkách.
Kdyby mě aspoň tolik nekousaly ty fusekle!

4.

Bláťáci jsou zvláštní sorta lidí, když se na ně ovšem díváte šutráckýma očima.
Sotva je turistický pendl vyblije v portu, naparují se a hulákají a je jich všude plno. Uvnitř jsou ale nervózní a stačí první signál skutečného a domnělého nebezpečí, když třeba se někdo zaklapne na hajzlu a zazvoní na obsluhu, aby ho přišli vymontovat, a zpanikaří.
Což v praxi znamená, že na sebe natahují hermáky Strach z dekomprese má v sobě každý, kdo většinu života strávil v deset kilometrů tlusté slupce dýchatelného vzduchu. V habitatech je to jiné. Tady máte kolem sebe vzduch a pak je klenba a za klenbou vakuum a to se táhne pořád pryč, až do míst za hranicí soustavy kam se už nesmí strčit nos, protože si to úřady nepřejí.
No a kdo se bojí dekomprese, ten se nikdy nevzdálí od hermácké soupravy daleko.
Siréna vřeštěla a baba od recepce s ní svým hlasovým výkonem směle soupeřila. Věděla, že se hotelu nic nestalo a že střecha drží.
Však ona sama spustila poplach a dveřmi z kuchyně sem přibíhalo pár habánů, kteří tam zřejmě debužírovali.
Zahlédla Rona s Brendou a ukázala, na ně prstem.
"To jsou oni!"
Zemáčtí turisté mile zkomplikovali zásah hotelové ochranky Jistě taky ječeli, jenže jejich povykování se naštěstí odehrávalo na interkomové frekvenci. Natáhli na sebe hermáky, čímž se ukázalo, že nikdo z nich nevzal školení na lehkou váhu a pěkně si nacvičil těch pár pohybů, které člověku mají při skutečné dekompresi zachránit život A protože v hermácích nedovedli chodit a někteří je měli boosterované, v hale hotelu to vypadalo, jako když do bazénu naházíte dvě stovky plynových balónků a mezi ně vypustíte půl tuctu foxteriérů.
Všude hermáky červené, zelené, žluté, blankytně modré. Pruhy příčné a šikmé. Obrazy květin a ptáků. Reklamní loga. Samozřejmě kulaté přilby a za průhledným hledím vyděšené oči. Nad tím zmatkem čněly busty tří velikánů masové vraždy, Hitler a Stalin s knírkem, Gribojedov bezvousý.
"Tudy," smýkla Brenda Ronem. Vryla si do paměti topografii hotelu a neztratila orientaci ani v tomhle balábile.
"Stůjte!" křičeli hoši z ochranky a drali se za nimi.
Viděli však energo v dívčině ruce, takže horlivost vkládali především do hlasového projevu. Jejich pohyby rukou a hlavně nohou byly podstatně méně výrazné.
Brenda s Ronem proběhli vnitřní přechodovou komorou, ocitli se v chodbě do parkingu, kde potkali vyděšenou rodinku, samozřejmě v hermácích, táta plus máma plus dítko asi tak desetileté plus pes, přičemž ten poslední se choval nejrozumněji, vztekle chňapal po tykvovité protáhlé přilbě a vyplazoval jazyk a oslintal ji tak, že nejspíš neviděl ven.

V parkingu se Brenda rozhlédla.
"Tímhle jste přijeli," ukázala, na Nikolajevovo gravo.
Ron teď pochopil, proč Brenda tak snadno oželela drahé boosterované skafandry od Hwanga. Předpokládala, že se dostane se svým zajatcem do bezpečí v policejním gravu. Poplach, který spustila recepční, nebyl určen ani tak pro vlažné ochránce pořádku hotelu Arnal, jako pro policejní hlídky pendlující venku po dálnici. A ty sem dozajista jedou. Jelikož Nikolajev byl policajt, jak si stačila všimnout při jeho stoprocentně neúspěšném zásahu, jeho gravo mělo priority, které se mohly při útěku hodit.
Vymyslela to dobře a v několika vteřinách. Prý varianta jedna, uvažoval Ron. Jakou měla další variantu?
Vklouzli dovnitř gravomobilu.
Ron byl zvědavý, jak se jí ho podaří odblokovat. Z kapsičky na levém rukávu vytáhla malou černou destičku, subminiaturní orákl napěchovaný kódovacími a dekódovacími programy. Po palubní desce se prohánělа světelná bouře. Z vchodových dveří vyběhli hoši od ochranky, následovaní pejskem ve skafandru, který utekl své rodince a radoval se, že se konečně začalo dít něco zábavného.
Konečně se dekódovací program chytnul.
"No tak," řekla Brenda s úlevou v hlase. "Varianta jedna klapla.
Takže jedem."
"Nejedete," ozval se Ronovi dobře známý hlas. Na displeji se objevil Kempten.
Všechno zase zhaslo, jen displej zářil.
Hoteloví policajtíci se opatrně blížili ke gravu s namířenými psychinami v rukou. Pejsek se snažil kousnout jednoho z těch podivně si počínajících pánů do paty. Skrz přilbu skafandru to nešlo a chudák jen nemotorně dorážel hlavou. Muž cosi zavrčel a nakopl psa patou.
"Tak tomu říkám jízda na toboganu," řekl Kempten. "Gratuluju, Rone. Nečekal jsem, že to půjde tak rychle."
"Co je to za klauna?" zavrčela Brenda.
"Člověk, který dokáže zablokovat policejní auto, je všechno, jen ne klaun. Jmenuje se Kempten."
"Jo, to je ten Kempten!"
"A vy jste ta Brenda Farrerová," řekl Kempten. "Jak vidím, jste profesionál. Je vám tedy jasné, že není čas na hlouposti. K těm už došlo, jak se dovídám."
"Střílel Hubinger," řekl Ron rychle. Bylo mu jasné, že Kempten se už stačil napojit na vnitřní informační systém hotelu. Pravděpodobně vidí jatka v hotelovém pokoji! "Jsem svědek. A slečna Beatrice Sataranová by to taky mohla dosvědčit, jenže je psychicky neutralizovaná."
Brenda komentovala jeho pokus o obhajobu krátkým zaklením.
"Netřep si pysk," řekla pohrdavě. "Pan Kempten vidí, že jsme oba tak jako tak v prdeli."
"Vyjádřil bych vaši situaci elegantněji," připustil Kempten, "ovšem závěr by byl prakticky stejný."
Brenda otevřela okno a vyhodila energo ven. Toto gesto překvapilo oba strážce a konec konců i Rona "Fajn, hoši," řekla jim, "jen klid. Všechno se vysvětlí."
Hm, pomyslel si Ron. Co to má znamenat? Spouští se varianta dvě?
"Vystupte si," řekl jeden z nich. Ruce se mu třásly. Jestli dostane cukaturu do prstu, bude mě půl roku bolet hlava, napadlo Rona.
Brenda i Ron vystoupili.
"Otočte se čelem ke gravu a položte dlaně na kapotu. Ustupte o dva kroky dozadu," velel ochrankář.
Poslechli.
Skoro bylo slyšet tu ránu, jak hochům z ochrany spadl kámen ze srdce.
"S nikým nemluvte, Astonvargo," nabádal zevnitř vozu Kempten.
"Jsem na cestě k vám. Budu tam za patnáct minut. Žádná výpověď - a žádná jména, rozumíte? Hlavně moje jméno nesmí být v protokolu."
To je první příkaz. Takhle to bude pořád, blesklo Ronovi hlavou.
Ledaže vyjde varianta dvě.
Sklonil hlavu a průhledem pod paží viděl, že dveřmi vycházejí turisté v hermácích, mezi nimi i majitelé veselého pejska. Ten se někam zaběhl, Ron ho nikde neviděl. Někteří si snímali přilby. Zřejmě jim došlo, že klenba hotelu drží.
Oba strážci se zvolna blížili.
Byli dva, tři kroky od nich, když Brenda vymrštila nohy do výše, odrazila se pažemi od kapoty grava a prudkými kopy zasáhla obličeje strážců pořádku. Dopadla na ruce dřív než se sami stačili skácet na zem. Popadla energo, zajistila ho a vsunula do pouzdra na břiše.
"Dálnice už je zablokovaná," podotkl Ron.
Padla na něho rezignace.
Najednou mu bylo všechno jedno. Kdyby měl víc odvahy, pokusil by se Brendu napadnout v naději, že na něho vytáhne Hubingerovo energo a zabije ho. Nic jiného by si nezasloužil! Jak jinak ukončit ten řetěz přehmatů a pitomostí? Mrtvá Minie, Bea zkrvavená, zbavená vědomí, dvě další mrtvoly v tratolišti krve, úsměšek triumfu ve fešáckém ksichtu Gottlieba Kemptena. Opravdu toho ještě nebylo dost? Blbost...
"Vypadneme odsud."
"Chceš jet stopem?"
"Půjdeme pěšky. Hoď sebou," řekla. Zamířila ke vchodu do hotelu. Turisté se vyplašeně rozestoupili. Pejsek ve skafandru se odkudsi vynořil a běžel za nimi.
"Varianta dvě?"

"Jo."
Vešla zpátky do předsíně a do přechodové komory. Pak ale nezamířila do pompézní vstupní haly, nýbrž zahnula stranou. Černá krabička znovu zafungovala. Poradila si s elektronickým klíčem skladu hermetických oděvů stejně snadno, jako s blokací grava. Dovedla by se uživit jako prvotřídní reparátor! Škoda takového talentu na teroristu, pomyslil si Ron.
Prohlížel si skafandry.
Tohle byly jiné slupky, než turistické hermáky od Hwanga! Pět souprav, prvotřídní kvalita. To, co byl Hubingerův ikaros mezi gravy, byli tihle sněhuláci mezi lunárními skafandry. Výkon plus uživatelský luxus.
"Svlíkni se," řekla a sama ze sebe začala stahovat kombinézu.
"Donaha."
Ron si uvědomil, že profesionální skafandry mají uvnitř čidla, která přenášejí pohyby těla na servomotory. Musíte v nich být nazí, aby čidla mohla snímat impulzy.
Byla svlečená dřív než on. Na to, jak měla pevně vypracované tělo, měla poněkud pokleslá ňadra. Zvláštní, napadlo Rona. Proč si je nenechá opravit? Vždyť to stojí pár šupů.
"Nečum a svlíkej se," řekla. Zutím se od ní vlídného slova nedočkal, to opravdu ne.
Tak jsem si vás moc neužil, oslovil v duchu zelené montérky s laclem a kšandami. Skládal je pečlivě jako dirigent svléká svůj frak.
Ponožky stahoval s jistou lítostí, zrovna ho přestaly štípat a má se jich vzdát. Chvilku váhal, co s oděvem udělá, pak ho složil do úhledného komínku ke stěně.
Všimla si toho, ušklíbla se, avšak nekomentovala to.
Vybrala mu skafandr a hodila mu ho k nohám s okázalou nedbalostí, jež kontrastovala s jeho směšnou péčí věnovanou umatlaným montérkám. Byl to obrovský sněhulák, ve kterém byste mohli přejít Archimeda tam a zpátky, celkem v pohodě, protože posilovací agregáty obstaraly devětadevadesát procent námahy.
Byla mu zima a styděl se a zároveň měl na sebe vztek, že při takové příležitosti prožívá nesmyslné, banální pocity.
Oblékl na sebe oděv, který byl podobného typu, v jakém přečkal dekompresi ve Hwangově obchodě.
Tam se bezmála udusil v pleně.
Jak to dopadne tady?
Oblékla si skafandr a pak se věnovala jeho garderobě.
Ověsila ho kontejnery se solidizovaným kyslíkem. Bylo jich tolik, že zřejmě plánovala přejít pěšky celé Moře klidu.
Zkontrolovala, jestli zapnul všechny systémy. Zřejmě ho považovala za naprostého idiota, ostatně právem, protože skutečně zapomněl zapnout dva pomocné okruhy pro podporu pohybu. Nijak to nekomentovala. Interkomy k sobě našly cestu po správné frekvenci.
"Slyšíš mě?" ptala se.
"Jo."
"Dobrý. Jdeme."
Vykročili. Počítač skafandru optimalizoval práci servomotorů.
Dělali dlouhatánské, třímetrové, možná pětimetrové kroky, těsně nad zemí. Nebylo to namáhavé, spíš nezvyklé. Před východem se zastavila.
Znovu do přechodové komory, znovu chodbou do garáže.
No a tady to končí, napadlo Rona.
Měli společnost. S plánovaným výletem se mohli rozloučit.
Stála tu tři policejní grava. Policisté vylézali ven, protahovali se, potěžkávali zbraně v ruce. Turisté v hermácích se drželi stranou.
Seržant v umaštěné čepici je nabádal ke klidu. Z propustě přijížděla čtvrtá kára.
"Jsme v hajzlu," podotkl Ron.
"Jdi dál, dělej, jako by nic. Nevědí, že jsme to my. Vypadáme jako každej jinej, prostě jsme zemáci v hermákách. Bude jim to trvat pár vteřin, než jim dojde, co jsme zač."
Čtvrté gravo elegantně couvalo a zastavilo v řadě zaparkovaných vozidel.
Brenda zvolna kráčela směrem k ceduli s nápisem STO PADESÁT LET TRADICE. Ron se šoural za ní. Seržant se po nich ohlédl a mával na ně, aby se připojili k ostatním turistům. Dělali, že ho nevidí. Nic neslyšeli, až za chvilku, když vyhodnocovacím obvodům konečně došlo, že je co poslouchat a zapnuly vnější mikrofony.
"...kážet zásahu!" říkal seržant důležitě.
Brenda se zastavila před vitrínou se starožitnostmi.
"Postav se, ať mě neviděj..." řekla Ronovi.
"Stát! Ani hnout!" houkl seržant.
Teď zase vyhodnocovacím obvodům v hlavách policajtů došlo, co oni dva jsou zač.
Brenda se zřejmě chystala vitrínu otevřít. Přejela rukou po rámu.
"Co blázníš?" řekl nervózně. "Nezdržuj se starejma krámama!"
"Jen klid, všechno jde jak má jít," řekla Brenda, rozpřáhla se a prudkým úderem rozbila ochranné sklo. Vytrhla ze stojanu gigantickou čtrnáct padesátku, zbraň, která byla dlouho zakázaná a pak zapomenutá a pak vyhledávaná a zase zapomenutá, původně odstraňovač závalů, kterým si první lunární průkopníci zachraňovali životy. A někdy taky jeden druhému ukončovali.
Ronovi to přišlo trochu komické, jako kdyby začala, ládovat černým prachem a kamennými koulemi středověké dělo.
Brenda však bez váhání popadla tu mohutnou rouru podobnou středověké hákovnici a namířila ji na stěnu garáže.

"Jsi pořádně hermetizovanej? Všechno fajn?" ptala se Brenda věcně. "Tak se tu měj."
Stiskla spoušť.
Rána.
Tentokrát šlo o dekompresi!
Plastická nálož vyrazila ve stěně garáže díru dva metry v průměru.
Policajtům vyrostly z límců tulipánové okvětní lístky a uzavřely se do přileb. Natlakovaný vzduch s nimi ovšem pořádně zamával.
Někteří upadli, jiné to přirazilo na kapoty vozů.
To je ale pořádnej průser, blesklo Ronovi hlavou.
Brenda zaklapla hákovnici do závěsu na zádech a rozběhla se k průrvě. Nestarala se o něho. Tak se tu měj, řekla mu přece. Byla tak slušná, že se rozloučila! Mohl si dělat, co chtěl. Zůstat tu, strávit příští hodiny a dny laškováním s policajty, s Kemptenem, který se jistě co nejdřív objeví na scéně...
Třeba je zrovna tohle ta chvíle, na kterou jsi tolik let čekal, řekl si.
Teď můžeš volit.
Nikdo tebou nemanipuluje, nikdo ti neporoučí, nikdo ti neříká, co máš nebo nemáš dělat. Bude to trvat jen pár vteřin.
Pak poroučení začne, to jistě.
Venku tě bude buzerovat ta strašná ženská s visacíma kozama.
A tady uvnitř policajti a hlavně Kempten.
Teď musíš volit.
Volil.
Rozběhl se a právě probíhal průrvou, když propustí vjížděl do dekomprimované garáže luxusní černý vůz, plný vůně Dynamiku.

Kapitola sedmá

DETAILNÍ VÝPOČET

1.

Později, když o tom přemýšlel, Ron Astonvarga zformuloval odpověď na otázku, proč se v hotelu Arnal rozhodl tak, jak se rozhodl.
V danou chvíli, celkem právem, mu jeho rozhodnutí následovat Brendu Farrerovou připadalo jako relativně zábavný druh sebevraždy.
Uvědomoval si už tehdy že jeho život dospěl k okamžiku, kdy čas má zcela jiný význam než kdykoli jindy. Rychlost toku života rozhodně není rovnoměrná. Někdy se zastaví a udělá tůň s nehybnou hladinou. Ron v takové vězel skoro patnáct let. No a pak se rozběhne a záleží na každé vteřině.
To ale byla mašina, ten sněhulák!
Ron nevytáhl nos z Arkádie po celou dobu, kdy vězel v tůni, už proto, že prodal příslušné právo. Technika přece jen udělala hodně velký pokrok za těch bezmála patnáct let. Boosterované sněhuláky se používaly už dávno, ovšem lišily se ovládacím komfortem. Některé se skoro nedaly ovládat, musely se programovat dopředu, jiné potřebovaly aby jim člověk sděloval parametry každého kroku. Ron, dokud ještě chodil ven a někdy i lezl po skalách, dával tedy přednost obyčejným neboosterovaným hermákům.
V tomhle stroji si však připadal, že nemá na sobě hermetický oděv, že se s jeho osobou cosi stalo, proměnila se v pohádkovou bytost, která dokáže vyvinout neuvěřitelnou rychlost, přeskočí val kráteru nebo rozšklebenou propast, a to vše bez jakéhokoli váhání, plánování, předříkávání parametrů. Ronovi se zdálo, že sněhulák s ním má přímo propojený mozek, že mu čte myšlenky Brenda běžela naplno a neohlížela se. Řekla mu své nazdar a teď nepředpokládá, že by běžel za ní. Kdyby bylo k ovládání skafan- dru třeba jakýchkoli znalostí a dovedností, Ron by jí nestačil. Skafandr však doslova běžel sám. Ron upíral oči na Brendinu postavu a stroj automaticky držel směr.
Silniční přípojka ústící do propustě zdobené zajíčky a pomlázkami s mašličkami se kolem nich mihla po levé ruce. Boosterované skafandry jely na plný výkon. Teprve v nerovném terénu ukázaly jejich počítače, co dokáží, jak rychle zvládají tok dat, jak přesně je vyhodnocují a jak bleskové jsou vazby všech pohybových systémů stroje. Tempo bylo doslova závratné a Ron měl co dělat, aby zvládl ten protivně rozhoupaný žaludek, který zatím nedostal šanci se uklidnit od té doby kdy ho Kemptenovo gravo vyvedlo z rovnováhy Stačil si všimnout skupiny turistů, která stála opodál a užasle na pádící dvojici hleděla.
Ron viděl, že Brenda zvolňuje, dohonil ji a běžel vedle ní. Začaly ho trochu bolet nohy a ruce. Ze začátku, když vyběhl z hotelu, měl pocit, že musí kdovíjak se strojem spolupracovat. Teď už věděl, že stačí, aby se poddal, aby pouze dovoloval nohám a rukám rytmický pohyb souhlasný s pohybem stroje.
"Vítám tě na palubě lodi Průser," řekla mu.
Hovořila vlídně. Skoro ho to až polekalo, napadlo ho, že vedle něho běží ve sněhuláku jiný člověk.
"Na té se plavím už pár pátků."
"To všechno bylo prd," řekla. "Teprve teď poznáš, co je průser.
Sakra..."
"Co je?"
"Ve zpětným pohledu... Někdo je za námi."

Sáhla si do pouzdra na břiše a vytáhla energo.
"Jak se zapne ten zpětný pohled?"
"Ty ho nemáš. Je jenom ve velitelský mašině."
Rona napadlo, jak asi dokázala tak rychle najít velitelský stroj.
S energem v pouzdře, to taky nebyla standardní výbava. A ta čtrnáct padesátka, jak to, že byla ve vitrině nabitá?
Uvědomil si, že velitelský stroj měl na zádech závěs pro odstraňovač závalů...
"Vždyť je to ten pes! Běží za námi!"
"Přidáme," navrhl Ron.
"Ztratil by se tu. Zastav..."
Nebylo tak snadné uvést rozjetý stroj do klidu. Spolu s člověkem uvnitř měl dost značnou setrvačnou hmotu a povrch tu byl ne- rovný. Nicméně se to povedlo a obě řídící jednotky zvládly stop dokonale, aniž by stroje ztratily rovnováhu.
A už byl tady, ten legrační pejsek v oranžovém skafandru, s tykvovitou, zevnitř oslintanou přilbou. Přibíhal v oblaku měsíčního prachu, který vyhodili do výšky svými podrážkami a ten teď velebně klesal k povrchu. Brenda se k němu sehnula, zvedla ho a podala ho Ronovi.
"Zaklesni si ho do závěsu na prsou. Je sice boosterovanej, ale nestačil by nám. Musíme sebou hodit."
Když ho najednou držel v náruči, už mu nepřipadal tak malinký a roztomilý. Průhlednou přilbou se na něho šklebila černá psí tvář s tupým, na hřbetě prohnutým čumákem. Pes byl černý se světle hnědými znaky. Po několika vteřinách se interkomy domluvily na frekvenci a Ron i Brenda uslyšeli jeho štěkot.
"Není to blbost?" zeptal se Ron podezíravě.
"Ne," řekla.
"Nevěděl jsem, že jsi tak útlocitná."
"Teď jsme tři. Předtím jsme byli dva. Chápeš?"
Došlo mu to.
Jsou na cestě teprve dvě, tři minuty. Bude to nějakou dobu trvat, než personál hotelu zahradí dvoumetrovou díru ve stěně garáže.
To bude nějakých hermetizačních plen, pomyslel si Ron. Teprve potom se uvolní propusť a policejní grava vyletí ven. Budou hledat dva uprchlíky.
A my jsme tři. Na displejích se objeví tři tečky.

2.

Znovu běželi plnou rychlostí. Pes v závěsu na Ronově hrudi se přestal zmítat a poštěkával jen občas. Obě přilby byly těsně u sebe.
"Je to rotweiller," hlásil Ron Brendě.
„Jo. A když má na sobě boostovanej hermák, bude nejspíš intelektualizovanej.
Takže vysílá stejnej nouzovej signál jako člověk.
Liga pro zvířecí práva. Dělali jsme pro ni ránu v Eldoradu v osmadvacátým.
Demolovanej obchoďák, šest mrtvejch. To byla dobrá rána. Tři dny publicity. No a změna o nouzovým signálu. Dřív, když hlídka chytila psí signál, řekla si, to je pes, na toho se vysereme. A nechala ho chcípnout. Dneska nikdo nepozná, jestli dole pod ním běží pes Bobík nebo vévoda Magir."
"Proč zrovna Magir?"
"Protože je mrtvej."
"Ty radši myslíš na mrtvý, než na živý?"
"Patří to k řemeslu," řekla.
Ronův skafandr neměl zpětný pohled, zato měl výhled vzhůru.
Mohl tedy pozorovat poziční světla gravomobilů, které křižovaly ve výšce dvou až tří set metrů.
"Máme ještě šanci," řekla. "Rozhodně větší, než když jsme vymázli z hotelu. Myslela jsem, že někoho venku odchytím, jako krytí, rozumíš? Takhle je to mnohem lepší."
Chvilku mu trvalo, než pochopil, co má na mysli Jakmile si uvolnila protizávalovou puškou, která se jí houpala na zádech jako samurajský meč, měla několik minut na to, aby se dostala od hotelu co nejdál. Počítala s tím, že v okolí rekreačního střediska potká turisty nebo horolezce. Byla odhodlaná je přepadnout a donutit, aby šli s ní? Jak dlouho by to trvalo, než by policajti fintu odhalili? Nedovedl si představit, že by došli daleko.
Tahle holka je profesionální teoristka. Pracuje na zakázku pro nátlakové skupiny. Pro Ligu práv zvířat, Armádu osvobození... Je jí jedno, pro koho pracuje, zrovna tak jemu je jedno, komu opravuje porouchané agregáty. Jsme skutečně na společné palubě lodi Průser.
I když je přece jenom jakýsi rozdíl mezi mrňavým, podělaným reparátorem a profesionální teroristkou.
Podíval se na rozšklebenou držku pod sebou.
"Byl, Rotwíku, byl."
"Co to povídáš?" ptala se Brenda.
"Mluvím s Rotwíkem. Jmenuje se tak."
"Jak to víš?"
"Zrovna jsem ho pojmenoval."
"Šetři dech. Musíme udržet tempo ještě sedm minut."
Měla tedy přesně promyšlený směr a taky cíl. Sedm minut, to jsou při tomhle tempu tři, možná čtyři kilometry. Kam má

namířeno?
Tady v okolí je plno turistických atrakcí, kiosky a osvěžovny, servis hermáků pomalu na každém kilometru, kyslíkové sprchy, hermetizované jeskyňky a zašívárny. Všechno demontovatelné, přesně podle předpisů o ochraně prostředí. Kdybyste tu chtěli nafouknout bublinu, jaké jsou na Úpatí, policajti by tu byli natotata a úředně by vám ji propíchli. Ještě by vám napařili pokutu. Bylo tady fakt živo, to musel Ron uznat. Byli na cestě čtvrt hodiny a za tu dobu zahlédli jistě pětadvacet lidí.
Všechno má Brenda promyšlené a připravené, uvědomil si. I těch boosterovaných sněhuláků bylo pět. Pro celou skupinu. Čtyři zemáci plus průvodce. Ona si vybrala velitelský stroj. Věděla přesně, který to je. Šla najisto, těch pět boosterovaných skafandrů byla součást připravované akce, rány, jak tomu říkala. Taky ta hákovnice...
Čtrnáct padesátka, kdo připravil tuhle nebezpečnou antikvitu do koutku hotelových tradic, kdo ji aktivoval a připravil k výstřelu?
"A jsme z toho venku," řekla.
V hlase měla úlevu.
Zprvu nechápal, co ji přimělo k optimismu.
Vyběhli na okraj náhorní plošiny. Pod sebou měli pozvolný svah a širokou pláň. Na obzoru viděli signální světla věží nad Arkádií.
Teprve po několika vteřinách mu to došlo.
Po pláni běžel v oblaku prachu doslova dav. Ron si uvědomil, že tudy vede někdejší Strada del Sole, už dlouho neudržovaná, takže mohla poskytnout celkem obstojnou iluzi přespolního běhu.
"Běh Zvezgorodok II. - Arkádie," řekla Brenda. "Dálkoplazi.
Mezi nimi se ztratíme."
Mezi nimi se měli ztratit turisté, kteří se stali obětí teroristického únosu, pochopil Ron. Sem tedy měla Brenda namířeno! Dostala by se mezi běžce stůj co stůj, i kdyby se k ní Ron nepřipojil. Bylo by to jistě mnohem obtížnější. Jistě by to však dokázala.
Měla to prostě propočítané.
Dvojice policejních gravomobilů zakroužila nad plání právě v okamžiku, kdy se Ron s Brendou připojili k opozdilcům dlouhého peletonu běžců. Tihle nešťastníci vypadali, jako kdyby vylezli z hromady mouru. Co chvíli si čistili průzor na přilbě hřbetem rukavice.
Určitě už mají přilby celé odřené, takže mají výhled ven jako v husté mlze.
Rozumný člověk by se na takové sportování vykašlal, usoudil Ron.
Jenže skutečně rozumný člověk se sportování vyhýbá.
Co tu tedy děláš, hlupáku?
A kdo říká, že jsem rozumný, vedl sám se sebou dialog a Rotwík do toho vesele štěkal. Byl rád, že vidí kolem sebe tolik lidí Začal sebou mrskat, aby se uvolnil ze závěsu na hrudi Ronova skafandru.
Řídící jednotka stroje však dokázala vyrovnat a eliminovat i nápor těla rozdováděného pejska.

3.

Ron s Brendou se pozvolna propracovali do vedoucí skupiny.
Brenda rozhodně nechtěla být na špici, přestože by to mělo výhodu nerušeného výhledu. Měli by na ně výhled i kameramani z doprovodných gravomobilů a to nebyla pozornost, o kterou zrovna stála.
Komentátoři téhle sportovní události byli jistě machři a vyznali se v hardwaru. Nemohli by si nevšimnout, že tu běží někdo v ultradrahých boosťácích. Pravda, tak či onak boostované skafandry měli všichni účastníci běhu a čím blíž špici, tím stoupala cena. Jenže to, co Ron a Brenda měli na sobě, patřilo momentálně ke špičce v celé soustavě světů.
Kopule Arkádie se vynořila zpoza obzoru, jako kdyby Luna měla ještě jednu planetu jako souputníka. Obrovské těleso rozzářené milióny světelných bodů a ploch. Grava se stahovala k propustím a jiskřila ve svitu reflektorů jako jepice kolem lampy za srpnového večera. Pendly z Plesnivky, Lagrangu, Marsu a dalších světů poslušně vyčkávaly v řadě, podobné hejnu husí, které se dostalo do ledového vzduchu a zmrzlo na místě. Jen ten, co byl zrovna na špici, padal jako kámen do nálevkovitého ústí portu.
Ron rozhodně nebyl to, čemu se říká lyrik, a přesto pociťoval cosi jako vzrušení a pýchu při pohled na Arkádii. Tenhle svět byl předurčen k tomu, aby byl mrtvý a po miliardy let mrtvý skutečně byl. Díky lidem tu vyrostl tenhle nádherný kříženec drahokamu a květu.
"To by byla rána," ozvala se Brenda zamyšleně. "Představ si, kdyby to všechno vyletělo do vakua! Jak by v plamenech lítali lidi a grava a rozbitý komba..."
"Kvůli čemu?" chtěl vědět Ron. "Kvůli právům zvířat? Nebo kvůli osvobození lidstva?"
"Pejskaři by takovou ránu nezaplatili," odpověděla a snad skutečně brala Ronovu otázku vážně. "Osvobozáci mají prachy, jenže už jsou opatrný. Získali vliv a začínají dělat do politiky. Takže se stávaj součástí systému, kterej by chtěli zničit. Tak je to vždycky. Jediná věc, co mně na mý práci doopravdy vadí. Je to fajn, dokud jseš s tím hnutím na dně, začínáš od nuly, máš ideály a perspektivy. Pak je pár ran, systém se začíná srát, ty jdeš dopředu a najednou, bác ho a je z tebe magistrátní rada."
"Ten Hubinger tak vypadal," připustil Ron.
"Přesně tak. Proto přišel, aby tu ránu odpískal. A že byla, kurva, připravená do detailu!"
"Nežvaň," řekl Ron. "Byla to náhoda. Kdybych se nezamotal do hermetický pleny, přišel bych k Filipovi včas a měla bys po žížalkách."

Mlčela. Už viděli před sebou hráškově zelenou tribunu s potentáty, na vysokých štanglích fábory s vnitřními servomotorky, které se staraly o vlání. Tradice, kterou zavedli na Luně už první astronauti.
"Ty fakt myslíš, že jsme nějaký posraný amatéři? Jeden z nich je náš člověk. Ten by tě odvařil a já bych nastoupila jako pomoc v nouzi, pochopeno?"
Kdo? Kdo byl jejich člověk?, letělo Ronovi hlavou. Beatrice?
To snad ne... Luigi to všechno financoval. Ten by přicházel v úvahu.
Nebo nešťastný Franz, kterého teď ukládají do rakve? Hubinger ho zabil. Znamenalo to, že je mimo podezření? Což jestli Hubinger, který přechází ze stádia revolucionáře do nezbytného stádia hofráta, chtěl zlikvidovat nežádoucího svědka? Že by Dežo?
"Jednou ti to možná povím," řekla. "Nelam si s tím hlavu."
Na veřejné frekvenci zněla hudba a jásot. První běžci dorazili do cíle. Fanfáry, záře reflektorů.
"To je hezký pejsek," ozvalo se Brendě i Ronovi ve sluchátkách.
"Běžíte s pejskem až z Gorodku?"
Za průhledným štítem mladá tvář. Dychtivé oči. Rád by se dostal ke zpravodajům ve ér. Nejedna hvězda začínala jako typař.
"My neběžíme," řekla Brenda. "Přidali jsme se kousek odsud."
"Že jste tak zaprášení... Co to máte za mašiny?"
"Odpal."
"Jak prosím? A co je tohle?" ukazoval chlapík na hákovnici na jejích zádech.
"To jsou skládací nosítka. Když dám někomu přes držku, dva dobrovolníci ho odnesou na resuscitaci. Máš zájem?"
Mladík ustoupil do chumlu lidí.
"Bude nás sledovat," řekl Ron.
"To je mi jasný. Musíme se zbavit toho čokla. Jsme moc nápadný."
"Ta práskačka taky není zrovna nenápadná."
"Jenže tu můžeme potřebovat."
Ron sejmul psa ze závěsu a postavil ho na zem. Pejsek se okamžitě zašmrdolil a ztratil.
"Mohl aspoň říct, díky za vejlet," poznamenal Ron.
"Doufám, že takovej stupeň intelektualizace nemá."
"Tady někde jsou, poznáte je snadno, mají psa," zaslechli na.
veřejné frekvenci.
Ron se otočil a spatřil toho zvědavého chlapíka v doprovodu dvou mužů v policejních skafandrech. Chlapík se rozhlížel. Nemám žádného psa, pomyslel si Ron s uspokojením.
"Rone..." šeptla Brenda.
Otočil se k ní. Ukazovala si na prsa. Vzpomněl si, jak chabá je má a napadlo ho, že zrovna v tuhle chvíli... Potřásala rukama. Podíval se na svou hruď a ke své hrůze si uvědomil, že usazený prach vytvořil zřetelnou siluetu psa na prsním plátu jeho skafandru.
"Tudy," řekla. Následoval ji. Opravdu se vyznala dokonale...
Vedla ho přímo do čisticí linky. Před vchodem byla nepříjemně dlouhá fronta, naštěstí postupovala rychle a přišli na řadu dřív, než mladík, který v doprovodu obou policistů bloudil davem, na ně kápnul.
Jako všechna veřejná zařízení byla i mycí linka v pochybném technickém stavu, takže ultrazvuk vazbil s interkomem a pískal do uší. Byli rádi, když mohli na druhé straně vypadnout.
Div do toho mládence nevrazili. Jenže naštěstí ukazoval na opačnou stranu.
Rotwík tam dorážel na dvojici, nechal se popadnout do náruče a to už tu byli policisté, chovali se velmi diskrétně, nikdo by si ani nevšiml, že někoho sebrali... Ti dva nešťastníci, co se nechali kvůli čoklovi sebrat, jistě protestovali, jenže policajti nejspíš vypnuli interkom.
Pejsek běhal kolem a měl radost, že se baví.
"To je ale mrcha prodejná," poznamenal Ron.
"Zaplať pánbůh," řekla Brenda.
"Co bys udělala, kdybychom ho nesetřásli?"
"Setřásla bych je," řekla a položila dlaň na pouzdro, v němž schovávala energo.
"Ty bys je zabila?"
"Nežvaň a pojď."
Vymotali se z davu a vyrazili zrychleným tempem k městu.
Žádný trysk, jen slušný klus.
Takhle tady pobíhaly desítky sněhuláků. Kdo by neudělal něco pro zdraví? Habitat za prdelí a hospoda na každém kroku.
"Vidíš reklamu baru Ignis? U ty hospody se rozejdeme," řekla Brenda.
"Proč zrovna tam?"
"Mám to vypočítaný. Policajti zrovna dovedou ty dva blbečky na fízlárnu a zjistěj, že sebrali někoho jinýho. Pak zase budou hledat dvojici, rozumíš? Bude to trvat dvanáct minut od momentu nula, teď už jen devět."
"Máš v hlavě kompjůtr?"
"Nic, co mám v hlavě nebo kdekoli jinde se tě netýká. Do habu se dostaneme montážníma šachtama. Pro tebe jako pro reparátora nebude problém si ji otevřít."
"O čem to sakra mluvíš?"

"Víš snad, co je to montážní šachta? Vedou po vnějším plášti kupole. Každejch dvacet metrů."
"No jo, ale..."
"Mám nastudovaný plány Já půjdu jedenáct set pětaosmdesátkou.
Ty si vyber, kterou chceš.
"Jenže, Brendo..."
Nechtěla ho poslouchat. Proč by měla poslouchat pitomce reparátora, když má tak dobře nastudované plány montážních šachet, že?
"Tak se tu měj," řekla.
To už jsem někde slyšel, pomyslel si.
Zaprášený skafandr se zbarvil modrým svitem reklamy Ignisu.
Musel to být pěkný pajzl, měli jen plastikové krytí. Asi tam ani nežádají, aby si lidi sundali hermáky. Pro jistotu.
Tam bych mohl jít i já, pomyslel si Ron. Jsem pod hermákama nahej.
Rozhlédl se Brendu už neviděl. Uličkou mezi krámky projížděl policejní teréňák. Bystrá očka zase vyhlížela dvojici uprchlíků.
Klaplo jí to fakt skoro na vteřinu, uvědomil si uznale. Dvanáct minut od bodu nula.
Připadal si, že ho napálila. Mimoděk čekal, že ji svým smělým rozhodnutím posadí na prdel. Já jsem volil, řekne jí a ona na to, no jo, volil, tak to je vohromný, z toho jsem celá vodvázaná, že jsi volil!
Jsem vůl, zhodnotil se Ron.
Ona samozřejmě je taky pěkná kráva, že ani neuznala za potřebné vyslechnout jeho názor na věc. Tak je to vždycky, když všechno moc klape. Sněhuláků bylo pět a čtrnáct padesátka ve vitríně byla nabitá a po Strada del Sole klusali dálkoplazové. Takže montážní šachta musí bejt celá nadržená, až do ní slečna Farrerová vleze.
Vždyť je to vypočítaný!
Do prdele!
Něco se mu otřelo o nohu.
Podíval se dolů. Rotwík!
"Co tu děláš, ty pacholku? Jak se ti podařilo zdrhnout?"
Rotwík se na něho díval a z rozšklebené tlamy mu visel jazyk.
Ron se rozhlédl. Policajti jistě vědí, že tenhle pes má něco s uprchlíky společného. Tam u Arnalu jim zachránil krytí, jenže tady by mohl Rona prozradit.
"Běž pryč, Rotwíku," říkal mu Ron a postrkoval ho rukou. Jenže Rotwík jen popoběhl směrem k městu, zastavil se, otočil se a upřel na Rona úpěnlivě oči.
Je to intelektualizovaný pes, ubezpečil se Ron. Jistě chce něco sdělit. Skafandr ho omezuje, intelektualizovaní psi komunikují s člověkem hlavně řečí těla. Normální pes rozumí dvěma stům slovům a vyjádří padesát základních duševních stavů. Intelektualizovaný pes dokáže pětkrát až desetkrát víc.
Co když se Brendě něco stalo?
Zarazil se.
Má to být do třetice všeho blbýho? Po mrtvý Minii a vygumovaný Bee... je na řadě Brenda?
Otočil se. Nad obrovskými kulatými hlavami blikal modrý maják.
Blížil se. Na veřejné frekvenci mohl poslouchat ruch davu, vzdálenou hudbu. Taky houkání policejních sirén.
"Tak co máš, Rotwíku?"
Věděl, že ho pes slyší.
Rotwík povyskočil radostí. Pochopil, že ho Ron začal brát vážně.
Rozběhl se a Ron přidal do kroku.
Kupole Arkádie se před nimi tyčila jako val proděravělý tisícovkami světelných děr. Montážní šachty se plazily po jeho povrchu jako vystouplé žíly po hřbetu stařecké ruky. Jednu z nich si vybrala Brenda, kterou vlastně? Jedenáct set pětaosmdesátku, sakra, kterápak to asi je?
Brenda to jistě ví, chytrá holčička, má všechno vyštudovaný z plánků a dopředu připravený.
Arkádie už zabírala půlku oblohy. Rona se zmocňoval tísnivý pocit, že stojí u paty obra, kterého něco zašimrá pod nosem, o kousíček ustoupí a rozmáčkne ho jako chrousta.
Stánky byly každým krokem jaksi bídnější, a taky skafandry kolemjdoucích jako by stárly. Tady člověk už neviděl model mladší než z dvacátého, spíš však patnáctého roku. Divoká individualizace, fluorescenční barvy, přilby zformované do podoby barbarských masek, a hlavně ramena, lokty a pěsti ježaté až deset čísel dlouhými hřeby. Takové frajeřinky někdy vidíte na mládencích z Plesnivky, ti ovšem mají buď pseudohmotné, nebo přinejmenším plastikové hřeby.
Tyhle jsou opravdové a slouží při rvačkách ve vzduchoprázdnu.
Tady někde končí svět a začíná polosvět, uvědomoval si Ron.
Sem ještě za cenu určitého rizika může normální člověk zabloudit, a každým dalším krokem riziko roste.
Oranžový pejsek běžel kupředu.
Po hřbetě mu přejel modrý světelný záblesk.
"Stůjte, Astonvargo, jste zatčen," slyšel Ron na veřejné frekvenci.
Když zastavím, seberou mě a Rotwík se zaběhne, napadlo ho, avšak usoudil, že si tuto argumentaci nechá pro sebe.
Nerad by udělal pro policajty cokoli pozitivního, třeba to, že by je pobavil.
Přidal.
Záblesky na Rotwíkově hřbetě nabyly na intenzitě. Policejní teréňák musel být deset, možná pět metrů za Ronem.

"Stůjte, nebo použijeme psychoparalyzující zbraně."
Tímhle sněhulákem psychina neprojde, zadoufal Ron.
"Tři, dva, jedna, řekl jste si o to, Astonvargo."
Švihla ho bolest a pocítil okamžitou malátnost. O vědomí však nepřišel. Jenom nevěděl, jestli běží vzpřímeně, nebo v úhlu pětačtyřiceti stupňů.
Výboj sice prošel, avšak k synapsím mu dolehlo slabých deset procent energie. Dost, aby se člověk poblil a posral, ne dost, aby padl do limbu, řekl si Ron, a jakoby zvenčí a velmi smutně sledoval, že výboj skutečně měl předpokládané důsledky.
Ale běžel dál.
Před očima se mu dělala kola, modrá, žlutá, zelená. Byla stále větší, zapadl mezi ně jako mezi mýdlové bubliny.
A Rotwík upaloval dál a na zádech se mu už nedělaly modré pruhy.
Odspodu k němu dolehl puch. Měl pocit, že se Rotwík odlepil od podlahy, že ho někdo popadl a hodil mu ho do obličeje. Zrovna tak, jako když mu u Hwanga vyletěla do ksichtu ta posraná plena.
Až na to, že tentokrát jsem posranej já.

Kapitola osmá

SLEZINA NA PRODEJ

1.

"Hergot, ten chlap smrdí!"
"To nesmrdí on. To smrděj jeho hovna. Myslíš, Buchto, že tvoje voněj?"
"Jo, taky smrděj. Jenže je mám schovaný v prdeli a nenosím je po kapsách!"
"Koupil to psychinou. Žárovka to viděl. To by se posral každej."
"Psychina? Jak to, Křiváku, že není v limbu?"
"Kryl ho sněhulák. To jsou mašiny! Model dvacet sedum! Letošek, kamaráde, letošek!"
Ron slyšel crčení vody. Nějaká dobrá duše mu podávala mokrý hadr. Měli pravdu. Neztratil vědomí ani na okamžik, věděl, že zapadl do pole obytných bublin, které se vrší do výše až dvaceti metrů na úpatí kupole Arkádie kolem dokola, s výjimkou míst, kam je vidět od veřejně přístupných propustí. Tam úřady žádné ilegální bubliny netrpí.
Ron sem kdysi s bratrem chodil často. Bývalo to romantické místo, odkud vyráželi dobrodruzi na pěší výpravy do lunárních oblastí vyhlášených za přírodní rezervace. Kvetla tu na tu dobu typická ilegální technologie - výroba krycích deštníků, jež chránily dálkoplazy před dohledem policejních kamer. Více méně spolehlivě, podle toho, kdo více a kdo méně zaplatil za více či méně kvalitní zboží.
Chodíval sem i později, po rozchodu s bratrem, už jako reparátor, když sháněl náhradní součásti k lineárním motorům. V té době se tady hodně změnilo. Žila tu teď pakáž sdružená do polodivošských tribů, jakýchsi kmenových společenství s jednoduchou a značně surovou mocenskou strukturou. Nicméně Ron k nim vždycky pociťoval cosi jako úctu.
Byli to lidé jiného druhu než somráci vegetující v mezivrstvách kupole Arkádie, zvaní humo. To byli skuteční paraziti společnosti.
Lidé z Úpatí byli svým způsobem aktivní, to zdědili po svých pilných předchůdcích. Usadili se skutečně na úpatí, na hranici bezpečného dómu města a vzduchoprázdně bezútěšnosti lunární krajiny.
Ronovi to připadalo, jako kdyby nějaký vítr dějin hnal před sebou lidské bytosti a rozstrkával je do šuplíčků společenského postavení.
Tyto lidi navál sem, a před nepohodou vakua je přikryl plastikovými bublinami, jako když nahoře na Plesnivce podzimní vítr namete listí k okraji chodníku nebo do krytého zákoutí domu.
Je to už dávno, kdy policie uzavřela-neuzavřela s bublinovými triby dohodu-nedohodu. Odsud posud, tady budou hranice, necháme vás žít, tady v Úpatí, nelezte nám do města a mezi slušný lidi, leda za takových a takových podmínek, tak zněla-nezněla. Nikdo ji nevyslovil, natož aby formuloval písemně a písemně stvrdil, tím spíš, že lidé z Úpatí psát neuměli, ba umět nechtěli. Každý ze zúčastněných však o dohodě věděl a respektoval ji.
Podmínky se měnily podle situace a taky podle toho, jak byl kdo na magistráte a na polici podmazanej, jak a kým.
"Fakt smrdíš," slyšel říkat Brendu.
Zamžoural, aby rozhrnul mlhu, která se mu válela před očima.
Konečně dívku spatřil.
Seděla nahá jako palec na malé stoličce z blankytného plastiku.
Kolem postávali tribáci, tetovaní a zjizvení a pomalovaní a mutovaní tak fantasticky, že vypadali všichni stejně podle mustru nadiktovaného zoufalým nedostatkem autentické představivosti.
"Proč jsi mě sakra nevaroval?" pohlédla na něho znechuceně, když si všimla, že se na ni dívá. Vzpomněl si na klasické úsloví "kdybych to byl věděl, tak bysem sem nechodil". Uvnitř se rozesmál, ale nedokázal úsměv přenést do lícních svalů.
"Měla jsi to přece spočítaný podle plánku," zahuhlal sarkasticky.
"Copak je tenhle bordel na nějakým plánku?"
Polkl zbytky zvratků, které měl v ústech. V hrdle ho svinsky pálilo.
"Na blbý otázky neodpovídám."
Rozhlédl se kolem sebe.

Byli uvnitř plastové bubliny mýdlově růžové barvy. Stěny vydávaly měkké, nikoli nepříjemné světlo. Byly zcela hladké, jen na jednom místě nařasené. Tam zřejmě byl vchod. Prostor o kruhovém půdorysu, asi tak deset metrů široký. Vrchol plastové báně měli asi pět metrů nad hlavami.
Tribáci zkoumali ukoristěné sněhuláky, oba boosterované lidské, i ten malý, oranžový, který stáhli z Rotwíka. Podle toho, že jeden z nich měl na ruce krvavý hadr, Ron usoudil, že svlékání Rotwíka se neobešlo bez jeho námitek. Pes teď seděl vedle Brendy a tvářil se, že je její princ manžel.
Jednu ruku měla opřenou o koleno, druhou drbala bezmyšlenkovitě Rotwíka za ušima. Moc se mu to nelíbilo, štěkl a naznačil, že má radši, když ho bude hladit po uších.
Byla nahá a zase, nestyděla se. Měla dokonce i nohy od sebe, jako když si dřepne unavený chlap, a tmavě ochlupené pohlaví se přísně dívalo mezi bílými stehny na svět. Ron si vzpomněl, jak ho potupně ostříhali na hlavě a pod nosem a zastyděl se za ni i za sebe.
"Sejmuli mě ocelovým lankem," řekla. Zlobila se, že se nechala tak prostoduše chytit. "Měli ho natažený mezi bublinama. Copak se tohle dělá?"
"Jo. Mezi tribákama v Úpatí je to běžný."
"Člověk se furt učí."
"Jo. Škola života," souhlasil Ron a smýval ze sebe mokrým hadrem smrdutou špínu. Před ním stála modře poletovaná holka celá zamotaná do prastarých motocyklových řetězů. Že je holka, se poznalo podle toho, že nechala volná místech na těch částech těla, kde je na holkách nejvíc poznat, že jsou holky. Takže nebylo zase tak moc divné, že si tribáci nevšímali rozevřených stehen Brendy Farrerové.
Byli zvyklí.
"Já holt pro tribáky nikdy nedělala," řekla Brenda. "Dělali jsme pro všechno možný, ale pro tribáky ne."
"Oni nejspíš nic nechtěj."
"Nechtěj napravovat svět, takže nepotřebujou, aby někdo za ně něco vyhazoval do luftu."
"Svět je fakt dobrej," řekl chlapík, kterého Ron identifikoval podle hlasu jako Křiváka. "Aspoň někdy, třeba když nám pošle do rány takový zboží."
"Mohli byste nám za něj něco dát."
"Jako co?"
"Například nějaký hadry."
"Na co hadry?" vrtěl nechápavě hlavou Křivák.
"To se máme vrátit do habu nahatý?"
"Vy se vrátíte po kusech," řekl Křivák. "Takže vám na hadrech nemusí záležet."
"Transplantáty?" chtěla vědět Brenda.
"No jasně," řekl Buchta. Ron pochopil, proč mu dali hadry a kýbl s drahocennou vodou. Měli jen nejasné představy o anatomii a báli se, že jim zboží načichne.
"A co s tím psem?"
"Psí díly jdou taky dobře na odbyt."
Chápavě přikývla, jako by byla srozuměna s tím, že bude rozebraná na náhradní díly "Já jednou dělala pro jednu partu, Hnutí pro ekologii těla. Dělali jsme pro ně ránu v Disneylandu, tam jsou magoři na ty monoraily, takže jsme tam sejmuli jednu trať, zrovna když jel vlak."
"Přesně to vyšlo? Vypočítaný?" chtěl vědět Ron. Křivák mu nabídl placatku. Loknul si, aby spláchl nepříjemnou pachuť v ústech a hrdle. Teď, když byl umytý a v puse měl příjemné whiskové teplo, mu bylo celkem dobře. Byla to docela slušná whisky, i když ne zrovna Teachers.
Ještě kdyby byl oblečený.
Ještě kdyby ho nechtěli rozporcovat na kusy.
"To muselo bejt přesný," řekla Brenda. "No a tyhle heťáci, oni si tak říkali, chápeš, HET..."
"Chápu."
"No a oni říkali, že evidence transplantátů je nástroj fašistické oprese."
"Represe, ne?"
Brenda ožila a přestala hladit Rotwíka.
"Tak to je vidět, že tomu hovno rozumíš. Represe a oprese je něco rozdílnýho. Represe, to je násilí, jehož se systém dopouští na masách v případě, když se masy odhodlaj k revolučnímu činu. Jenže oprese, to je násilí vykonávaný furt. Když tě kupříkladu zavřou, to je represe, kdežto když ti vysílaj do ksichtu reklamy se subliminální mesidží, to je oprese, chápeš? Oprese vyvolává nespokojenost mas, z ní vyplývá přímá akce a na ni navazuje represe."
"Ten pes je rozumnější, než vy oba dohromady," řekla zařetězovaná holka, chápajíc se kýblu. "Uvědomujete si, že půjdete pod kudlu? Proč tady kecáte o blbostech?"
"Ty si fakt myslíš, že bych se jen tak nechala přeříznout? A jen tak rozřezat?" podivila se Brenda.
Ron už byl smířený se vším. Zásah psychinou se na něm přece jen podepsal. Připravil ho o vůli, a tudíž i o schopnost vzdorovat.
Chtěl se vyvarovat bezprostředních nepříjemností, jako je pachuť v ústech, jinak mu bylo všechno jedno. V koutku mysli byl schopen jasně uvažovat a říkal si, jak šťastný by byl člověk, kdyby tohle dovedl vždycky.
Zvláštní je, že on sám této schopnosti nabyl až těsně před okamžikem, kdy ho rozkuchají a rozkrájejí. Rotwík, ten byl spokojený.
Ulehl a lízal si nataženou tlapu, kterou si vypodložil pokrčenou druhou přední tlapou.
Zřasenou částí stěny bubliny prošel vysoký chlápek, horní polovinu těla v kovovém brnění složeném z mečovitých

útvarů, které bůhvíjak držely dohromady, spodek v tlusté gumě. Přirození měl zvýrazněné skoro půlmetrovou černou trubkou. Bůhví, jaká byla původní barva pleti jeho obličeje. Teď na ní převládala zelená.
"Tak máme všechny vyšetření. Na mozek tady toho housky mám kupce. Taky na ledviny. O slezinu týhle pipiny se jedná."
"Já mám dobrou slezinu," řekla Brenda. "Jsem zvědavá, jakou slezinu máš ty. Myslím, že se na ni brzy podívám."
Zelený železo-gumák se podivil.
"Ona slečna je machr na bojový umění," vysvětlil mu Buchta.
"Ona dělá rány na zakázku. Vejbuchy a tak."
"No tím líp, já věděl, že se pobavíme," řekl zelený muž. "Bojový umění, to mám rád."
Sáhl si na hruď a uvolnil jeden plát. Brenda vstala v domnění, že se na ni s uvolněným mečem v ruce vrhne. Jenom se ušklíbl a sekl jím do stěny bubliny.

2.

Všechno se odehrálo velmi rychle.
Bublina pukla a v okamžení zmizela. Zaplavilo je ostré světlo reflektorů. Brenda se postavila do střehu. Rotwík vyskočil, svraštil čumák a obnažil zuby. Chlupy na hřbetě se mu naježily. Všichni tribáci, Buchta, Křivák, holka zabalená do řetězů i ten zelený štramák, byli zčistajasna pryč. Zase ten pocit neskutečna, uvědomil si Ron.
Stejně jako tam venku, když jel s Nikolajevem po dálnici a ten předstíral, že se mu virtuální kurva nabízela omylem. Nikolajev je teď mrtvý, jeho roztrhané tělo páchne jako ořechy Ten tedy je skutečný podle zásady "páchneš, tedy jsi".
Já taky jsem, uvažoval Ron, jenže kde?
V prdeli jsem.
Aspoň je to nějaká jistota, pomyslil si s uspokojením.
Oči si již zvykly na jas. Kolem nich, zřejmě trvale umístěná hned za bublinou, stála ohrada z hráškově zelených dílců. Ron chvilku přemýšlel, kde takové panely viděl, a vzpomněl si na tribunu, na níž potentáti vítali dálkoplazy kteří přiběhli až z Gorodku. Patří snad firmě, která pracuje jak pro magistrát habitatu Arkádie, tak i pro drakulácké triby z Úpatí?
Brenda s rukama spuštěnýma podél těla vykročila k Ronovi "To je trapná šaškárna," řekla otráveně. "Jako v nějakým blbým iluzínu. Já jednou dělala pro Ligu proti násilí v médiích. Museli jsme otrávit tři vodojemy, než se úřady odhodlaly k cenzuře. Oni budou chtít, abysme se rvali mezi sebou a slíbej, že toho, kdo přežije, pustěj."
"Poslouchejte mě, vy dva tam dole..." "Jsme tři! Rotwík k nám patří!"
Rotwík si sedl Ronovi k nohám. Už se zklidnil a teď vyplazoval jazyk a vesele hleděl vzhůru. Nad okrajem palisády viděli pestrobarevně šedotvárné tváře sériových originálů.
"Dáme jednomu z vás šanci."
"Vyser si voko," doporučila mu Brenda.
"Kdo z vás dvou přežije, pustíme ho."
"Klidně mě zab," řekl Ron. "Mně už je všechno jedno. Víš, já si říkal, tam v hotelu, když jsi vybourala tu díru do zdi garáže, že si před smrtí ještě trochu užiju."
"Jako čeho? Ty jsi myslel, že ti... dám?"
"Ale ne. Já si chtěl užít... v tý vteřině, kdy jsem se mohl rozhodnout.
Zůstat nebo jít."
"A šel jsi."
"Jo. Šel."
"Vidíš, vole? Kdybys mi řekl o Úpatí..."
"...bylo by to hovno platný, protože bys mi nevěřila. Jedeš podle toho, co máš na plánku. Vlízt do montážní šachty číslo..."
"Jedenáct set pětaosmdesát," napověděla.
"Jo. Já v tvým plánu figuroval jenom jako trouba, kterýho máš v pravou chvíli odmáznout."
"To je pravda. Byla jsem hloupá. Taky jsem měla tu vteřinu na rozhodnutí. Řekl jsi mi... jenže, Brendo... Tak jsi to řekl. A bylo v tom všechno o tom Úpatí."
"Jo. A ty jsi neposlouchala. A řekla mi, tak se tu měj. Už podruhý."
"Už ti to neřeknu," řekla a podala mu ruku.
Pískání diváků je div neohlušilo.
"Teď začnou vyhrožovat, že se do nás pustěj sami a nakonec že nás sejmou psychinama oba... oba tři."
"Nechápete správně situaci," hřímal hlas zesílený aparaturou, která měla příkon, že by na něj šlapala ventilace v polovině Arkádie.
"My vás k zápasu donutíme. Pošlu dolů naše lidi. Tak nedělejte, kurva, blbosti a rozjeďte to, lidi se chtěj bavit!"
Brenda se sehnula k Rotwíkovi a pohladila ho. Ukázala směrem, odkud hřímal tribácký šéfík.
"Ten pán je vůl," řekla pejskovi vlídně.
Já vím, odpovídal chytrýma očima.
Křik, hvízdání. Horký puch.
Je to dobrý, pomyslil si Ron. Už dokážu i cejtit.
Je to fakt dobrý?

3.

Intenzita světla klesla na míň než polovinu a hulákání tribáků zaniklo v jakémsi šepotu, jako kdyby ze strnišť přival větřík a sebral všechny ty vášně jako chmýří pampelišek.
Dunění.
Byl to dupot sterých nohou, tepajících o plastovou podlahu.
Improvizovaná tribuna se rychle prázdnila.
Zdá se, že do téhle hry někdo přihodil trumfa. Kdopak asi to je?
"Jestli uvidím Kemptenův ksicht, tak se znova..."
Z palisády skočily dovnitř dvě mužské postavy Jeden z mužů byl nepochybně tribák, jak se brzy ukázalo, právě ten, který je tak málo vynalézavě povzbuzoval k vzájemné agresi.
Na sobě zase tu konfekci, kombinaci konopných lan, kůže a rezavých drátů, které musely ležet v mořské vodě, čili import z Plesnivky. Tetování, sinale plesnivé. Pán si hrál na smrťa, jací běhají v zóně nesmrtelnosti nahoře na Plesnivce.
Doprovázel ho lysý zavalitý muž, který k tribu očividně nepatřil.
Byl oblečený do volných šedých hermáků velmi starého data. Na zádech soupravu pro přežití. Uvolněná přilba skafandru mu visela vzadu jako kápě mnišské kutny Na levém rukávu měl sadu vrhacích hvězdic. Pěkný šuriken, podle lesku se dalo soudit, že je nabroušený jak žiletka. Ten by prošel stěnou bubliny jako máslem.
"Tak tyhle lidi znám. To jsou napůl humo, který pašujou přes mezivrstvu lidi, co nemaj práva," šeptla Brenda.
"Já vím. Každej reparátor je zná."
"Máte štěstí, že jeden z vás je Ron Astonvarga," řekl tribák.
"Tohle je Go Do. Hledá Rona Astonvargu."
"Překvapuješ mě," řekl Ron.
"Že tě hledá Go Do?"
"Ne. Čekal bych, že se zeptáš, kterej z nás tří to je."
Tribák svraštil čelo. Věděl, že ho Ron chtěl urazit, nedokázal však pochopit, jak a čím.
"Mír," řekl Go Do. "V míru přicházím a v témž odejdu s vámi, bratři bratři."
"To bude keců," šeptla Brenda. "Já je znám."
"Já taky," připomněl Ron.
Rotwík se radoval, že vidí dva další pány, oběhl je a očichal.
Tribák si ho nevšímal, ovšem na Go Do bylo vidět, že se psa bojí.
Ron věděl, že by Rotwík poslechl, kdyby na něho zavolal. Proč by to měl dělat? Ať si bratr bratr užije, co na tom, že jim zřejmě zachránil život!
Konec konců, neprosil jsem se o to, řekl si Ron.
"Jak ses dozvěděl, že Astonvarga je u nás?"
"Bratři vědí, vědí," prozpěvoval Go Do. "Co je nahoře, je i dole, co je uvnitř, je vně. Čtvero je živlů, čtvero povah, čtvero stran a čtvero barev. Bratři hledají Rona Astonvargu a bratři požádali bratry, aby Rona Astonvargu přivedli."
"O kom to mluví? Jaký bratři? Pro koho pracujou? A jak se dozvěděli, že jseš tady," uvažovala Brenda nahlas.
"Nemám ponětí, kdo po mně jde, kromě Kemptena a všech policejních sborů Arkádie... Ať je to kdo je to, mohl se o mně dozvědět z nabídkový listiny," řekl polohlasně Ron.
"Jaký listiny?"
"Seznam transplantátů. V nabídce jsou všechny možný kódový znaky Vím to od jednoho známýho, kterej v tyhle branži dělal. Teoreticky a podle zákona by se nikdo neměl dostat k informaci, z jakýho konkrétního těla díly pocházej. Jenže prakticky a proti zákonu to zjistit samozřejmě jde. Ony ty genetický kódy jsou pořád ještě evidovaný, takže jste tu ránu v Disneylandu dělali zbytečně. Akorát, že se o tom nemluví veřejně."
"Myslíš? To je ale svinstvo!" řekla pohoršeně.
"Snad po tobě nebudou chtít zpátky peníze?" řekl Ron. Myslel to vážně jen zpola. Brenda však nebyla z těch, kteří jsou v ironii jako ve svém živlu. Brala vážně všechno, nejen plánky.
"Kdepak, politická odpovědnost je na objednateli. My odpovídáme jen za přesnost provedení. A ten vlak jsme tenkrát sejmuli. Měl jsi to vidět ve ve ér, to byla paráda! Tři sta šedesát mrtvejch. Dobrá rána to byla. Vydržela v první desítce zpráv dva dny."
"Vy nyní se odeberete se mnou..."
"Jsme nahý!" namítl Ron. Kdyby tu tak měl ty svoje krásné zelenkavé montérky... Možná, že je Kempten nechal zabavit a dal umístit do kriminalistického muzea.
Tribák luskl prsty a shora přiletěly šedé hermáky stejně bídného ročníku, jaké měl na sobě Go Do. Padly jim k nohám.
Brenda chtěla nadávat, že trvá na původním sněhulákovi, že v tomhle šmejdu není žádnej boost, když však viděla, že se Ron obléká, zanadávala jen docela tiše a začala se soukat dovnitř. Trochu ji uspokojil zápach čisticích prostředků. Nerada by chytila nějakou plíseň. Zato Rotwíkovi se zápach nějak nezdál. Usoudil, že jedna nohavice je mimořádně nepřátelsky naladěná a zakousl se do ní.
"Jedeš, lumpe! Řekla bych, že to s tou jeho inteligencí není tak vážný," řekla Ronovi. Pak se obrátila k tribákovi. "Až se dozvíte, komu jste ukradli ty boostovaný sněhuláky, koule vám popraskaj strachem, jako pukla ta bublina."
Rotwík pustil nohavici a s hlavou na stranu ji pozoroval, jak zavírá hermetické zipy.
"A co Rotwík?" ptal se Ron. "Ten taky potřebuje hermáky."
"Bratr bratrů půjde do bezpečí. Není třeba, není třeba."

"Vedou nás do habu," řekla Ronovi Brenda. "Jen klid, Rotwíkovi se nic nestane." Položila Go Do ruku na rameno. "Veď nás, dědo, už tu nechci bejt ani vteřinu. Kolega se už poblil a posral a já od toho nejsem daleko."

4.

Děda rozhodně nebyl žádný Theseus nebo Duke Nukem a neodvážil se do jámy lvové sám. Nebyl to on, kdo vyhnal tribáky z tribuny.
Měl s sebou kohortu patnácti somráků, ozbrojených šurikeny i obyčejnými mačetami, jaké se vyrábějí v technologickém podsvětí Arkádie z plastikových střepů, které specializované gangy kradou z recyklačních jednotek. Jenom děda měl přilbu sklopenou, ostatní byli hermetizovaní a bylo zřejmé, že by si docela rádi zařádili. Přistoupil k nim a něco jim vykládal na jejich vnitřní frekvenci. Tribáci se ztratili z parády, zřejmě se koukali přesunout do bublin, kam somráci nedohoděj šurikenem. Děda s nimi teď brebentil a všichni gestikulovali a rokovali o něčem veledůležitém.
Brenda si zatím nespokojeně prohlížela skafandr.
"To je svinstvo," řekla. "Dvouvrstvej, bez jedinýho serva!
Škoda, že jsme z nich nevyrazili ty sedmadvacítky. Doufám, že mi ho Rotwík neprokous."
"Až se vrátíš ke svejm, třeba zase nějakou nafasuješ?"
"Tak akorát kudlu mezi lopatky" "Co blázníš?"
"Spálila jsem ránu," řekla prostě.
"Nerozumím."
"Mrtvej policajt, mrtvej rukojmí a mrtvej Hubinger," shrnula bilanci své činnosti. "Tomu se říká spálená rána. Plno krve, plno nasranejch policajtů a žádná publicita. To je moc špatný pro náš byznys, chápeš? My každýmu partnerovi říkáme, že za výsledky naší práce ručíme. Jsme profesionálové. Já dělám scouting, jiný lidi střílej nebo pracujou ve výbušninách nebo otravnejch plynech a jiný zase jsou odborníci na styk s médiema. Kdyby kupříkladu se ta rána povedla a lidi od médií by ji nedostali do ve ér..." Luskla prsty.
Pátravě se na ni zadíval.
"Poslyš," řekl, "ty kecáš."
Uhnula očima.
"Koukej," řekl, "já už toho všeho mám fakt po krk. Kápni božskou.
Já tě viděl tenkrát v ty Laguně. Četla sis tam knížku. A pak jsi mi vyfoukla skupinu zemáků. To není náhoda."
Povzdechla.
"Vždyť je to jedno. Všechno je tak jako tak v hajzlu."
"Chci to vědět."
"Nic nevím."
"Lžeš."
Podívala se na něho.
"Tak dobře. Šlo i o tebe."
"Jak to - i o mě?"
"Nevím všechno. Teda... skoro nic nevím. Jenom si to odvozuju, chápeš? Jsem jenom scout, takže..."
"Takže mluv."
"Jseš Ron Astonvarga a máš něco společnýho s vévodou Magirem."
"Už dávno ne."
Pokrčila rameny.
"Chtěl jsi, abych mluvila."
"Promiň. Pokračuj."
"Já měla ten únos připravit. Kvůli tomu byly tam na Arnalu připravený boostery a ta bouchačka..."
"Vím."
"No a tys do toho měl bejt zapletenej."
"Proč, proboha?"
"Fakt nevím Jenom si domejšlím, že přes tebe se někdo... nějak...
chce dostat na Magira. Nebo je za tím Magir, všechno je možný."
"Kdo o tom ví víc?"
"Věděl to jistě Hubinger."
"Jenže ten je mrtvěj.
"No právě. Takže nemá cenu se o tom bavit."
"Hubinger nebyl tvůj šéf?"
"Ne tak docela."
"Kdo je tvůj šéf, ten docela?"
"To se dozvím, až mi to tam bude šoupat. Tu kudlu mezi lopatky, aby bylo jasno. Pochop, my nejsme žádný usraný amatéři, debilové s ideálama a tak podobně. Jsme profesionálové a za dobře odvedenou práci jsme placený A vědět jen něco, to k profesionalitě patří.
Každá rána má pár fází. Jsem ten první, kdo jde na plac."
"Takže ty nevyhazuješ ty vlaky do povětří?"
"Ne. Já musím najít ten správnej vlak a spolu se specialistama na výbušniny najít místo, kam umístit nálož. Anebo chytit rukojmí a dovést je, kam je potřeba. Pak se o ně někdo postará. Já je měla zamíchat do těch dálkoplazů a on by se

jich někdo ujal. Mezi dálkoplazama byli nejspíš další naši lidi. O tebe by se v Arnalu postaral zase někdo jinej, asi Hubinger, nebo možná ta ženská v recepci, chápeš?"
Potřásl hlavou.
"Teď už jo. Bez specializace to nejde. Já už jednou přišel o skoro tak dobrej hermák jenom kvůli tomu, že jsem se míchal do jiný profese."
"Jak to?"
"Já dělám do mechaniky. Od nano po makro. Umím vrtat a řezat a vyznám se v tolerancích a pasování..."
"A dál?"
"No a jednou někdo přišel právě se servem ve skafandru. Ony tam jsou dost složitý pákový mechanismy, suvný převody a takový věci. No a samozřejmě taky biotronika. A já, místo abych se spojil s nějakým reparátorem co dělá do biotroniky, jsem chtěl vylízat smetanu sám. Páky jsem spasoval, něco nahradil, něco vyspravil..."
"Ty zvíře!" řekla pohoršeně.
"Pak jsem chtěl poštelovat tu biotroniku. Trochu se v ní vyznám, já hodně s bioreparátorama dělal, takže jsem leccos pochytil."
"Já bych taky dovedla odpálit nálož. Jenže to nedělám." Zněla v tom výčitka.
"Já to udělal a samozřejmě blbě, takže se sněhulák oživil a utek."
"Cože?"
"No, normálně! Prázdnej skafandr se najednou dal do běhu, on mi pak jeden kámoš vysvětlil, že tam jsou v pevný paměti nějaký demonstrační a testovací programy a já ho blbec spustil, jeden takovej program, a ten skafandr zdrhnul!"
"Co jsi dělal?"
"To samý, co ten skafandr. Akorát že na druhou stranu."
Konečně se přesvědčil, že se Brenda dovede smát.
Skončil čas debatování.
"Bratři nyní doprovodí bratra a sestru a sestru a bratra do bezpečí," přistoupil k nim dědek.
"Takový místo neznám," podotkla Brenda.
"Sestra pozná," řekl ten chlapík a tvářil se, že zná přímou cestu do ráje.

5.

Podobně jako Úpatí tvořilo jakýsi přechod mezi kulturou turistiky a usedlého života uvnitř habitatu, skupina či kmen, prezentovaná muži, kteří vymanili Rona a Brendu z moci tribistů, se pohybovala v hraničním příšeří mezi dvěma subkulturami.
Možná, že pojem "tvořiti" zcela neodpovídá skutečnosti Naznačuje cosi jako účelovost, jako kdyby ten styl života, který vznikl ve volných prostorách vakua, vyžadoval prostředníka zajišťujícího komunikaci se stylem života v habitatu. Tak tomu však nebylo.
Oba životní styly měly normálně fungující komunikační kanály Arkádie, jako každý z desítek habitatů na přivrácené straně Luny sloužila jako báze pro rozsáhlý rekreační průmysl, který potáhl oněch zhruba patnáct miliónů kilometrů čtverečních jako veselá plíseň. Turisté a sportovci přicházeli do zaslíbené země zábavy pomyslnou bránou, již tvořily kosmoporty a propustě města. Obě oblasti vzájemně kooperovaly na desítkách úrovní.
Ovšem některé způsoby kooperace znesnadňoval nebo dokonce zamezoval zákon a právě to je první předpoklad, aby vznikla subkultura podobná tomu, co se vytvořilo na Úpatí nebo ve vnitřním plášti habitatu.
Každá komodita a každá služba má garantovanou kvalitu i cenu.
To platí na oficiální bázi. Nicméně jsou i jiné varianty. Komoditu a službu můžete dostat i levněji, často mnohem levněji, s rizikem nižší či vůbec žádné kvality. To se týká solidizovaného kyslíku i softwarového sexu, ubytování, transportu, průvodcovských služeb i způsobů zábavy. Ron kupříkladu nepochyboval o tom, že na tribuně umístěné kolem arény ve které se měl utkat s Brendou, nechyběli ani zemáčtí turisté. Ostatně, Ron sám poskytoval variantní servis, tedy opravy mechanických zařízení, oficiálně určených k náhradě a recyklaci poškozených dílů.
Ron si často lámal hlavu otázkou, proč úřady s takovými subkulturními vrstvami neudělají krátký proces, proč s nimi prostě nezatočí.
On sám znal dobře pětadvacet reparátorů z různých oborů a předpokládal, že v Arkádii jich nebude fungovat víc, než několik set.
Koordinovanému zásahu policejních sborů by nemohlo trvat déle než čtyřiadvacet hodin, než by všechny pochytali a nastrkali do psychonápravných zařízení.
Jenže i tady platila zásada dynamické rovnováhy, jak ji vysvětloval Franzově partě, když zahnal na útěk zlodějský automat.
Policie, jako každý predátor, si nemůže dovolit vymizení druhu, který mu poskytuje potravu. Hledí jen na to, aby se onen druh nerozmnožil natolik, že by si veřejnost obstarala nějakého dalšího predátora. Kdyby policajti vychytali všechny reparátory, museli by zrušit oddělení pro potírání nedovoleného opravárenství. Kdyby strhli bubliny na Úpatí a zahnali tribáky do basy, co by asi dělali fešáci, co jezdí kolem bublin v teréňáku a kontrolují holkám tachometry v rozkroku? Kdyby vykouřili humo z mezivrstvy, kdo by se staral o hermetiku kupole? Nestálo by to desetkrát, stokrát víc, než když sem tam pošlou do mezivrstvy nějaké ty konzervy a balíky starých hadrů?
A tak je to se vším.
Mudrlanti v oboru sociálního darwinismu hledají v každém jevu účel. Toto je proto, aby bylo něco jiného. Mouchy jsou proto, aby vlaštovky měly co žrát a aby jejich červíci požírali trus. Úpatí je proto, aby přenášelo informaci z pláně

do habu. Ron tomu nikdy nevěřil, nejspíš proto, že nebyl mudrlant.
To, co je, je proto, že to technicky může být a nic tomu nebrání v tom, aby to bylo. Účel je důsledek, nikoli příčina. Všechno, co je, může něčemu sloužit. Avšak prvotní je technická uskutečnitelnost a slabost protivných sil.
To si Ron myslel, protože to ho naučil život. Stal se reparátorem, protože bylo možné stát se reparátorem a protivné síly ho vždycky jen buzerovaly avšak nikdy mu tipec nezatrhly.
To proto, že ve hvězdných cestách viděly větší nebezpečí, než v opravách mycích automatů a šiftových mechanismů. Byl by se stal něčím jiným, úředníkem na magistrátu anebo kontrolorem vzduchotechniky a měl by v rozumném rozsahu svoje práva, včetně práva na manželství a plození dětí. Jenže v tom mu protivné síly zabránily.
Jaký v tom byl účel? Žádný. Prostě to tak bylo.

6.

Kráčeli obklopeni muži, kteří vypadali v šedivých skafandrech jako zbědovaná skupina kajícníků. Procházeli z jedné bubliny Úpatí do druhé. Některé sloužily jako skladiště kradeného zboží, jinde se montovaly jakési mechanismy, ve kterých Ron poznal zábavní atrakce, jež viděl, když jel v Nikolajevově gravu. Vyráběli je bledí polonazí lidé, tak závislí na psychopodpoře, že se spíš podobali androidům, kteří jim sekundovali, než skutečným lidem. Každá bublina, kterou procházeli, měla i jiný dominantní pach a hned bylo cítit, která slouží jídlu a která sexu, která práci a kterou se jen lhostejně prochází cestou za jídlem, sexem či prací.
Rotwík se radoval, protože každý přechod pro něho znamenal příval mocných emocí.
"Je mi to jasný," říkala Brenda. "Tihle lidi dělají krom pašování lidí i prostředníky mezi tribákama a tou humo pakáží v mezivrstvě."
"Blbá obživa," podotkl k tomu Ron. "Taky by mi bylo nepříjemný tahat pořád na sobě hermáky."
"Jedni i druhý musej za služby platit," uvažovala Brenda.
"Proč se na prostředníky nevykašlou?"
"Protože se jeden druhýmu hnusej. A těmhle se nehnusej ani jedni, ani druhý."
"První i druhý chápu," pokrčila rameny "Ty prostřední ne."
Vešli do velikého plastikového dómu, pro nějž se už název bublina ani moc nehodil. V průměru měl jistě pětadvacet metrů a do stěn byly zabudované karbonitové pruty, které tvořily ochrannou konstrukci. Dóm přiléhal přímo ke stěně arkádské kupole. Byla zde vidět veliká dívčí noha, spodní část obrovité malované reklamy. Jaký že výrobek velebila? Noha se hodí k čemukoli, uvažoval Ron.
Původně měla noha jistě společnici. Druhou nohu však překrýval mohutný, jistě dva, tři metry široký chobot, z něhož vyhřezávaly kolejnice pro lžícovou dopravu. Patrona ležela na lůžku špicí dovnitř chobotu.
"Tak to ne," řekla Brenda. "To máme jet s nima?"
Patrona je schopná ohromné akcelerace a decelerace, ovšem za cenu krajního nepohodlí cestujících. Ti si sedí jeden druhému doslova v klíně a čelní píst je stlačuje do jediné kompaktní hmoty. Ron si poněkud čuňácky pomyslel, že při troše kliky bude sedět za Brendou a ne před Brendou, ovšem podle počtu pravděpodobnosti bude zpředu i zezadu obložený těmi zasmušilými somráky z klanu prostředníků.
"Bratr a sestra vyřídí nejuctivější pozdravení ze strany Go Do, prosí Go Do a všichni bratři bratři Go Do."
"Tak počkej, kamarádíčku. Do toho krámu nevlezu. Řeknu ti, co uděláš ty a co udělám já. Ty mě zavedeš k montážní šachtě jedenáct set pětaosmdesát a já se do mezivrstvy dostanu sama. Tohle mně může jedině tak..."
Nedopověděla.
Věci jsou proto, že mohou být a nikdo nebo nic jim v bytí nezabrání, připomněl si Ron, ne proto, že k něčemu slouží a mají nějaký smysl. Policajti je mohli najít a míra nasranosti nadřízených překročila hraniční mez, takže byla porušena dynamická rovnováha. Tak by se o tom mohlo rozprávět na semináři pojednávajícím o soužití různých kulturních vrstev a zájmových skupin.
Praxe vypadala poněkud jinak.
Vrcholek kupole či spíš dómu pukl a v otvoru, jehož okraje oslnivě žhnuly a který se rychle zvětšoval, se objevil patrolní orbiter a jakmile zaměřil cíl, spustil palbu ze všech energetických zbraní.
Tím cílem byli všichni, kdo právě byli uvnitř bubliny.
Ron spatřil v poslední chvíli jeho temný obrys. Byl to veliký černý obdélník s plochými výstupky po obou stranách. Připomínal symbol kříže a Ron si opět vzpomněl na Ježíše Krista, postavu z oblíbeného panoptika světa podmanivých iluzí, ve kterém čekala na terminaci Minie. Ve znamení kříže se má Kristus vrátit na tento svět, aby se pokusil podruhé ho vykoupit.
První pokus se nesetkal s uspokojivým výsledkem, podaří se to napodruhé, až se hrozná znamení objeví na nebi a šestero polnic oznámí příchod konce i začátku?
Později, když o tom přemýšlel, si uvědomil, co zavinilo zkázu oddílu starého dobrého Go Do.
Ti lidé byli vycvičeni k boji, ne k útěku. Jakmile se objevil nepřítel, sáhli po zbraních. Orbiter to do nich pral energetickými emitory a oni odpovídali šurikeny.
Rotwík!, blesklo Ronovi hlavou. Sám si zaklapl přilbu do okruží hermáků a periferním viděním zaznamenal, že Brenda udělala totéž. Tlakový vzduch expandoval s prudkostí explodující pumy.
Vichřice, která se okamžitě zvedla, je všechny začala odtrhávat od podlahy Ron zahlédl černé tělo, zmítající se mezi šedými postavami, po kterých šlehaly oranžové blesky. Vrhnul se k němu a popadl ho oběma rukama. Za štítem přilby zahlédl vyděšené oči. Kam s ním?
Jak ho zachránit? Kudy utéct? Vichřice rvala zevnitř zvířecího těla život a oranžové blesky hrozily že do něho vtlučou

smrt.
Něco do něho ze strany narazilo.
Byla to Brenda, která ho nabrala ramenem. Otočila ho o devadesát stupňů a musel se rozběhnout, aby neztratil rovnováhu. Spatřil před sebou otevřenou patronu. Brenda ho nasměrovala a dalším štulcem do zad mu pomohla nabrat rychlost. Pár kroků... Ron s vypětím sil skočil, svíraje psa v náruči. Ještě zahlédl, jak se těla Go Do mužů zvedají ve vichřici. Také Brenda se vrhla vpřed. Oba narazili na otevřený poklop patrony.
Čidla, jimiž byl dopravní stroj vybaven, zaznamenala dekompresi a vzápětí třeskly detonátory. Poklop se okamžitě uzavřel a strhl letící těla dovnitř. Z přední části kabiny se vymrštil píst a přirazil je k sobě do objetí, ze kterého nebylo úniku.
Venku zuřila několikavteřinová bouře.
V těch zlomcích vteřiny, které se ve vypjatých chvílích odvíjejí s loudavou liknavostí letního nedělního odpoledne, si Ron mohl jen představovat větrný vír, jak zvedá těla Go Do oddílu do výše, tříští je o pokroucená karbonitová žebra a vyráží vařící krev z rozbitých těl, zatímco fialové blesky běsní po kovových plochách boku kupole, olizují nohu namalované krásky a vytvářejí na ní mihotavé obrazce věštící zkázu.
Řídící computer patrony uvedl do chodu motory a v následující vteřině patrona proklouzla do chobotu, jehož vzduchotěsný irisový uzávěr umístěný dva metry od ústí mžiknul na technologicky nezbytnou dobu.

Kapitola devátá

STAŘEC

1.

Patrona se zastavila a píst povolil.
Ron a Brenda zůstali ještě chvilku tak, jak byli, v poloze značně nepatřičné, možno říci pikantní. Past, která je zachránila, zaklapla právě v okamžiku, kdy byli k sobě obráceni tvářemi, avšak s hlavami na opačnou stranu, v rozkroku toho druhého Nikdo by je však nemohl podezírat, že holdují sexuálním hrátkám. Jednak byli ve skafandrech, jednak měli mezi sebou velkého černého rotweillera.
Pes se vzpamatoval první, začal sípavě štěkat a zmítal sebou tak, že zatlačil Brendu a Rona na opačné strany patrony.
Poklop se otevřel a dovnitř vnikl vzduch prosycený kyselým živočišným pachem.
Ron se napřímil a vyhlédl ven. Rotwík byl odvážnější, nebál se vyskočit. V šeru plály čadivé olejové lampy a z koutů mezi kovovými vzpěrami se sem váhavě stahovaly temné postavy. Špína byla společný znak všech těch lidí, kteří se k nim plížili jako nedůvěřivá divoká zvířata. Každý byl oblečený do něčeho, co se dalo nazvat cárem nebo zbytkem. Kusy plachtoviny, zámotky těsnicí vaty, trosky hermetických oděvů pro práci ve vnějším prostoru kupole, společenské oděvy, které pamatovaly mnohem lepší časy, i součásti vojenských stejnokrojů, to všechno měli na sobě. Každý měl k tělu připoutaný červený plastikový válec s půlmetrovou hubicí na konci, někdo na zádech, jiný na prsou nebo u boku.
Byli to humo, členové jednoho z kmenů, které obývaly prostory ve vrchních pláštích habitatu. Bezdomovci, šílenci, oběti genetických experimentů, doslova odpad společnosti. Správa habitatu je živila odměnou za to, že střežili vzduchotěsnost vnějších plášťů. Slídili po každé škvíře a jakmile nějakou objevili, okamžitě ji plnili těsnicí hmotou.
Neměli ponětí o tom, že vykonávají servisní proceduru.
Sloužili svým božstvům.
Muži byli vousatí a drželi v rukou primitivní zbraně, nože, kopí nebo těžké tyče. O něco za nimi se držely ženy, vzadu se schovávaly vyjukané děti. Kmeny měly vymezené prostory a o sporná území vedly války, podobně jako triby v Úpatí.
Podobně jako národy, vedené moudrými a vznešenými lidmi.
Ronovy oči přivykaly přísvěří. V pozadí spatřil jakési příbytky, z nichž vycházelo nažloutlé světlo.
Brenda zvedla ruku. Dotkla se srdce, čela a pak ji vztyčila.
"Mír," řekla. Humo se zastavili. Do popředí vystoupil pomenší muž s nepřirozeně rozložitým hrudníkem. Měl na sobě kožené pláty pospojované lesklými řetězy. Na pravé ruce se mu ježily hřeby pancéřové rukavice.
Opakoval dívčino gesto.
"Mír," zahučel. "Kdo jste a co tu chcete?"
Brenda zaváhala, než promluvila.
"Jsme přátelé přátel," řekla. "Go Do přišel pro nás..."
"Go Do!" houkl plecitý muž. "Velký přítel, velký bratr. Kde je Go Do, přítel přátel, bratr bratrů?"
Rotwík si ho nedůvěřivě prohlížel a občas se ohlédl na Rona, jako by se ho ptal, co tomu říká.
"Go Do s námi není..." pravila Brenda ne zrovna moc inteligentně.
Když viděla, že se vůdce humo chmuří, rychle dodala: "Stala se nehoda. Dekomprese."
"Dekomprese..." ozvalo se vylekané zahučení.
Brenda znejistěla. Proč to slovo vyvolalo tak prudkou odezvu, hlavně mezi ženami? Zakryly si tváře a za táhlého naříkání pokyvovaly trupem ze strany na stranu. Někteří muži začali podupávat ve stále prudčím, zuřivějším rytmu.
"Moc se jim nelíbíme," poznamenal Ron polohlasně.
"Dekomprese!" štěkl vůdce skupiny vztekle. "Postihl vás hněv boha Hermetika. Bůh Hermetik mocný, mocný!"
"Mocný," ozvalo se kolem. "Mocný! Mocný!"
Ženy se začaly zmítat ještě prudčeji a také podupávání mužů zesílilo: "Třeba je to zvláštní druh uvítání. Brzo přijdou s květinovými dary!"

Na uvítání to nevypadalo.
"Hermetik mocný hněvivý, mocný hněvivý!"
"Byla to jen slabá dekomprese... Docela nepatrný únik vzduchu," pokusila se Brenda o nápravu. Zlé slovo však bylo venku.
Vůdce pokynul a statní bojovníci vyrazili vpřed. Popadli Brendu a Rona za paže. Rotwík proti nim zaútočil. Bojovníci Rona povalili.
Ztratil Rotwíka z očí, zato slyšel bolestný křik. Z jeho síly se dalo soudit, že pes kouše čile jak piraňa, ovšem silnými čelistmi krokodýla.
Jenže oni ho stejně přemůžou, pomyslil si Ron. Je jich na něho moc.
Křik se však vzdaloval.
Rotwík je inteligentní, uvědomil si Ron. Řídí se čínským příslovím, podle něhož je třicet šest způsobů, jak čelit nebezpečenství; nejlepší je utéct.
Věznitelé Rona postavili. Řady humo byly značně pocuchané, někteří byli pokousáni a tekla jim krev.
Vůdce humo učinil prudké gesto a bojovníci, kteří Brendu a Rona drželi, je postrčili vpřed. Brenda se pokusila bránit. Udeřila svého strážce do obličeje a snažila se ho kopnout zezadu do ohbí nohy. Muž však měl svaly ze železa, takže jindy osvědčený prostředek sebeobrany na něho nezapůsobil o nic víc, než kdyby se ho dítě dotklo pírkem. Jen zesílil stisk, až Brenda zaúpěla. Vůdce se k nim otočil zády a vykročil vstříc ženám. Ty se rozestoupily a udělaly uličku.
Jakmile se zajatci dostali ženám na dosah, změnily se v lítice a vrhly se na ně. Nehty se zaťaly Ronovi i Brendě do obličeje. Vůdce to zřejmě čekal. Aniž se k zajatcům obrátil, udělal malé gesto a další bojovníci se rozběhli vpřed, aby rozlícené ženy rozehnali.
"Hermetik si přeje smrt," zaburácel vůdce. "Oběť pro Hermetika!
Oběť pro Hermetika!"
Ta slova zapůsobila víc, než rány a kopance, které bojovníci ženám uštědřovali. Lítice ustoupily a znovu jejich ruce, tentokrát zkrvavené, vyletěly vzhůru.
"Víš, co to znamená?" zeptal se Ron Brendy.
"Jo," odpověděla ponuře. Z koutku úst jí tekla krev. "Slyšela jsem o tom. Strčí nás do vzduchotěsné schrány a vyčerpají vzduch."
"Mužové!" vykřikl, když se hluk trochu utišil. "Jmenuju se Ron Astonvarga! Hledá mě muž, kterému říkáte Stařec!"
Neposlouchali ho. Stačil vykřiknout dvě tři slova a hlas se mu utopil v bouři hulákání.
Aspoň že ten Rotwík se zachránil.

2.

Bylo to prosté zařízení. Hermetický kontejner na potraviny, kubus dva krát dva krát dva metry. Vývěva samozřejmě nebyla motorická, ke kontejneru byla připojena ruční pumpa. Kontejner byl pomalován světélkujícími barvami. Z pokroucených brčálově zelených ornamentů se šklebily tváře s hvězdami místo očí. Nebylo třeba velkého důvtipu k pochopení smyslu té symboliky. Humo, kteří žili v technologickém meziprostoru, dělícím ochranné pláště habitatu, považovali dekompresi za nejhorší zlo a vzývali Hermetika jako své nejvyšší božstvo. Žili jen několik desítek metrů od svého pekla, od vzduchoprázdného prostoru, který se táhl daleko, až do nekonečně vzdáleného konečna.
Hermetik byl bůh a kontejner mu sloužil za oltář.
K němu bojovníci dovedli Brendu a Rona. Na vůdcův pokyn dva mladí muži otevřeli přední stěnu. Ron uvnitř zahlédl firemní značku potravinového koncernu Syntex, jednoho z největších producentů proteinů v systému.
Nastalo ticho.
Najednou zaštěkal pes.
Byl to veselý, dá se říci vítězný štěkot Dav se rozestoupil a v doprovodu skupiny dívek s olejovými lampami, kterou, jali se zdálo, vedl Rotwík, sem přicházel bělovousý muž v šarlatovém plášti, který mu zakrýval ruce i nohy. Přicházel? Spíš se sem šinul, až Rona napadlo, že ho vezou na vozíku, jehož kola jsou skryta pod rudou tkaninou.
Jeho věk se nedal odhadnout. Tmavou pleť mu brázdily hluboké vrásky. Oční důlky měl hluboké a teprve po chvilce si Ron uvědomil, že muž nemá oči. Vlasy i vousy měl zcela bílé, čisté, navzdory zvyklostem panujícím mezi humo. Pod nosem, na bradě a lících byl hladce vyholený. Vousy mu rostly jen vůzkem pásu na spodku čelisti. Měl je čímsi ztužené a právě tak jako vlasy vyčesané do stran, takže to vypadalo, jako kdyby mu z hlavy vycházely bělostné paprsky.
Když se blížil, všichni humo, muži, ženy i děti, se mu klaněli.
Pouze vůdce ho pozdravil pokývnutím.
Na pět metrů před oltářem se Stařec zastavil.
Všichni, opět kromě vůdce a také bojovníků střežících zajatce, poklekli.
"Starý Starý," oslovil vůdce slepého starce, "stojí před tebou dva smělci, kteří se opovážili podráždit boha Hermetika. Prosíme tě, abys požehnal obřadu obětování. Vina musí být splacena. Jenom tak se hněv Hermetikův odvrátí od jeho nejvěrnějších služebníků."
"Pane," řekl Ron. "Jsem Ron Astonvarga. Toto je má přítelkyně Brenda Farrerová. Byli jsme na cestě k vám, když nás a skupinu vašeho přítele Go Do napadl orbiter."
Nastalo ticho.
Plamínky olejových lampiček se mihotaly v těžkém horkém vzduchu "Buďte vítáni," ozval se Stařec.
Nepohnul ústy. Ron měl dojem, že promlouvá celá ta podivná bytost.
Pak se šarlatový háv zavlnil a ze záhybů se vynořila paže.

I v mdlém světle olejových lamp Ron poznal, že to není lidská ruka.
Úd byl umělý a to posílilo v Ronovi podezření, že Stařec není nic jiného, než kyborg, zbytek lidského těla propojený s hardwarem.
Stařec napřáhl ruku směrem k zajatcům, nyní už hostům.
"Propusťte je!" řekl, a bylo až ku podivu, jak rychle poslechli.
Rotwík se tomu škodolibě šklebil a rozhlížel se, jako by chtěl vyhledat fešáky, které stačil pokousat. "A vy promiňte, přátelé. Proč jsem nebyl včas zpraven o jejich příchodu?" oslovil přísně své poddané.
Ron zahlédl na konci prostředního prstu starcovy umělé ruky cosi lesklého. Byl to snad senzor, vstupní zařízení kyborgova optického systému?
Humo strnule sledovali každý pohyb a každé slovo svého duchovního vůdce.
"Hovořili o dekompresi, pane..." šeptal zkrotlý bojovník.
"Neznáte naše zvyklosti," řekl Ronovi a Brendě Stařec. "Nevadí.
Podstatné je, že jsi Ron Astonvarga, klonový bratr Bartoloměje Astonvargy, pohřešovaného od roku 2214 v souvislosti s údajnou havárií kosmické lodi Drakkar."

3.

Od toho okamžiku se ze zajatců stali hosté, ze strážných ochránci. Dav, ať se nachází kdekoli a má jakoukoli kulturní úroveň, je ochoten kdykoli změnit náladu a postoje. Bude velebit včerejší zatracence a dnešní miláčky zítra rozsápe.
Ron si ani chvilku nemyslel, že kterýkoli ze zdejších humo někdy slyšel o Drakkaru nebo o Bartoloměji Astonvargovi.
Stařec tu měl hlavní slovo, vůdce tlupy se opíral o jeho autoritu, a od chvíle, kdy cizincům dal najevo přízeň, neměli se čeho bát.
"Následujte mě," řekl Stařec a otočil se. Ronovi se opět zdálo, že je na podvozku, byl to pohyb nepřirozený, strojový.
Ženy jež Starce provázely, ho poněkud zmateně a komicky obíhaly. Zřejmě měly přesně stanovené pořadí, v jakém ho smějí doprovázet.
Ron s Brendou se vydali za nimi spolu s Rotwíkem, který byl pyšný, jak jim opět pomohl. Ron si uvědomoval, že bez jeho přispění by se sem nedostali. Naposledy se mu podařilo odlákat policejní hlídku, když se blížili Úpatí. A teď svým štěkotem upozornil Starce, že se v jeho rajónu děje cosi nekalého. Opravdu, Rotwíka jim poslala šťastná náhoda, kterou by Ron ochotně nazval Bohem, kdyby dokázal věřit něčemu jinému, než soustavě iluzí, kterým se říká fakta.
Ron se ohlédl a viděl, že ozbrojení mladí muži kráčejí za nimi.
Ubírali se špalírem humo. Jaké to byly tváře! Olejové ohníčky jim barvily oči na rudo. Vrstva špíny nebyla dost silná, aby zakryla rysy slabomyslnosti některých z nich.
V pootevřených ústech měli zašpičatělé, uměle zbroušené zuby zbarvené černě. Uvědomil si, že i kdyby někdo vzal hadici s tlakovou vodou a špínu z nich umyl, i kdyby jim dentochirurg vyměnil zuby a armáda kosmetiků by se jim postarala o pleť, vlasy a vousy asi by se nikdy nezbavili číhavého, nahrbeného postoje, kterým připomínali spíš vzpřímené opice než lidi.
Stařec s doprovodem je vedl mezi chýše, rozestavěné do nepravidelného půlkruhu, v jehož středu stál oltář, v němž bezmála s Brendou skončil. Připomínaly klasické "bidonvilles" severoafrického pobřeží, domky zrobené z rozpáraných plechových sudů, kusů lepenky a plastiku, sdrátované a snýtované bez ladu a skladu. Některé snad ani neměly střechu - také proč by ji měly mít? Spíš to byly přístěnky, nepořádné paravány jež měly chránit soukromí obyvatel.
Duchovní vůdce kmene měl mnohem lepší obydlí.
Byl to hermetizovatelný kryt standardního typu, jaký se používá při práci v lunárním terénu mimo kryté prostory habitatů. Vysoký tři, dlouhý jistě deset metrů. Bůh ví, jak se tady ocitl. Samozřejmě, měl už svá nejlepší léta za sebou a na jeho karbonitovém střešním štítu bylo vidět, že nejednou obstál ve zkoušce deštěm kosmického smetí. Nicméně i obstarožní typy těchto krytů byly stále ve vysokém kursu a rozhodně nepatřily k lacinému druhu zboží.
Hermetizované dveře měl dokořán a dvojice statných humo je hlídala z obou stran. Práh byl v půlmetrové výšce a šikmý nájezd, který k němu vedl, přesvědčil Rona, že Stařec sedí na kolečkovém křesle, skrytém pod purpurovým rouchem.
Stařec vjel dovnitř, aniž se ohlédl. Mladé ženy se obrátily k Ronovi a Brendě a gesty je zvaly dál.
Hosté vešli a ženy se chystaly vstoupit za nimi.
"Chci být s hosty sám," řekl jim Stařec stroze. Poslechly, avšak pohledy vyjadřující zmatek prozrazovaly, že to není jeho obvyklé přání.
"Jsou to cizinci," připomněla mladá žena, která se Starci držela po pravé ruce, zřejmě favoritka jeho harému.
"Vím, Ajšo. Vím, kdo to je."
Ajša se uklonila a pozpátku sestoupila po rampě dolů. Strážci zavřeli dveře.
Ron s Brendou osaměli se Starcem. Rotwík ulehl podivnému muži k nohám.
V místnosti byl příjemný čerstvý vzduch. Agregáty podpory života, jež domku umožňovaly autonomní existenci ve vzduchoprázdnem prostoru lunární divočiny třeba po dobu i několika let, vytvářely Starci prostředí, jež bylo Ronovi i Brendě věru příjemnější, než horký puch tam venku. Uvnitř byl vybaven opět standardním způsobem. Hostitel i hosté byli v obytné části s kuchyňským agregátem i informatickou jednotkou. Za závěsem měl Stařec zřejmě ložnici a dalo se čekat, že tam bude i hygienické zařízení.
"Vítám vás," řekl Stařec.
Rozhrnul purpurový plášť a shodil ho na podlahu.
Ron i Brenda ztuhli.

4.

Byl to skutečně kyborg, ovšem poměr původní lidské tkáně vůči podpůrným agregátům byl rozhodně neobvyklý. Co zbylo z člověka?
Hlava a snad část trupu. Na první pohled se nedalo odhadnout, co na trupu je originál a co karbonit. Plíce měl rozhodně umělé a o krevní oběh se starala pumpa, přečerpávající životadárnou tekutinu z trojice průhledných válců, v nichž vířily maličké bublinky čistého se fascinovaně na válce díval. Krev vypadala, jako by se vařila.
"Je vám ten pohled nepříjemný?" zeptal se Stařec.
"Ne," odpověděl Ron. "Spíš... nezvyklý."
"Dnešní kybochirurgie má jiné postupy. Honování, rekonstrukce tkání..."
"Jste dobře informovaný," poznamenala Brenda. Spíš to byla otázka, než konstatování.
Obrátil k ní prst, který mu sloužil jako zrak.
"Proto mě zdejší kmen přijal mezi sebe."
Ron si s Brendou vyměnil pohledy Ten muž byl vděčný kmeni humo, že zde může žít... Mezi vyvrženci, kteří byli genetickými manipulacemi navráceni někam dozadu ke startovní čáře živočišného druhu homo sapiens sapiens. Kdo rozhodl nadělat z lidí polozvířata a kdy se to stalo? Důvod byl zřejmý: tyto poloopice posedlé hrůzou z dekomprese se budou starat o údržbu kupole pečlivěji a hlavně levněji než placený personál. O zodpovědnost se po desetiletích nikdo hlásit nebude.
"Proč se nevrátíte dolů? Jistě by se dalo zařídit..." začala Brenda.
Stařec ji však nenechal domluvit.
"Nemyslím, že by se někdo chtěl mým případem zabývat... V tom smyslu, jaký naznačujete."
"Finanční problém?" ptala se Brenda.
Ron se rozhlížel. Technologie soustředěná v krytu a samozřejmě i kryt sám představovaly slušné jmění.
Kdyby mi něco takového patřilo, přistihl se při nezdvořilé úvaze, mohl bych sobě i Minii vyplatit nejedno právo... A ještě by zbylo na pořádné zařízení dílny.
Pokud ovšem by mě nechali na pokoji...
"To rozhodně ne," řekl Stařec. Hlas mu skutečně vycházel z reproduktoru v hrudní části těla. "Disponuji nemalými finančními prostředky. Konec konců, jinak bych ty lidi tam venku nemohl uživit."
"Myslel jsem, že humo žijí na útraty správy habitatu," nadhodil Ron.
"Správa habitatu... Myslíte, že by si mohli dovolit takový přepych, jako olejové svítilny? Milý Astonvargo, správa habitatu Arkádie vyživuje celkem dvanáct kmenů nešťastných lidských bytostí, jimž se v nespravedlivém světě tam dole ošklivě říká humo. Nejnutnější výživa, aby nepomřeli hladem. Mezivrstva slouží správě habitatu jako stoka, jestli mi rozumíte. Tam je krysám nejlépe. Nemohou zůstat mezi lidmi."
"Krysy by ubližovaly lidem?" zeptala se Brenda tiše.
"Ne. Lidi by ubližovali krysám..."
"Není to jinak?" zeptal se Ron. "Humo žijí v mezivrstvě. Nezplodila mezivrstva humo? Je zde a může poskytovat úkryt. A existuje možnost jistého zvláštního způsobu života. Dvě možnosti se setkaly a proměnily možnost ve skutečnost. Možná ovšem, že se mýlím."
Stařec mu naslouchal. Chvilku mlčel, když Ron domluvil.
"Jste zvláštní člověk, Astonvargo. Prodal jste většinu svých práv. Všechna práva politická a občanská, vzdal jste se běžných výhod, přinášejících pohodlí. Jak je to dlouho, co jste nepoužil veřejnou dopravu?"
"Sám to jistě víte nejlíp," odpověděl Ron, který pochopil, že Stařec je napojený na informační systémy habitatu.
"Ze skladby vašich práv je mi jasné, že jste zvyklý myslet pozitivně.
Dokonce vás podezírám, že jste optimista."
"No fuj," řekla Brenda.
Ron nebyl rád, že o něm Stařec tolik ví a že před Brendou... a Rotwíkem ventiluje tak intimní podrobnosti, jako je, s odpuštěním, optimismus.
"To opravdu ne," bránil se Ron "Spíš si připadám... jako bych padal po schodišti vedoucím z padesátého patra."
"Vyprávějte."
Ronovi se zazdálo, že i Brendu jeho příběh zajímá. Aniž zacházel do i přílišných podrobností, docela rád se vypovídal z toho, co všechno se i mu přihodilo od toho dne, kdy umřel vévoda Magir. Jak ho policisté zapletli do svých intrik, zbavili existence a připravili o život Minii, dívku, se kterou žil. Vyprávěl, jak se pokoušel spojit s následníkem vévodského titulu, tím spíš, že mu mladý Magir poslal podivné dědictví po zesnulém vévodovi. Vyprávěl, jak se na něho pokusili hodit loupežné přepadení a jak se pokusil opustit Arkádii se skupinou turistů.
Vynechal jen nepodstatné podrobnosti a jeden důležitý fakt - ten, který mu prozradila Brenda tam dole v Úpatí.
Sám nevěděl, proč o tom pomlčel. Snad chtěl udělat dívce radost.
Když skončil, v kabině bylo ticho.
"Kdo jste vy?" oslovil pak kyborga. "Říkají vám Starče. Máte nějaké jméno?"
"Jméno Lisandro Duque Golisano by vám mnoho neřeklo, Astonvargo."
"Věru ne."
"Spíš vás bude zajímat, když vám řeknu, že jsem jeden ze stavitelů Drakkaru."
"Cože? Vy jste stavěl loď, na které zahynul bratr?" Ron pohlédl na Brendu. Ta se tvářila lhostejně. Nic jí nebylo ani do Drakkaru, ani do Ronova bratra.

"Víte, Astonvargo, jaká to byla loď?" zeptal se Stařec.
"Drakkar? Mám její dokumentaci doma... měl jsem, dokud jsem měl domov. Sportovní jachta."
"Byla to mezihvězdná loď," řekl Stařec.
Ron cítil, jak se mu krev vytrácí z vlásečnic ve tváři. Jakési vzpomínky se mu draly myslí jako divoké zvíře dobývající se z klece.
Rád by jim pomohl a zároveň se jich bál. Dostanou se ven a rozsápají ho.
Hlas vycházející z reproduktoru v kyborgově hrudníku zněl najednou dutě. Stařec, tento záhadný Lisandro Duque Golisano, snad záměrně změnil modulaci...
"Něco vám ukážu," řekl. "Připravte se. Nebude to příjemná podívaná."
"Leccos jsme už viděli, dnešek nevyjímaje," neubránila se Brenda uštěpačnosti.
Starcův vidoucí prst se k ní obrátil a chvilku ji zkoumal.
"Ne. Nemyslím, že jste někdy spatřili cokoli podobného tomu, co uvidíte teď."

5.

Stařec odvrátil prst s miniaturní kamerou od Brendy. Na svém podvozku poněkud ustoupil a hosté pochopili, že mají udělat totéž.
Orákl, který doposud podřimoval u stěny, rozsvítil displej a vzápětí aktivoval třídimenzionální projektor, pracující v módu vysokého rozlišení.

6.

Ron s Brendou spatřili klenutou místnost s lesklými stěnami a podlahou, která měla uprostřed kanálek. Na první pohled bylo zřejmé, proč tu je. Opodál stálo dubové křeslo, přišroubované k podlaze.
Nic zvláštního. Úhelníky, svorníky a matky. U předních noh se matice leskly, jak byly ošlapané. Ty vzadu skoro nebylo vidět pod letitou kůrou svinstva, které vychází z bitých lidí. Nic zvláštního. Krev, močovina, výkaly. V křesle seděl muž, či spíš trosky muže. Široké kožené pásy ho poutaly ke křeslu.
Před křeslem stál spory chlapík s šedými, nazad sčísnutými vlasy, v pracovním oděvu údržbáře klimatizace. Zástěru z tlustého bílého plastiku měl od krve. Bylo na něm znát, že patří k místnosti, ke křeslu, ke kanálku v podlaze.
Vyšetřovatel, spíš kat. Součást výbavy místnosti, o níž se nedalo pochybovat, že je mučírna.
"Kosmická loď Drakkar. Co o ní víš? Kdo ji nechal postavit? A hlavně, kde je?" zeptal se vyšetřovatel. Ptal se bez zájmu, rutinně, jako by tu otázku kladl posté, znovu a znovu.
"Oběs se na střevech své matky," odpověděl mučený. To byla stá varianta odpovědi. Dával si zřejmě záležet, aby vyšetřovatele pokaždé urazil jinak, znovu a znovu.
Vyšetřovatel se rozpřáhl a švihl rukou. Pěst zastavil deset centimetrů od krvavé hmoty, z níž bíle zářilo jediné oko. To druhé, vyrvané, leželo v plastikovém kbelíku, spolu s vytrhanými nehty, zuby a zbytky genitálií. V krvavém obličeji se objevil další bílý bod, poslední zub, který mučenému zůstal.
Kat už byl podle všeho unavený. Dlaní si třel bolavé svaly, a krev, kterou měl na rukách, možná byla jeho vlastní. Poranil si klouby o pahýly zubů mučeného. Tvářil se jako člověk, kterému se děje křivda. Jakmile vynaložíte tolik práce, výsledek se musí dostavit!
Vždycky to tak bylo. Až teď. Tenhle ne a ne promluvit. To je přece nespravedlivé!

7.

Ron se díval na projekci a hrdlo měl sevřené ošklivostí. Kradmo pohlédl na Brendu. Byla velmi bledá.
"Ten muž jsem já," řekl Stařec. "Dobře se dívejte. Lisandro Duque Golisano přestává být člověkem. Sledujete úřední vizual posledního výslechu, kterému jsem byl podroben."
"Kdy k němu došlo?"
"Řeknu vám to přesně, Astonvargo. Bylo to dvanáctého října 2214."
Dva tisíce dvě stě čtrnáct... opakoval si Ron osudné datum. Zachvěl se.
"Oba žijeme, Golisano!"
"Do jisté míry, do jisté míry, Astonvargo," řekl Stařec a opět se usmál.
Na projekci bylo vidět, že v tu chvíli se usmál i mučený. Zub odhalil v grimase, která byla úsměvem.
Kat, který nebije, trestá sám sebe.
V tu chvíli Golisano zastavil projekci. Obraz ustrnul a trochu zprůhledněl, pozbyl na své doposud těžko snesitelné reálnosti. Brenda i Ron tajili dech.
"Divíte se tomu smíchu?" zeptal se Golisano. "I v mučírně je někdy legrace. Když kupříkladu mučený neví, co je to bolest a může pozorovat destrukci svého těla nezúčastněně, jako by se z odstupu druhého chodníku díval, jak mu bourají dům, ve kterém už dlouho nebydlí a má ho navíc pojištěný na vysokou částku. Legrace..."
"Necítil jste bolest?" ptala se Brenda.
"Jak jinak bych takovou torturu vydržel?"
"Dobrá, dobrá," vyhrkla Brenda netrpělivě. "Budiž, necítil jste nic. Jenže jste věděl, že vám ničí tělo! Muselo vám být jasné, že to vede... k vaší destrukci!"
"Byl jsem tak... programován."

"Kým? Kdo za tím vším stál?"
"Jste mladá a netrpělivá. To pan Astonvarga je vyrovnanější, nemám pravdu?"
Ron nespouštěl z té strašné podívané oči. Chvěly se mu rty.
"Nemyslím, že zrovna tohle je to správné slovo..." zašeptal.
"Nejsme u konce, Astonvargo," řekl Golisano. "Čekají vás překvapení."
Pokynul oráklu a projekce se zase rozběhla.

8.

Kamera pořizující úřední záznam zabírala, podle odhadu dvě třetiny místnosti. Nyní do jejího zorného úhlu vstoupily dvě postavy.
Kat se k nim obrátil. Bezradně rozhodil ruce.
"Jak vidíte, milostiví pánové, nemá to smysl. S ním nic nehne.
Prostě ho nic nebolí," řekl jim.
Ron vydechl úžasem.
Jednoho muže poznal.
Byl to Gottlieb Kempten.
Ve střízlivých šatech z černého aksamitu vypadal až nezvykle prostě a skromně. Vyhublá tvář měla barvu stěn mučírny. Temné oči a černé vlasy s pěšinkou vedenou středem lebky kontrastovaly s jeho bledostí. Šaty neměl ničím zdobené, jen na levé ruce nosil prsten, šedavý kovový kroužek bez dekoru nebo zasazeného kamene. Důstojný a oduševnělý, nadaný přirozenou autoritou vojevůdce nebo světce. Možná byl obojí. Tím větší hrůza z něho šla v tomto prostředí.
"Toho člověka znáte, viďte, Astonvargo," ozval se Stařec.
"Ten druhý je major Osvald Wyburski, speciální vyšetřovatel císařské Tajné služby. Osobně zodpovědný za případ Drakkar."
Major měl pleť proměněnou omlazovacími kúrami v cosi podobného narůžovělému plastiku. Byl poněkud otylý a o půl hlavy menší než Kempten, oblečený do temné hnědého sametového úboru, skládajícího se z volné kazajky s vycpávanými rameny a balónovitě nadýchnutými rukávci až po lokty dále pak těsně obemykajícími ruce až k širokým manžetám ze ztužené krajky a kalhot, opět s nohavicemi naducanými po kolena a od kolen dolů těsně přilehlými k nohám, takže takřka nebyl vidět přechod látky kalhot k semiši bot, taktéž temně hnědých, se zlatými sponami stejně zdobenými, jako knoflíky kazajky. U pasu měl pouzdro se zbraní.
Kempten i Wyburski mlčeli, jen se dívali a pravidelně oddychovali.
Od úst jim šla pára. V místnosti byla zima. Také katovi a oběti vycházely z úst obláčky páry. Živočišný základ měli všichni čtyři společný, jinak byly jejich zájmy velmi rozdílné.
"Už nevím, co mám dělat," řekl kat.
"Jen pokračujte, příteli. Tak je to v pořádku," řekl Wyburski.
Také Kempten se povzbudivě usmál. "Jsme spokojeni," řekl.
Kat nespokojeně nakrčil spodní ret, jako chlapeček, když dělá nadurděnou pusinku. V panstvu se jeden nevyzná, napadlo ho. Dobytek ne a ne zazpívat, ať se člověk dře sebevíc, a oni jsou spokojeni, znamenala ta grimasa!
Muž, který vydržel všechnu tu hrůzu a nedotkly se ho bolesti, jež by jiné přivedly k šílenství, musel být jeden ze Stavitelů Drakkaru.
"Měli jsme pravdu," řekl Kempten. "Je to on. Stavitel Drakkaru.
Možná, že poslední." Potěšeně si přejel dlaní pravé ruky po levé ruce. Usmál se na Wyburského. "Že je tady ale pořádná zima!"
"Musí být," dal najevo Wyburski, že se vyzná. "Jinak by tu byl ještě horší smrad, než je."
Kat zatím drtil maličkým aparátkem na levé ruce prst po prstu, bez zápalu, lhostejně, zřejmě proto, aby páni nemysleli, že se chce flákat.
Kempten se odmlčel. V mučírně bylo ticho, rušené jen křupáním kostí a oddychováním těžce pracujícího muže. Kat se tvářil otráveně.
Věděl, že všechna námaha bude zase na nic. Prsty pravé ruky už rozmačkal a na co to bylo? Na starou belu. Trochu se před návštěvou styděl a tím horší bylo jeho pokoření, že pánům z velitelství jeho nesnáze zřejmě nevadily, jak ho ujišťovali. A přitom, jak vyposlechl, muž na křesle byl něco extrovního. Poslední Stavitel Drakkaru! Co to vlastně je ten Drakkar?
"Vyzkoušeli jsme všechno," řekl kat trochu kňouravě. Položil důraz na množné číslo. Zřejmě nechtěl, aby za neúspěch výslechu - a ten byl očividný - nesl odpovědnost on sám. "Drogy, elektřina, nespal tak dlouho, že už ani neví, co to je. Když bude hladovět a žíznit ještě jeden den, umře. Nic platné, vůbec nic. Mlčí. Co je to za materiál, tenhle chlap? Tady se nedá dělat žádná pořádná práce, pane Wyburski!"
"Přeji vám, aby se vám velrybí samec vymasturboval do úst, majore Wyburski," ozval se mučený.
Vyslovoval pomalu a bylo mu špatně rozumět. Rty měl na maděru.
"Buď zticha, dobytku," okřikl ho kat. A pak nešťastně k panstvu dodal: "Neračte se hněvat. On takhle mluví pořád. I když, vlastně, tohle moc sprosté nebylo. Velrybí samec není tak hrozné zvíře, jako třeba prasečí tchoř."
Mučený zase obnažil svůj poslední zub.
"Udělal jste, co jste mohl, dobrý muži," chlácholivě řekl katovi Kempten. "Klobouk dolů. Jste prvotřídní odborník."
"No jo," neudržel se kat, "jenže je to všechno na hovno!"
Mučený se chrčivě zasmál. Kat škubl tváří.

"Víc jste nemohl udělat," trval na svém Kempten. "Všichni zatčení Stavitelé Drakkaru byli vybaveni nějakým stupněm imunizace proti bolesti! Je logické, že ten, kdo ví nejvíc, bude imunizován absolutně.
Tohle to," kývl hrotitou bradou směrem k mučenému, "je výsledek špičkové technologie, samozřejmě ilegální. Jde o jeden z nejnáročnějších úkonů psychofyziologického inženýrství. Centra bolesti jsou umístěna hodně hluboko v každém organismu. Jak víte, vyšší organismy jsou fakticky jen symbionty organismů nižších, přinejmenším z hlediska vývojového. A každá dnešní komponenta, která před stamiliony let žila jako samostatný organismus, má svůj maličký duchovní život, k němuž bolest implicitně patří. Někomu se podařilo ochromit centrum bolesti každého symbionta jeho těla. Tady selžou všechny tradiční metody výslechu. Můžete skončit, příteli."
Mučený setřel cárem očního víčka krev z oční bulvy. V rozbitém obličeji neměl a nemohl mít žádný výraz. Jen toto mrknutí byla známka znepokojení.
Kat zůstal stát s otevřenou hubou. Aparátek na drcení prstů držel v pravé ruce. Nástroj vypadal jako hodně opotřebený mlýnek na maso a v jistém smyslu jím i byl. Nechápal ani každé třetí slovo vyřčené učeným bledým pánem.
"No jo," řekl kat. "Jenže, co dál?"
"Teď budeme vyslýchat my," řekl Kempten.
Krvavý zbytek očního víčka znovu zacukal na oční bulvě s popraskanými žilkami.
V tu chvíli Stařec pohnul rukou a opět zastavil obraz.

9.

"Teď se dívejte pozorně," řekl Golisano pobledlým hostům.
"Neukazuju vám to, abych vás pobavil..."
"Pane..." ozvala se Brenda.
"Chci, abyste věděli, o jak vážnou věc tu jde. A leckterou odpověď si odvodíte sami. Jste připraveni? Mám pokračovat?"
"Prosím," řekl Ron. Brenda němě pokývla.
Golisano uvolnil projekční zařízení a záznam se znovu rozběhl.

10.

Kat ustoupil ke stěně a pozoroval, co se bude dít. Bylo na něm vidět, že je z čistě profesionálního zájmu zvědavý, s čím ti pánové přijdou. Těšil se, že odejdou s nepořízenou. Ano, možná dokonce držel vyslýchanému palec!
Kempten s Wyburským po boku přistoupil k mučenému.
"Jste Lisandro Duque Golisano, narozen 11. března 2137 v Lisabonu," řekl Kempten. Nebyl to dotaz. Prostě to konstatoval.
"Ty jsi Gottlieb Kempten," řekl Golisano. "Proklínám tě, zmetku."
Kempten se usmál.
"To předpokládám," podotkl vlídně. "Bylo by divné, kdybyste mě neproklínal, Golisano." Obrátil se k Wyburskému. "Začneme."
Golisanovo zbylé oko se upřelo na Wyburskiho.
"Jestli chcete vědět, kde je Drakkar," řekl, "tak se proměnil v jednu z těch hnědých kuliček, které vroubí váš konečník, Wyburski."
Kempten se zasmál.
"Váš poslední vtip není špatný, Golisano. Bůh ale není smíšek.
Neodpustí vám."
Obrátil se k Wyburskému a kývl.
Major Wyburski ho obešel a volným krokem přistoupil ke křeslu. Ze záňadří vytáhl lesklý přístroj podobný příručnímu oráklovému terminálu a vysunul z něho teleskopickou sondu s malou kuličkou na konci. Zastavil se na metr od nohou mučeného, snad v obavě, že se potřísní krví. Opatrně a pomalu se naklonil, div ne do pravého úhlu.
"Potřebuji se napojit do míst, kde jsou živé nervy. Čím víc, tím lépe." Zvedl hlavu a pohlédl na kata. "Vyrazil jste mu oko."
Kat, který se opíral o stěnu, odlepil od ní záda.
"Samo vypadlo, špatně tam drželo," zabreptal v domnění, že dostane od majora vynadáno.
"Dobře jste udělal. Jinak bych vás musel požádat, abyste to učinil."
"Jako co? Vyrazit to oko? To já rád, má ještě jedno!" nabízel se ten dobrý muž s překotnou ochotou přičinlivého pracovníka.
"Není třeba. Jedno stačí."
Major Wyburski uchopil sondu do prstů pravé ruky.
Z krvavého jícnu to opět zabublalo. Už to zcela jistě nebyl smích.
"Sbohem, Golisano," řekl major Wyburski. Vzápětí vrazil sondu do rozbitého očního důlku. S tichým mlasknutím se vhroužila do tkáně. Golisano okamžitě ztratil vědomí, snad se dokonce propadl do klinické smrti. Wyburski s Kemptenem hluboce dýchali, aby ovládli vzrušení. Těleso přístroje se viditelně třáslo ve Wyburského dlani.
Z jeho vrchní desky se vyhoupla šedavá bublina o průměru půl metru. Její přední strana dosahovala takřka až k ohbí Wyburského paže. Čekali, že se to stane. Přístroj vygeneroval pseudohmotný displej třídimenzionální interaktivní nabídky. Budou teď muset s největší péčí a soustředěním pozorovat měňavé obrazy, jež začnou v kouli vířit,

zhmotněné sny a vzpomínky náznaky informací, zasuté záznamy zrakových vjemů. Uslyší i zvuky, útržky rozhovorů i vnitřní promluvy vyslýchaného.
První se na tri-di displeji objevily obrazy z čerstvé zkušenosti.
Golisano byl v podstatě zahradník, třebaže obchodoval s chemikáliemi a vlnovými generátory. Fungoval však i jako poradce a často ke svým zákazníkům na jejich plantáže docházel. V kouli se střídaly obrazy tváří i rostlin. Obličeje něco říkaly, vždycky se to týkalo zavlažování a rychlosti růstu, obsahu cukru a proteinů v hybridních masoplodech.
Kempten netrpělivě přešlápl. Wyburski na něm netrpělivost poznal a lehce zavrtěl hlavou. Kempten však nedbal a promluvil.
"Drakkar," řekl.
Wyburski jen povysunul obočí. Přístroj se mu zatřásl v ruce.
Pak obočí svraštil do grimasy nesouhlasu.
Vzápětí se vzhled koule změnil. Obrazy rostlin a lidských tváří zhnědly zdálo se, že uschly, a scvrkly se do malé černé kuličky která se chvilku chvěla uprostřed koule.
"To jste neměl dělat, pane," poznamenal Wyburski šeptem. Kat u stěny vyděšeně zíral, co to ti dva vznešení pánové dělají. Nikdy nic podobného neviděl.
"Mlčte, hlupáku!" osopil se na něho Kempten. "Já vím..."
Černá kulička zšedla, pak zbělela a začala zářit, vydávala ze sebe docela sprosté paprsky podobné záření neonu.
A pak, k úžasu všech tří, se z krabičky začaly zvolna vysouvat teleskopické tyčinky. Tak aspoň jim to připadalo, než si všimli, že to nejsou trubičky do sebe zasunuté, nýbrž že tyčky jsou zhotoveny z teninkého drátu, hustohustě k sobě navinutému.
"Je to horké, pane Kempten! Už to neudržím!"
"Držte, Wyburski," syčel Kempten. "Musíte snést trochu bolesti.
V téhle místnosti se to sluší."
Pak něco zasyčelo a zřetelně ucítili pach spáleniny i v pramálo vonném prostředí mučírny kde aromatické molekuly zvratků, krve, moči, výkalů, žluči a hnisu byly ve vzduchu trvale přítomny, ať se klimatizace a filtry snažily sebevíc.
Wyburski zaklel a krabičku pustil.
"Já nejsem imunizovaný, sakra, já ne!" Na dlani měl rudý otisk přístroje, na okrajích bílý. Otočil se ke katovi. "Zavolejte lékaře. Nečumte tu, hoďte sebou, nevidíte, že jsem raněný?"
"Ani hnout!" sykl Kempten. Kat, který už už se chystal vyběhnout, strnul.
Wyburski si zoufale třel poraněné místo o hruď. Bolest byla ještě horší.
Tyčinky, bylo jich celkem pět, silné jako malík, dosahovaly už délky půldruhého metru a stále rostly, aniž se tenčily. Náhle jejich růst skončil a na koncích se vytvořily kruhové plošky. Plynule se rozšiřovaly a když dosáhly průměru běžného jídelního talíře, začaly měnit tvar.
"To jsou parabolické antény..." zašeptal Kempten. "Co se to děje?"
Antény, nebylo pochyb o účelu těch útvarů, se začaly chaoticky pohybovat, jako květy ve větru.
"Neměl jste křičet Drakkar..." poznamenal šeptem Wyburski, nespouštěje oči ze záhadného zařízení, které začalo mimo jejich vůli a kontrolu pracovat.
"Zastavte to. Skončete s tím!" zavelel Kempten.
"Ale jak?"
"Vytáhněte to z něho!"
Wyburski poslušně natáhl ruku, ale jakmile ji přiblížil k přístroji, ucukl. Byla to reakce člověka, který se už jednou pořádně spálil.
"Nemůžu," řekl.
"Pusťte mě, hlupáku neschopný..."
Kempten ho odstrčil a popadl přístroj. Zasyčelo to. Kempten zkřivil tvář. Přemohl bolest a škubl. Bezvládná hlava Golisana se zhoupla vpřed, avšak sonda dál vězela v jeho očním důlku. Vyvalilo se jen něco krve. Kempten to zkusil ještě jednou, opět bez výsledku.
Pokusil se předmět pustit. Nešlo to. Zase škubl, tentokrát aby osvobodil sám sebe. Ozval se ošklivý zvuk, jako když se něco trhá. Uvolnil ruku za cenu utržené kůže. Jestliže byl vždycky bledý, teď zbělel docela. Pokoušely se o něho mdloby. Jen silou vůle se držel při vědomí.
Nyní začalo cosi vyrůstat ze zářící kuličky, živočišně pohyblivá světelná tykadla. Měla fialovou barvu. Divoce se kroutila, až vytvořila nápis: MAGIR.

11.

Ron si hrotem jazyku přejel po okoralých rtech. Byl užaslý, vyděšený a také si připadal hloupě. Co si asi Stařec pomyslel o jeho stížnostech na neblahý osud? Všechna ta vyprávění o policajtech, o Nikolajevovi, o dědictví po vévodovi, o té pitomé cívce, kterou se pokusil prodat a nechal se napálit od Sidiho Haguba... Bože, proč já mu vykládal takové banality, myslel si Ron.
V místnosti bylo ticho, jen ventilátor jednotvárně hučel. Musel jet na dost vysoký výkon, aby odfiltroval všechny ty pachy. Kam asi odchází odpad? Nejspíš je zde recyklační jednotka.
"Nakonec ze mě přece jen něco dostali," řekl Lisandro Duque Golisano, nyní Stařec, duchovní vůdce jednoho z dvanácti kmenů humo lunárního habitatu Arkádie. "Kníže Jindřich Vilém II. Magir financoval projekt mezihvězdné lodi Drakkar v době, kdy mezihvězdné lety byly už postavené mimo zákon. Chápete, jak citlivé tajemství to bylo? Informace

se dostala až k císaři, který osobně zasáhl.
Byla to zajímavá doba..." dodal zamyšleně.
"Bratr byl v té době mrtev, zahynul při zkušebním letu. A já..."
řekl Ron ztěžka..
"Zkušební let Drakkaru," opakoval Stařec, kterému nezáleželo na tom, co se s Ronem dělo. "Nebyl to zkušební let."
"Co tedy?"
"Útěk, Rone Astonvargo, nic jiného, než útěk. Někdo v poslední chvíli vašeho bratra varoval. Předpokládám, že to byl samotný kníže Magir. Mě nevaroval, vašeho klonového bratra ano."
"Je mi to líto," řekl Ron.
"Víte, co to znamená?"
Ron pokrčil rameny.
"Mně to nedává žádný smysl."
Stařec na něho namířil prst s kamerou.
"Váš bratr se nikdy k Drakkaru nedostal. A Drakkar je někde ukrytý, nikdy neodstartoval."
"Od roku čtrnáct?" zeptal se Ron nedůvěřivě.
"Dokud žil starý Magir," řekl Golisano, "na všem jako by ležel tlustý příkrov sněhu. Ticho. Ani obrys neprozrazoval, že pod sněhem leží tajemství. Vše bylo jasné, vše bylo objasněno. Zkušební let skončil nehodou. Stávaly se takové věci a to byl důvod, proč sportovní astronautiku zakázali. Ovšem Gottlieb Kempten... Ten znal pravdu vždycky."
"Proto mě Kempten chtěl propašovat do Magirova paláce jako agenta?"
"Nepochybujte o tom, Rone."
"Proč mi to neřekl rovnou?"
"Rovnost nepatří k jeho výzbroji. Věděl, že dokud bude vévoda Jindřich Vilém naživu, ani armáda agentů se nedostane k tajemství ani na vzdálenost astronomické jednotky."
"Proč tedy..."
"Věděl, že vévoda zemře. Dříve či později..."
"Jak s tím mohl počítat?"
"Bezpochyby proto, že vévodovu smrt připravoval."
Brenda sledovala hovor tiše. Mechanicky hladila podřimujícího Rotwíka, který se jí složil u nohou. Ron zůstal zticha a přemýšlel.
Stařec mu poskytl trochu času, než znovu promluvil.
"Jindřich Vilém nyní umřel. Události se daly do pohybu. Kdo nastoupí na jeho místo? David nebo Sungara? Kdo je teď strážce tajemství? Bude David... nebo Sungara tajemství nadále chránit? A riskovat svůj titul? David je starší... o půl hodiny. Co udělá Kempten?
Předloží nabídku... nástupcem bude ten, kdo najde mezihvězdnou loď Drakkar?"
"To je fantastické!"
"Jistě. Jako všechno kolem nás, příteli Astonvargo. Fantastično které souhlasí s fakty se jmenuje skutečnost."
"Proto musela zemřít Minie."
"Jistě! Kempten vám musel uštědřit pořádnou ránu, aby vás vyvedl z rovnováhy. Je to těžké, jste silný. Jenže, podařilo se mu to."
"Nezlomil mě..."
"Jste tady, Rone, a mluvíte se mnou. Vyprávěl jste mi, jak jste se sem dostal. Víte o tom plnou pravdu?"
"Poslal mě Kempten?"
"I to je možné, Rone Astonvargo... Jenže teď už nám nic nezbývá..." "Jedeme na toboganu."
"Přesně tak. Kdo najde Drakkar první, bude držet v ruce trumf.
Mezihvězdná loď znamená ohrožení bezpečnosti industriálního impéria.
Kdo z obou sourozenců se zaslouží o zničení hrozby? O to tady jde."
"Víte, kde ho najít?"
"Nevím, Rone. Kdybych to věděl, Kempten by ze mě tenkrát tajemství dostal. Já jenom znal konstrukční plány a jméno muže, který všechno financoval. Tím mužem byl vévoda Magir. Nic víc.
Proto taky mě Kempten nechal žít. Myslíte, že nevěděl o mé skrýši?
Nedělám si iluze."
"Co tedy mám dělat?"
"Pokračujte po své stezce. Řekl jste, že vévoda David vám poslal cívku. Víte, co to je, ta cívka, kterou vám nechal poslat David Magir?"
"Klubko nanosegmentového drátu."
"Je to cívkový robot Elastor. Součást řídícího systému Drakkaru," řekl Stařec. Znělo to jako z veliké dálky.
"Robot?"
"Vezměte si tohle," podával mu Golisano ruku s napřaženým prstem. Užaslý Ron poslechl až po netrpělivém gestu. Uchopil prst, ozvalo se suché lupnutí a ta podivná věc mu zůstala v ruce. "Tohle je iniciátor systému. Na horní ploše cívky najdete otvor. Vsuňte iniciátor dovnitř a Elastor vás bude poslouchat. Zatím vykonává jen jednoduché příkazy. Dostal se do vašeho příbytku. A vrací se do něj, když je odstraněn. Má příkaz tam čekat, až se k němu vrátíte a oživíte všechny jeho systémy. Potom ho budete moci ovládat... do jisté míry."
"Pane... Mistře... Jenže... to není možné! Jak se mám k cívce...
k Elastorovi dostat? Je u mě doma, pod dohledem Kemptena a kriminální policie..."

"Ona vám pomůže," řekl Stařec klidně. Jeho vidoucí prst ukazoval na Brendu.
"Ona se na vás vykašle," promluvila po dlouhé době Brenda.
Rotwík otevřel oko a zdálo se, že se mu tlama sešklebila do úsměšku.
"Jste oba blázni. Jeden klonovanej, druhej... kyborg. To ví každej, že kyborgové jsou magoři."
"Brendo Farrerová, jste profesionál," řekl Golisano.
"To jo."
"Pokud vím, nemáte zaměstnání. Vaše gilda vás vyloučila a vypsala na vaši hlavu odměnu."
"To je moje věc."
"Ne tak docela. Tato okolnost snižuje cenu, kterou bych vám za normálních okolností musel vyplatit. Najímám vás, Brendo Farrerová, abyste doprovázela Rona Astonvargu jako osobní stráž."
"Kašlu na to."
"Padesát tisíc junitů," řekl Golisano. "Nehnete se od něho, dokud nenajde Drakkar a nesetká se s bratrem."
"Nekašlu na to," řekla Brenda bez zaváhání. Ve tváři se jí nepohnul ani sval. "Mám jen jeden dotaz."
"Prosím."
"Můžu s sebou vzít i toho psa?"
Z reproduktoru na Golisanově hrudi se ozval zvuk trubky. Dveře krytu se vzápětí otevřely a vešli oba dveřníci.
Golisano jim pokynul a strážci vyvedli Rona a Brendu ven. Zacházeli s nimi vlídně, takže je to skoro ani nebolelo.

Kapitola desátá

SYSTÉM ELASTOR

1.

"Tak," řekla Brenda. "Chci slyšet pravdu. Jak to bylo s tebou a tvým bráchou?"
"Co by bylo?"
"Nežvaň. Dívala jsem se na tebe, když to do tebe ten starej sešívanej hustil. Vypadal jsi, jako by tě vyblil hroch."
"Bylo mi blbě z té přehrávky."
"Kecáš. Podívej se mi do očí. Ty jsi vyvedl bráchovi nějakou kurvárnu, je to tak?"
Bylo ráno. Brenda s Ronem seděli na rampě nad Osmou šachtou a čekali, až se kolem nich bude kodrcat koš nákladní lanovky.
Rotwík ležel vedle nich, bradu přitiskl k rampě a packy převěsil do volného prostoru. Když odešli od Golisana, strávili noc ve visuté kabince servisní služby, přilípnuté zespod k vnitřní vrstvě kupole.
Arkádie ještě zářila v nočním režimu. Pozorovali oknem tanec holografických reklam kolem administrativních věží v centru, jediných budov, které se v této oblasti dotýkaly kupole. Moc se nevyspali, hlavně kvůli Rotwíkovi, protože se pořád vrtěl a okusoval je a olizoval jim tváře.
"Jo," řekl Ron.
"Jakou?"
"Nejsem mrtvej jako on."
Olízl si horní ret. Měl tam už docela slušné strniště. Jenže do kníru měl daleko.
"My jsme... oba vyrůstali v Magirově paláci."
"Sakra," řekla překvapeně. "Vy jste byli klonoví bráchové, co?
Z flašky?"
"Jasně, že z flašky. Starej Magir byl sportsman. Umanutej.
Chtěl vybudovat tu nejlepší závodní stáj v systému. Nechal stavět nejlepší stroje... a pěstoval si do nich mančaft."
"Ve flaškách."
"Jo. My jsme byli s bráchou z jednoho štěpu."
"Fotr a matka neznámí?"
"Samozřejmě. To je základ! Jenže... já se nějak nepoved."
"Nezdá se mi."
"Dík. Jenže... ve mně byl tenkrát... strach z létání."
"Blbá vlastnost pro sportovního rouráka!"
"Právě. Ono to vypadalo, jako kdyby ta dávka odvahy, co byla zakuklená ve vajíčku, se přestěhovala do ty půlky, co z ní byl brácha.
On byl odvážnej za dva a já..."
"Posranej."
"No jo. Brácha ze mě chtěl vycepovat rouráka. Já měl i zkoušky, chápeš?"
"Ty dovedeš pilotovat?" ptala se nedůvěřivě.
"Dneska už asi ne... určitě ne tak, abych mohl závodit."
"Už se nezávodí, leda na prkýnku na studený plasmě..."
"Já to tak nenáviděl..." říkal Ron tiše.
"Bráchu taky, co?"
"Děsně. No a tenkrát někdy kolem roku deset už to začalo se závoděním smrdět a já se chyt jedny party a ta mě zaškolila na reparátora.

Když se to brácha dozvěděl, mohl se vzteknout. Co ale nadělal?
Nic. Já mu to proved naschvál."
"Ten musel prskat..." Úkosem na ni pohlédl. Seděla s koleny u brady nohy obemknuté rukama. Ron by něco takového nedokázal. Měl na to moc velké břicho a taky krátké ruce. I když v těch rukách toho tolik skrýval.
Byl jí vděčný, že jeho doznání bere věcně, možná dokonce s humorem. Pookřál.
"Přestali jsme se stýkat. Pak přišel a začal mě lákat, abych se vrátil. Že Magir nechal postavit nejlepší loď, jaká kdy byla. Vyhraje Solární a všechny další soutěže."
"Drakkar..." napověděla.
"Jo. Brácha přišel několikrát. Když to bylo naposled, zdálo se mi, že mu záleží na tom, abych pilotoval zkušební let. Bude to historickej let, říkal mi. Dal mi řídící kartu. Budeš pilotovat ty. Sláva bude tvoje. Já ho poslal do hajzlu. Přemejšlej, řekl mi a odešel. Pak už jsem ho nikdy neviděl. Bodejť by jo..."
"Jak to myslíš?"
"Drakkar musel havarovat! Brácha byl blázen do lítání. Když jsem nechtěl letět já, pilotoval on, bez karty."
"Bez karty se přece dá lítat," řekla Brenda. "Přebírá jen nižší pilotáž! Já taky dovedu bez karty lítat."
"Jenže Drakkar byl nezalítanej prototyp. Bez karty ho mohl pilotovat jen cvok, a to můj brácha byl."
"To je zvláštní..."
"Co?"
"Že ti tu kartu dal. Proč tolik stál o to, abys pilotoval ty?"
"Nevím," řekl Ron. Ušklíbl se. "Možná... láska klonovýho bratra.
My k sobě měli zvláštní, komplikovanej vztah. On prostě chtěl ze mě mít takovýho hrdinu, jako byl on sám. Chtěl mě motivovat... blbec jeden."
"Mohl se pro kartu vrátit."
"To by nikdy neudělal, můj brácha určitě ne," řekl Ron tiše.
"Prostě letěl bez karty a zabil se... Tedy, já si až do včerejška myslel, že se zabil."
Mlčeli. Pak se ozvala Brenda.
"Co když to bylo jinak?"
"Jak?"
"Něco o těch věcech vím, Rone. Karta je klíč, že jo? Genově individualizovanej?"
"Samozřejmě."
"Vy jste klonová dvojčata. Kartu mohl ovládat zrovna tak brácha jako ty."
"No jo."
"Co když brácha, když byl naposledy u tebe, věděl, že mu už hoří koudel? Že po něm jdou? Dal ti kartu, protože ji měli dálkově sledovanou. Takže měl chvilku klidu na to, aby odstartoval s Drakkarem a v manuálním režimu se jim ztratil, zatímco oni vejrali na ty svoje monitory a mysleli, že dřepí v habitatu Arkádie, Luna."
Prudce k ní otočil hlavu, až se Rotwík lekl.
"Neblbni!"
"Je to možný, Rone, a sám říkáš, že se stane to, co je možný a čemu síla z vnějšku nezabrání, aby bylo."
"To by brácha neudělal."
"Ničím ti neuškodil. Byl jsi reparátor předtím i potom. Žádnej průser jsi kvůli tomu neměl. Kde je ta karta?"
"Já ji... rozšlapal. Když jsem se dozvěděl, že se brácha zabil.
Chtěl jsem se taky zabít, ale nenašel jsem odvahu. Všechen vztek na sebe jsem si vybil na ty zatracený kartě."
"Taková karta se nedá rozšlapat."
"Já měl hrozně velkej vztek. Nechme toho. Prostě, to by brácha nikdy neudělal... aby ulít a mně nechal policajty na krku."
"No, jak myslíš, však se pravdu dozvíme. Jestli se nemejlím, brácha žije a my bráchu najdem, chápeš?"
Chvilku mlčeli.
"Díky," řekl Ron. Nebyl si jistý, že stojí o to, aby měla pravdu.
"Za co mi děkuješ?"
"Že nejsi otravná ženská. Víš, ženský utrácej strašný prachy za kozy a za nohy a prdele a za vlasy."
"Já ne!"
‚Však to taky oceňuju. Na jedný straně je to dobře, protože to zkrášluje životní prostředí. Jinej efekt to ale nemá."
"Nemáš rád hezký ženský?"
"Ale jo, jenže co to je hezká ženská? Minimální program znamená, že ženská by neměla chlapa srát. A maximální, aby byla zábavná.
Jestli je tlustá nebo hubená, blond nebo černá, to je vedlejší.
No nic, nechme toho. Co ty jsi vlastně zač?"
Ohlédla se po něm a chvilku si ho prohlížela.
K odpovídání na dotazy takového druhu ji Golisano nenajal.
"Vyrostla jsem v malém habitatu Nazares na Merkuru. Táta se jmenuje Luigi a je statistický prognostik. Máma byla tenkrát laborantka v hydroponickém zelinářství. Jmenuje se Marietta. Mám o dva roky mladší sestru Sandru. Přestěhovali jsme se na Merkur z Lagrangu 3, kvůli nákladům na bydlení."
"Takže... společensky."
Nedořekl, jen ukázal palcem dolů. Přikývla.
"Bylo mi tenkrát dvanáct. Otec si sliboval od přestěhování mnoho dobrého. Jenže máma pořád lamentovala. To víš,

ona se narodila dokonce na Zemi a už stěhování na Lagrang 3 pro ni znamenalo společenský sestup. V takovém vystrkově jako je Mars nechtěla žít. Byly to strašné hádky. Táta se vždycky ptal, jak si na drahé byd- lení na Lagrangu vydělat, natož aby si mohli dovolit luxusní život na Zemi. Ona na to, že je jí to jedno. Hlavně chce pryč. Kromě toho, v Nazares bydleli jednak starousedlíci, kteří se dívali na všechny přivandrovalce skrz prsty, jednak přivandrovalci, jako byli oni, kteří využívali všech taktik a praktik, aby ze sebe přivandrovalectví setřásli a zařadili se mezi smetánku. Což prakticky znamenalo, že se museli vyšplhat po zádech těch druhých přivandrovalců. Chápeš? Já se naučila odmalička rvát. Kamarádi a kamarádky ze školy byli skoro všichni taky čerství přistěhovalci. Jenže nepřišli z Lagrangu. Byli to většinou šutráci, takže dopadli z menší výšky. Dávali mi kouř. Neměli to snadný..." Usmála se a přitiskla si nohy k hrudi. "Já byla vždycky rychlá, rozumíš? Naučila jsem se prát a kluci se mi začali brzo vyhýbat."
"Po všech stránkách?"
"Jo, to taky."
Vzdor plus samota. Co dál?, ptal se Ron v duchu.
"Ve škole mě chtěl opíchat učitel. Rozbila jsem mu hubu. To byl průser, rozumíš? Samozřejmě můj, ne jeho. Mohla jsem pak už jít jenom k armádě. Takže piloťák a paradesantní specializace. Co jinýho, vždyť já nic než rozbíjet hubu neuměla?"
"To je slušná kariéra," řekl opatrně Ron.
"Jo. Jenže já udělala průser na samotnej závěr. To už nás vyřadili.
Poručík Farrerová..." řekla a usmála se do prázdného prostoru před nimi. "Ostatní šli chlastat. Já šla za velitelem našeho ročníku.
Kouknul na mě a povídá, proč si taky nedáš do nosu? Tohle mi řekl a pohladil se po poklopci. On mě píchal celou tu dobu. Jenže to už jsem věděla, že musím držet hubu. Měl nade mnou moc, až do tyhle chvíle, jak jsem si já pitomá myslela. Teď to končí. Však já si jdu dát do nosu, povídám mu a vyšila mu ji pěstí. Fraktura podočnicového oblouku, vzácnej druh poranění lebky."
"No, teda!" podotkl Ron. Tohle by nikdy nedokázal. Brácha jo, ten určitě.
"Bohužel ta jeho moc vyřazením úplně nekončila. Takže převelení na předsunutou základnu na oběžnou dráhu Pluta. Tam jsou palposty co hlídaj vnější vesmír, rozumíš? Kdyby někdo z Umy..." To bylo téma tak tabuizované, že ani ona o něm nechtěla mluvit.
"Tam hned další průser. Třeba ti o něm budu jednou vyprávět.
Nakonec jsem jim zdrhla. Já byla dobrá v plasmovým surfu, tak jsem se dala na profidráhu a můj kouč mě vykoupil z armády. Samozřejmě, že mu šlo o něco jinýho, jak se ukázalo. Potřeboval člověka jako jsem já. S mým výcvikem. Surfovou stáj měl jenom jako zástěrku.
To on vedl ten kšeft, co v něm jedu dodnes. Nebo spíš, co jsem v něm jela, dokud jsem nespálila tu pitomou ránu v hotelu Arnal. O který ani nevím, k čemu byla. Kvůli tobě? Kvůli Magirovi?"
"Třeba se to taky dovíš. Kde máš rodiče?"
"Zůstali na Merkuru. Už jsou z nich starousedlíci a nejspíš buzerujou novousedlíky. Sandra se vdala a má dvě děti. Má za muže účtaře. Hodnej člověk, dělá genetický pokusy s motejlama. Chce je intelektualizovat, rozumíš? Generuje písmena na křídla těch motejlů a chce je tak vycvičit, aby si sedali do lajny a dělali nápisy. Motýlí texty, chápeš?"
"Dneska skoro nikdo neumí číst," namítl Ron.
"To on domyslel. Měl na motejly čtečku. Hlasovej výstup, chápeš."
"Pak nemusí mít motejly."
"Tohle vykládej jemu, ne mně," řekla Brenda.
"Asi ho nikdy neuvidím," řekl Ron. Docela rád by viděl motýly s písmeny na křídlech. Připadalo mu to jako zajímavý technický problém.
Rotwík ožil, posadil se a štěkl.
Přijížděl vozík.
"Vstávej, jedeme!" řekla.

2.

Byl to samozřejmě její nápad, jak se dostat do polyhabu, kde Ron žil. Pojedou nákladním košem. Když namítl, že těžko najdou takový, který by je zavezl tam, kam si přejí, odtušila, že takové starosti má nechat na ní.
Jeden koš minuli o vlas, přiběhli na rampu o vteřinku později.
Kdy přijede další? S tím si nelámali hlavu. Černí pasažéři se nestarají o přesný jízdní řád.
Čekali na rampě pod plastikovou sochou roztlemeného čínského draka s vyvalenýma očima. V minulém století tato část habitatu byla v rukou čínské mafie, která ovládala své poddané kombinací teroru a tradicionalistického fundamentalismu. Bombastické dekorace tu po ní zbyly jako pomník zabedněnosti. Drak se díval Ronovi přes rameno. Ten pohled mu nejspíš zevšedněl někdy před padesáti lety.
Dívali se na přijíždějící koš.
"Doufám, že to budou prostěradla z nóbl hotelu a ne hadry po nějakých humo..." zabručela.
Hodila Rotwíka dovnitř a naskočila. Než Ron skočil do koše, pokynul křídlatému drakovi. Zdálo se mu, že plastový mafiózo na něho mrknul.
Brenda se skvěle vyznala v topografii Arkádie a navíc dokázala programovat řídící jednotku nákladního koše, ve kterém bohužel nebylo prádlo, nýbrž nepříjemně hranaté bedny s náhradními díly vzduchotechniky. Na měkkých prostěradlech by se jim jistě cestovalo líp.

Ron se lekl, když nákladní koš poprvé přehmatával svými závěsnými drapáky z lana na lano. Řídící jednotka musela koš nejdřív rozhoupat, a Ron raději nemyslel na to, co by se stalo, kdyby program špatně vypočítal délku rozkyvu. Drapáky však zachytily sousední lano s jistotou akrobata lapajícího hrazdu v kupoli cirkusového stanu a vozík se rozjel kolmo na původní směr. Rotwíkovi se jízda líbila. Štěkal a z radosti okusoval okraj koše.
"Doufám, že nic nepojede z druhé strany" poznamenal Ron.
Brenda zopakovala tuto operaci ještě třikrát, než dostala vozík nad svrchní desku obytného bloku, v němž Ron bydlil. Seskočili. Větrací šachty sem vyfukovaly pachy z celého obytného bloku. Nebyl to žádný parfém, ovšem po několika hodinách strávených nahoře mezi humo člověk mění svá měřítka smrdutosti.
Ron se domníval, že Brenda hodlá vlézt dovnitř právě takovou větrací šachtou. Když však spatřil rychle se točící lopatky větráků, zčernalé letitou špínou, ztratil naději, že se dokáže přinutit, aby mezi nimi proskočil. A co Rotwík? Ten by to jistě taky nedokázal.
Brenda se rozhlížela kolem sebe.
"Co hledáš?" zeptal se.
"Vstup do montážní šachty. Ovšem, tamhle je."
Bez váhání zamířila k hřibovitému kloboučku. Takových útvarů byly na krycí desce bloku desítky. Blok je složitý stroj s autonomní recyklací a energetickým hospodářstvím. Kdyby se bůh Hermetik rozzlobil a všechny lepicí pasty všech dvanácti kmenů humo by na puklinu klenby habitatu nestačily, obytné bloky by se hermetizovaly a daly by obyvatelům mnohahodinovou šanci na přežití. Šachty vedly k recyklačním agregátům a šiftovým mechanismům.
Brenda poklekla u ovládacího panelu.
"Do prdele," řekla.
"Co je?"
"Myslela jsem, že je to kódovej zámek."
"To by bylo blbý!"
"Otevřít kódovej zámek, to je základní výcvik profesionálního teroristy," ušklíbla se. "Jenže tohle je mechanika."
"Pusť mě k tomu."
Odsunula se stranou.
Dívala se, jak si ohřívá prsty o stehna. Mlčela. Pochopila, že se dívá na práci profesionála jiné, speciální profese. Došlo jí, že dovolil jen málo lidem, aby se na něho dívali?
Naposled Minii...
Zavřel oči. Přitiskl zcitlivělé prsty ke krytu zámku.
"Klepej..."
Dovedl vyklepávat sám, jenže když mu Brenda pomůže, půjde to rychleji.
Pochopila okamžitě. Asi o téhle technice něco věděla. Přesné krátké údery. Zvukové vlny se řítily mechanismem zámku a vracely se do konečků Ronových prstů. A v mysli se mu začal rýsovat obraz zámku.
Otevřel oči.
"Potřeboval bych kus drátu."
Rozhlédla se. Zvedla zbytek nějaké antény.
"Ten půjde..." schválil jí nález.
Chvilku manipuloval pravou rukou, zase s očima zavřenýma, prsty levé ruky opřené o krycí štít.
Zámek povolil.
Hvízdla.
"To nebylo špatný," pochválila ho.
Potěšila ho tím.
"A jsou lidi, co říkají, že pracuju pomalu," postěžoval si.
"Šlo ti to rychle!"
"Na tom je založenej celej ten trik. Já každou fušku dělám nadvakrát.
Nejdřív si mechanismus naskenuju. Prstama... ozvěnama.
Vidím dovnitř... trochu jako netopejr, chápeš? No a pak se vrátím s nářadím. A to musí fičet, protože kontrola zaznamená, že někdo otevřel plombovanej kryt. Jenže kontrola se dělá natřikrát. To proto, že je moc zbytečnejch poplachů. Ono se ví, jak dlouho normální nelegální oprava trvá. Já musím bejt hotovej dřív, než přijde kontrolní dotaz. Hotovíčko, dekl zavřenej, plomba obnovená."
"Tomu říkám fór."
"Jo, málokdo to umí." Povzdychl si. "Jenže málokdo to ocení."
"Já jo," řekla.
Ron zatlačil, kloboukovitý útvar se nadzvedl a vzápětí otevřel.
Hlavy se jim dotkly když nahlíželi do kolmé šachty spoře osvětlené modrými nouzovými lampami.
Zdola na ně dýchala mastnota.
"V kterém podlaží bydlíš?"
"Ve čtvrtém," řekl Ron.
"Polezu první. Kdybys padal, mám šanci tě chytit," řekla a vsoukala se do šachty "Ty máš o mně představy!"
"Realistické. Moc dobře jsem tě viděla, jak ses klepal, když koš měnil směr! Teď stůj, přivážu k tobě Rotwíka."
Sestupovali pomalu. Ron si uvědomoval, že kdyby on lezl jako první, snažil by se mít sestup co nejdříve za sebou. Jenže Brenda byla zkušená a věděla, že při podnicích tohoto druhu není kam pospíchat.
Na úrovni čtvrtého podlaží se Brenda zastavila. Pootevřela dveře a naslouchala.

Strmá úzká schodiště se klikatila mezi pákami šiftových mechanismů.
Ve velikém stroji na bydlení se nájemníci často střídali.
Museli si dát pozor, aby se nepřipletli do soukolí právě ve chvíli, kdy nějaký kubikul začne měnit nájemníka. Tohle prostředí nebylo Ronovi neznámé. V údržbě šiftových mechanismů se vyznal a uměl rozpoznat, kdy řídící jednotka dává povel lineárním servomotorům.
Nicméně i on se musel obdivovat jistotě, s jakou se Brenda v tomhle labyrintu pohybovala.
Konečně se dostali do míst, která znal. Tohle byly kubusy související s jeho kubikulem. Měl pocit, že cítí vůni Indových tyčinek.
Jak asi se cívka při šiftu zachovala? Jak reagoval ten systém Elastor, jak tomu říkal Golisano?
Při výměně nájemníka se veškeré objekty automaticky shrnují do kubusu ve stěně. Nemůžete jen tak něco nechat válet po podlaze.
Uklízeči mechanismus vám to odstraní, ať je to golfový míček nebo míšeňský šálek. Ten druhý objekt se nejspíš rozbije. Vaše chyba, máte si ho před šiftem uklidit.
Z vedlejšího kubikulu slyšeli hlasy. Někdo tam kritizoval poslední Yigalovu psychostimulační prezentaci. Byli zřejmě mladí a hovořili podle poslední módy skřehotavě, takže jim skoro nebylo rozumět a už vůbec se nedalo rozeznat, jestli to jsou hlasy dívek, nebo mladých mužů. Hádali se a od rozhodnutí, zda Yigal je komerční podfukář nebo génius nové doby, je dělilo jistě mnoho hodin úporné debaty.
"Tak jdeme na to," řekla Brenda.
"Je to zvláštní pocit," připustila. "My jsme profesionální firma...
byla jsem zaměstnaná u profíků, chápeš? Já byla scout, tedy první na pláce jako operativec. Jenže přede mnou tam byla rozvědka.
Nikdy jsem nešla do úplně neznámého terénu."
Připravené varianty. Boosterované sněhuláky. Starobylá hákovnice s ostrým střelivem ve vitríně. Ano, tohle už Ron znal.
"Tak co tomu říkáš, Rotwíku?" zeptal se psa ve své náruči. Pes čichal a šklebil se. Vůně tyčinek se mu nelíbila. Neježil se však na zádech. Jinak tedy byl vzduch - snad - čistý.
Teď nastala Ronova chvíle. V bídném světle nouzových lamp pracoval skoro naslepo. Uzávěry kubusu byly vytvořené z komponent, které do sebe zapadaly jako dílce čínského hlavolamu. Spoléhal na paměť prstů, jakmile by začal přemýšlet, jestli se má tahle ploška odklopit doleva a tahle posunout dozadu, mechanismus by se zasekl.
Konečně se mu podařilo víko odklopit. Nahlédl dovnitř. V kubikulu se pořád ještě vznášel opar po Minii. Rotwík slabě štěkl. Podíval se po Ronovi. Znáš tuhle vůni?
Znám, Rotwíku, přikývl Ron.
Vlezli dovnitř. Když se ohlédl, spatřil Brendin obličej.
"V pořádku?"
"Jo," řekl.
"Tváříš se, jako bys vlezl do septiku."
"V tomhle kubu bivakovala Minie."
"Tak to je něco jinýho," řekla bezbarvě.
Otevřel čelní stěnu. Viděl do svého bytu.
Základní nábytek. Stůl, jedno křeslo nafouknuté.
Na stole cívka.
Ticho.
Cívka se zlatě leskla. Sáhl si na kapsu na hrudi. Nahmatal váleček, který měl sloužit jako aktivátor systému Elastor. To by bylo dobrý, ztratit ho!
Psí pach. Sametová hladkost ucha ho hladila po tváři. Pes se k němu tiskl. Byl mu za to vděčný. Kontakt s živočichem mu připomínal změnu reality Po Minii tu zbyly molekuly aromatických látek.
Taky nějaká data v neuronových obvodech. Nic víc.
Pes se prosmýkl otvorem dovnitř a rozhlížel se. Ron pozoroval jeho hřbet. Zvíře nesignalizovalo žádné nebezpečí.
"Vypadá to dobře," řekl Brendě. "Pojď."
Prolezl otvorem, podstatně méně svižně než Rotwík. Když se narovnával, trochu ho zabolela kolena. Dívka byla pružnější a tělesné prostocviky, jaké on z duše nenáviděl, jí nedělaly žádné potíže.
Zadívala se na cívku.
"To je ono?" zeptala se.
"Jo. Elastor."
Sáhl do kapsy pro váleček. Připomněl si, že ta věc sloužila jako prst podivné bytosti, která sama o sobě nevěděla, jestli je víc stroj anebo člověk a hledala jistotu v ohňostrojích rozkoše, které byly tak přirozené, jako každý jiný přenos dat.
Přistoupil k cívce a přiblížil váleček k otvoru.
Zaváhal.
"Dělej," řekla.
"Já bych vám to neradil," ozval se důvěrně známý hlas.
Ron se otočil a spatřil Gottlieba Kemptena vstupovat s psychoparalytickou pistolí v ruce vnitřními dveřmi přechodové komory.

3.

Ron uvolnil sevření prstů, váleček vyklouzl a s lehkým syknutím, jež vyvolal unikající vzduch, vklouzl dovnitř. Rotwík zavrčel a vrhl se vpřed. Kempten, který mířil na Rona a Brendu, se lekl a bezděčně vypálil výboj proti zvířeti. Zasáhl ho v letu. Nestačil ustoupit a Rotwík mu dopadl předními tlapami a těžkou hlavou na hruď.
Kempten se zapotácel, avšak neupadl. Bezvědomé zvíře spadlo na zem a Kempten vyrazil kupředu. Švihl levicí a pěst vedená jako kladivo mířila Ronovi do čela. Kempten ho nechtěl zasáhnout do nosu nebo do úst. Nemínil mu nijak zvlášť ublížit. Prostě potřeboval dát najevo převahu.
Ne každý v místnosti to tak pochopil.
Cosi syklo vzduchem a Kempten bolestně vykřikl a pustil zbraň.
Ono záhadné cosi jím škublo. Vymrštěná levička se zastavila, jako by narazila do neviditelné stěny. Zastavení bylo tak brutálně náhlé, že Kemptena zabolela celá ruka až po rameno.
Ohromený Ron si všiml, že kolem Kemptenovy paže je omotán zlatavý hádek, který vede přes místnost až k policím a tam... k oné nesmyslné cívce nepoužitelného drátu!
Druhý hádek vedl k Brendě. Proto tam stála strnule, neschopná pohybu, hádek ji fixoval silou, které nedokázala vzdorovat. Cívka se roztáčela. Drát se z ní začal uvolňovat a rozvíjel se do složitých geometrických křivek. Cívka rotovala se stále rostoucí rychlostí. Drát se odvíjel jistě po celých kilometrech. Prázdné prostory mezi křivkami se vyplňovaly zlatou síťovinou, nejdříve průhlednou, každou vteřinou však stále houstnoucí. Přihlížejícím to připadalo jako zrychlený záběr, zachycující zrod živého tvora. Některé útvary, které tu vznikaly, měly živočišnou podobu!
Konečně byla cívka prázdnu.. Ještě chvilku viděli váleček, který dostali od Golisana.
Uprostřed místnosti, nedaleko postele s růžovým přehozem, stál zlatý kulovitý útvar s chvějícími se výstupky a výběžky, plný boulí a proláklin. Živočišně se třásl, měnil tvar, přeskupoval se.
Ze spodní části se vysunuly dva sloupky, vynášely kulovitý tvar do výše, ten se zužoval, až připomínal válec.
Kempten třeštil na tu věc oči.
"Astonvargo, kde... kde jste k tomu iniciátoru přišel... Tohle je přece Elastor!"
Ron neodpověděl.
"Astonvarga... Kdo z vás je Ron Astonvarga..." ozvala se umělá bytost.
"Já jsem Astonvarga," řekl Ron.
"Hlasová analýza souhlasí. Jsem autonomní systém Elastor," pokračoval do hluboké tóniny modulovaný syntetický hlas. Bezpochyby vycházel z nitra útvaru, který se přeskupoval do stále zřetelnějšího tvaru lidského těla. Zlaté lanko stále poutalo Kemptenovu ruku. Měnilo však podobu. Nabývalo na objemu, takže stále zřetelněji připomínalo ruku, ovšem nepřirozeně prodlouženou.
Elastor uvolnil Brendu. Ta zaklela, vrhla se ke Kemptenovi a udeřila ho pěstí.
Další fraktura podočnicového oblouku. Nebo snad tentokrát nadočnicového, aby byla nějaká změna?, napadlo Rona.
"To není sportovní," podotkl.
Kempten padl na zem. Elastor uvolnil sevření, jinak by mu nejspíš zlomil ruku.
"Sport jsem pověsila na hřebík," řekla. "Teď mi jde jen o efekt." Poklekla k bezvědomému Kemptenovi. Zajela mu rukou do záňadří a vytáhla plastovou identifikační kartu. Prohlédla si ji a strčila do kapsy.
"Tohle by nám mohlo pomoct."
Elastor zatím dokončil svoji transformaci.
Měl vzezření štíhlého člověka středního vzrůstu, snad jen končetiny měl poněkud delší oproti trupu, než je normální. Rozhodně však nevypadal jako nějaký dvounohý dvouruký pavouk. Ti, kteří do něho naprogramovali tuto standardní antropomorfní podobu, měli smysl pro estetiku. Na vejčité hlavě neměl žádné výstupky, takže pokud některé jeho nanosegmenty plnily speciální funkce sluchové a hmatové, nebylo to vidět. Jen na čele měl zrakové čidlo, v němž Ron rozpoznal konec Golisanova podivného prstu.
Brenda k němu vzhlédla, krátce se na něho zadívala. Neřekla však nic, vstala a zamířila ke dveřím. Ron zaváhal.
"Co chceš dělat?"
"Musíme zmizet."
"Na chodbě budou hlídky."
"Co teď? Elastore? Znovu se... zamotáš do cívky?"
"Nebezpečí ohrožení života trvá," řekl cívkový robot. "Moje analýza ukazuje, že je dokonce ještě větší, než dříve."
"Půjdeš s námi?"
"Řekla bych," poznamenala Brenda věcně, "že bys mu v tom nedokázal zabránit, i kdybys chtěl."
Otevřela vnitřní dveře přechodové komory Kempten na zemi zaskučel a pohnul se.
Brenda se podívala na psychinu, které ležela na dva kroky od Kemptena. Vykročila, aby ji sebrala.
"Nech ji ležet," varoval Ron. "Nic bych nedal za to, že je individualizovaná.
Nechci, aby ti práskla v ruce. Musel bych tě tahat na zádech jako ruksak."
"Půjde po nás," namítla.
"Chceš mu dupnout na krk a dodělat ho? Neblázni. Koukejme vypadnout, než přijde jaksepatří k sobě."
Pohlédla na cívkového robota.
Elastor si Kemptena nevšímal. Zdálo se, že nyní Kemptena nepovažuje za hlavní zdroj nebezpečí. Přistoupil k Ronovi a čekal.
Jakmile Ron vykročil ke dveřím, následoval ho.
Ron se ohlédl. Tentokrát si byl jistý, že se do téhle místnosti nevrátí. Podíval se na Kemptena, který zvolna nabýval vědomí. Byl rád, že mu v paměti utkví právě tenhle obrázek. Jinak by tam měl Minii a to by mu nebylo příjemné.

4.

Elastor šel první, s bezvládným Rotwíkem v náruči. Pohyboval se takřka neslyšně, jako by měl místo nohou kočičí tlapky Žádnou hlídku nepotkali, jen lhostejné obyvatele polyhabu. Moderní člověk se už vůbec ničemu nedokáže divit, uvědomil si Ron. Ostatně, jeho samotného dokázaly překvapit také jen zvraty situace. Je to dobře nebo špatně? Tihle lidé jsou od osudu izolováni lhostejností, jako je nitro Arkádie izolováno od kosmického vzduchoprázdna několikaplášťovou kupolí. Těžko říct, zda je má litovat, nebo jim závidět.
Nejspíš se na ně vykašlat, pomyslel si.
Nicméně Brenda nebyla k Elastorovi tak netečná, jak se zprvu zdálo. Když se ukázalo, že Kempten přišel do kubikulu sám a že chodby a eskalátory nejsou hlídané, začala si Elastora více všímat.
"Nikdy bych nevěřila, že z tak malé cívky může vzniknout tak velký panák," podotkla.
Povrch Elastorova těla byl stejně hladký, jako byl povrch cívky Rozdíl ovšem byl v tom, že v této podobě byl systém Elastor dutý.
Jak asi je silná vrstva drátu, přemýšlel Ron.
"Úžasná mašina," pochválila ho Brenda "Jsem rád, že ho Hagub nezničil," řekl Ron. "Když jsem mu ho přinesl do ofisu, zkoušel mu utrhnout vlákno..."
"Pan Hagub poškodil několik miliónů mých elementárních jednotek," řekl k tomu Elastor lhostejně. Sluch měl zřejmě právě tak dobrý jako zrak.
"Několik miliónů?" zhrozila se Brenda.
"Skládám se řádově z terrionů jednotek," řekl Elastor. "I při ztrátě padesáti procent jsem plně funkční."
"Můj ty bože..."
Sestoupili spletí galerií a chodeb do druhého podlaží. Nervozita z nich opadla. Bylo zřejmé, že pokud tady někde nechal Kempten svoje lidi, nerozmístil je v blízkosti Astonvargova bydliště. Proč?
Nechtěl budit pozornost? Proč by nebudil... Ostatně, v tomhle prostředí se nikdo o nic a nikoho nestaral, leda lidi typu paní Machiové, kterou naštěstí a z hlediska Ronovy zkušenosti kupodivu nepotkali.
Nějaký důvod k tomu jistě měl. Možná, že jeho lidé čekají venku.
Elastor se znenadání zastavil. Trvalo to pár vteřin, než uslyšeli to, co on. Šachtou stoupala zdviž. Stáli právě uprostřed dlouhého koridoru. Kdyby se zdviž s Kemptenovými ozbrojenci zastavila právě tady, nestačili by doběhnout na konec - snad s výjimkou Elastora.
Hluk utichl, zdviž se zastavila.
Otevřely se dveře. Uprchlíci vydechli úlevou. Vyšla kyprá, asi čtyřicetiletá blondýna Byla to paní Gardenová, Ron Astonvarga se s ní dobře znal, před lety, kdy automatony byly ještě jakžtakž v módě, jí prodal umělého papouška. Pozdravil ji.
"Dobrý den, pane Astonvargo!" zašveholila paní Gardenová.
Důkladně si prohlédla Brendu Pak se podívala na Elastora. "Tohle je pěkný kousek. Jako živý, jako živý. To je zajímavé... Ve ve ér neří- kali, že by se panáci vrátili do módy! V žádném katalogu jsem je už dlouho neviděla. Slečna je vaše zákaznice, viďte? A ten pejsek, ten je úplně jako živý. Proč se nehýbe?"
"I tak se to dá říct," odpověděl Ron neurčitě. Brenda obešla paní Gardenovou a vstoupila do zdviže. Ron zaváhal. Neměl právo na veřejnou dopravu. Paní Gardenová to dobře věděla a s ironickým poloúsměvem se popásala na jeho rozpacích.
Čekala, že ta mladá frajle odjede a směšný mechanik pokluše s panákem v patách po schodišti dolů. Bude muset vyjít jiným východem!
Elastor však vešel bez zaváhání za Brendou a nakonec se odvážil i Ron. Čekal ovšem, že řídící ho jednotka zdviže vykáže ven.
Snad si s ní Elastor poradí. Paní Gardenová byla zřejmě zvědavá, co se bude dít. Brenda se k ní otočila zády a vsunula do čtecího zařízení Kemptenovu kartu.
"Místo určení..." zeptal se automat úslužně.
Dveře se nehlučně zasunuly do lůžka. Ron se ohlédl a ještě dřív, než se zavřely úplně, spatřil užaslý výraz na tváři paní Gardenové.
"Má o čem přemýšlet..." poznamenal.
"Přízemí," poručila Brenda a stroj se dal do pohybu. Usmála se na Rona. "Tahle karta má nejvyšší prioritu. Užitečná věcička."
Brzy se ukázalo, jak dalece je užitečná!
Zdviží se dostali k východu určenému lidem vyšší kategorie. V tlakové hale se prošli po tlustém koberci, po jakém Ron nekráčel už mnoho let. Lesklý čisticí automat nehlučně projížděl po hale a pátral po částečkách prachu. Podél stěn stály nápojové, komunikační a zábavní automaty pro standardní servis. Bylo kolem nich plno, samí řádní občané s plnými právy. Ron měl pocit, že se někde rozbila obří plastivize a vzoroví lidé vyhřezli ven.
Před pancéřovými dveřmi tlakového výstupu se Brenda zarazila.
Elastor se psem v náručí tady budil pozornost. Několik vzorových lidí se po něm otočilo a někteří si všimli i Rona.
"Můžeme s ním ven?" zeptala se Brenda pochybovačně.
"Přece ho tady nenecháme."
"Máš pravdu," řekla. "Navíc, asi by to nešlo. Půjde s námi i proti naší vůli."
"Půjdu s panem Ronem," ozval se Elastor. Považoval za nutné připomenout, komu slouží. Zřejmě považoval i Brendu

za nebezpečí pro svého pána, kterého měl ochraňovat.
"Mám zájem na tom, abychom budili co nejmenší pozornost," řekl Ron Elastorovi trochu vyčítavě.
Cívkový robot na chvilku strnul a pak se začal přeskupovat do nového tvaru.
"Snad se nechce změnit zase v cívku," podotkla Brenda. "Nerada bych ho před sebou kutálela po koridoru!"
Terriony elementárních jednotek robotova těla však našly jiné řešení.
V několika vteřinách Elastor napodobil tvar přepravky na zvířata.
Obklopil bezvědomého Rotwíka předivem drátů a nezapomněl ani na dvířka se západkou.
Ron se na to pochybovačně díval. Vybavil si, s jakou námahou vlekl cívku do Hagubova ofisu ve smyčce z plastiku! Problém ale tehdy nebyl ve váze, jako v ostrosti hran. Elastor vykouzlil na horní ploše přepravky ucho na držení a šel ve své ohleduplnosti tak daleko, že nezapomněl na ergonomický tvar - jako by se chtěl omluvit za nesnáze, které Ronovi způsobil při prvním transportu.
"Výborně, Elastore!" pochválila ho Brenda.
Nějaký pán, kterého Ron znal jen od vidění, k nim přistoupil.
"To je skvělé!" provolával nadšeně. "Moc hezká hračka. Vy jste pan Astonvarga, viďte? Já jsem trochu staromilec, chápete. Mám doma několik automatonů po strýčkovi Vilémovi... Možná, že bychom se mohli domluvit."
"Tenhle model není na prodej," řekl Ron.
"Vy si můžete dovolit odmítnout obchodní nabídku?" divil se pán.
Brenda zamířila k východu.
"Lituji," řekl Ron a vykročil s transformovaným Elastorem v ruce za ní.
Vyšli z polykomu ven a rozhlédli se.
Hned uviděli, že Kempten sem vskutku nešel sám. Dva policisté vyčkávali u východu pro lidi bez práv na veřejnou dopravu a u chodníku stálo jim oběma dobře známé Kemptenovo luxusní gravo.
Brenda si jich všimla dřív než Ron. Byla dobře vycvičená a vycítila přítomnost policisty na sto honů.
"Neohlížej se. Jdeme," sykla.
Policisté si možná všimli ženy a muže hmoždící se s přepravkou na zvířata. Nevěnovali jim však pozornost. Čekali přece na pana Kemptena a předpokládali, že se brzy dostaví i se zatčeným. Proč by se měli starat o nějaký manželský pár? Nebylo však času nazbyt. Kempten se brzy probere a pak začne tanec.
Připojili se k proudu lidí spěchajících severním směrem.
U chodníku přistál taximobil a vystoupila z něho žena oblečená do trochu obstarožního nadstandardu. Ron si za léta nuzování navykl odhadovat společenské stupně. Tahle paní se dostala do nesnází a začala prodávat některá drobná levná práva, jako například právo zajet taximobilem rovnou do polykombu. To snadno vykoupí, až se karta obrátí a začne to zase sypat.
Tohle si říkala.
Ron by jí přál, aby se to povedlo. Právě proto, že věděl, jak je těžké vystoupat po klouzačce vzhůru.
Brenda přistoupila k vozu a znovu použila Kemptenovu kartu.
Policistova všeobsáhlá práva zafungovala i tentokrát. Bok vozu se odklopil vzhůru a když se Ron přiblížil, ucítil feromonový parfém zchudlé zákaznice.
Brenda vklouzla dovnitř a Ron se posadil vedle ní. Přepravku si položil na klín. Chudák Rotwík byl v hlubokém limbu.
Jeden z hlídkujících policistů se podíval k taxíku a něco řekl svému kolegovi.
"Jedeme," štěkla Brenda. Řídící jednotka vozu zaklapla vstupní stěnu.
"Místo určení..." zeptala se stejným tónem, jakým je před krátkou dobou oslovila zdviž.
"Palác Magir!" řekla Brenda.
"Přišla jsi o rozum!"
"Máš lepší nápad?" zeptala se Brenda. "Už vidím Kemptena, jak se bez karty řítí pěšky po galeriích! Kdyby nám přálo štěstí, prasknul by cestou vzteky. Jenže se bojím, že jsme dneškem vyčerpali příděl štěstí na zbytek života."
"Do Magiru se nedostaneme."
"Záleží na tom, jak rychle se tam dostaneme. Pokud nám trochu štěstí zbylo, dojedem tam dřív, než Kempten stačí svoji kartu zablokovat."
Taximobil se zařadil do proudu vozidel na expresním koridoru šest. Brenda si položila kartu na levé koleno a dívala se na zelenkavý displej. Vjeli do sektoru luxusních polykombu. V Arkádu trvale žili jen Magirové a Einsteinové, ovšem každý vévodský rod si tu udržoval svoji rezidenci. Arkádie jako jeden z nejstarších habitatů Luny znamenala dobrou adresu. Konec konců, tady kdysi vzniklo hnutí Nové Hranice, které se zastavilo až na březích Yodova jezera pod nesmírně vzdáleným a dnes už navěky nedostupným cizím sluncem.
Vévodové, kteří sice loyálně podporovali konzervativní císařskou politiku, však odvíjeli svůj původ ze zázračné doby zrodu technologií ve dvacátém a jednadvacátém století. Tak aspoň zřízením rezidencí se hlásili ke svým předkům, jako byli Curiovi, von Braun, Mikšovic, Thiel, Gates...
Vévodské paláce, některé obrostlé břečťanem, jiné obklopené holografickou aurou, kamenné, z pravého pozemského dřeva...
Taximobil odbočil ze šestky a zvolnil.
Blížili se k tyrkysovému oblouku ochranné brány. Ron i Brenda zatajili dech.
Ochranné systémy patřily k vybraným odvětvím, která nespadala pod zákon o blokaci technologického vývoje. Lidé říkali, že se tyrkysové brány technicky vylepšují snad každý den. Jakmile některá vývojová kancelář kdekoli v systému přijde na nový prostředek, jak někoho ověřit a prověřit a zaměřit, a nápad se prověří na polygonech, kde týmy specialistů simulují teroristické útoky, novinka jde okamžitě do výroby a aplikuje se v praxi.

Bránou, podobnou oblouku z taženého skla, širokou jistě deset metrů, jel taximobil krokem. Ron si představoval, jak jim neviditelné prostředky nahlížejí do ledví a zkoumají jejich identitu snad až na úrovni DNA.
Mlčeli.
Brenda se dívala na kartu.
Zelenkavý displej stále zářil.
Skenery brány teď už znaly jejich identitu. Byli však pod ochranou Gottlieba Kemptena a výsledek šetření byl označen tou nejvyšší prioritou utajení.
Jakmile mobil projel bránou, opět trochu zrychlil a ve vlídném tempu sjížděl po spirálové rampě k parku, do něhož byly pohrouženy vévodské rezidence.
Brenda se usmála.
"Tak to vidíš. Čím složitější ochrana, tím snazší je dostat se dovnitř!"
Ron se zadíval na její koleno.
Zelenkavý displej zhasl. Kemptenova karta ztratila svůj vliv.
Její majitel se setkal se svými lidmi a kartu zablokoval.
"Konto štěstí je vyčerpáno," řekl Ron.
V tom okamžiku se taximobil zastavil.
Jenže ve stejném okamžiku Elastor ožil!
Klec obklopující Rotwíka se rozevřela a zlatistý drát vytvořil hrotitý útvar připomínající kopí, který s třeskem prorazil přepážku, chránící motorový prostor a řídící jednotku. Pronikl do útrob stroje.
Zevnitř vytryskl oslňující snop jisker, vyšlehly plameny a černý dým ve zlomku vteřiny vyplnil prostor, až dosud ovládaný parfémem nóbl dámy v nesnázích, která tudy jela před nimi. Elastor ovšem neměškal, vygeneroval ze sebe další útvar, použil ho jako páky a vyrval zámek odklopné stěny vozu. Kašlající dvojice se vykulila ven. Ron vytáhl Rotwíka, který se naštěstí už začínal probírat k životu.
"Kempten...." zasípěla Brenda, "spustil poplach!"
Ron se opřel o zábradlí rampy a prudkými vdechy se pokoušel uklidnit žaludek. Zaslechl rachot. Ohlédl se a spatřil Elastora transformovaného do podoby nohatého robota, jak vleče zmrzačený stroj k opačnému zábradlí rampy, zvedá ho a vrhá přes okraj. Chvilku se kýval na okraji zábradlí, pak do něho Elastor strčil a vůz spadl. Uslyšeli třeskot lámaných větví.
Brenda se připojila k Ronovi a podívala se přes zábradlí.
Rampa byla v těchto místech asi pětadvacet metrů nad terénem.
"Tady zůstat nemůžeme! Ochranka tu bude každou chvíli."
"To chceš. . . běžet po rampě?"
"Ne. Musíme skočit dolů."
"Skočit?" opáčil Ron pochybovačně.
"Neboj. Nejsme na Zemi. Tohle není žádná výška... Skákala jsem z větší."
"Já ne," řekl Ron.
To už se k nim připojil Elastor v podobě nepravidelného kulovitého útvaru. Začal přetékat přes zábradlí, vystřelil dolů dva tenké liánovité výhonky a ze zbytku svého těla vytvořil dvě sedačky.
Brenda okamžitě pochopila, co jim nabízí. Usedla na jednu z nich a už klesala dolu. Ron váhal. Elastor mu však nedal šanci na nerozhodnost. Vystřelil ze sebe chapadlo, které ho zvedlo, pak Elastor počkal, aby Ron popadl mírně se vzpouzejícího psa do náruče, a vzápětí Ron klesal za Brendou k tyrkysově zelenému trávníku.
Už dlouho necítil vůni tak omamnou, jako tady dole. Vdechoval ji plnými plícemi. Brenda užasle pozorovala Elastora, jak uvolňuje chapadla, jimiž se přidržoval okraje zábradlí rampy která se odsud zdála jako by visela těsně pod kupolí habitatu, v těchto místech kryté holografickým blankytem. V rezidenční čtvrti byl luxusní snad i vzduch.
Do vůní vegetace vstoupil nepříjemný pach škvířícího se plastiku.
Nedaleko odsud v polámaném křoví dosud doutnal zničený taximobil.
"Jdeme..." zavelela. "Tys tu už byl," připomněla, co jí včera večer vyprávěl. "Který palác patří Magirům?"
"Třetí zleva," ukázal Ron. Zakladatel rodu Erik Magir vynalezl v jednadvacátém století studenou plasmu, která pak sloužila jako surovina pro výrobu energie i jako pohonná hmota trubicovým mezihvězdným korábům. Architektura paláce měla připomínat epochální vynález stavu hmoty, který se v přírodním stavu nevyskytoval nikde ve známém vesmíru. Stavba se vrchní částí dotýkala klenby habitatu.
Ron z dřívějších návštěv paláce věděl, že v nejvyšším podlaží je soukromý kosmoport s propustí, vyhrazenou jen pro Magiry. Ne každý vévodský palác se mohl chlubit takovou výsadou.
Elastor se transformoval znovu do humanoidní podoby. Jeho logické obvody usoudily že je pro dané úkoly a v danou chvíli nejpraktičtější.
Vstoupili do přítmí vegetace. Ron opatrně našlapoval trávou jako by kráčel po drahocenném koberci. Měl nepříjemný pocit, když viděl, že za sebou zanechává v trávě stopy Bylo mu poškozených stébel líto.
"Zatím neslyším žádné sirény..." poznamenal.
"Kempten určitě ví, že jsme tady. Nemůže si naštěstí dovolit žádné policejní manévry. Tohle je přísně střežená oblast. Neboj, tady nepotkáme žádného upoceného policajta s blasterem v hrsti."
Pronikli houštinou starobylých tisů. Před nimi se otevřel pohled na rozlehlou pláň, na které stálo pestrobarevné stanové městečko.
Nad plátěnými domečky vlály v umělém větru prapory "No ovšem... Surfový festival! Dneska má David Magir velký den. Je šampión a bude obhajovat titul! To by mohla být naše šance.

Bude tu spousta cizích lidí."
Magirův palác viděli už zblízka. Stál na druhé straně pláně a tyčil se nad stany jako velebný strážce pestrého stádečka, rozloženého podél okraje plasmového bazénu. Mezi stany se pohybovaly doslova mraky lidí, účastníci závodů s doprovodem.
Brenda váhala. Dlouho tady nemohli zůstat. Někdo by si jich dříve či později všiml a neměli kam uniknout. Museli se vmísit do davu, to byla jejich jediná naděje, alespoň na nějakou dobu.
"Poslyš, Elastore," oslovila Brenda robota, "víš, jak vypadá prkno pro plasmový surf?"
"V mé databázi je pět trilionů tvarů. Surfové prkno je uloženo pod kódem..."
"Nepotřebuju ho znát, Elastore," řekla mírně. "Stačí, když ho znáš ty. Změň se."
"Přeje si to pan Ron?"
Dal jí taktně najevo, kdo je oprávněn mu dávat příkazy., "Myslím, že je to dobrý nápad, Elastore."
Proměna byla dílem okamžiku.
U nohou jim ležela čtyřmetrová oválná deska široká o něco víc než metr. Surfaři převážejí svoje sportovní náčiní na speciálním vozíku.
Elastor vyřešil problém transportu tím, že ze spodku těla vygeneroval stovky drobných výkyvných výstupků, takže se mohl pohybovat jako čilá stonožka.
"Jdeme!" zavelel Ron a Elastor poslechl.

Kapitola jedenáctá

PLASMOVÝ SURF

1.

Ke kraji tábora se dostali, aniž si jich kdo všiml, třebaže netvořili zcela obvyklou skupinku. Ron s Brendou sice vypadali jako normální párek, ovšem rozespalý pes vezoucí se po trávníku na surfovém prkně nebyl zrovna to, čemu se říká běžný jev. Naštěstí se Rotwík záhy vzpamatoval, seskočil a pelášil vedle prkna po vlastních, štěkal a pokoušel se do něj kousnout.
Ostatně, kdo by si jich všímal!
Plasmový surf je příliš vážná věc a každý si tu hleděl svého.
Magirovský stadión patřil k největším sportovištím v Arkádii, ba na celé Luně. Surfový bazén byl jeho hlavní atrakce Dvě stě padesát metrů na osmdesát, rozměrem neměl rovného. Jeho delší osa byla rovnoběžná s fasádou paláce, který se tyčil za tribunou pro diváky urozeného původu a parazity z jejich doprovodu. Po jedné z kratších stran a druhé dlouhé straně byly tribuny pro obyčejné diváky Druhá kratší strana přiléhala k prostoru vyhrazenému jen pro závodníky Odtud surfaři budou startovat v závodech o to, kdo se co nejdéle udrží na stále bouřlivějších plasmových vlnách. K tomuto prostoru přiléhal chabě střežený tábor pro zázemí závodních strojů, do něhož se Brendě a Ronovi podařilo vejít.
Závody měly brzy začít. Co stan, to sportovní tým. Surfová prkna byla středem zájmu techniků. Bohatší týmy disponovaly testovacími agregáty, schopnými vygenerovat dostatečně silnou vrstvu studené plasmy. Méně majetné jim mohly jen tiše závidět. Simulační programy nemohly stoprocentně nahradit dotyk s tou záludnou hmotou, jakou byla studená plasma.
Ani tady nechyběli čumilové a radilové. Je to zvláštní druh fanoušků, kteří vždycky dokáží obelstít sebepřísnější opatření pořadatelské služby a přes své dlouholeté konexe si obstarají správnou vstupní kartu. Někteří z nich jsou bývalí závodníci, ovšem většina to jenom dovedně předstírá.
"Wittlingen ladí na osmašedesát procent zelenou zónu," utrousí takový radil jakoby mimochodem před technikem některého ze začínajících týmů, a pak se už jen pase pohledem na rozruch, který jeho poznámka vyvolala. Slovutný Wittlingen! Osmašedesát procent! To znamená, že prkno se bude jen zlehka dotýkat plasmových vln. Jak dokáže udržet stabilitu? Všichni vědí, že úroveň nad šedesát procent je riskantní a k pětašedesáti se v uplynulé sezóně na šampionátu v Lunagradu přiblížil jenom Moebius... Jsou vysláni zvědové k Wittlingenovu boxu a tam narazí na zeď zachmuřených ochránců. Zpráva se šíří po celém stanovém městečku. Kde je ten chytrák, který ji rozšířil?
Třeba zná podrobnosti... Po chytrákovi se slehla země.
Takovými a podobnými dramaty žije a pulzuje tábor závodníků v posledních desítkách minut před závodem. Kdo by se tedy staral o dvojici, která sem přišla jen s prknem, bez mechaniků, jen se psem, a utábořila se na úzkém pruhu trávníku mezi stany borců.
Brendy a Rona si nevšímal, jak se zdálo, nikdo. Zato oni dva měli oči na stopkách.
"Zůstaň tu s Elastorem," řekla Brenda Ronovi. "Trochu se tu porozhlédnu."
"Raději bys..." namítl Ron, avšak Brenda udělala chlácholivé gesto a ztratila se mezi stany "S tímhle chcete závodit, pane?" ozval se za ním mužský hlas.
Ron se otočil. Před ním stál chlapík ve sportovní čepici a obnošené bundě, zdobené snad pětadvaceti plackami z různých surfových šampionátů.
"Abych pravdu řekl..." odpověděl Ron rozpačitě, "nejsem si docela jist."
Rotwík se posadil, prohlédl si příchozího, a pak se otočil na Rona. Mám ho sežrat, pane? Ještě ne, lehce na něho kývl Ron.
"Tohle je model z pětadvacátého, ne? Řekl bych... nějaký klon Hustera," pokračoval příchozí.

"Speciální úprava, pane."
"Hm, speciální úprava," opakoval po něm ten chlápek znalecky.
"Proti Wittlingenovi moc šancí nemáte, nezdá se vám?"
Ironie z něho syčela jako pára zpod pokličky.
"Víte, abych pravdu řekl, mně nejde o vítězství," řekl Ron opatrně a tohle byla pravda pravdoucí. "Líbí se mi atmosféra závodů."
"Chápu," přikývl. "Nejlepší atmosféra je tam dole, když spadnete do plasmy, že ano?"
Zasmál se vlastnímu vtipu a šel okounět jinam.
"Co chtěl ten chlap?" uslyšel Ron Brendu, která se zatím vrátila.
"Nejsme tak nenápadní, jak bychom si přáli. Nemyslíš, že to byl fízl?"
"Řekla bych, že ne. Když projdeš mezi stany dostaneš se na břeh bazénu. Na druhé straně jsou tribuny. Tam je to skutečně husté.
Na jedno křeslo deset bezpečáků. Dokonce mám dojem, že jsem tam zahlédla Kemptena."
"Jseš si jistá?"
"Závody začnou za tři čtvrtě hodiny. Budou trvat hodinu. Potom se to tu začne vyprazdňovat. Jako při výlovu rybníka, chápeš?
Kempten nás vyhmátne v tichosti, bez rozruchu. Vsázím se, že právě o tohle mu jde."
"Co chceš dělat?"
"Musíme vymyslet, jak se dostat do paláce. Třeba něco napadne Elastora," pohlédla na zlatou desku u jejich nohou.
"Vidíš nějaké řešení?" zeptal se robota Ron.
"Pan Ron podléhá obecně sdílené pověře, že umělá inteligence najde řešení v každé situaci. Dokážu najít řešení, jenom když nějaké objektivně existuje."
"Tos nás uklidnil," řekla Brenda sarkasticky V čerstvém povětří se ozvala trubka. Končila přípravná etapa.
Technici teď měli dopravit závodní stroje na výchozí stanoviště a závodníci se měli převléknout do ochranných kombinéz, které jim zachrání při nehodě život.
"Tam..." ukázal najednou Ron, "tam vidím magirovskou vlajku!"
"David Magir startuje také..." připomněla si Brenda. "Musíme se k němu dostat. Nemáme jinou šanci!"
Ruch mezi stany vrcholil. Technici přepravovali závodní stroje na dálkově řízených vozících a pořadatelé napínali všechny síly, aby udrželi čumily a překážeče obého pohlaví v bezpečné vzdálenosti.
Ron s Brendou se obezřetně přesouvali i s Elastorem a Rotwíkem ve směru Magirova stanu. Už ho viděli v průhledu mezi stany. Dav tady prořídl, většina lidí následovala techniky v naději, že se dostanou co nejblíž k prostoru pro závodníky. Prázdno tu však ani zdaleka nebylo.
Zůstali tu vazouni, kteří se nikterak netajili, že jediná technika, jakou ovládají, je technika boje muže proti muži. Před stanem ozdobeným blankytnou vlajkou se zlatým písmenem M v rudém kruhovém poli jich postával celý tucet.
"Tam se nedostaneme," řekla Brenda znechuceně.
"Měli bychom se odsud ztratit," řekl Ron. "Už si nás všimli."
Jeden z vazounů se na ně zadíval. Křikl na jednoho ze svých druhů, ten se otočil. Něco si řekli a zasmáli se.
"Pozornost těchhle chlápků je to poslední, o co stojím," poznamenala Brenda.
"Vy jste tu ještě?" ozvalo se za nimi.
Ron se ohlédl a spatřil chlapíka ve sportovní čepici. Ten se díval na Brendu a zdálo se, že si ji prohlíží s jiným zájmem, než čistě sportovním. Klepl se prstem do štítku čepice.
"Jmenuju se Bogart. Vybudete závodit, slečno... ehm..."
"Linda Komacu," řekla Brenda s úsměvem. "Jeden můj přítel mi obstaral startovní povolení, ale když to tady vidím... Nějak jsem dostala z té konkurence strach."
"Chtěla jste si změřit síly s elitou," usmál se Bogart.
"Mám za sebou pár přeborů. New Kalkata na Merkuru, festival sebevražedných sportů na Lagrangu dvojce..."
"Poslyšte, víte, že si na vás vzpomínám?" zadumal se Bogart.
"Já vás někde viděl startovat, ovšem... vybavuju si, nebyla jste špatná, ovšem. Svraštil čelo. "Nestartovala jste pod jiným jménem? Nějak jako Fo... Fa..."
"Neměla jsem licenci," vyhrkla Brenda. "Ne abyste to komisařům prásknul."
"Já a prásknul? Slečno Komacu, já jsem fanda a ne fízl!"
"Zaplať bůh," řekla Brenda upřímně.
Bogart ukázal na prkno.
"Radím vám upřímně, s tímhle tady... velkou slávu nenaděláte.
Měla byste vidět, na čem pojede Wittlingen nebo David Magir..."
"Toho bych moc ráda viděla. Obdivuju Magirův styl."
"Styl... Hlavně techniku, jakou má. Něco vám řeknu. Lindo. Je to floutek, který toho moc nedovede. Ovšem mašinu má prvotřídní."
"To je nevýhoda technických sportů," povzdechla si Brenda.
"Můj trenér mi říkal, Lindo, máš to v sobě, jenže nakonec záleží na tom, co máš pod nohama."
"A kdo byl váš trenér?"
Brenda krátce pohlédla na Rona.
"Jakub Duslo."
"No ovšem, Duslo! Toho já moc dobře znám! Ten začínal surfovat v osmém roce! Samozřejmě, Duslo," jásal, protože

vzpomínky se mu začaly jasněji vybavovat. "A vy jste startovala pod jménem Farrerová."
"Tiše..." sykla Brenda.
"Tak vy jste svěřenec starého Dusla... Poslyšte, neměl on nějaké potíže s policií? Říkalo se, že se zapletl s teroristy Už dlouho jsem o něm neslyšel..."
Ron se neodvažoval ani špitnout. Pochopil, že Brenda mluví pravdu. Opravdu kdysi závodila, než začala podstupovat daleko větší riziko, než jaké čeká každého závodníka na zvlněné hladině plasmového bazénu! A tenhle chlap... může věci setsakra zkomplikovat.
Zadíval se k Magirovu stanu. Vazouni se nahrnuli k jeho vchodu.
Ze stanu vyšel vysoký muž v ochranné surfařské kombinéze.
"Tady ho máte, Davida Magira," kývl Bogart hlavou. "Jen to co má na sobě stojí za víc, než na čem jste se chtěla pustit do závodů.
Radím vám, tenhle podnik vynechte. Tedy... myslím, že jste to už vzdala, ne? Kde vlastně máte kombinézu?"
"Máte pravdu, Bogarte," usmála se na něho. "Budeme se dnes jenom dívat. Nejsi zklamaný, Adolfe?" obrátila se na Rona.
"Pan Adolf je váš trenér?"
"Financuje mi ten pošetilý podnik. Je to můj strýček Adolf. A tohle je Rotwík."
"Moc mě těší," řekl Bogart bez snahy o upřímnost. "Strýček.
Tak fajn. Poslyšte, vy dva, jestli chcete něco vidět, měli byste tu ten krám nechat a pospíšit si, nebo uvidíme jenom záda. Se mnou se dostanete do první řady. A pak bychom se mohli někam posadit, co říkáte, Lindo? Strýček Adolf se postará o váš stroj..."
"Dobře, Bogarte," řekla Brenda a zavěsila se do něho.
"Říkejte mi Time," usmál se doširoka Bogart. Ohlédl se na Rona.
Jsi druhej, kamaráde, znamenal ten pohled.
Zavřeštění polnice vyzvalo závodníky, aby zaujali postavení ve startovním prostoru. Bogart měl pravdu.
Museli si pospíšit, aby něco viděli.

2.

Bogart tu znal každého.
Razil si cestu houstnoucím davem radlicí žoviality. Zdravil hned toho, hned onoho, mával na pořadatele i strážce pořádku. Ron z toho byl nejdřív nervózní. Časem se však uklidnil. Uvědomil si, že Brenda odhadla situaci správně.
Policejní síly skutečně ve sportovním táboře nebyly.
Hemží se to tu novináři a Kempten nemá zájem na skandálu.
Vyhráno ovšem nemají. Čas pracuje pro Kemptena. Závody už brzy skončí, závodníci i diváci opustí sportoviště a to bude chvíle, kdy zasáhne. Jeho lidé pohodlně prověří jednoho po druhém a uprchlíci tu zůstanou bezmocní jako kapři na dně vypuštěného rybníka.
Pokud se jim nepodaří kontaktovat Magira.
Sebedůvěra pana Bogarta byla nakažlivá. Astonvarga byl už tak zpitomnělý, že začal zdravit lidi, které v životě neviděl a vůbec ho nepřekvapovalo, že mu odpovídají a někteří ho poplácávají po rameni. Bogart na Astonvargu a Brendu spiklenecky pomrkával.
Mám to tu zmáknuté, šklebil se na ně. Všichni tihle lidičkové se mi vejdou do kapsy u vesty, naznačoval.
Tak to všechno šlo, snad až příliš hladce. Když však došli téměř k startovnímu prostoru, i Bogart narazil na tvrdou vodu a zdálo se, že ani on jim přístup nezjedná. Pořadatelé tu byli nekompromisní a nechtěli ani slyšet, že by je mohli pustit dál, do prostoru pro závodníky.
Nic nepomáhalo, že Bogart znal každého druhého křestním jménem. Do začátku závodů zbývalo už jen několik minut. Zatím měli pořád ještě nějakou naději, že se jim podaří přiblížit k Magirovi a oslovit ho. Až borci vyrazí na surfovém prkně na plasmové vlnobití, bude pozdě. Pak nezbyde než čekat, až Kemptenovi muži začnou pročesávat prostor.
Bogart se snažil, seč mohl. Bylo na něm vidět, že se nechce shodit před dívkou, kterou si vzal na mušku. Byl ochoten riskovat i konflikt s pořadateli. Hádka vyvolala rozruch, který přilákal jejich šéfa. Karta se obrátila, tentokrát zase v Bogartův prospěch. Ukázalo se, že i šéf je kamarád, který nedokáže odepřít!
"Tohle je Linda Komacu, Tintine," hlaholil Bogart, opět ve skvělé náladě. Plácal Tintina po zádech, jen to dunělo.
"Viděl jsem ji na prkně! Je prostě skvělá. Do dvou let se dostane mezi elitu, když ji bude někdo zkušený trénovat. Jezdil ji..." ztlumil hlas, "sám Duslo!"
Tintin se opatrně rozhlédl.
"Duslo... To je něco jiného! Tak pojďte, Lindo. Duslo byl můj moc dobrý kamarád!"
"A co strýček Adolf?" zeptala se.
"Ten zůstane tady," řekl Bogart stroze. Na Tintinovi bylo znát, že by byl ochoten pustit i Rona. Bogart se však cítil v sedle a rozhodl se přitvrdit.
"Odsud taky dobře uvidíte, pane Adolf," řekl. Obrátil tvář k Tintinovi. Ten pochopil, o co mu jde. Ušklíbl se a Ron si všiml, že na Bogarta mrknul.
"Mohu vzít jen jednoho," řekl šéfpořadatel škrobeně. "Tohle je dobré místo, pane Adolf. Bazén budete mít jak na dlani, když si stoupnete na špičky. Pojďme, závody brzy začnou."
"Bez strýčka nikam nepůjdu," řekla nepravá Linda umíněně.
"Měla byste si rozmyslet, jestli tu chcete zůstat. Strýček možná uvidí. Vy to budete mít horší, Lindo, leda že by si vás

posadil za krk," řekl jí Bogart. Po žovialitě teď nebylo v jeho hlase ani stopy "Tak co? Půjdeme, nebo nepůjdeme?" ptal se Tintin. Začal být netrpělivý. Dohadování začalo budit pozornost.
Ron s Brendou si vyměnili pohledy. Neměli na vybranou. Ron slabě pokývl. Bogart pochopil, že vyhrál, a usmál se. Poprskal Rona po rameni.
"Já vám Lindu pohlídám, spolehněte se. Bude v dobrých rukách.
Uvidíte se po závodech," řekl povzbudivě. "Jdeme, už brzy začnou!"
Pořadatelé se na šéfův pokyn rozestoupili a Brenda v doprovodu Bogarta a Tintina vklouzli do prostoru pro vyvolené. Rotwík se vetřel za nimi.
Sem směli kromě závodníků jen šéfové stájí, milenky závodníků a čumilové se známostmi. Brenda se ohlédla na Rona. Pokynul jí rukou. Ještě žijem, usmál se.
Opětovala úsměv a nechala se odvést k bělostným řadám křesel.
Musí jednat sama. Udělá všechno, aby se dostala k Magirovi.

3.

Z místa, kde zůstal stát, Ron neviděl nic, i když si stoupal na špičky, aby něco zahlédl přes záda diváků a pořadatelů. Chvilku se loudal kolem a pak se pomalu vracel k místu, kde nechal Elastora.
Ještě žijem, opakoval si. Když ne on, tak Brenda se k Magirovi dostane. Věřil jejímu důvtipu, přestože si nedovedl představit, jak to zařídí.
Stanové městečko bylo takřka opuštěné. Zbyli tu jen muži z ochranky, kteří posedávali před vchody na skládacích židličkách, klábosili a dívali se na ploché displeje, co se děje na surfové ploše.
Ron volil obezřetně cestu, aby nebudil moc pozornosti. Oklikou se dostal až k Elastorovi a sedl si k němu do trávy.
"Slečna Farrerová je surfový závodník první výkonnostní třídy," ozval se Elastor znenadání.
"Jak to víš?"
Elastor neodpověděl, jen v trávě se něco zavlnilo. Ron spatřil tenkou zlatou stužku, vycházející z Elastorova trupu. Vedla k nejbližšímu stanu.
Ron pochopil. Zatímco tu čekal, Elastor se napojil na informační systém. Má tedy další netušené schopnosti!
"Jejím trenérem byl Jakub Duslo. Ten se ocitl na seznamu veřejných nepřátel," odříkával Elastor jednotvárným hlasem. "Mezi teroristy je známý pod jménem Viktor."
Duslo tedy Brendu trénoval a bezpochyby on ji dostal do tajné organizace.
Třeba ji už nikdy neuvidím, napadlo najednou Rona.
V duchu srovnával Minii a Brendu.
Jedna byla ztělesněná pasivita, druhá aktivní, až šel rozum stranou. A výsledek? Ta pasivní je mrtvá a druhá žena... možná za krátkou dobu bude taky "Nechceš se dívat, kamaráde?" vytrhl ho z pochmurných úvah mužský hlas.
Vzhlédl.
Jeden z mechaniků, kteří seděli na stráži u nejbližšího ze stanů, si Rona všiml. Vstal z křesílka a přiloudal se k němu. Skepticky si prohlížel zlaté prkno.
"Pěknej krám. To je dobře, že jste hodili flintu do žita. S tím byste neměli šanci. Tohle je první liga, chápeš? Tady mají nadupanější mašiny i řepové, co budou dělat křoví. Kde máš kámošku?"
"Sbalil ji Bogart," houkl se smíchem v hlase jeho kamarád, který zůstal sedět. "Měl sis ji líp hlídat, chlapče. Bogart z ní oškube peříčka, dřív ji z pracek nevydá. Nic si z toho nedělej. Pojď k nám."
Ron se usmál a vstal. V trávě to zašustilo, jak Elastor stáhl zlaté vlákno zpátky do trupu. Všiml si toho naštěstí jen on.
"Jmenuju se Ron Astonvarga," řekl. Nemělo smysl skrývat pravou totožnost. Podal mechanikovi ruku.
"Já jsem Tony," stiskl mechanik nabízenou pravici. "A tohle je Ivo. Jsme na tom podobně jako ty, kámo. Outsideři. Stáj Blesk. Mizernej jezdec, mizerná mašina, i když lepší, než ten váš hadr."
"Nech toho, Tony. Platěj dobře, tak proč nadávat?"
"Ulejvaj prachy," ušklíbl se Tony. Mávl rukou na znamení, že se nehodlá o věci dál šířit. Zavedl Rona ke stanu. Elastor se na panožkách přesunul až k nim. Mechanici se na pohybující se stroj dívali, nevěřícně zavrtěli hlavami a dali se do smíchu.
"Teda, tohle je fór... Ono to běhá jak pes! Poslyš, Rone, jezdit travní surf!" řekl Ivo uznale.
Zašel do stanu, vrátil se s křesílkem a nabídl ho Ronovi.
Ron poděkoval, posadil se a zadíval se na displej.
Zazněla polnice.
Závody začaly.

4.

S novými přáteli se rychle dohodl. Půjčili mu dekodér a sami si vtiskli podobné přístroje do očních jamek a zavedli sluchátka. Od této chvíle může každý z nich na displeji sledovat co chce, podle své volby "Stáj Magir," poručil si David a do zorného pole mu vplul obraz mladého vévody.
"Za tuto stáj startují dva závodníci, vznešení sourozenci, princ David Magir a lady Sungara Magirová," informoval ho komentátor.
Davidovi Magirovi záleželo na tom, aby vypadal jako zkušený závodník. Měl na sobě poněkud ošumělý modrý surfařský oblek, se značkami prodělaných závodů na levém rukávu. Poslední značka byla z pětadvacátého roku.

"David Magir se naposledy účastnil Univerzálního šampionátu," informoval komentátor. "Od té doby na surfu nestál. Lady Sungara je vybavená hitarim model V5, s gravitonikou nahuštěnou do neuvěřitelné pěticentimetrové tloušťky. Podle tréninkových jízd je zřejmé, že sourozenci budou soupeřit hlavně mezi sebou."
Do komentátorova hlasu zněly poznámky mechaniků. I oni se zapojili na magirovský kanál a komentovali překvapivý fakt, že David Magir pojede na mašině s nejméně dvaceticentimetrovou tloušťkou gravitoniky, s odřeným zdobením a dokonce i četnými stopami po opravách.
Surfařů bylo na padesát, přičemž profesionálů bylo z té padesátky asi dvacet. Třicet závodníků patřilo k nejvyšším vrstvám společnosti.
Podle toho, co slyšel Ron od mechaniků, profesionálové byli připraveni zasáhnout, kdyby se přihodilo něco neočekávaného.
Měli podobnou funkci jako plavčíci na plážích pozemských moří.
Příslušníci šlechtických domů je neměli rádi. Byli to podle nich floutkové, hezouni a elegáni, a mladičké komtesy nejednou předstíraly nešikovnost a padaly s prkna, aby mohly spočinout v zachráncově svalnaté náručí.
"Milí báječní přátelé," ozval se hlas arkadského guvernéra hraběte Salgariho, dnes ve funkci ředitele závodů. "Jsem šťasten, že se mohu účastnit rozmarné taškařice, jako je tato. Dříve, než se pustíme do radovánek, mi však laskavě dovolte malou, a slibuji, že kratičkou úvahu. Za několik okamžiků se budeme v přeneseném slova smyslu projíždět po Slunci, a ve skutečnosti se obdobným způsobem projíždíme na vlnách času. Je to radostné, moji milí, a nemůžeme se Bohu odvděčit ničím, než nekonečnou pokorou, spojenou s radostí. Neboť, proč jinak by nám všemohoucí dal tak velkolepý dar, než proto, abychom byli šťastní a radostní? Proto ho nezklamme. Vzhůru do vln a kéž náš hlaholivý smích oblaží Hospodina v tento bohulibý den!"
Účastníci závodů, této rozmarné taškařice, zatleskali. Podle staré tradice surfového sportu musel ředitel osobně otestovat kvalitu plasmy. Následován dvěma vazouny osobní stráže vrhl do rudých vln svoje prkno a křepce na něj naskočil. Byl v tom kus odvahy, protože na okraj bazénu právě narážela, šikmě valivá vlna. Salgari byl na amatéra zkušený surfař, zvládl zálud a za potlesku privilegovaných diváků na tribunách na protější straně bazénu rychle nabyl rovnováhy.
Tělesní strážci za ním zůstali pozadu o několik sáhů a Salgari jim rychle ujížděl.
Ale to už s křikem vrhali do vln svá prkna i ostatní.
Ron pozorně sledoval displej. Brendu však nikde neviděl.
"David Magir zatím zůstal na břehu na pravém křídle bazénu," hlásil komentátor. "Lady Sungara mu zmizela z očí. Zdá se, že následník opuštěného vévodského trůnu taktizuje. Vyčká, až se jeho soupeři unaví, a zasáhne do boje, až vlnobití zesílí."
Zdálo se tedy, že zůstal na břehu, uvažoval Ron. Brenda má pořád ještě šanci se k němu dostat.
Podaří se jí oklamat Bogarta, který ji bezpochyby nespouští z očí?
"Ty to nějak prožíváš, kamaráde," dolehla k němu ironická poznámka mechanika Iva.
Ron neodpověděl a díval se na displej.
Na druhé straně bazénu, pod tribunami, viděl technickou kóji.
Seděli v ní lidé v pracovních overalech, kteří regulovali rytmus plasmových vln. Nad tribunou se tyčila věž, tak vysoká, že se takřka opírala o klenbu Arkádie. Odtud vedla neviditelná záchranná vlákna.
Každý surfař je takovým vláknem s věží spojen.
Kamera si našla prince Magira. Postával na břehu jako by váhal.
Ron spatřil Brendu. Něco princovi říkala, ten se k ní otočil. Podařilo se? Ron si olízl rty.
Pak se mu zastavilo srdce.
Princ na Brendu přátelsky kývl, popadl prkno, hodil ho na vlny a naskočil na něj!
Ron se několikrát zhluboka nadechl a zklidnil se.
Magir slabě zakolísal. Už se zdálo, že spadne, a teprve v poslední chvíli nabyl rovnováhy "Zdá se, že David Magir není v obvyklé formě," říkal komentátor.
"Dnešní šampionát se vede podle regulí první výkonnostní třídy.
Připuštěny jsou i nepravidelné vlny jako je vlna valivá, bodová, tabulová a lomivá základní řady, jakož i vlny typu buvol, želva, útes, kopretina, ňadra a dívčí vlasy."
Ron toho moc o plasmovém surfu nevěděl, jen to, že cílem surfařovy snahy byl druhý břeh. Říkalo se tomu "udělat bazén". Tam a zpět, to byla "vlásenka". David měl na kontě dvanáct vlásenek jako svůj osobní rekord, Sungara, podle toho, co komentátor říkal, zaznamenala, při jednom z posledních šampionátů, jehož se její bratr neúčastnil, vlásenek patnáct. Nešlo tedy o to, být na druhém břehu první.
Rozhodoval počet přejezdů.
David Magir rychle prkno stabilizoval. Zabral silnýma nohama o drsný povrch. Záběr na displeji byl jasný a ostrý.
Závodník se propracovával houfem surfařů. Před prknem se mu mihnul mladý Hubble, surfař s velkou odvahou a malou zkušeností. Najel v nebezpečně ostrém úhlu na kopretinu, velmi zrádnou vlnu, která se podobala homoli s hlubokými zářezy kolmo vseknutými do úžlabí, a už letěl stranou, prkno se zatočilo, mladík se tak tak dotekl sluneční hladiny a záchrana zasáhla. V příští vteřině už mládeneček visel ve vzduchu, vztekle mrskal nohama a neviditelné záchranné lano ho táhlo vzhůru, tenké jako nitka, s obrovskou sílou tahu.
Hubblovo prkno se vynořilo z vln přímo před špičkou Magirova stroje. Davidovi se podařilo strhnout prkno vlevo.
"Výborně!" chválil ho komentátor. "Méně zkušený surfař by do opuštěného prkna najel a dopadl stejně jako ten neopatrný začátečník.
David kolizi nepřipustil. Jeho forma je lepší, než se zdálo na první pohled. Můžeme věřit, že David Magir zasáhne do

boje o první místa!"
Na protější břeh dojel bez velkých potíží, neprodleně se obrátil a vracel se proti proudu opozdilců. Na displeji se objevila i jeho sestra Sungara, která se štičí obratností jela odvážný slalom na hřbetech vln, jakým se průměrný surfař vyhnul. Na rozdíl od bratra se Sungara rozhodně nedržela při zdi. Surfovala jako o život.
"První i druhá vlásenka nedělaly Davidovi žádné potíže," hlásil komentátor. "Kdyby nebylo ošklivé chvilky při setkání s mladým Hubblem, bylo to jako rutinní tréninkový surf."
Počet surfařů v průběhu několika prvních vlásenek se značně ztenčil. Tony a Ivo rozčileně hulákali, když s prkna spadl i jezdec jejich stáje Blesk, profesionální surfař druhé výkonnostní, Hans Thomayer. Do proudu komentáře vstupovala jejich hádka o tom, jestli Hans spadl schválně, a pokud ano, jestli to byla flígna sázkařů anebo trik ze strany majitele Blesku. Surfové závody měly zřejmě temné zákulisí, jako ostatně všechny podniky tohoto druhu, od pradávných dob závodů trojspřeží v antickém Řecku. Ron se snažil jejich dohadování nevnímat. Na hladině zůstal snad jen tucet závodníků, přičemž podle toho, co komentátor říkal, vznešených amatérů zbylo jen asi pět, ostatní byli profesionálové.
Když David začínal další vlásenku, Rona napadlo, co v bazénu všichni ti profíci dělají?
Mají přece provázet svoje klienty a ti už jsou na břehu.
Vlny se zvedly a vlnobití plasmy nabylo na síle.
Diváci na tribunách vstali. Ředitel závodu Salgari už dávno nesurfoval.
Na displeji byl dobře rozeznatelný ve svém zelenozlatém oděvu v davu vznešených diváků. Surfový bazén se dál vyprazdňoval.
Dvě postavy vyletěly vzhůru na laně. David Magir teď takřka letěl po vrcholcích prudkých vln studené plasmy. Blízko něho se držela lady Sungara v šarlatové ochranné kombinéze. Švih, a další nemotora letěl vzhůru k záchranné věži.
Diváci se mu smáli, tleskali a volali na něho, když zvolna klesal na pevnou půdu břehu.
"Jsme svědky finále, vážení přátelé," volal komentátor vzrušeně.
"Na ploše zbyli z týmu amatérů David Magir a lady Sungara. Za profesionály jede Tim Wittlingen, Lola Laski, Burt Nakamura, drama vrcholí, Nakamura nezvládá vlnu typu želva a padá... už jenom čtyři závodníci soupeří o pohár dnešního sportovního podniku!"
Na displeji se objevil detailní záběr lady Sungary. Pod průhlednou, doslova neviditelnou kuklou bledá tvář s jiskřivýma modrýma očima, k lebce přitištěná přilbice rusých vlasů. Ohlédla se na Davida Magira. Sestra, dokonce dvojče, teď doslova soupeř na život a na smrt.
"Vyvrcholení na sebe nedá dlouho čekat," oznamoval komentátor.
"Je vidět, že do těla Davida Magira vchází únava jako nevítaný host, který přichází nepozván a nenechá se hned tak vyprovodit!"
"Měl by si ty kecy nechat od cesty," zaslechl Ron Tonyho.
Komentátor pokračoval v lyricko-epickém líčení.
"Mrzutá nálada bývá společník únavy a když se tito dva dostaví na povrchu plasmového bazénu, dlouho na sebe nenechá čekat ten třetí člen povedené čeládky, totiž malér!"
Také Ron viděl, že David Magir začíná dělat chyby Zrádnou vlnu zvanou ňadra nebo velbloud zvládl jen tak tak. Z dálky slyšel výkřiky, diváci si zřejmě mysleli, že je po něm veta. Princ se ohlédl po Sungaře. Byla najednou docela blízko něho. I ona musela být unavená. Hrbila záda a nohy měla pokrčené víc, než bylo třeba.
Chtěla si zřejmě pohovět.
Oba se ocitli blízko břehu.
"Teď má David Magir šanci skončit a vrátit se na pevnou půdu se ctí. Šestnáct vlásenek je jeho osobní rekord a amatér může na takový výkon být právem hrdý. Zdá se však, že se nehodlá vzdát a přepustit vítězství své sestře."
Plasmové vlny byly už doslova děsivé. Rozdíly ve stylu obou vznešených surfařů byly jasně patrné. Sungara surfovala svižněji, najížděla na vlny dokonce s jakousi zavilou zuřivostí, kdežto David jel poklidněji a s přehledem. To ovšem neznamenalo, že by jeden byl lepší a druhý horší. Oba byli znamenití a dvojice profesionálů uhánějících za jejich zády měla co dělat, aby jim stačila.
Technici přidali ještě jeden stupeň na intenzitě plasmových vln.
"Na to bych se už vysral," poznamenal mechanik Tony "No tak, sláva, Lola končí!"
"A Tim Wittlingen už taky zapích vidle do hnoje!" přidal se k němu Ivo. "Třetí místo taky dobrý."
"Jedno je jisté, vážení sportovní přátelé!" křičel komentátor jásavě.
"Ať závody dopadnou jakkoli, dnešní pohár poputuje do paláce Magirů jako záblesk radosti do domu smutku!"
"Jen jestli to není fígl," mínil Tony "Tohle je bazén Magirů.
Těm se to jezdí na domácím hřišti!"
Nezdálo se však, že by domácí hřiště bylo k sourozencům obzvlášť přívětivé. Rudý plasmový povrch kolem nich se vařil, kolotal, zmítal a lomil, vlny na sebe narážely, vytvářely víry a gejzíry. Byli si teď skoro bok po boku. Sungara se ocitla o půl prkna vpředu. David ji viděl, jak najíždí na rozeklanou vlnu, dvakrát vyšší než ona sama.
Byl to zuřivý nájezd, který se mohl snad povést, kdyby surfař byl čerstvý a při plné síle. Sungara však mlela z posledního. Prkno se jí zvrtlo a ona padala vlevo vstříc plasmové propasti. David Magir přirazil k jejímu stroji převrácenému na bok a pokusil se ji zachytit do náruče. Vtom zabralo záchranné zařízení a monomolekulární lano vyzvedlo Sungaru do výše. David se za ní podíval a tato vteřinka nepozornosti mu byla osudná. Najel v nevhodném úhlu do úžlabiny, která se najednou před ním otevřela, a ztratil rovnováhu.
"Je rozhodnuto, vážení sportovní přátelé!" jásal komentátor.
"V tomto závodu nečekaně vítězí David Magir výkonem, který překonal jistě i jeho nejoptimističtější očekávání. Magir opouští prkno...

zůstal však na nohou nejdéle... už brzy ho uvidíme na břehu..."
Komentátor se odmlčel.
"Kurva," sykl mechanik Tony.
David Magir se pohroužil do plasmových vln. V tuto chvíli už měl viset na monomolekulárním lanu! Technici okamžitě stáhli vlnobití na minimum a hladina takřka zmrtvěla. V růžovém oparu se vznášelo modravé lidské tělo.
"Došlo k mimořádné události... Karabina záchranného lana se zřejmě vysmekla... Ochranný oděv zatím izoluje závodníka od smrtícího prostředí..." repetil komentátor rozechvěle. "Zbývá mu patnáct vteřin... Podle propozic mohou si závodníci podat záchranu, ale je zakázán vstup jiných osob do prostoru surfového bazénu... Je to tak, vážení sportovní přátelé! Nikdo nepředpokládal, že selže automatické záchranné zařízení a princ Magir bude zřejmě první obětí špatných propozic a technické chyby!"
"Nalezl jsem řešení," ozval se znenadání Elastor.
"Co to má být?" houkl Ivo. "Krucinál, co je zase tohle?"

5.

Ron pocítil, že se ho něco zmocnilo a zvedlo do výše. Strhl dekodér a spatřil pod sebou zlatou desku Elastorova trupu. Cívkový robot vysunul z přídě chapadlo, popadl jím Rona a vyrazil vpřed. Bez jeho opory by Ron sletěl už v první vteřině šílené jízdy. Elastor kličkoval mezi stany a diváky a rychlostí mobilu se řítil k bazénu. Tento vražedný slalom provázely výkřiky mechaniků. Cestu od neprostupné hradby pořadatelů střežících okraj bazénu, která prve trvala Ronovi pět minut, urazil Elastor snad za pět vteřin. Křik davu pořadatele upozornil, že se něco děje.
Ohlédli se a nevěřili svým očím: vyjevený surfer se k nim žene na stroji staré konstrukce - ne po plasmě! Řítí se k nim po trávě!
Uskočili na strany a Elastor s Ronem na hřbetě se prosmekl mezi nimi. Prominentní diváci prchali a uskakovali před hrotitou přídí pozemního torpéda. Ron pod sebou zahlédl okraj bazénu, Elastor se odrazil, chvilka letu, pak úder dopadu na plasmovou plochu, odraz, další dopad, jako když vržený plochý kámen skáče po hladině tůňky, bleděmodrá postava v plasmovém oparu, záblesk zlata, vzdálené výkřiky a...
V dalším okamžiku druhé zlaté chapadlo, vysunuté tentokrát ze záďové části stroje, uložilo bezvládné tělo Davida Magira Ronovi Astonvargovi k nohám.
Ron stál s rozhlížel se.
Pořadatelská služba na břehu zcela selhala, dav ji doslova rozmetal.
Diváci urození i neurození se nahrnuli kolem bazénu, křičeli, tleskali a mávali. Elastor mířil přes plasmovou plochu na druhou stranu nádrže, směrem k tribuně vznešených hostů a k paláci Magirů tyčícímu se za její červenobíle pruhovanou střechou.
Když už byli na dvacet metrů daleko, Ron si uvědomil, že Elastor míří ke guvernérovi Salgarimu. Cesta trvala už jen pár vteřin.
Elastor přirazil ke břehu, jedním chapadlem vysadil Rona, druhým Davida Magira, a pak se pomocí obou sám vyšvihl plavným pohybem na pevnou půdu.
"Šlechetný zachránče!" kráčel k Ronovi guvernér Salgari s pažemi roztaženými. "Jak jen poděkovat, jak jen odměnit tak skvělý příklad lásky k bližnímu, odvahy, ba sebeobětování!"
"Blahopřeji, Rone Astonvargo," ozvalo se Ronovi za zády. Tichý hlas. Vsouval se Ronovi do uší jako čepel mezi žebra.
Ron se obrátil a spatřil Gottlieba Kemptena.
Vedle něho stála sinalá Brenda Farrerová. Rotwík, jak míval ve zvyku ve vypjatých chvílích, zmizel.

Kapitola dvanáctá

TI BÁJEČNÍ LIDÉ ODE DVORA

1.

David Magir byl v prvních minutách celý tumpachový, obklopen lékaři, psychoterapeuty a poskoky jako včelí královna svým rojem, a o Rona se zatím staral guvernér Salgari. Celý ten mnohahlavý dav se pozvolna přesunul do obrovské přízemní haly magirovského paláce. Ron se snažil nespustit Kemptena a Brendu z očí.
Po boku mu kráčel Salgari a nepřestával brebentit.
"Budete odměněn nejvyšším vyznamenáním, jaké mám právo udělit, a to jistě bude jen první z poct, jichž se vám dostane!" volal radostně, když vešli do sálu, který budil dojem, že je rozsáhlejší než budova, v níž byl umístěn.
Muž méně protřelý životem, než byl Ron, mohl nabýt o svém postavení mylné, řekněme rovnou lichotivé představy. Ronovi však bylo jasné, že je zatčen. Policajti ho věru že nesebrali poprvé. Proseděl tolik času po různých vyšetřovnách a celách předběžného zadržení, že by to dohromady vydalo na trest za loupežné přepadení banky středního významu. Tentokrát však všechno proběhlo velmi luxusně, formou gratulace.
"O pocty se postarám já!"
Salgari se zlomil do pravoúhlé úklony Rozestupujícím se davem dvořanů přicházela lady Sungara. Stále ještě na sobě měla svoji šarlatovou ochrannou kombinézu. Tvrzení, že kombinéza jí slušela, má asi takovou vypovídací hodnotu, jako že ryba je mokrá a pták létá. Stylisté jejího těla si dali velkou práci, aby nevypadala standardně, jako každá jiná žena dost bohatá na to, aby si nechala prodloužit krátké nohy a zkrátit dlouhé nohy a narovnat křivý nos a nakřivit rovný

nos, jak už to ženy dělávají. Nebyla samozřejmě žádný "model Jaro" nebo "XJ 18", jak se nazývaly modelové nabídky v katalozích stylistických salónů pro střední vrstvy. Nikde na jejím těle by nikdo nenalezl podpis žádného návrháře, nikde jistě neměla značku ani toho nejvyhlášenějšího domu z L.A. nebo Paříže či Nairobi.
Znalec prostě poznal... Ano, tohle dělal Pinodi. Patřil k těm mistrům stylizačního umění, kteří dokáží dát nejen originální tvar tělu a obličeji, ale dovedou i stimulovat svaly tak, aby se žena pohybovala náležitě k svému vzezření.
Sungara byla žena typu šelmy, žena dominátorka, žena krotitelka.
Kráčela, jako když se atlet rozbíhá ke skoku, kdy dosud běží velmi pomalu, avšak vkládá do každého pohybu sílu a soustředění.
Nic násilného v tom však nebylo. Sungara měla vláčné ladné pohyby které by však nebylo možno zastavit ani litinovou trubkou.
Podívala se na Rona a ten měl pocit, že se mu začne v hrudi škvířit maso. Na obrazovce její modré oči vypadaly poněkud šedavé, avšak nyní v nich Ron viděl zelenkavé skvrnky. Vlasy uvolněné ze sevření průhledné přilbice se jí rozvlnily až na ramena. Snad i každý její vlas měl svoji individualitu a lesk. Šarlatová kombinéza odlesky přebírala, takže to vypadalo, že vlasy vplývají do jejího povrchu.
Efekt to mělo náramný. Zdálo se totiž, že Sungara je oblečená jen do vlasů a stačí jediný další pohyb a vlasy se rozhrnou a všichni budou moci spatřit její ňadra, břicho a klín.
Zadívala se na surfové prkno u Ronových nohou "Nikdy jsem neviděla takový model," řekla. "Speciál?"
"Dá se říct," řekl Ron nepříliš důvtipně.
"Jistě není homologovaný," ozval se Kempten. Brenda se držela o půl kroku za ním. Ron si všiml, že se blízko ní drželo několik elegantních chlapíků, kteří však rozhodně nevypadali jako dvořané, ledaže by patřili k takovému dvoru, kde bylo zvykem nosit živá telata na ramenou. Ne, Brenda neměla naději uniknout. Ron se utěšoval, že bezprostřední nebezpečí nehrozí. Elastor setrvával ve formě surfového prkna.
"Pan Astonvarga se nezúčastnil závodů," řekla Sungara. "Zasáhl jako záchranář. Byly to takové zachraňovací závody." Obrátila se k Davidovi. "Děkuji vám, pane bratře."
David se už vzpamatoval natolik, že se dokázal zlehka uklonit.
Dvořané zatleskali a některé slabší povahy propukly v jásot.
Ron užasl, že si ho Sungara pamatuje. Jistě, kdysi dávno, za mnohem lepších časů, ji občas vídával. Byla to docela mladá dívka a dávala najevo okázalý nezájem o sportovní aktivity svého otce, který projevovala pohrdavým chováním ke všem lidem, kteří se na nich jakkoli podíleli.
"Mám na mysli bezpečnost," řekl Kempten. "Nelze trpět, aby se nehomologované energetické zařízení nacházelo uvnitř paláce."
"Jak vidíte, milý Rone, ani ve vlastním domě nejsme pány," usmála se Sungara a dvořanstvo se dalo do servilního smíchu.
"Já ho teda vodnesu," pravil Ron nejapně.
Byla to tak dětinsky prostoduchá lest, že se musel usmát i muž jindy tak přísný, jako byl Kempten "Jste přece host na vévodském dvoře. Zde budou konat fyzickou práci jiní."
"Někdo by ho mohl rozbít."
"Vyloučeno," řekl Kempten. "Zdejší personál je perfektní."
"Hm..." odkašlal si Ron. "Jenže ona je uvnitř taková pojistka proti krádeži, chápete? Jakmile na něj sáhne někdo cizí, dělá to neplechu."
"Neplechu? Jakže?" chtěla Sungara vědět, co znamená neznámé slovo.
"No, mohlo by to třeba i bouchnout," pravil Ron.
"Podíváme se na to," řekl Kempten.
"Pan Kempten je prvotřídní odborník na věci bezpečnostní," řekl David. "Vy se nyní postarejte o tuto... věc a my se půjdeme upravit k večeři. Přáli bychom si, aby se odehrála v rozmarném duchu!"
Salgari významně tleskl. Davidova slova určovala ráz oblečení.
Všichni se nyní rozejdou a ti, kdo mají k večeřadlu přístup, se dostaví v oděvu, jak jinak, rozmarném.
"Jistě budu mít později příležitost vám poděkovat za záchranu pana bratra," řekla Ronovi Sungara.
Všiml si, že neužívala plurálu majestiku jako její bratr.
David Magir pokynul postaršímu muži, který postával po jeho boku.
"Postarejte se o pana Astonvargu. Přejeme si, abyste mu poskytli oděv a všechny ty věci..."
Netrpělivě si sáhl na horní ret. Naznačil, že Ron není oholený a že je tedy třeba s tím něco zásadního udělat.
Tak to ne, to prrr, chtěl Ron zvolat. Vévodský následník se však otočil a živá hradba servilů zakryla výhled na jeho vzdalující se záda.
"Půjdeme tudy," pokynul Kempten.
"Začínají zprávy!" zvolal kdosi.
V sále se poněkud setmělo a z prostoru se vyhoupl obraz šarmantního komentátora.
Jásavými slovy oznámil hlavní událost dne, surfové závody na dvoře Magirů, které skončily přesvědčivým vítězstvím favorita střetnutí, Jeho Výsosti Davida Magira, korunovaným dramatickým vyvrcholením.
"Život Jeho Výsosti byl bezprostředně ohrožen," halekal komentátor.
To už prostorem kmitaly záběry z poslední fáze závodu.
"Duchapřítomností barona Rona Astonvargy se podařilo Jeho Výsost zachránit..."
"Co je to za pitomost?" obrátil se Ron na Kemptena "Jakej baron?"
"Pracovali rychle," řekl polohlasně Kempten a znělo to uznale.

"Vytvořili vám osobnost, jistě s veškerým zázemím. Jistě chápete, že není možné, aby Jeho Výsost zachránila nežádoucí osoba, jako je reparátor Ron Astonvarga! Začíná vám nový život, Rone!"
Oči mu jiskřily.
Stalo se to, co jsem si přál, znamenaly ty jiskérky. Dostal jsem tě tam, kde tě chci mít.
"Máte snad chuť protestovat?"
"Ne."
"Tedy pojďme."
Sál se vyprazdňoval, "Co bude s Brendou?"
"Na mě se vykašli, barone..." promluvila Brenda, poprvé za celou tu dobu.
"Nesmíte jí nic udělat!"
"Jistě, jistě. Pojďme..." kývl Kempten netrpělivě.
Doprovázeni tělesnou stráží vešli do zdviže, v níž by se dal umístit menší bazén pro plasmový surf. Jakmile se za nimi uzavřely dveře, strážci se uvolnili a ve vteřince se změnili v to, čím ve skutečnosti byli: fízlové, jak je Ron v duchu charakterizoval.
"Nemyslete si, že budu skákat, jak zapískáte..."
"Nech toho," řekla Brenda unaveně. "Copak nechápeš, že nás má v hrsti?"
"Ne tak docela!" řekl Ron nepřesvědčivě.
Spoléhal na Elastora, na toho zázračně efektivního cívkového robota, který jim už několikrát doslova zachránil kůži.
Protější stěna zdviže se rozevřela. Kabina snad klesla hluboko do podzemí, snad vystoupila do hořejších pater... To Ron nevěděl.
Její gravitační stínění bylo tak dokonalé, že nepociťovali žádnou změnu. Prostě byli jinde než dřív, jako by byli teleportováni.
"Tak pojďme," řekl Kempten.
Elastor se stále ještě choval jako normální surfové prkno, sunul se těsně nad podlahou podél Ronových nohou.
Ocitli se v nevlídné prostore s nízkým stropem. Tudy nikdy neprošel žádný dekoratér. Byla to nevelká hala s hrubými stěnami z nějaké šedavé hmoty, snad dokonce z betonu. Ron zaváhal a to ho už popadl za loket strážce, který byl nejblíž. Zamířili do klenuté chodby.
Minuli několik dveří a do jedněch vstoupili.
Ron cítil, že mu tuhne krev v žilách.
Poznal tu místnost.

2.

Klenutá, lesklé stěny kanálek uprostřed.
Dubové křeslo, přišroubované k podlaze.
Ron se vyděšeně rozhlédl, aby spatřil toho chlapíka v zástěře od krve. Tak tady měli v parádě Golisana! Tady z něho udělali trosku, tady...
"Pozor, šéfe," zvolal strážce, který nepřestával svírat Ronovu paži.
To už Elastor vycítil nebezpečí a začal se proměňovat, nabýval lidské podoby, plochý tvar prkna se transformoval, už tu byl trup a hlava, byly tu nohy a ruce, které se napřahovaly po Kemptenovi.
Ronův osobní strážce ho strhl stranou a Kempten uskočil nazad Ron stačil zahlédnout, jak se jiní strážci vrhají na Brendu.
Kempten bleskurychle sáhl do záňadří a vymrštil ruku ozbrojenou malým černým předmětem, podobným pistoli.
Z tupého konce zbraně vytrysklo světlo, široký vějíř chvějivé fialové záře. Dopadl na Elastora, který se v tom okamžiku přestal transformovat.
Něco se s ním však přece jen ještě dělo.
Najednou nabýval na objemu, zdálo se, že je z plastiku a někdo do něho pod tlakem vhání vzduch, nadýmal se, rostl, podoben zlatavému balónu.
Kempten se k němu zvolna přibližoval a volnou ruku napřahoval před sebe.
Bylo na něm vidět, že je nervózní. Měl bledou tvář a ruka se mu trochu chvěla.
Elastor se už takřka dotýkal kulovým zakončením trupu klenutého stropu.
Kempten vykřikl a vrazil ruku dovnitř Elastorova těla!
Na chvilku strnul, pak mu tvář zrudla úsilím, ozval se svištivý zvuk a vzápětí Kempten vytrhl z trupu iniciátor, který věnoval Ronovi Golisano!
Z robotova trupu se ozvalo syčení. Nastal opačný proces, smršťování.
Netrvalo to ani vteřinu a na podlaze stál opět ten lesklý válec, který se před nedávnou dobou... a jak dávno to Ronovi připadalo...
ocitl v jeho šiftovém příbytku!

3.

"Tak," řekl Kempten spokojeně, "teď si můžeme v klidu popovídat."
Ukázal na křeslo. "Nesednete si, Rone?"
"Ty hajzle," řekla Brenda, "až se to dozví vévoda..."

"Divil bych se, kdyby David Magir ještě v tuhle chvíli na svého zachránce myslel... Má velmi roztěkanou mysl, chápete?"
Ron se pokoušel vzdorovat. Proti síle Kemptenových bijců neměl šanci. Přitiskli ho k opěradlu a přes prsa, ruce a nohy mu přetáhli silné kožené pásy. Ron si uvědomil, že jsou nové. Ty, které tu kdysi poutaly Golisana, se už asi rozpadly pilným používáním. Možná dokonce, že i to křeslo je jiné a že je vlastně jinde.
Naděje se mu tetelila v hrudi jako plamínek svíčky Kempten ji sfouknul.
"Budete mi sloužit líp, než si dokážete představit. Snad jste si nemyslel, Rone, že od vás čekám zprávy napsané na manžetu, že ne?"
Ze strany se ozval harašivý zvuk. Dva androidi sem přiváželi bělostný chirurgický přístroj, jaký se používá v nemocnicích, kosmetických salónech, ano, i v mučírnách.
"Ve zprávách o vás mluvili jako o baronovi Astonvargovi. Nebylo by dobré, kdybyste barona jen předstíral. Na každé předstírání se brzy přijde, chápete? Budete pod drobnohledným dohledem stovek párů očí. V tuhle chvíli," usmál se chladně, "už další stovky lidí pracují na vaší identitě. Budují vám minulost, zázemí... Mohlo by vás to těšit, Rone. V Kalifornii máte hezký zámeček, v něm milou ženu a dvě děti. Vaši rodiče žijí ve Skotsku, moc příjemní lidé. Bratr slouží u imperiálního loďstva, sestra hibernuje na Lagrangu dvojce."
"To je nesmysl!"
"Teď ještě ano, protože vy tomu nevěříte. Brzy ale budete mít jinou mysl, Rone. Rozpomenete si na překvapující detaily z dětství.
Jak vás otec naučil plavat, v docela malém bazénku, strašně jste se bál a on vám pořád říkal, splývej, Rone, splývej..."
"Nemám otce, jsem z flašky..."
"Zatím, Rone Astonvargo, zatím... Brzy budete mít."
Androidi dotlačili aparaturu až ke křeslu. Jeden zvedl lesklý ježatý přístroj.
"Vlasy ne! Nestříhejte mi vlasy!" vykřikl Ron "Ty jseš ale vůl," poznamenala Brenda věcně.
"Vaše přítelkyně je důvtipná," poznamenal Kempten uznale "Jistě že by nepůsobilo dobře, kdybyste předstoupil před prince Davida holohlavý! Zvláštní věc je lidská povaha. Vám nevadí ztráta identity tolik, jako ztráta vlasů..."
Ron byl tak zmatený, že už ani nechápal, co mu Kempten povídá.
Kempten přešel k Brendě, kterou drželi dva muži za ruce.
"Jistě si kladete otázku, proč jsem vás sem přivedl."
"Vyklopte to, vy jeden zmetku."
"Také vy budete psychicky kondiciována. To, co teď uvidíte, vás psychicky, jak bych tak řekl, načechrá. Naše práce bude o to snazší."
Obrátil se k androidům a kývl.

4.

Výplach mozku. S touto bohulibou technologií se začalo v polovině dvacátého století a málokteré odvětví se dočkalo takového rozvoje. Poslední, na co mohl Ron Astonvarga svobodně pomyslet, byl pocit trapnosti a směšnost. Já vůl měl vztek, že mi u Masenby oholili fousy!
Pak se v jeho mysli zvedl vítr a utrhl suché listí vzpomínek a obrazů. Před vnitřním zrakem se mu zjevovaly a mizely tváře. Bart Astonvarga se objevoval ve sterých podobách. Rozesmátý i rozzlobený, vždycky energický a aktivní. Tváře instruktorů a techniků. Rouráci i technický personál, lidičky kolem raketového sportu. Nóbl kamarádíčkové z vévodského paláce, starý Magir, gentleman toho nejklasičtějšího typu, oblečený podle módy, která módou nebyla, protože trvala už tři sta let. Nádherné holky, které se kolem nebezpečných sportů rády točí, protože cítí pach toho nejsilnějšího afrodiziaka, pach peněz a smrti. Měl pocit, že na ty tváře křičí, že na ně volá, aby zůstaly nebo aby ho vzaly s sebou, a vítr kroužil kolem něho sametovou temnotou, a pak se zvedl jiný vítr, aby je odvál navždy do nenávratna a kdesi se zvedala narůžovělá záře úsvitu nové osobnosti, kdesi na dně duše vycítil, že se blíží vzpomínky na něco, co se ve skutečnosti nikdy nestalo, že se znovu rodí, v záři vytušil rysy tváří, j jež neznal a přece o nich začínal vědět, že to je jeho matka...
nemám matku... nemám otce... a přece to byla matka a byl to otec a....
Konec.
Světlo.
Vědomí.

5.

"Otevřel oči..." uslyšel velice blízko příjemně hluboký ženský hlas. Pohnul rukou.
Mohl pohnout rukou!
Ucítil vůni těžkého parfému, prostoupenou dosud neznámým feromonem. Spatřil rusé vlasy.
Skláněla se nad ním Sungara Magirová.
"Poznáváte mě, Astonvargo?"
‚Vy jste Sungara..."
"Poznáváte tuhle ženu?"
Pootočil hlavu.
"Brendo..." zašeptal.

"Zaplať pánbůh," řekla Brenda. "Stihli jsme to včas."
"Kde to jsem?"
Pokusil se pohnout. Uvědomil si, že sedí v pojízdném křesle.
"Nevstávejte, Astonvargo. Brzy se vzpamatujete. Jak dlouho to bude trvat, doktore?"
Do jeho zorného pole vstoupil štíhlý muž v černém obleku.
"Potřebuje chvilku klidu. Myslím, že bude v pořádku."
Místnost byla zařízená jako kancelář. Běžný nábytek, ovšem velmi kvalitní a drahý. Komunikační a paměťová zařízení. Pěkná knihovna s papírovými knihami. Na stěnách obrazy, většina z nich malovaná ručně. Portréty Ron mezi nimi poznal vévodu Magira. Obraz měl přes levý horní roh černou stuhu. Škubl sebou.
Na zemi pokryté tlustým perským kobercem stál zlatý kovový válec. Elastor... v klidovém stavu! Pocítil zoufalou úzkost, ta se však rázem ztratila. Do zorného pole se mu vbatolil Rotwík!
"Nemáš žízeň?" ptala se ho Brenda. Rotwík se před něho posadil a povzbudivě vyplázl jazyk.
"Ještě chvilku by neměl pít," řekl doktor starostlivě. "Dokud se mu nestabilizuje organismus."
"Kde to jsem?"
"Soukromá pracovna princezny..."
"Říkejte mi Sungaro," řekla rusovláska vlídně.
Ron si všiml, že se Brenda převlékla. Měla na sobě tmavomodrou kombinézu s řadou droboučkých perleťových knoflíků od krku až k pasu a velikými kapsami. Bokatější ženě by nemohla slušet, jenže Brenda si ji mohla dovolit nosit.
"Co se stalo?" chtěl vědět Ron.
"Mám mu to vyprávět?" zeptala se Brenda lékaře.
Pokrčil rameny. Nespouštěl oči z Rotwíka.
"Nejistota mu nepomůže. Prosím, slečno Farrerová."
Brenda si přitáhla lehkou židli z tenkostěnných titanových trubek blíže k Ronovu pojízdnému křeslu. Rotwík jí ulehl k nohám.
"Tak aspoň jednu odpověď na všechny ty otázky už znám," řekla Ronovi. "Už vím, kdo mě platil."
Ron pohlédl na Sungaru, která stála opodál a opírala se o hranu psacího stolu s rukama založenýma na prsou. Měla na sobě také kombinézu, podobnou té, jakou měla Brenda, ovšem barvy zelené, která ladila s barvou jejích rusých vlasů.
"Ona?"
"Je to tak," řekla Sungara. "Je o vás veliký zájem, Rone Astonvargo...
Když zemřel otec, vyšly najevo jisté... skutečnosti. Otec zašel ve své podpoře kosmickému sportu velice daleko. Za hranice legality.
Včas se stáhnul do pozadí, ovšem nepodařilo se mu zahladit všechny stopy a všechny důkazy."
"I já jsem taková stopa?"
"Dá se říct, Astonvargo."
"Tohle dobře ví Gottlieb Kempten."
"Jistě, že to ten darebák ví. Taky můj brat, který se už vidí ve vévodském křesle," ušklíbla se.
Ron nechápavě zavrtěl hlavou.
"Váš bratr mi poslal Elastora..."
"Ano, poslal vám systém Elastor."
Sáhla na psací stůl a uchopila stříbřitý předmět. Ron v něm poznal iniciátor, který dostal od Golisana.
"Můj bratr není příliš inteligentní, jak jste možná stačil pochopit.
Prostě to zařídil tak, aby otcova závěť byla vyplněna. Vůbec si nepoložil otázku, co se za ní skrývá!"
"Vy ano," řekl Ron. V hlavě se mu začalo vyjasňovat.
"Já ano. Já si vždycky kladu otázky. Jsem zvědavá, chápete?"
Ron stočil zrak k Brendě a pak se znovu obrátil k Sungaře.
"Já nic nevím... Nedokážu odpovědět na žádnou vaši otázku.
Jsem mimo, a vždycky jsem byl. Rozešel jsem se s bratrem..."
"Znáte víc odpovědí, než tušíte."
"Sungara věděla, že po tobě jde Kempten. Nemohla se na tebe obrátit přímo. Byl jsi celou dobu pod dohledem a Kempten by tě byl zabil. Hrála složitou hru... a já v ní měla podíl."
"Ta rána v Arnalu..."
"Přesně tak. Akce v Arnalu měla vypadat jako běžná teroristická akce. Ve skutečnosti šlo o tebe. Kdyby všechno vyšlo tak, jak mělo, dostala bych nové instrukce Prostě bys zmizel Kemptenovi před nosem. Jenže došlo na Murphyho zákon."
Ten pojem něco Ronovi připomínal, ale nedokázal si vzpomenout, co vlastně.
"Murphyho zákon?"
Brenda pokrčila rameny.
"Když se něco může posrat, posere se to."
"Ne tak docela," řekla Sungara "Potřebovala jsem se dostat k Ronovi Astonvargovi a dostala jsem se k němu. Potřebovala jsem, abyste vy dva získali od Golisana iniciátor a získali jste ho. Chtěla jsem ho mít pro sebe a mám ho. Všechno je tedy, myslím, v pořádku."
Ron se rozpomněl na hrůzné chvilky dole v mučírne a naštval se. "Proč jste mě sakra nechala..."
"Byl jste pod dohledem, Rone... Mohli vás kdykoli zabít a prohlásili by vás a Brendu za teroristy kteří se vetřeli do paláce s úmyslem spáchat atentát. Co by bylo snazšího? Brenda ve skutečnosti je členkou teroristického servisu a vy

se taky neživíte legálně. Oba stojíte mimo zákon."
Bylo zvláštní slyšet taková konstatování z úst příslušníka vévodského domu!
"Nejdřív jsem musela pacifikovat Jeho Výsost," ušklíbla se, "a taky Kemptena. To bylo obtížnější. Jeho Výsost teď pije šampaňské se svými děvkami a kamarády. A Kempten? Ten si byl tak jistý, že má vítězství v kapse, že ztratil ostražitost.
"Tos měl vidět, jak se tvářil, když do té kobky vpadla Sungara s palácovou stráží! A víš, kdo tě našel? Tady Rotwík! Já myslela, že se ztratil... a on tě ve skutečnosti hlídal. Chytrej pejsek, opravdu dobře intelektualizovanej. Dokázal dát najevo, že ví, kde jsi, když se Sungara dozvěděla, že k nám Rotwík patří."
Rotwík vypadal, že rozumí. Vztyčil se na předních tlapách a vypnul hruď, jako by čekal, že mu tam připnou metál.
"To byla dobrá rána, můžeš mi věřit, já se v tom vyznám. Úzce směrované psychiny... práskalo to tam jak o Božím těle. Moc hezká podívaná. Kempten bude blít ještě tejden."
"Vy jste mě zachránila..." obrátil se Ron k Sungaře.
"Vás ne, Astonvargo... Zachránila jsem to, co máte v hlavě."
"Budete mě ještě potřebovat?" zeptal se lékař.
Sungara zavrtěla hlavou a učený muž s úklonou odešel.
"To vám teda gratuluju," pravil Ron ponuře. "Udělala jste opravdu kauf století."
Usmála se. "Jste na omylu. My víme, že jenom vy... ze všech lidí na světě... můžete pilotovat Drakkar."

6.

Ron slyšel Sungařin hlas přicházet z velké dálky.
"Kempten pořídil záznam obsahu vaší paměti, Rone. Našel i výmaz..."
"Výmaz!" vykřikl Ron. Zase to světlo v temnotě mysli... teď konejšivě narůžovělé, nýbrž bělostné a bolavé.
"Vy jste si nechal udělat částečný výmaz paměti. Potřeboval jste zapomenout."
"Zapomenout."
"Ano, potřeboval jsi zapomenout na to, že jsi podrazil svého bratra," řekla Brenda.
"Já ho nepodrazil! Já... nevím... Snad jsem ho podrazil."
"Chceš vidět ten záznam?" zeptala se Brenda opatrně.
"Musí ho vidět," opravila ji Sungara. Teď jí zněl hlas tvrdě, Obrátila se ke stolu a pohladila několik senzorů.
Stáhla světlo v pracovně.
Zase projekce... Ta první, v Golisanově obytné buňce, byla odporná k poblití. A tahle bude jistě ještě horší, protože se týká jeho.
V prostoru se objevila mlžná koule, která se rychle materializovala do konkrétních tvarů.
Spatřil svého bratra Barta a slyšel jeho hlas. Taky svůj hlas.
"Prosím tě..." říkal Bart. "Musíš se přemoct! Musíš letět! Jenom ty to dokážeš."
"Nech mě na pokoji!"
"Rone, proč myslíš, že nás udělali DVA? Já budu navigovat, jenže loď je řízená i psychicky. Ovládací program máš vklíčovaný do mozku jenom ty. Vždycky jsi ho tam měl."
"Copak si nepamatuješ, jak mizernej jsem pilot?"
"Na tom nezáleží! Pilotovat budu já. Jenže bez tebe je Drakkar kus mrtvý hmoty, pochop to konečně. Jako to bývalo u starých aut.
Já budu mít ruce na volantu, jenže ty... ty jsi klíček do zapalování."
"Vykašli se na to, brácho. Lety jsou zakázaný, tak toho nech, jiný toho taky nechali..."
"Jenže mě zabijou! Jdou po mně, pochop to, prosím tě..."
Byl to zvláštní pohled... Bart Astonvarga, ramenatý, energická tvář s přísnými záhyby od nosu podél koutků pevných rtů až k bradě, která by bez úhony snesla sebeprudší ránu... Ten prosil, žadonil... .
"Nejde jen o mě! Jde o Drakkar! Je to unikátní technické dílo.
Nesmíme ho nechat zničit kvůli bigotnímu císařskému ediktu."
"Já se bojím. Já to nedokážu. Já... nemůžu."
"Nic od tebe nechci. Jen pojď se mnou. Zajistil jsem... cestu. Je naprosto bezpečná. Nasedneš do lodi a tím to pro tebe skončí. Senzory potřebují tvoji přítomnost, ta jim stačí, ta je oživí... Pilotovat budu já."
"Kam?"
"Tam, kde budeme mít klid."
"Všude nás najdou."
"Ne tam, kam odletíme."
"Kde to je?"
"Planeta Uma, soustava Sonora-Asdal," odpověděl Bart Astonvarga po kratším zaváhání.
"Kolonie je zrušená! Mimozemské lety... Brácho, Drakkar je extrasolar?"
"Ovšem."
"Žádná trubicová loď, žádné mrhání energií..."
"Samozřejmě! Ten tupec na císařském trůnu zakázal mezihvězdné lety z ekologických a energetických důvodů. Nesmysl! Trubicový koráb, to není jediné řešení! Jako přišly po plachetních korábech parníky, musela přijít i nová generace kosmických plavidel po trubicových lodích. Už ne přeměna hmoty v energii... Drakkar má časosběrný motor. Přeměna času v energii... Chápeš, co to znamená pro lidstvo?"
"Brácho," zněl nešťastný Ronův hlas, "potíž je v tom, že já na lidstvo seru, mně může bejt lidstvo ukradený, já jsem

mizernej malej reparátor... zato ty jsi hrdina, ty jsi miláček ženskejch a ukazujou tě ve zprávách... Já jsem vedle tebe hovno a hovnem zůstanu."
"Máš příležitost nebejt hovno."
"Jenže já nechci nebejt..."
Bart se díval Ronovi do očí.
Pak se otočil a odešel.

7.

Teď se Ron rozpomněl!
Ten pohled... To byla vzpomínka, která ho trápila nejvíc a kterou si nechal odstranit z paměti. Padly na to všechny jeho prostředky. Do té doby si žil celkem slušně. Operace ho zlomila. Od té doby to bylo jen kodrcání.
Ovšem, vzpomínka na bratrův pohled zmizela a spolu s ní i všechny, jež s ní souvisely.
Teď tu byla znovu.
Pohled. Oči. Bratr. Klonový bratr, stejný genetický materiál.
Vnitřní pouta, o kterých nemají dosud tušení ani ti felčaři, kteří dokážou vymazat obsah lidského mozku jako paměťový krystal.
Do prdele.
Ty dvě svině mu to všechno připomněly a vrátily.
"Nikdo vám nic nevyčítá, Rone," řekla Sungara, která pochopila, co táhne Ronovi hlavou.
"Bavíte se?" zachrčel Ron "Co tím chcete říct?"
"Udělala jste se? Máte mokro v rozkroku? Je vám fajn? Tobě nic nevyčítám, Brendo. Ty jsi... obyčejná najatá holka. Kdežto ona," loupl nenávistně očima po Sungaře, "ta to všechno spískala."
"Myslím," řekla Sungara zadumaně, "že teď už nejste takové...
jak jste sám řekl... hovno, jako jste býval."
"Nic vám není do toho, co jsem a co nejsem!"
Na Brendě byly vidět rozpaky. Nevěděla, co si o tom všem myslet a co má říct. Oč tady ve skutečnosti šlo? Skutečně chtěla Sungara jen ukojit zvědavost? Šlo o její pozici ve sporu o nástupnictví po zesnulém vévodovi? Nebo ještě o něco jiného?
"Na životě je zajímavé to," ozvala se Sungara po chvilce, "že dokud neskončí, nic neskončilo."
"Díky za poučení."
"Tím chci říct, že výmaz z mozku je jedna metoda. Tu jste už vyzkoušel. Je ale i jiná metoda. Mohl byste například napravit, co jste udělal."
"Jak?" zeptal se Ron hořce. "Bratr je mrtvej. Kdybych měl jeho tělo, odvezu ho na Plesnivku k nekrokratorům, aby ho oživili. Za vaše peníze," ušklíbl se.
"Váš bratr žije," řekla Sungara.
Brenda se usmála.
"Slyšíš? Copak jsem ti neříkala, že Bart Astonvarga žije?" řekla.
Ron nechápavě zavrtěl hlavou.
"To není možné. Šli po něm. Chtěli ho zabít. Doufám, že to udělali rychle..." Vzpomněl si na Golisanovo mučení a otřásl se. "Jiní dopadli hůř."
Sungara se jemně usmívala.
"Jak si myslíte, Rone, že jsem se o vás dozvěděla? O nepatrném, bezvýznamném reparátorovi? Já se pohybuju tak vysoko, že na dno společnosti nevidím, to mi můžete věřit...!"
Pokrčil rameny.
"Někdo vám o mně řekl."
"Ano. Někdo mi o vás řekl. A ten někdo se jmenoval Bart Astonvarga."
"Cože? Vy jste mluvila s mým bratrem?"
"Ano. On mi řekl o Drakkaru a o vás. On mi řekl o Elastorovi a iniciátoru."
"Nevěřím."
"Věděl, že mi nebudete věřit. O všem věděl... i o tom, že jste si nechal upravit paměť. Proto mi sdělil některé detaily, jaké může znát jenom on. Vyprávěl o tom, jak jste se spolu vloupali na půdu starého paláce nahoře na Zemi a lešenářskou trubkou ničili okna, která tam byla naskládána... Drahocenná okna, dvacet na sobě, kovová tyč proletěla...
rozkoš z ničení. Vyprávěl mi, jak vás učil onanovat, vy jste to dělal špatně, brnkal jste si o přirození roztaženými prsty, byl jste samouk..."
Po očku pohlédl na Brendu.
"Nechte toho. Věřím vám. Bratr... žije. Co dál?"
Beze slova vstala a s iniciátorem v ruce přistoupila k Elastorovi.
Opatrně vsunula iniciátor do otvoru v horní ploše. Rotwík vstal, na hřbetě se mu objevila temná stuha naježených chlupů. Temně zavrčel.
Robot se začal transformovat. Přestože to neviděl poprvé, Ronovi bylo z té podívané trochu divně.
"Sdělil mi kódové slovo, které mám Elastorovi říct, až se spolu setkáme. Já, vy... a Elastor."
"K čemu to slovo?"
"Elastor zná tajemství Drakkaru. Ví, jak se k němu dostat."

Robot už nabyl androidí podoby. Tiše a bez hnutí stál. Rotwík stále vrčel a pomaličku ustupoval. Brenda vstala a také Ron povstal z křesla, v němž dosud seděl. Třásly se mu nohy Nevěděl, jestli slabost pochází z procedury, již na něm provedl Kempten, nebo ze vzrušení.
Princezna Sungara přistoupila před robota a jasně a zřetelně vyslovila dvě slova: "Santa Maria!"

Kapitola třináctá

ODLET

1.

"Máte něco společného," řekla Brenda Ronovi, zamyšleně pohlížejíc na Sungaru Magirovou, proplouvající zástupy vznešených hostů, kteří závodili o to, kdo vysekne šarmantnější úklonu a vrhne zářivější úsměv Zvolna za ní kráčeli, s Rotwíkem a Elastorem v patách.
"Postavu," pravil Ron ponuře. Oči měl upřené na šev na zadku mladé ženy, který se v rytmu jejích kroků lehce pohupoval.
"Jste dvojčata," nenechala se odradit Brenda.
"Já jsem z flašky!"
"Na tom nesejde. Jde o geny. Sungara i David mají jeden genový materiál. A taky je mezi nimi takový rozdíl..." Úkosem se na něho podívala. "Nedotkla jsem se tě?"
"Ne. Vždycky jsem tvrdil, že brácha byl..." "...je!" opravila ho Brenda.
"...tak tedy je ve všem lepší než já. Jenomže až dodnes jsem zapomněl, že je opravdu ve všem lepší. I v tom, v čem jsem si myslel, že..."
Mávl rukou. Ne snad, že by měl v očích slzy To nedokázal.
Smutek mu však pokryl obličej jako hermetizační plena.
"Podívej," řekla Brenda, "ty ses tenkrát prostě podělal, to je všechno, od té doby uplynula spousta let, ty jsi někdo jiný, než jsi byl tehdy, dnes by ses zachoval jinak..."
"Určitě stejně. Zase bych bráchu podrazil."
Sungara se k nim obrátila.
"Nemohu prince Davida nikde najít," řekla polohlasně. Kolem nich se vytvořil prázdný prostor. Dvořané ustoupili, aby Její Výsost nerušili, nebo spíš aby dělali dojem, že nechtějí rušit. Poloměr kruhu, který se kolem nich vytvořil, byl dán doslechem.
"Je to rozumné ho brát s sebou?" řekla Brenda šeptem.
Kruh se okamžitě začal svírat. Ron si všiml, že ti lidé k nim stojí bokem - každý natáčel tu stranu, na kterou lépe slyšel.
"Chci ho mít na očích," řekla Sungara stručně. Rozhlédla se.
"Bývaly doby kdy jsem měla přehled o jeho favoritkách. V počtech jsem však nevynikala a velkou násobilku neumím."
"Sungaro, má drahá..." ozvalo se hlaholení. "Ani nevíte, jak jsem se o vás bála!"
"To je zase moje favoritka. Přítelkyně mé nebožky matky," šeptla, otočila se a roztáhla náruč. "Och, hraběnko, jak jsem šťastna, že vás vidím!"
Plula sem žena v růžové róbě sahající až na zem. Úsměv v její tváři nebyl maska. Ona prostě měla takovou tvář a takovou povahu.
Mezi kyprými rty jí svítily bílé zuby, které vypadaly jako potažené vrstvičkou vyleštěného skla. O půl kroku za ní se držel vysoký muž s tváří vymetače barů. Smetákovitost jeho vzezření připomínala i kštice hustých černých kudrn, dekorativně protkaných stříbrem, ozdobená několikapatrovým briliantovým diadémem. Její věk patřil do kategorie přísně střežených tajemství.
Sungara se obrátila k Ronovi a Brendě.
"Prosím, seznamte se."
"Viděla jsem vás ve zprávách, barone Astonvargo! Přiznám, že při pohledu na tak statečného muže se mi chvějí kolena! Toto je můj muž, markýz Motta!"
Dvořané usoudili, že nastala chvilka volné zábavy, přiblížili se a po hraběnčiných slovech zatleskali.
"Vidíš?" šeptla Ronovi do ucha Brenda. "Jsi statečný člověk!"
"Asi tak jako baron," pravil Ron.
"Toto je moje svěřenka Brenda Farrerová. Moje svěřenka!"
zdůraznila Sungara. Brenda jí nezamlčela nic o své minulosti a Sungara hned nařídila, aby z policejních záznamů zmizely všechny nežádoucí zmínky o jejím rejstříku. Věděla ovšem, že jakmile se ze záznamů něco vyškrtne, znamená to jen, že se data přesunou do jiných registrů... A mnozí z lidí přítomných v hlavním sále paláce Magirů měli dlouhé prsty a významné kontakty Kempten, jak věděla, už palác opustil i se svými strážci. Měl tu však jistě svoje lidi.
Lady Motta si s Brendou a Ronem podala ruku a seznámili se i s markýzem. Lady Motta se usmála na Rotwíka a poněkud překvape- ně se podívala na Elastora. Asi ještě nikdy v životě neviděla androida takového typu, tím méně pak na půdě tak doslova kluzké, jako byly vyleštěné parkety tohoto sálu. Markýz se na něho díval poněkud pohoršen, neříkal však nic. K tomu byl zřejmě dobře svou ženou vycvičen.
Věnoval pak pozornost Brendě. Tvářil se tak mlsně, že se jí z něho udělalo nanic.
"Brenda Farrerová je sama vynikající jezdec na surfovém prkně," řekla Sungara.
"To je báječné! Jak to, že jsem vás ještě nikdy neviděla? Vy dva nepatříte ke dvoru Magirů, že ne?" hlaholila lady

Motta.
"Napříště už ano," řekla Sungara.
Lady Motta zatleskala baculatýma ručkama, jako by slyšela, že její psík spapal celou misku jogurtu.
"Ale proč jsem ještě neměla to potěšení?"
Brendě šla trochu na nervy.
"Neměli jsme právo sem přijít."
"Právo... právo..." opakovala lady Motta, jako by to slovo slyšela poprvé. "To je zajímavé. Před malou chvilkou jsme tu s přáteli o právech debatovali. Lady Oširo vyprávěla, že snad nějací lidé prodávají jakási práva. Byla jsem z toho celá zmatená. Tázala jsem se Alfréda.
Otočila se k markýzovi. Ten už měl Brendu dávno v posteli a chystal se ke třetímu aktu.
"Ano, drahá," uklonil se nepřítomně.
"Řekl, že je to nesmysl!"
"Ovšem, drahá."
"Vy jste se pohybovali mimo dvůr, jak jsem vyrozuměla..."
"Dá se tak říct. Žiju v šiftovém polyhabu," řekl Ron.
"Šiftovém... šiftovém..." přemítala markýza. "To znamená změnu, že. Na zahradě se vám střídá personál?"
"Ne. Střídám se v jednom kubikulu s jiným nájemníkem."
"Dva v jednom bytě? Slyšel jste to, Alfréde?"
"Co je to za dámu, ten nájemník?" otázal se markýz Motta.
"Je to muž," upřesnil Ron. "Nějaký Ind. Jen párkrát jsem ho zahlídl."
"Och," řekl markýz a položil si ruku před ústa. Zadíval se na Brendu. "Jak delikátní."
"S právy to je jednoduché, markýzo," řekla Brenda. "Každý občan Arkádie dospěje s plnou výbavou práv na kontě."
"Myslím, že bychom markýzu neměli zatěžovat ekonomickými rozpravami," namítl guvernér Salgari, který se sem odkudsi přesunul.
"Ale ano, mě to ohromně zajímá. Pokračujte, drahá Brendo!"
"Práva jsou kategorizována podle hodnoty. Právo na život je ohodnoceno v den plnoletosti na čtyřicet tisíc junitů."
"Čtyřicet tisíc? To je mnoho, Alfréde?"
"No, tolik asi stálo pohoštění v paláci Magirů," řekl markýz.
Ron si všiml, že se guvernér trošku ušklíbl. Musel bys asi hodně přidat, kamaráde. Kolik lidí by muselo prodat život, aby zaplatili tuhle žranici?
"No toto..." vydechla markýza "Hodnota práva na život prudce klesá. Přítelkyně pana... barona Astonvargy, kupříkladu, prodala právo na život za dvacet tisíc.
Víc za něj prostě nedostala."
"Vaše přítelkyně..." obrátila se markýza na Rona užasle.
"Je to tak."
"Byla krásná?" zajímal se markýz Motta.
"Asi by se vám nelíbila."
"Příteli, to by musela mít dvě hlavy!" řekl markýz a hýkavě se vlastnímu vtipu rozesmál.
"Vyprávějte... to je tak vzrušující."
"Mladí lidé prodávají svoje práva, aby si mohli dopřát to, co vidí ve ve ér z přenosů vašeho života," řekla Brenda.
"Chtějí mít luxusní grava, chtějí navštívit vzdálené světy soustavy, rádi by se podívali na Zem. Nejdřív každý prodá právo na aktivní i pasivní politický život. Spousta lidí prodá právo na rozplozování a rodinný život.
Pak se vzdává některých služeb, počínaje gravitonickým servisem a lékařskou službou, a právem na veřejnou dopravu konče. To už obvykle člověk prodá tolik práv, že ho to omezuje profesně."
"Profesně? Tím myslíte... práci?"
"Ovšem," řekla Brenda. "Když nemáte právo na veřejnou dopravu, těžko se dostanete do určitých oblastí. Tak třeba nemůžete dělat technika vzduchotechniky, kdybyste do kupole musela chodit pěšky."
"Ale slečno, já nemůžu dělat vzduchotechnika, i když nejspíš mám všechna práva... Mám je, Alfréde?"
"Nikdy mě nenapadlo o tom uvažovat," řekl markýz.
"Buďte ujištěna, markýzo, že máte všechna práva," řekl Salgari a markýza se usmála, jako kdyby ji právě povýšili do vévodského stavu.
"Teď mě to začíná skutečně zajímat!" řekla.
"V určité fázi začne člověk prodávat ta příjemnější práva. Právo opustit habitat. Právo na omamné látky, jako je alkohol a narkotika.
Právo na sex."
"Cože?" zhrozil se markýz "Ovšem. Jakmile kdokoli bez práva na sex kopuluje, je to kvalifikováno jako znásilnění a postižený má nezcizitelné právo žádat náhradu škody. To zpravidla znamená, že násilník musí prodat zbytek svých práv, aby mohl odškodnění zaplatit."
"No to je odporné!" zahřímal markýz. Salgari se tvářil přísně jako socha zakladatele čehokoli.
"To, co slyšíte, je demagogie," řekl. "Tak především nikdo nikoho nenutil, aby práva prodal."
"Je to však možné udělat," řekla Brenda. "Ron Astonvarga je zastánce filosofie frenezie. Podle ní existuje to, co je technicky možné, aby existovalo, a čemu není v existenci bráněno. Tím, že lidé práva mohou prodávat, prodávají je. Je to tak jednoduché."
"Chovají se nemravně," řekl markýz.

"Nemravně se zachovali ti, kdo tenhle systém zavedli," řekla Brenda. "Chyba není v lidech. Ti se chovají tak, jak jim systém umožňuje. Voda teče podle toho, jak je sestaven vodovodní rozvod.
Jestliže vyústíte jednu rouru do dětských jeslí a voda tam nateče a děti utopí, nemůžete ji vinit z nemravnosti. Obviňte toho, kdo nastavil rouru."
"Tohle je demagogie na druhou," řekl Salgari. "Voda nemá svobodnou vůli. Podléhá zákonům přitažlivosti."
"Frenezie je stejně obecně působící síla jako gravitace," řekla Brenda "Svobodnou vůli má jednotlivec. Ten skutečně může zvažovat svoje rozhodnutí. Nemůžete ovšem popřít, že lidé jednají stochasticky.
Vždycky se v jejich statistickém úhrnu najdou jedinci, kteří zatopí dětské jesle, abych se držela toho přirovnání. Lidé, kteří jsou pověřeni správou, se mají postarat, aby namířili potrubí tak, aby nikomu neškodilo. Nebo aby škodilo co nejméně."
"Těžko najdete někoho, kdo systém zavedl," řekl Salgari. "Ten prostě je. Z objektivní nutnosti."
"Z nutnosti? Smím vědět z jaké?"
"Existuje už dávno," řekl Salgari vyhýbavě. "Byl zaveden před mým nástupem do úřadu."
"Máte právo ho zrušit?"
"Ne, takové právo nemám."
"Vy jste ho prodal, guvernére?" zajásala markýza. "Slyšíš, Alfréde?
Guvernér nemá právo!"
"Nikdy jsem ho neměl," zavrčel guvernér. "Řeknu vám, jak to je. Systém prodeje práv je ekonomická nutnost."
"Skutečně?" divil se markýz.
"Život má své světlé a stinné stránky. Když budete slečnu Farrerovou delší dobu poslouchat, uvěříte jejím argumentům. Ten příměr s rourou do mateřské školky je vskutku působivý."
"Nechutný!" poopravila lady Motta. Pohlédla na Sungaru poněkud vyčítavě. S novou známostí Její Výsosti zřejmě nesouhlasila.
"Znám tyhle řeči o světlých a stinných stránkách života. Dřív se to říkalo jinak, že lítají třísky když se kácí les," řekla Brenda.
"Les?" obrátila se lady Motta na svého muže. "To je... něco jako hodně stromů, viď, Alfréde?"
"Ano. De jure je les seskupení nad patnáct exemplářů."
"To proto," řekl Salgari, "že na Luně jsou takové podmínky.
Šestnáct stromů už považujeme za les. My sem nepatříme. My jsme tu nevznikli, my jsme sem přišli a Luna dělá všechno pro to, aby nás vypudila. Žijeme tu na hranici technologických možností. Habitat má určité konečné parametry velikosti. Dokáže recyklovat určité množství vzduchu, vody, organických hmot. Vyrobit určité množství energie.
Jenže člověk, jeho obyvatel, se chová jako každý jiný živočich.
My tu máme v jistém smyslu ideální prostředí pro genetický rozmach, lepší než nahoře na Zemi. Přirozené regulativy jsme takřka zlikvidovali. Bylo nutno implementovat umělý regulativ. Jaký? Kastraci obyvatelstva? Jenže, jak to provést prakticky? Podle jakého klíče?
Likvidací jedinců po dosažení určitého věku? Deportací? Kam je deponovat? Proto se zavedl systém práv. Mým předchůdcům připadal nejspravedlivější, protože byl ekonomický, řídil se pravidly trhu a nechával na jedinci, aby o sobě rozhodoval."
"Aby se zničil," skočila mu do řeči Brenda.
"Jistě, aby se zničil. Každý obchodník má právo sám sebe zničit, když špatně povede svůj obchod. Kdo prodá svoje práva, špatně vede firmu, které se říká život. Systém prodeje práv přirozenou cestou selektuje jedince. Lidé s nižší mravní integritou zmizí v kanále tou rourou, o které mluvila slečna Farrerová. Vzdají se práva na rodičovství, to dělají často - a je to dobře. Jak myslíte, že by Arkádie dopadla, kdyby všichni její obyvatelé měli všechna práva? Kdyby žili tak dlouho, jak dokáže život udržet medicína? Kdyby se rozplozovali tak, jak jim to umožňují jejich fyziologické předpoklady?
Slečna Farrerová vám vyprávěla o té méně efektní stránce skutečnosti.
Je to asi takové, jako kdyby referovala o zdejší hostině a vyprávěla o výkalech."
"Ale guvernére!" vyjekla markýza.
"Fekální humor nemám rád," řekl markýz zasmušile.
"Není to humor," řekl Salgari. "Lidé určitého typu by chtěli žít ve světě, kde jenom svítí slunce a nikdy není tma. Kde jsou ořechy bez skořápky, kterou je nutno rozlousknout. Systém práv obnovil mechanismus přirozeného výběru. Na začátku je šance prožít život naplno, se všemi právy. Na konci jedinci, kteří šance využili. Nenechali se zlákat zdánlivou snadností přístupu k požitkům. Studovali, pracovali, zapojili se..."
To je zvláštní, uvědomil si při těch slovech Ron. Já se nikdy nechtěl zapojit.
Je tenhle svět jenom pro ty, co se zapojí?
"Uzavřené systémy jako je Arkádie by mohly mít šanci, aby život v nich byl racionálně řízený," řekla Brenda. "Jsou snadno mapovatelné a ovlivňovatelné. Vy jste zavedli systém, ve kterém lidi mají možnost prodat svoje práva včetně práva na život. Zároveň jim nabízíte úplně nesmyslný luxus, o kterém dobře víte, že ho nemohou mít všichni. Tím je nutíte, aby svoje životy postupně okrajovali a likvidovali."
"Kdyby po něm neprahli, myslíte, že by jim ho někdo nabízel?"
"S vašimi možnostmi ovlivňování lidské psychiky..."
"Máte pravdu, slečno Farrerová," řekl Salgari. "Máte naprostou pravdu. Existují prostředky, jak lidem vymýt mozky a nasměrovat je na úplně jiné potřeby, než jaké mají obyvatelé Arkádie. Na Luně jsou takové habitaty. Na odvrácené

straně. Takový Ultimus..."
"To je koncentrační tábor!"
"Je to habitat," řekl Salgari, "ve kterém jsou lidi velmi, velmi šťastni."
"Tak já jsem z toho úplně zmatená," řekla lady Motta Alfrédovi.
"Kdo tedy má pravdu? Ta slečna Farrerová, nebo guvernér Salgari?"
"Guvernér Salgari," řekl Alfréd.
"Proč, Alfréde?"
"Pravdu má ten, kdo má moc, aby názor prosadil," řekl Alfréd.
"Řekl bych, že teď vidím dalšího člověka s mocí..." zabručel Ron

2.

Vratkým krokem k nim přicházel David Magir. Za ním cupitala mladá komteska. Vrhala vlevo vpravo vítězné pohledy, aby každý věděl, že se ocitla na výsluní princovy přízně. Nevnímala a nechtěla vnímat ironické úsměvy na rtech zkušenějších dvořanů. Takto vítězně zářících komtesek už viděli příliš mnoho, aby úsměvům tohoto druhu přikládali mimořádnou důležitost. Ne, tato epizoda nezamíchá karty ve složité hře dvorského života.
"Jsem ráda, že vás vidím, pane bratře," řekla Sungara. David, když ji spatřil, naráz vystřízlivěl. Zamžikal očima. Sungara mu podávala ruku. "Jistě i vy jste rád, že můžete osobně poděkovat muži, který vás zachránil."
David zatěkal očima a ustálil je na Brendě.
"Jistě, jistě... děkuji vám... pane..."
"To není zrovna moc velká poklona," podotkla Sungara.
"Jistě... jistě... velká poklona!"
"Dejte si na něho pozor," pravila lady Motta k Brendě. "Jeho Výsost je velmi nebezpečná! I když, na druhé straně, škody nenadělá velké, že, milé dámy?"
Nikdo jiný by si nemohl takový žertík dovolit, a tím větší veselí lady Motta vyvolala.
Ron cítil nevolnost v žaludeční krajině a viděl na Brendě, že na tom není líp. Sungara na něho krátce pohlédla a sotva patrně pokrčila rameny.
Berte věci tak, jak jsou. To je můj bratříček, jiný nebude.
"Mám skvělý nápad," řekla. "Co kdybychom se vypravili na výlet."
"Sami dva..." řekl David Magir dychtivě, nespouštěje z Brendy oči. Komteska, kterou před chvilkou obšťastnil, už cítila, co znamená přejít z prudkého slunce do hlubokého stínu.
"Bylo to sportovní odpoledne," říkala Sungara, "a jak lépe ho zakončit, než trochou kosmického sportu!"
Vyvolala tím zašumění v sále, které letělo nad vznešenými hlavami a tříštilo se o křišťálové lustry, až se zdálo, že jejich cingrlátka se rozcinkala a droboučké blesky kmitaly na lesklých plochách zrcadel benátské práce, rozvěšených po stěnách potažených tapetami z blankytného hedvábí.
O sportovním létání bylo nebezpečno hovořit a tím spíš na dvoře Magirů, na němž ležel stín dávných prohřešků zesnulého vévody.
Každý z přítomných přece věděl, že si vévoda vysloužil dokonce i pokárání od samotného industriálního imperátora!
"Salgari, předávám vám tuto slavnost. Udělejte všechno, aby se hosté bavili co nejlépe!" řekla Sungara a David Magir se přesunul Brendě po bok. Černovláska stála jako prkno a dívala se na diadém lady Motty. David si toho všiml a řekl:
"Přejete si taky takový? To je maličkost..."
Brenda si vyměnila s Ronem pohled.
Kdybych mu tak mohla říct, co si přeju... četl jí v očích. Trápení však netrvalo dlouho, Sungara se rozloučila se společností a zejména s manželi Mottovými a dala pokyn k odchodu.

3.

Nastoupili do velkokapacitní zdviže, která je vyvezla až do nejvyššího podlaží paláce.
Omezený prostor výtahu je donutil stát takřka těsně vedle sebe, tělo na tělo. Brendě se podařilo uniknout z dosahu dotírajícího Davi- da a vtiskla se do kouta, chráněna z jedné strany Elastorem a z druhé Sungarou. Rotwík se jí tiskl k nohám. Zdviž se zastavila a dveře se rozjely do stran.
Skupina vyšla do síně kruhového půdorysu.
Na startovací platformě stál luxusní planetolet střední třídy, dvoumotorový plasmový letoun pro dvacet osob a posádku. Měl aerodynamické tvary které mu umožňovaly přistávat i v zemské atmosféře.
Už to samo o sobě naznačovalo obrovský přepych. Však taky měl na boku veliký znak vévodského rodu Magirů. Na jeho horní části bylo vidět několik palebných stanovišť. U otevřeného vchodu do letounu stál kapitán a jeho kopilot, hruď vypjatou, dlaně přitištěné ke stehnům, jako by si do nich chtěli vtlačit jamky. Strnule se dívali těsně nad hlavy příchozích. Ron měl nutkání se trochu sehnout, aby se nepraštil o optické osy jejich pohledů. Jistě byly z napjatých ocelových strun.
Sungara zamířila k pilotům.
"Nebudeme vás potřebovat."
"Jakže?" žasl kapitán.
"Slyšel jste dobře, Filipe. Pilotovat bude slečna Farrerová."
Kapitán užasle pohlédl na Brendu a pak na psa u jejích nohou.

Zdálo se, že co se týče pilotních schopností, odhaduje oba na stejnou úroveň.
"Máte nějaké námitky?"
"Ne... ne, výsosti."
"Já také ne!" zahlaholil David Magir "To bude úžasně vzrušující.
Já budu kopilot!"
"Vy budete sedět v kabině, pane bratře," opravila ho Sungara stroze. Rotwík zaštěkal a rozběhl se k otevřeným dveřím planetoletu.
Kapitán a kopilot ustoupili stranou a společnost následovala psa do nitra lodi.
Ron šel poslední Ohlédl se. Poslední, co spatřil, byla kapitánova tvář zrudlá nevolí, s ústy pootevřenými. Vzpomněl si na obrázky soptící Etny, které viděl jako dítě. Tenkrát se mu líbily.

Kapitola čtrnáctá

CESTA

1.

Planetolet odstartoval v automatickém režimu krátce poté, co se hermetizovaly vstupní dveře. Ron měl příležitost ocenit, co to znamená skutečný luxus. Gravitační tlumiče dokázaly odstranit výkyvy přetížení, které nezbytně nastávají při každém startovacím manévru a při přechodu na parkovací dráhu. Cestující pociťovali jen příjemný tlak dokonale kolmo k podlaze, který vyvolával pocit síly a bezpečí.
Nebyli tu však proto, aby obdivovali technickou dokonalost luxusního osobního planetoletu, co do významu třetího v magirovské flotile. David Magir stačil vystřízlivět natolik, aby pochopil, že se děje něco mimořádného "Co znamená tahle komedie?" zeptal se své sestry "Situace je mnohem vážnější, než jsme si oba mysleli. Už vím, kde hledat kosmickou loď Drakkar!"
"Drakkar," opakoval David, jako by to slovo slyšel poprvé.
"Ano, zajisté, Drakkar. Ta nešťastná pokusná loď, kterou nechal stavět můj otec."
"Náš otec," opravila ho Sungara. "Říká vám něco jméno Santa Maria?"
‚To je umělý svět," rozpomínal se David Magir. "V zakázané zóně, nemam pravdu?"
"Ano, v zakázané zóně. Tam žiji poslední kolonisté z planety Uma, kteří byli přemístěni dejme tomu nedobrovolně, když Veličenstvo vydalo zákaz mezihvězdných letů a kolonizace cizích planet."
"Vy chcete letět do zakázané zóny, sestro?"
"Už tam letíme, bratře."
"Tak s tím nemůžu souhlasit. A navíc, zakázanou zónu střeží stíhačky Jeho Veličenstva!"
"My jsme kosmická loď Magir nula tři, pane bratře. Žádna, stíhačka se neodváží nám zkřížit cestu."
"Nepoletím do zóny."
"Davide, teď není ta správná chvíle na tvrdohlavost. Oba jsme věděli, že s Drakkarem je spojené nějaké tajemství. Netvařte se jako neviňátko. Taky jste hrál svou hru a já vím jakou. Poslal jste Elastora panu Astonvargovi a věřil jste, že se na tuhle udici tajemství chytí.
Nepopírám, že jsem se také snažila oříšek rozlousknout. Teď se to podařilo. Klíč k tajemství Drakkaru je na Santa Marii."
"Jenže to znamená..."
"Ano, jsem ráda, že vám to začíná docházet. Otec se zapletl do velice ošklivé záležitosti. Na Santa Marii žijí nepřátelé impéria. Oba jsme si mysleli, že odhalení tajemství Drakkaru nám může prospět.
Jenže teď je jasné, že Drakkar může kompromitovat celý rod Magirů.
Nemyslete si, pane bratře, že jsme na vrcholu tak dobře usazeni, že nemůžeme spadnout. Císařská nevůle snadno zničí nás oba, když si imperátor zamane. My se k Drakkaru musíme stůj co stůj dostat...
dřív, než to udělají jiní."
"Jiní? Kdo? Copak by to někdo dokázal?"
"Jistě. Například Gottlieb Kempten."
Ron se rozhlédl.
Luxusní kabina pro cestující, vyložená klonovaným semišem, vyzdobená mahagonem a mosazí jako starý anglický bar, voněla bohatstvím.
Vůně doutníků, koňaku a dámských parfémů se vznášela ve vzduchu. Filtry klimatizačního systému zřejmě byly tak upraveny, aby aromatické molekuly propustily, jako by měly zvláštní legitimace opravňující ke vstupu.
Také Brenda si prohlížela přepychový prostor kolem sebe. Pak zamířila zpátky ke dveřím pilotní kabiny Tento přísně technický prostor jí byl milejší. Za dveřmi byla pilotní kabina. Dvojice prázdných křesel, před nimi ovládací pult, na němž poskakovaly stovky pestrých světélek. Skríny počmárané trasami koridorů. Černé monitory vnějšího pohledu. Bylo na nich vidět hvězdné nebe a boky člunu.
Přesvědčila se pohledem na pult, že autopilot nemá žádný problémy.
Obrátila se, opřela se o rám dveří a poslouchala, co si vznešení sourozenci povídají.
Najednou se ozval reproduktor v palubní desce.
"Volám loď Magir tři," zaslechla známý hlas. Zachvěla se.
"Poslouchejte!" přerušila Brenda debatu. "Už se ozvali."

"Kdo?" zeptala se Sungara.
"Kdo jiný, než sám Kempten!"
"Obracím se na vás z císařského nařízení. Jeho Veličenstvo je o vývoji situace informováno. Zatím jste ještě nepřestoupili Rubikon.
Můžete se vrátit a všechno bude jako dřív."
Sungara a David se zvolna blížili ke dveřím kabiny. Kemptenův hlas zněl tak zřetelně, že byl dobře slyšet i v kabině pro cestující.
"Kemptene!" vykřikl David. "Slyšíte mě?"
"Slyším, Výsosti."
"Jsem tu nedobrovolně, rozumíte? Je to únos..."
Brenda vymrštila pěst a zasáhla Jeho Výsost do brady. Neměl ji tak pevnou, jak se zdálo.
Vznešený sportsman se skácel nazad, jako by ho praštila židlí.
"Nevěděla jsem, že umíte tak přesvědčivě argumentovat," pravila Sungara.
"Výsosti! Odpovězte, Výsosti!"
"Hovoří Sungara, princezna Magirová," řekla Její Výsost. "Vaše počínání kvalifikuji jako opovážlivost. Budu si stěžovat Jeho Veličenstvu."
"Veličenstvu? Vy jste mi nerozuměla, princezno... Vaše situace je jiná. Už nemáte..."
"Dá se to nějak vypnout?" zeptala se Sungara Brendy.
Dívka pokrčila rameny, vešla do kabiny, z níž duněl Kemptenův povyk a po kratším pátrání nalezla správný senzor.
Do kabiny nateklo ticho.
Ron vytáhl z ledničky láhev piva, otevřel ji a posadil se do křesla. Kupodivu nezaprotestovalo proti kontaktu s neurozeným zadkem.
Pak si uvědomil, že je baronem.
"Jak to tak vypadá, Rubikon jsme překročili."
Sungara byla zasmušilá.
"Kempten na to jde víc zostra, než jsem čekala."
"Můžeme se vrátit," řekla Brenda.
Obě ženy se na sebe dívaly.
"Co radíte?" zeptala se Sungara.
"Moje rada nemá žádnou cenu. Můj život nemá žádnou cenu.
Co mě čeká, když se vrátíme?"
"Spíš... kdo nás čeká," opravil ji Ron. "Brenda má pravdu. O nás nejde."
"Já se chci vrátit. Okamžitě. Nařizuju, aby..."
"Když se vrátíme," řekla Sungara pomalu. "Kempten se dá do práce. Nebude ždímat nás dva, pane bratře. Podá si naše přátele."
"Nejsou to moji přátelé."
"Pan Astonvarga vám zachránil život," připomněla mu Brenda.
"To byla přece jeho povinnost!"
"Kempten z nich dostane pravdu o cíli našeho letu. Dozví se, kde je klíč k Drakkaru. Najde Drakkar. A pak zničí celý náš rod."
"To vy jste pošpinila jméno rodu! Tím nesmyslem... tímhle absurdním podnikem..."
Elastor stál uprostřed místnosti bez hnutí a díval se otevřenými dveřmi do pilotní kabiny. Rotwík hltavě žvýkal sojové maso, které Ron našel v ledničce, a nedůvěřivě na Elastora pohlížel, jako by se bál, že mu maso sebere.
Ron zamyšleně hleděl na nehybného Elastora.
Pokoušel se odhadnout, co všechno se skrývá v jeho nekonečně složitých segmentech. Zřetězení událostí je nelidsky logické a následné, příčiny a důsledky do sebe zapadají jako zuby v soukolí automatonu.

2.

Stíhačky se přihnaly ze všech stran. Najednou jich byly plné skríny, těch bizarních ježatých útvarů, které vypadaly jako fragmenty klimatizační jednotky středně velkého habitatu po přímém zásahu asteroidem.
"Co jsem říkal? Stíhačky! Já to věděl. Já to říkal!" spustil David Magir.
Brenda ho ignorovala.
"Nevěřila jsem, že to udělají," řekla Sungaře.
"Kempten se opravdu spojil s císařským dvorem, pokud ne přímo s Veličenstvem," komentovala Sungara. "O své vůli by se neodvážil."
Na monitoru zaplály červené ohně. Stíhačky spustily výstražnou palbu z pulzních děl. Část obrovské energie se měnila ve hmotu, aby byly vidět trasy výstřelů. David se mimoděk přikrčil.
Ron dopil pivo, odhodil láhev do koše a kráčel do pilotní kabiny.
"Jen klid," řekl. "Tihle chlapci se neodváží sestřelit magirovskou loď s magirovskou mládeží na palubě."
"Už jim to došlo," řekla Brenda. "Přestali střílet."
Luna byla už daleko za nimi, z tohoto pohledu veliká stejně jako Země. Dvě obrovité koule zleva ozářené Sluncem. Na modré Zemi postříkané zelenými a bílými skvrnami byla hranice mezi světlou a temnou částí pozvolná, kdežto Měsíc vypadal, jako kdyby se namočil do černé, barvy Stíhaček bylo celkem devět. Letěly těsně vedle jejich lodi.

A pak uslyšeli hlas.
"...odpor je marný," uslyšeli poněkud nepřirozený mužský hlas.
Zněl odnikud a odevšud. "Hovoří kapitán Ontario, sedmá flotila.
Jsem k vašim službám."
"Co to má být?" obrátil se David na Brendu.
"Slyšíme Vaši Jasnost," říkal Ontario. "Nemůžeme navázat spojení ani elektromagnetickou, ani gravitační linkou. Jsme ve fyzickém kontaktu pomocí struny."
Všichni najednou se podívali na monitor. A když zaostřili zrak, uviděli ji.
Po levici i po pravici jim letěly stíhačky v přesně stejné vzdálenosti.
Od jejich boků se táhla jasně zářící nitka. To byla ona, struna...
"To jsou frajeři..." odtušila Brenda obdivně.
"Budu našim pilotům tlumočit vaše uznání, Farrerová," odpověděl Ontario ironicky. "Zároveň vás vyzývám, abyste se vzdala."
"Jaká struna? Co to znamená?" chtěl vědět Ron.
"Na Akademii jsme to taky nacvičovali. Můj osobní rekord je devadesát vteřin. Tedy, můj... Na to musejí být aspoň dva, jako na milování."
"Nechápu," zavrtěl Ron hlavou.
"Dva kosmické letouny se spojí speciální strunou. Fyzicky, chápeš? Připoutají se k sobě. Udržují mezi sebou napětí, takže struna je schopná zachytit zvuky. Stěny letounu tvoří zároveň mikrofon i reproduktor. Je to hodně speciální struna," ušklíbla se. "Vysoce integrovaná nanotechnologie. Něco jako ten drát, ze kterého je upředen Elastor. Dokáže odfiltrovat nežádoucí frekvence."
"Farrerová, jsem vyřazený na stejné Akademii jako vy," řekl Ontario. "Máme stejný výcvik a pravděpodobně i stejné učitele. Prosím vás... nechte těch pošetilostí."
Bylo jasné, jaké jsou Kemptenovy direktivy. Ontario se obracel k Brendě. Až bude po všem, Brenda bude obviněná z únosu obou Výsostí.
"Hovoří Sungara Magirová, Ontario. Všechno co se na palubě Magiru nula trojky děje, se děje na můj rozkaz."
"Proti mé vůli!" zaječel David, který se stačil mezitím vzpamatovat.
"Jasnosti, ti dva lidé jsou uprchlí zločinci. Farrerová je profesionální teroristka. Astonvarga je reparátor, který se k teroristům přidal.
Jste pravděpodobně pod jejich vlivem. Jsme tu, abychom vás chránili, Jasnosti."
"Zachraňte nás!" povykoval David.
"Jděte k čertu!" doporučila mu Sungara.
"Mám rozkazy z nejvyšších míst. Vaše Jasnost promine.
K mým rozkazům patří i příkaz nevykonávat žádné pokyny Vaší Jasnosti.
Lituji, Jasnosti."
"Teprve budete litovat, Ontario!"
"Nechte toho, Sungaro," zabručel Ron. "Když někomu nemůžete nafackovat, chovejte se k němu slušně."
"Co je to za filosofii?"
"Naučíte se ji v hospodě."
"Farrerová!" začal zase Ontario. "Naposledy vás vyzývám..."
Brenda vzdychla a vešla do kabiny. Usedla do pilotního křesla.
"Tohle nemá cenu," řekla polohlasně. "Vrátíme se."
"Rozuměl jsem vám dobře?"
"Nejsem cvok, Ontario," řekla Brenda. "Nechci zhebnout někde ve vakuu."
"Brendo..." sykla Sungara, "přece se nevzdáme..."
"Princezno, já jsem pilot. Vím, o co tady jde. Mohou nás kdykoli zničit. Nemáte představu... co všechno mohou udělat."
"Neodváží se!"
"Opakuji, princezno, že máme všechny priority. Slečna Farrerová má pravdu."
Brenda se ušklíbla. Najednou je z ní "slečna".
"Jinak to nemohlo dopadnout," ozval se Ron smutně. "My dva, Brenda a já, jsme opravdu jen lidičky na dně. Neměli jste se s námi zaplejtat."
"To je pravda!" vrčel David Magir. "Ještě nikdy jsem za vítězství v závodech nezaplatil takovou cenu."
Pohlížel na Rona s nelíčenou nechutí.
"Začneme s manévrem?" ptal se Ontario.
"Ano," řekla Brenda.
"Dobrá. Nezapomeňte, že musíme koordinovat pohyb všech tří lodí. Aktivujte přijímací kanál."
"Připojíme se na jejich velitelskou soustavu," poznamenala Brenda polohlasně. Orientovala se pohledem na palubní desce. Měla standardní rozložení senzorů. Vztáhla ruku, chvilku ji nechala nad senzorem a pak na něj přiložila dlaň.
Na hlavním skrínu zaplálo červené světlo.
V kabině syčela klimatizace.
"Tak co je?" zeptal se Ontario netrpělivě.
"Nevím..." odpověděla Brenda. Znovu přitlačila dlaň. Skrín zůstal rudý. "Ovládání je možná... zaheslované."
"Nehrajte si se mnou, Farrerová. Nula trojka je otevřený systém."
"Možná," poznamenala Brenda. "Bohužel nefunkční."

"O čem to žvaníte?"
"Link je blokovaný. Vždyť to musíte na svém skrínu vidět taky, Ontario!"
"Co se děje?" ozval se zezadu David Magir.
"Vypadá to, že letíme v neřiditelném automatickém režimu."
"Jak si to dovolujete!"
"Zavřete někdo tomu idiotovi hubu!" brnkly Brendě nervy "Ontario, vypadá to, že nedokážu loď ovládat!"
"Opakujte, Farrerová."
"Loď je neovladatelná!" Přehlížela palubní desku. Všimla si ještě několika zcela nenormálních údajů. "Ten komlink není jediná věc, co tu nefunguje."
Ontario neodpověděl.
"Naštěstí funguje lednička," řekl Ron. "Půjdu si ještě pro jedno pivo. A pro něco na zub Rotwíkovi."
"Nejste schopná ovlivnit řízení?" ptal se Ontario po chvilce.
"Přesně tak."
"Kdo řídí loď? Ten... robot?"
Brenda se ohlédla po Elastorovi.
"Ne. Nevypadá to, že by Elastor zasahoval do řízení... Přinejmenším žádným způsobem, který jsem schopná pochopit."
"Loď letí v automatickém režimu?"
"Ano. Výstupy jsou světelně kódované."
Ticho.
"Farrerová, nemám důvod, proč vám věřit. Vy nás prostě chcete vydírat."
"Copak po vás něco chci? Už toho mám po krk. Udělejte něco...
Ontario."
Brenda se nakláněla nad ovládacím pultem. Obvyklé digitální výstupy byly převedeny do barevného kódu. Elastor by jistě stačil sledovat světelné proměny. Nezdálo se však, že by chtěl kooperovat.
Stál tam, kde ho nechali, v salonní kabině luxusní kosmické lodě, jako by se měl stát součástí dekorace.
"Farrerová, řekněte svoje podmínky," ozval se Ontario. "Zacházíte hodně daleko. Neradi bychom, aby se vám věci vymkly z rukou!"
"Elastore! Pojď sem!" křikla Brenda.
Stroj se nepohnul.
"Ten by dokázal kódy dešifrovat," vysvětlovala Sungaře.
"Dobrá," řekl Ontario. "Jsme nuceni přerušit spojení."
"Bude se nám stejskat," podotkl Ron suše.
Stíhačky doposud letící ve stálém odstupu od nula trojky se na chvilku přiblížily, aby uvolnily strunu, a pak ve strmé zatáčce odletěly do stran.
"Tam!" vykřikl David a ukázal prstem.
Na monitoru na pravoboku se objevil nový bitevní stroj. Ten už nevypadal jako křehká tříšť zdánlivě nesourodých dílců. Víc připomínal bitevní lodě minulosti. Hladké plochy navazovaly na sebe v tupých úhlech. Jako kdyby někdo vzal kus antracitu a ostrým sekáčkem ho řadou energických úderů opracoval.
"Výsadkový člun," poznamenala Brenda. "Má silné pancéřování a výkonné gravitační tlumiče. Je schopen narazit na protivníkovu loď, rozbít ji na kusy a nic se mu nestane."
"Oni do nás chtějí vrazit?" řekl David nevěřícně.
"Vypadá to tak," odtušila Brenda.
Zdálo se, že i palubní systémy nula trojky zaznamenaly přítomnost dalšího vetřelce. Po displejích proběhlo několik barevných vln. Převládala červená a nikdo ze tří cestujících si nepomyslel, že je to dobré znamení.
Výsadkový člun prudce rostl na hvězdném pozadí jako gumový balónek, do něhož vpravíte pod tlakem plyn. Obraz jim připomínal zpomalený záznam exploze, až na to, že loď byla temná, nezářila na ní žádná poziční světla, žádné průzory, žádná okna. Kdyby byla jen o něco méně pravidelná, přestali by věřit, že je to výrobek lidských rukou a podlehli by dojmu, že na ně padá veliký asteroid.
"A sakra," řekl Ron, "oni nás vážně chtějí sejmout!"
David bezděčně stiskl silněji opěradlo prázdného křesla, za nímž stál.
Sungara se rozkročila a Ron se opřel o dveřní rám. Brenda se přidržela okraje řídícího pultu. Všichni zareagovali pošetile. Pokud se stane to, co se podle všeho stát musí a výsadkový člun do nich vrazí, rozbije ochranný plášť a mohou si příštích několik vteřin rezervovat pro sice krátké, avšak bolestné umírání ve vakuu.
Monitor potemněl.
Čekali, že se ozve rána.
Neuslyšeli nic, než jednotvárné šumění klimatizace a Rotwíkovo pravidelné oddychování. Pes uložil hlavu mezi tlapy a usnul.
Uplynulo několik vteřin, než zaznamenali na monitoru další pohyb.
Výsadkový člun se od nich vzdaloval!
"Parchanti mizerný," ulevila si Brenda a svalila se do křesla, "oni to na nás jenom zkoušeli!" Položila si nohy na ovládací pult a obrátila se dozadu.
Masivní kosmická loď zapadla za horní okraj monitoru a na levém i pravém boku se opět objevili průvodci, kteří před chvilkou zmizeli. Zase opakovali ten neuvěřitelně plavný manévr, zcela souhlasné přiblížení, sotva postřehnutelné vlákénko vytrysklo z boku a přilehlo k trupu nula trojky, jak mohli vidět na skrínech vnějšího pohledu, když se dobře

podívali, maličké elegantní poodstoupení, aby se přenosová struna jak náleží napnula a vzápětí se ozval Ontario.
"Vyhodnotili jsme manévr, Farrerová. Vaše loď skutečně letí v automatickém režimu. Neodchýlili jste se od kurzu ani o tisícinu úhlové vteřiny. Na to by nikdo neměl nervy, kdyby loď řídil ručně."
"Vy svině, vy jste mě zkoušeli!"
"Nemůžeme nic nechat náhodě. Myslíte si, že jste ten nejdůvěryhodnější člověk v soustavě světů?"
"To asi ne," řekla Farrerová, "ale nedůvěra by měla mít svoje meze. Co kdyby vám to ulítlo? Mohli jste nás zabít!"
"Obávám se, že je to konečné řešení, jemuž se tak jako tak nevyhnete."
"O čem to žvaníte?"
"Podle všech analýz vaše loď směřuje v automatickém režimu k zakázané zóně. Zbývají vám tři hodiny dvacet dvě minuty."
Brenda se otočila. Takže oni na to přišli... že nula trojka letí na Santa Marii. Co dál, ptala se pohledem Sungary.
"Poslouchejte mě pozorně," řekl Ontario. "Z nařízení samotného císaře byla ochrana zóny posílena. Možná to asi nevíte, ale Santa Maria je teď chráněná silovými zbraněmi."

3.

"Takže to udělá prsk a bude po všem?" ubezpečoval se Ron.
"Jo. Ani ten prsk nestačíme udělat," odpověděla Brenda.
Seděli teď v kabině pro cestující, která jim připadala jako pohodlná čekárna na smrt.
Mlčeli.
Znenadání se ozval Ontario.
"Existuje určitá šance, jak se do zakázané zóny dostat. Zóna je krytá automatickou palbou. Je to prostě pásmo, na které jsou permanentně namířené zbraňové systémy. Palebný režim ochrany je ovšem pulzní. Pokud by dvě lodě v odstupu jednoho sta metrů letěly rychlostí čtyřicet pět až padesát kilometrů za vteřinu, clona zničí první loď a následující stačí proletět dřív, než bude vypálen druhý pulz."
"Jenže takový odstup může držet jenom cvok. Nikdo to nedokáže," řekl David Magir.
"Vyšleme sondu, která poletí sto metrů před vámi, schytá pulzní výboj a vy proletíte dovnitř v oknu, které vznikne."
"Jako když by někdo prorazil kamenem skleněné okno a od nás by se chtělo, abychom proskočili," dodal David Magir.
"Tak nějak to je, Jasnosti," přisvědčil Ontario.
"Když dokážou udržet strunovou komunikaci, zachovají odstup," řekla Brenda klidně. "Nejsou to podělaný amatéři."
"To teda nejsme," poznamenal Ontario.
"Poslyšte, proč to děláte?" zeptala se Brenda. "Proč nám najednou chcete pomoct?"
"Kvůli vám ne, Farrerová..." řekl Ontario. V hlase měl výsměch.
"Jsem voják a poslouchám rozkazy. Situace se změnila. Máme rozkaz vytáhnout Jejich Výsosti z maléru. Pak se bude vyšetřovat, kdo vlastně je do maléru dostal. Nic víc, chápete?"
"Teď už ano," řekl Ron.
Brenda zamyšleně hleděla na Elastora.
"Do zóny nás navedl nějaký program... Copak mohl počítat s tím, že nám někdo otevře průletové okno?" podotkla.
"Záleží na tom?" ptala se Sungara.
"Zatraceně hodně. Co je to za program? Jakej je jeho cíl? Když pošleš loď v automatickým režimu proti zóně, bylo by to, jako kdybys někoho vyvedl nahoru na montážní můstek pod kupolí a hodil dolů. Takhle nějak by se ten cíl dal popsat."
"Tedy smrt."
"Jistě. Snad s výjimkou jeho," kývla bradou k Elastorovi. "Jestli je to tak, jsme krkem v oprátce a pod námi se otevírá propadlo."
"Sonda nám otevře okno!" namítl David.
"Myslíte?" ušklíbla se Brenda. "Ten program tam jistě není napevno zadrátovanej. Je dynamickej. Musí umět reagovat na změnu vstupů. Elastor slyšel, co Ontario řekl, a ten někdo... nebo to něco...
prostě správce programu musí reagovat!"
"Jak?"
"Pulzní zbraně mají různej pulzní režim. Ten stometrovej odstup prorážecí sondy počítá se standardním nastavením. Jenže režim se dá zrychlit nebo zpomalit. Výboje jsou pak slabší nebo silnější...
což nás nemusí zajímat, protože na naši skořápku stačí i ten nejslabší."
"Tak dál."
"Jestli je to tak, jak si myslím, a my jsme krkem v oprátce, centrum zóny zkrátí nabíjecí dobu a pulzy stačej sejmout sondu i nás."
"A sakra."
Nezbylo než čekat.

4.

Automatická sonda kolem nich proletěla ve vzdálenosti, která by inspektory letového provozu přivedla do běsu. Ontario a jeho technici snad chtěli předvést, jak mají vysokou pilotáž v malíku.
Usadila se před nimi přesně v ose, viděli ji na obrazovkách dopředného pohledu jako nevzhledné bachraté těleso,

připomínající slepici, která projela myčkou proti směru brků, které jí teď trčí na všechny strany. Udržovala stabilní režim. Mohli to sledovat podle toho, jestli se bude odchylovat od zarámování monitorů. Nehnula se ani o zlomek milimetru, vypadala, jako by ji někdo na ochranné sklo namaloval.
Zakódované kontrolky na palubní desce zvolna rudly. Brenda to sledovala s obavami, avšak i s jakýmsi uspokojením. Kontrolky signalizovaly, že si program uvědomuje blízkost nebezpečí.
Všichni se shromáždili v pilotní kabině, jen Rotwík s Elastorem zůstali vzadu. Rotwík si položil hlavu na ohnutou přední tlapu, druhou vytrčil vpřed. Psi takhle leží, když jsou v pohodě.
I z této maličkosti čerpal Ron jakousi naději. Zvířata mají instinkt a kdyby měla pravdu Brenda s katastrofickou variantou své předpovědi, Rotwík by byl neklidný. Leda že by všechno bylo úplně jinak. "Podívejte..." šeptla Brenda.
Nejdřív to vypadalo, jako kdyby se sonda pohnula. Brenda se trochu lekla, protože by to znamenalo, že nedrží přesný odstup a Ontariův plán by nemohl vyjít. Mezi ježatými anténami sondy se začaly objevovat nové bizarní tvary "Už ji máme na obrazovce," řekl najednou Ontario. "Promiňte, zapomněl jsem zakašlat."
"A já se zapomněla leknout," řekla mu Brenda. "Co je to?"
"Kolonie Santa Maria, "řekl Ontario. "Cíl vaší cesty, nezapomněla jste?"
Dal najevo, že o jejich záměrech vědí všechno.
"Zbývají zhruba tři minuty patnáct vteřin do kontaktu."
Za půldruhé minuty se přiblížili natolik, že sonda vypadala jako legrační světlý knoflík na baňatém břiše obrovitého, halabala oblečeného somráka.
Útvar, zvaný Santa Maria, vypadal velmi nehotově. Nekryla ho žádná gravitonová vrstva s umělou atmosférou, ta charakteristická duhová koule, obkružující každý umělý svět, ať už jeho hmotný tvar byl sebedivočejší, sebevíce nepravidelný. Za léta osídlování Sluneční soustavy lidé nasázeli na oběžné dráhy příbuzné tradičním kosmickým tělesům bezpočet takových mýdlových bublin. Některé byly docela malé, o jiných se dalo s trochou nadsázky mluvit jako o skutečných světech.
Zato tohle byla opuštěná troska. Nikam nevedoucí mostovky.
Zborcené přistávací plochy. Masivní kopule poškozené dopadem asteroidů, připomínající velitelský komplex bunkrů poražené armády.
Do kosmické prázdnoty civěly nedokončené trubice o průměru desítek metrů. Některé na sebe navazovaly, jiné byly spojené se sousedními předivem lan a nosníků. V jejich bocích vězely díry, obnažující nosnou konstrukci. Tu a tam, bez odhadnutelného pořádku, byly do zakřivených trubic vsazeny velké koule, opět nehotové, s chybějícími segmenty. Rozlehlé plochy ranvejí měly zubaté okraje, jako kdyby někomu těsně před dokončením došla zásoba desek.
Budovatelé tohoto umělého světa z nějakého důvodu přestali na svém díle pracovat a odešli dřív, než ho dohotovili.
Ron se díval na ponurý útvar. Přemýšlel, jaký zvuk by se k němu nejlépe hodil a vybavil si svist větru a krákorání vran. Vzpomněl si na dřevoryty z dávných kronik, zobrazující divadlo smrti instalované u vstupní brány každého města - popraviště. Vskutku, na mostovky vytrčené do prostoru by se mohla narážet těla mrtvých obrů, na přistávacích plochách se jim daly drtit údy a pokud by přiklekli k vypouklým hangárům, vesmírný kat by jim pohodlně usekl hlavu.
Méně romanticky založeného pozorovatele by mohlo napadnout, jaký to šlendrián, nechat takto volně a bezcílně putovat kosmem trosku o rozměru středně velkého kosmického města.
"Loučíme se," ozval se Ontario lakonicky. "Zlomte vaz!"
Ron stačil zahlédnout, jak se jejich průvodci vytratili z bočních skrínů. Strunové spojení bylo přerušeno a Ontariova letka se obloukem vyhnula zóně, do které se teď řítili.
Santa Maria prudce narůstala. Palubní deska šílela rudou barvou.
Každou vteřinou mělo dojít k palbě.
Teď!
Temné těleso obrovitého kosmického popraviště zazářilo desítkami světel a sonda se proměnila v oslnivou kouli žhavého plynu.
Současný výboj baterie pulzních děl natolik zbrzdil letící sondu, že to osádce nula trojky připadalo, jako kdyby její stroj letěl do ústí děla v okamžiku výstřelu. Ronovi blesklo hlavou, jestli Ontario počítal i s touto eventualitou. Jak odolný proti žáru je plášť nula trojky? Při stavbě se jistě nepočítalo se sestupem do ústí sopky. Plyn vymrštěný proti letícímu planetoletu byl naštěstí tak řídký, že plášti neublížil.
Červené světlo náhle pohaslo a na displejích palubní desky v jediný ráz naskočily standardní data kosmické navigace, letové údaje a koridory "Loď přechází do režimu manuální pilotáže," přerušil mlčení Elastor, který se jim zčistajasna objevil za zády Brenda si uvědomila, že to přece jen byl on, Elastor, kdo vyřadil z provozu senzorové ovládání lodi a kdo celou dobu nula trojku řídil! Pak jí teprve došlo, co vlastně Elastor řekl.
"Bestie! Manuální pilotáž!" křikla vztekle, zatímco vrážela ruce do senzorových rukávců. "Kolik mi dáš, hajzle? Minutu? Třicet vteřin?"
Na desce svítil jediný červený útvar - displej absorbčního agregátu.
Loď brzdila na hranici schopností své gravitoniky. Kdyby agregát vysadil, obrovité zpomalení by loď roztrhalo na kusy a posádku by rozmačkalo jako žok tekutin, čímž ostatně lidské tělo ve skutečnosti je.
V centru hnízda displejů svítil zelený obdélník připomínající starodávný piktogram psaníčka. Přistávací plocha.
"Tak pojď! Tak pojď!" křičela Brenda.
Santa Maria vyplňovala plochu všech monitorů předního pohledu.
Narůstala už jen docela pomalu, až se obraz na chvilku zastavil a pak se začal propadat. Ron prožil opět chvilku menší paniky, než si uvědomil, že Brenda zvedá stroj tak, aby dosedl na podvozek.
Klesali už jen docela malou rychlostí. Na všech monitorech viděli temné příhradové konstrukce, houštinu technického

pralesa, v němž zemřel veškerý život, pokud v něm někdy nějaký byl. Přibližovali se docela pomalu k přistávací ploše. Stroj se pohupoval ze strany na stranu, snad v rytmu srdce Brendy Farrerové. Ron měl pocit, že jim karbonitové paže jeřábů hrozí.
Pak se ozvalo kovové zaharašení a podvozek nula trojky se dotkl přistávacího roštu Santa Marie.

Kapitola patnáctá

SANTA MARIA

1.

Ani jeden z cestujících, nebo snad trosečníků, to ještě sami nevěděli, neměl náladu, aby pohnul prstem, natož aby promluvil.
Všichni cítili nepříjemný chlad na celém těle. Ve chvíli maximálního rozrušení z nich tekl pot doslova v proudech a teď je studil.
Do toho krátce štěkl Rotwík.
Byla to připomínka prostého faktu, že svět se nezbořil a život neskončil. Jen přistáli za poněkud nestandardních okolností, to bylo vše.
Brenda unaveně otočila k Ronovi hlavu.
"Ty pacholku," řekla trochu chraptivě. "Vyšlo to."
"No..." řekl, aby něco řekl. "Dejme tomu, že jo. Jenže, co dál?"
Oblak žhavého plynu nepoškodil žádný systém lodi, fungovaly i všechny kamery vnějšího pohledu. Vlevo viděli temnou stěnu z karbonitu nebo kovu. Bůh ví, kde byl její vrchol. Struktury po pravém boku byly složitější. Vršila se tu drůza krychlovitých útvarů, složitě vkládaných do sebe a na sebe, takže to vypadalo jako ohromně zvětšený krystal.
Jedna z krychlí se otevřela a ven vyšlo několik postav ve skafandrech.
"Dostaneme návštěvu," konstatovala Brenda. "Veteráni z Umy?" zeptala se Sungary.
"Bezpochyby. Žije jich tu několik set."
"Proč je nezlikvidovali, když jsou impériu tak nepohodlní? Útlocitnost?
Tomu bych neměla chuť věřit!"
"Nevím," pokrčila rameny.
"Státní tajemství a vy je neznáte?" řekl Ron.
"Nezajímala jsem se o to."
Příchozí sice nevypadali tak zbídačele jako obyvatelé Úpatí, ale novotou skafandrů by mezi nimi pozornost jistě nevzbudili. Pohybovali se zvláštním způsobem, který si Ron nedovedl v první chvíli vysvětlit.
"Sapristi!" zvolal David. "Tady není umělá gravitace!"
No ovšem, uvědomil si Ron. Tohle je skutečný beztížný prostor!
Uvnitř nula trojky vládl standardní režim nula pět gé, který vyhovoval více méně všem občanům soustavy třebaže mírně preferoval bláťáky. Na většině přirozených světů, jako je Merkur, momentálně nepřístupný Mars, Ganymedes a další Jupiterovy měsíce, byla menší gravitace. Zato venku, podle toho, jak se lidé ve skafandrech pohybovali, byl skutečný a nefalšovaný beztížný stav!
Nezdálo se, že by jim nějak zvlášť vadil. Přistávací rošt byl pravděpodobně z oceli a oni měli magnetické podrážky. Díky jim chodili poněkud komicky jako když si kluci hrají na pochodující vojáky.
Z nitra otevřené kostky vytahovali temný vak. Rozložili jeho ústí a blížili se s ním k lodi, jako by se chystali ji strčit do pytle.
"Přechodový tunel," podotkla Brenda věcně. "Standardní vojenská výbava. Tihle mládenci mají vojenský výcvik. Znám to dobře, práce s rukávem je jedna z nejhorších buzerací a v Akademii jsme to dělali za trest."
Postav ve skafandru bylo celkem pět. Dvě a dvě vlekly rukáv po stranách a pátá letěla nahoře, nadnášela ho a pomáhala si v pohybu krátkými záškehy raketových motorků. Ovládala svůj stroj skvěle, jak Brenda neopomněla poznamenat.
Celá operace netrvala déle než minutu. Posádka nula trojky přešla do salonní kabiny a tam se k ní připojil Elastor s Rotwíkem.
Zvenčí doléhalo kovové harašení a mlaskavé zvuky. Vojáci, Brenda totiž trvala na tom, že civilní nemehla by nikdy nedokázala takhle přesně pracovat, hermetizovali přírubu rukávu. Otevřenými dveřmi pilotní kabiny Ron zahlédl, jak se doposud splasklý pytel nadmul.
Zvenčí ho už natlakovali.
Někdo zabušil zřejmě kovovým předmětem na stěnu lodi.
"No dobře," řekla Brenda. "Nic jiného nám nezbývá. Otevřeme."
Deaktivovala zámek a otevřenými dveřmi vnikl dovnitř vzduch prosycený zápachem potu, špatného jídla a desinfekce. Rona na- padlo, že se příměsi cizího vzduchu poperou s aromatickými molekulami, které se vznášely uvnitř vévodské lodi jako andělé.
Aromáti dostanou na hubu, uzavřel svoji úvahu.

2.

Před nimi se otevřela dlouhá chodba, osvětlená několika maličkými nouzovými lampami. Na jejím konci byla tma.
"Vyjděte s rukama nad hlavou! Při prvním podezřelém pohybu zahájíme palbu!" ozval se břeský hlas s podivně cizím přízvukem.
"Co si to dovolujete? Víte, kdo já jsem?" křikl David Magir.
"Jsem..."
"Jseš debil, kterýho sejmu, když nesklapne! Jeden po druhým.
A chci vidět ruce nad hlavou, dlaněma dopředu!"
"Cítím se jako doma, v Akademii," řekla Brenda a první vystoupila z lodi. Náhlý přechod do beztížného stavu ji zmátl. Kupodivu ztratila půdu pod nohama a začala se vznášet ke stropu rukávu.
Uvědomila si, že Santa Maria rotuje, takže tu přece jenom mají jakousi slabou umělou gravitaci. Zachytila se lana a obrátila se nohama vzhůru.
"Někdo by se měl postarat o Rotwíka," křikla dozadu a nejistě kráčela po stropě improvizované chodby.
Elastor nebyl tak netečný, jak se zdál. Popadl zmítajícího se psa a přitiskl ho k hrudi. Využil svých schopností a natáhl paži o několik metrů vpřed, až se zachytil lana.
"Málo vyhrožují," podotkl Ron. "Nejspíš to myslí vážně."
Trochu štítivě se dotkl Elastorovy prodloužené ruky. Studila a byla hladká jako skleněná trubice. Jemné závity mikroskopicky tenkého drátu nebylo možné nahmatat. Pokusil se napodobit Brendin přemet. Chvilku nevěděl, kde je a co se s ním děje, kopal kolem sebe, avšak slabá gravitace Santa Marie mu pomohla, takže nakonec na stropě taky spočinul.
Sungara byla dobře vycvičená, takže obrat provedla snad ještě lépe než sama Brenda a taky ručkování po příchytném laně jí nedělalo potíže.
"Pohyb, pohyb," nabádal je strohý hlas z ústí tunelu.
Za ní se ubíral Elastor, pomalu a důstojně. Lana se držel pevně, v místě, kde bylo fixováno ke stěně rukávu. Pes v jeho náruči se mohl pominout vztekem. Nebylo mu to nic platné. Elastor by byl udržel v náruči i buldozer.
Když se dostali ke konci chodby, zaplavila je oslnivá záře.
Bezděky si dali ruce před oči.
"Ruce držet nahoře!" následoval ostrý křik.
Zaslechli za zády klapnutí. Ohlédli se.
Tam, kde se před chvilkou černal vchod do nula trojky zářil honosný vévodský znak. A David Magir s nimi v chodbě nebyl!
"David!" vykřikla Sungara "Ten darebák chce vzít do zaječích!"
To bylo jediné rozumné vysvětlení toho, co se stalo. Teď, kdy Elastor opustil loď, bylo ovládání opět funkční a David měl pilotní výcvik.
"Rychle," křikla Brenda. "Musíme být uvnitř, až odstartuje."
Co nejrychleji se hnali kupředu, záři vstříc. Postavy v omšelých skafandrech jim podaly ruce a pomohly jim vklouznout dovnitř.
Hnali se k ústí tunelu a Elastor ze sebe vymrštil chapadla, jimiž jim pomáhal dovnitř. V rozsáhlé přechodové komoře čekali další lidé ve skafandrech.
"Jste všichni?" ozval se hluboký hlas.
"Vypadá to tak," odpověděla Brenda.
Ohlédla se.
Tři postavy ve skafandrech zajišťovaly velikými červenými pákami hermetické dveře. Oddechla si. Podle standardní procedury by nejdřív měli hosty odvést z komory, pak komoru vakuovat, svinout přechodový rukáv... To vše při otevřených dveřích.
Což je značně nezdravá záležitost v situaci, kdy venku startuje kosmická loď.
Všimla si průzorů po stranách hermetických vrat. Ne bez námahy se k jednomu z nich dostala, právě včas, aby zahlédla nula trojku, jak nabírá rychlost. Utržený přechodový rukáv se rozerval na kusy a jeho cáry zaplápolaly, jako by lodi mávaly na rozloučenou.
Vedle ní se ocitla Sungara.
"Ten hnusný zmetek," řekla na adresu svého bratra.
"Páchá sebevraždu..." poznamenala Brenda stísněně. Nezahořela k vévodskému synkovi sympatií, nicméně to neznamenalo, že mu přeje smrt pulzním dělem.
"Myslím, že ne," řekla Sungara. "Clona funguje jen proti objektům přilétajícím do zóny zvenčí. Císařská váda vždycky kontrolovala přístup k Santa Marii. Směly sem jen lodě humanitárních organizací, zdravotníci, technici, duchovní... Rozhodně ne turisti. V poslední době se režim zostřil a nesmí sem nikdo. Ale cesta zpět je volná...
aspoň si to myslím."
Nezdálo se, že by jí bylo proti mysli, kdyby se ukázalo, že clona funguje v obou směrech.
Uplynulo několik minut.
Davidem řízená loď se ztratila mezi hvězdami. Brenda a Sungara čekaly dost dlouho. Už musel překonat palebnou zónu. Pokud se Sungara mýlila, viděli by záblesk exploze. Nic takového se nestalo, David Magir bezpochyby vyvázl bez úhony.
"Podařilo se mu to, darebákovi," řekla Sungara a odvrátila se od průzoru.
V rozlehlé hale s nízkým stropem stály automatické vysokozdvižné vozíky a jiné jednoúčelové roboty, všechno v barvě vojenské šedi. Personál ze sebe stahoval skafandry. Kolem dokola znělo nadávání.

Ron s Rotwíkem u nohy se k oběma ženám přiblížil.
"Mají vztek, že přišli o přechodový rukáv. Bůh ví, jestli to nebyl jejich poslední."
"Není to naše vina," řekla Brenda.
"Nemyslím, že jim na tom moc záleží."
"Kde je Elastor?"
Stál nehybně nedaleko vysokozdvižných vozíků, jako by dával najevo, že se bude raději kamarádit se stroji, než s lidmi. Dva vojáci se zastaralými energetickými puškami na ně mířili a třetí, spíš podle chování než oděvu patrně jejich velitel, na ně gestikuloval, aby k němu přistoupili.
"Kdo jste a co tu chcete?"
Ještě nikdy nikdo nepoužil vůči Sungaře takového tónu. Byla spíš užaslá než rozzuřená a to, že vymrštila proti obličeji toho muže pěst, byla bezděčná reakce.
Voják ale nebyl z těch, kteří by se snadno nechali nachytat na švestkách. S grácií zkušeného bojovníka aiki-dó ustoupil o krok, natočil se bokem, zachytil Sungařinu ruku a vedl ji ve směru úderu. Pak následovalo slabé zapáčení, jež však mělo díky takřka nulové gravitaci úžasný efekt. Sungara vyletěla do výše, přetočila se ve vzduchu a přistála na zádech. Ve prospěch onoho bojových umění znalého vojáka dlužno dodat, že se pokusil její dopad zmírnit.
"Na civilistku stačíš," řekla Brenda. "Nebylo to špatné, ve zkouškách na žlutý pásek bys možná napodruhé prošel."
V následující chvíli ležel muž na zemi. Prudkým obloukovým kopem mu Brenda stačila zasáhnout ohbí nohy a pak s přeskokem mu umístila mawaši-geri levou nohou do čelisti. Tohle nedopadne dobře, blesklo Ronovi myslí. Nechováme se zrovna jako vzorová návštěva, tím spíš, že nás sem nikdo nepozval...
Vzápětí už ležel na zemi také, mezi Sungarou a velitelem oddílu, a když vzhlédl, viděl, že Brenda pomalu dává ruce vzhůru. Co v místnosti mělo ruce a zbraň, na ni mířilo.
Proč nezasáhl Elastor? Byl tak účinný proti Kemptenovi... uvažoval Ron. Třeba je to jednoúčelová mašina. Funguje jen proti fizlům.
Pak už neviděl nic.
Někdo mu přes hlavu přehodil kus hadru a slabý výboj psychiny ho připravil o vědomí.

3.

Když se Ron probral, bolela ho hlava a žaludek se mu houpal ještě hůř než tenkrát, kdy ho Kempten vezl v gravomobilu. Odehnal Rotwíka, který mu horlivě olizoval tvář. Rozhlédl se po stísněném prostoru. Na úzké pryčně ležela Sungara, stále ještě v bezvědomí.
Brenda už byla vzhůru, stála u dveří a manipulovala se zámkem. Z druhé strany stál nehybný Elastor.
Brenda se po něm ohlédla.
"To jsem tomu dala," řekla. "Nezlobíš se na mě?"
"Zavřeli by nás do lochu tak jako tak," řekl Ron.
"Jsem ráda, že to bereš tak rozumě. Nechtěla bych slyšet nějaké řečičky před tím, než nás... co s námi udělají? Pověsí nás?"
"Vždycky jsem toužil po oběšení v beztížném stavu. Je to něco jako utopení v Moři dešťů. Proč jsi něco neudělal, sakra, Elastore!"
"Neměl jsem signály, že hrozí nebezpečí," odpověděl robot.
"Jaký signál bys musel mít?"
"Odpověď souvisí s architekturou mého softwaru a nelze ji vyjádřit slovními prostředky."
"Nemá smysl se s ním bavit," řekla Brenda. "Myslíš, že bys dokázal otevřít ten zámek?"
Ron přistoupil ke dveřím a třením přivedl citlivé konečky prstů na provozní teplotu. Pak je přiložil na kovovou desku přinýtovanou ke dveřím.
"Klepej," vybídl Brendu.
Dívka kloubem ukazováku pravidelně ťukala do dveří.
Ron mhouřil oči a naslouchal... Před vnitřním zrakem se mu začal zjevovat mechanismus zámku. Vskutku, byla to klasická čistá mechanika.
"Není to dobré..." řekl. "Žádné elektrické obvody."
"Zámek? Na obyčejný klíč?"
"Bohužel to tak vypadá."
Venku se ozvaly kroky. Brenda a Ron ustoupili od dveří. Otevřelo se malé okénko a v šeru se zableskly oči.
"Co to děláte?"
"Máme hlad," řekla Brenda. "A není tu záchod."
"Sežerte toho psa," zachechtal se strážný a bez dalšího komentáře zaklapl okénko.
"Když to tak půjde dál," řekl Ron, "možná přijdem na to, že to není tak špatný nápad." Ohlédl se k Elastorovi. "Poslyš, mohl bys mi udělat nástroj?"
"Co by si pán přál?"
"Dřív se tomu říkalo klíč. Tyčka, asi deset centimetrů dlouhá, na konci ohnutá do pravého úhlu..."
Zatímco hovořil, z Elastorova prstu vyrůstal klíč přesně podle Ronova popisu. Ron si ho zblízka, prohlížel.
"Dobré... tady rozšířit... a..."
Přimhouřil oči a snažil se vybavit si detaily mechanismu zámku, jak ho vytušil svým netopýřím zrakem.
"Tady prohnout a tady dva zuby. Tak je to správné."

Elastor spolupracoval skvěle, a dokonce jeho ochota šla tak daleko, že klíč takřka odpojil od svého těla a nechal ho viset na pramenu utkaném z vláken, který byl ohebný jako konopný provaz.
"Výborně!" pochválil ho Ron. "Zapamatuj si tu konfiguraci.
Můžeš ji kdykoli obnovit?"
"Samozřejmě, pane."
Ronovi se zdálo, že v Elastorově hlase slyší tón výčitky, že se ho ptá na takovou samozřejmost.
Nebyl čas na zkoumání psychických stavů cívkového robota.
Ron využil jeho neobyčejných schopností ještě jednou. Tentokrát si nechal vygenerovat nástroj, který byl křížencem šroubováku a sídla a s jeho pomocí se mu po delším manipulování provázeném kletbami podařilo uvolnit vnější západku okénka ve dveřích.
Moc toho vidět nebylo, cela byla v úzké chodbě, naproti byly další dveře, byl to zřejmě vězeňský sektor stanice.
Experiment s okénkem a zámkem však naplnil Rona a Brendu pocitem, který se s trochou dobré vůle dal nazvat optimismem.
"Můžeme se kdykoli dostat ven..." říkala Brenda. "Tam jsou sice vojáci a v rukou mají energa a venku je kosmický prostor a my nemáme žádnou loď, ale jinak je všechno v pořádku."
"Kde to jsme?" ozvala se Sungara slabým hlasem.
Pomalu si sedala na pryčně.
"Vypadá to na basu, princezno," řekl Ron.
"Daleko jsme se nedostali..." podotkla Sungara. Nezdálo se, že by ji toto nezáviděníhodné postavení šokovalo. Prostě konstatovala skutečný stav věcí. Podívala se na své průvodce. "Vy jste už ve vězení byli, pravda..."
"Dá se říct, že dost často, mám-li mluvit o sobě."
"Já byla sice jen ve vězeňské cele v Akademii, ale zato taky často."
"Trochu mě zahanbujete," řekla princezna. Zasmušile přemýšlela, pak řekla: "Nu, já studovala v Etonu a Oxfordu nahoře na Zemi, a to je skoro taky takové."
"Máte pravdu," řekl Ron. "Jenom tam člověk pochytí lepší přízvuk, než v našich vzdělávacích ústavech."
"Nechte těch řečí," řekla Brenda. "Musíme vymyslet, co uděláme dál."
"Elastore, co víš o naší situaci? Máš nějaké vnitřní instrukce?
Co víš o Santa Marii? Jsou tady... Drakkar, a můj bratr?"
"Mé instrukce nelze vyjádřit lidským komunikačním kódem," uchýlil se Elastor ke své oblíbené frázi.
"No, aspoň víme, že NĚJAKÉ instrukce má," podotkla Brenda.
"Pan bratr se už vrátil k velení flotily," řekla Sungara. "Jistě si nesedí na rukách."
"Co tím myslíte, Sungaro?"
"Císař bezpochyby ví, co se stalo. První Davidův komlink jistě vedl do Slunečního města."
"Myslíte... že vám mohl uškodit?"
"Jestli si to myslím?" usmála se Sungara hořce. "Jsem o tom přesvědčená. V tomhle závodu byl vždycky o půl koňské délky přede mnou."
"V závodu?"
"Jistě. Cena se jmenuje následnictví."
"Bojíte se, že vás císař ze závodu vyřadí?"
"Jistě to už udělal. David se postará, aby moji cestu na Santa Marií kvalifikovali jako zradu."
"Pořád ještě máme nějakou naději!" vmísil se do debaty Ron.
"Jakou?"
„Že Drakkar je právě tady. Můj bratr Bart vám řekl to kódové slovo. Jistě chtěl, abyste se sem vypravila, až se setkáte se mnou!
Proč jinak by vám kód předal? Byla to výzva k cestě na Santa Marii.
Proč by vás sem zval? Abyste navštívila vystěhovalce z Umy v rámci obvyklé charity? Kdepak, ten měl jiný důvod.
Jmenuje se Drakkar.
Musí být tady," dodal pevně.
"Zní to logicky," připustila Brenda.
"Jestliže následnictví připadne tomu, kdo se k Drakkaru dostane první... David prohrál. Protože ze závodů odstoupil.
Jestliže Drakkar na Santa Marii najdeme, máte obrovskou šanci, Sungaro!"
"Čím déle o tom přemýšlím, tím víc tomu věřím.. Ron má pravdu, Drakkar je tady," přidala se Brenda.
Sungara o jejich slovech chvilku přemýšlela. "Možná, že mám šanci... pokud se ještě nějaké závody konají."
"Nechápu."
"Císař už mohl Davida prohlásit vévodou!"
"Jak by mohl?"
"Snadno. Je to jeho právo. Já jsem se ocitla na půdě... nezákonnosti."
"Počkejte, Sungaro... Vždyť jste se sama, o své vůli rozhodla na Santa Marii vypravit!"
"Zajisté! Jenže právě proto jsem trvala na tom, že David poletí s námi. Chápete to? Byli bychom tu SPOLU, čili naše pozice a tím i šance by zůstaly vyrovnané. Jenže David mi proklouzl mezi prsty a to dramaticky změnilo situaci."
"Já bych ještě hůl nelámal," řekl Ron uvážlivě. "Pořád ještě můžeme najít Drakkar a s ním jistě i další tajemství. Možná, že se Drakkar prokáže jako trumf, který přebije všechno."
"Zatím sedíme v base," řekla Sungara.
"Vás to nešokuje?"

"Proč? Sedět ve vězení, to je odedávna součástí dvorského života!"
"Nikdy mě nenapadlo, že tak trochu žiju dvorský život..." podotkl Ron suše.
"Když tu budeme sedět a tlachat, k trumfovému esu se nedostaneme," řekla Brenda, vyhlížejíc okénkem ve dveřích.
"Myslím, Rone, že by ses měl dát do práce."
"Dobrá," řekl Ron. "Elastore, vygeneruj klíč."
Cívkový robot neprodleně vykonal Ronův příkaz. Ron chvilku soustředěně pracoval. Obě ženy stály vedle něho a dívaly se.
"Nerozčiluje tě, že ti koukáme do ruky?" chtěla vědět Brenda.
"Jsem sice zvyklý pracovat o samotě..." řekl Ron. Zámek cvakl.
"Výsledek ale ukazuje, že vaše asistence..."
Nedořekl.
Za zády se jim ozval podivný zvuk.
Otočili se a strnuli.

4.

Elastor, který ještě před okamžikem vypadal jako ochotný sluha, který - téměř - s úklonou podával svému pánovi vyžádaný nástroj, příšerně změnil svoji podobu.
Stále ještě k nim stál obrácen tváří, ovšem z jeho zad... Houština pružných ostrých chapadel svírala Rotwíka, který sebou zmítal, zřejmě obrovskou silou, protože Elastor měl očividně co dělat, aby ho udržel. Pes měl rozšklebenou tlamu, avšak nevydával žádné živočišné zvuky. Zato z jeho hrudi se ozývalo praskání, jako by se hroutila neobyčejně pevná mechanická struktura.
"Nech ho, Elastore!" vykřikl Ron.
Vzápětí hruď zvířete pukla.
"Je to... stroj!" zvolala Brenda Nebylo o tom pochyb. Z hrudi psa nevytryskla žádná krev, jak by se dalo čekat. Spatřili polámaná karbonitová žebra a mezi nimi pulzující orgány androida.
"Co to má znamenat..." stačil Ron vyhrknout, ale to už Brenda pomalu otevírala dveře na chodbu a vyhlížela ven.
"Vzduch je čistý, nevidím žádné stráže," sykla. "Musíme vypadnout."
"Ale..."
"Žádné ale, Rone! Nemáme čas."
"Máš pravdu. Elastore..." "Pán si přeje?"
Elastor do sebe zatahoval chapadla. Pustil Rotwíka... nebo spíš ten podivný mechanismus, který vypadal jako pes.
"Není čas na vysvětlování.
Stejně bychom se dozvěděli, že vysvětlení existuje jen ve strojovém jazyce..."
"Rychle," sykla Brenda a popadla strnulou Sungaru za ruku.
"Pojďte, Sungaro!"
"Zavřeš za námi dveře a budeš je držet. Rozuměl jsi?"
"Vykonám pánův příkaz," řekl Elastor k jeho úlevě.
"To by nám mohlo získat trochu času. Jdeme!"
Proklouzl pootevřenými dveřmi na chodbu. Ohlédl se. Dveře se za nimi zavíraly. Ještě chvilku viděl štíhlou zlatavou postavu cívkového robota. Pak dveře klaply.
Chodba, s řadami vězeňských dveří po obou stranách, se táhla asi deset patnáct metrů v obou směrech.
"Tam," ukázala Brenda prstem na mříž větrací šachty na stropě.
Ron okamžitě zareagoval. Udělal z rukou kolíbku a vyzvedl Brendu do výše. Mladá žena se opřela o mříž a uvolnila ji. Stoupla si Ronovi na ramena a vyšvihla se do šachty. O pár vteřin později tudy prolezla i Sungara a obě pak - se značnou námahou - vytáhly nahoru i Rona.
"Měl bys zhubnout, chlape jeden mizernej," oddychovala Brenda.
"Já už začal," bránil se Ron. "Už ani nepamatuju, kdy jsem jedl naposled."
"Já si to pamatuju," řekla Brenda ponuře. "Cpal ses v nula trojce jak nezavřenej."
"Kudy teď?" ptala se Sungara.
"Teď nám musí pomoct vyšší moc," řekla Brenda. "Zasloužili bychom si trochu štěstí."
"Čím, prosím tě?"
"Těch nepříjemností už bylo až až."
"Pak ovšem nás čeká ráj," řekla Sungara.
Pomalu lezli po čtyřech nízkou šachtou, která se často větvila.
Snažili se orientovat čichem. Ukázalo se, že vlezli do šachty odvádějící vydýchaný vzduch. Podle zápachu mohli usoudit, co je pod nimi...
sychravý vzduch prosycený pachem plísně jistě přicházel z neobývaných prostor. Brzy se o tom přesvědčili. Dostali se k větráku, jímž pod sebou viděli skladiště osvětlená nouzovými lampami, velké stáje pro opuštěné stroje, podobné mrtvým dinosaurům. Putovali nad prázdnými buňkami, dalo se soudit, že Santa Maria byla původně zbudována pro mnohem větší počet lidí, než kolik ji nakonec opravdu obývalo. Několikrát zaslechli vzrušené hlasy. Brenda usoudila, že vyhlásili poplach. Byly to ostré výkřiky, bezpochyby povely, ovšem natolik zkreslené, že jim nerozuměli.
Mrštná Brenda lezla první, Sungara se zařadila za ni a Ron krátký průvod uzavíral. Asi po dvaceti minutách se Brenda zarazila.

"Co se stalo?" chtěl vědět Ron.
"Ticho..." sykla. "Jsme nad hlavní chodbou Jsou tu vojáci...
počkat, vidím šipku s nápisem ŠTÁB..."
Opatrně se sunula vpřed, Sungara a Ron za ní, pomalu, co nejtišeji.
Museli se vyvarovat jakéhokoli prudkého pohybu, aby šramot ve stropě nevzbudil pozornost vojáků na chodbě. Ti zatím naštěstí dost povykovali. Vstupní otvory byly každých pět metrů a tudy procházelo dost světla, aby se mohli orientovat. Na každé křižovatce se Brenda opatrně rozhlížela. Už jen ukazovala a Sungara předávala její pokyny Ronovi.
Pak už se Brenda jen plížila. Nahlédla otvorem, pak se přetočila a ukazovala dolů. Ron se vtiskl k Sungaře a podíval se také. Byli tam, kam ukazovala šipka. Dole pod nimi byl štáb stanice Santa Maria.

5.

".. flotila se rozvinula do bojového postavení, plukovníku Kiao!"
hlásil jasný mužský hlas.
"Počet?" ptala se nějaká žena.
"Osm bitevních lodí s doprovodnými plavidly, plukovníku!"
Obě ženy pochvalně zakývaly nad mříží. Tak je to tedy, ozbrojeným silám Santa Marie velí žena!
"Máme je na příjmu," hlásil někdo. "Budete s nimi mluvit, plukovníku?"
"Ano," řekla plukovník Kiao.
"Hlásí se spojový důstojník kapitán Ontario!" zaslechli známý hlas.
"Můžete hovořit, kapitáne. Mluví s vámi velící důstojník stanice plukovník Kiao."
"Jistě chápete vaši situaci, plukovníku."
"Nechápu, proč jste nás do ní uvedli? Santa Maria nepřestoupila žádnou dohodu s Industriálním impériem! Proč nás ohrožujete?"
Chvilku bylo ticho.
"Ukrýváte na Santa Marii dvojici zločinců, která se zmocnila vévodské princezny Sungary Magirové!"
Tak to tedy interpretují...
Ron se podíval Brendě do očí. Leskly se jí v záři procházející mřížkou.
"Nebojte, nenechám vás v tom," zašeptala Sungara.
"O tom nic nevím, kapitáne," řekla Kiao. "Dostala jsem hlášení, že magirovská loď pronikla VAŠÍ ochrannou zónou a bez povolení přistála v našem doku. Navíc, zničila jedno přechodové zařízení a víte, že jich nemáme nazbyt. Budeme požadovat náhradu. Netušila jsem, kdo to je. Pro nás to jsou narušitelé. Teprve od vás vím, že mezi nimi je nějaká princezna, kapitáne!"
"Kde jsou ti lidé?"
"Zadrželi jsme je a máme je pod zámkem."
"Výborně!" zvolal Ontario. Myslel to upřímně? Těžko soudit.
"Co navrhujete?"
"Nesmíte jim nijak ublížit. Za žádnou cenu, rozumíte?"
"Nemáme to v úmyslu."
"Vyšleme výsadkový člun a únosce i oběť převezmeme. Budeme vám povděčni, když je od sebe oddělíte."
"To mohu snadno zařídit. Pobočníku?"
"Rozkaz, plukovníku."
"Prověříte identitu zadržených a princeznu Magirovou přivedete sem. Musíte zabránit tomu, aby jí únosci ublížili."
"Rozumím, plukovníku."
"Proveďte!"
"Rozkaz," zaslechli z mřížky, následovalo cvaknutí podpatků.
Tady se vedla stará dobrá vojančina.
"Slyšel jste, kapitáne? Vydala jsem všechny potřebné rozkazy."
"Budu to tlumočit mým nadřízeným. Věřím, že budou s vaší ochotou spolupracovat spokojeni."
"Nemáme žádný zájem na vyvolávání napětí s Industriálním impériem. Máte dost starostí s iredentisty na Marsu... promiňte."
"Mně to nevadí, plukovníku. Mars nepatří do operačního prostoru naší flotily..."
Teď měl Ontario v hlase veselí. Patrně ho pobavilo, že i poustevníci na Santa Marii, zdánlivě odříznutí od civilizovaného světa, měli přesné informace, co se v impériu děje.
"Ozvu se, jakmile budu mít nové zprávy."
"Dobrá, končím," řekl Ontario.
"Proč mi nikdo neřekl, že mezi nimi je PRINCEZNA?" zaláteřila Kiao.
Ozval se ruch. ,"Plukovníku... plukovníku..."
"Co se stalo?"
"Vězňové v cele nejsou."
"Co mi to povídáte? Co to máte?"
"To jsme nalezli v cele. Je to mrtvola... vrak umělého organismu.
Hlásili jsme, že zadrženi byli tři lidé, robot a pes. Tak tohle... je ten pes. A toto je robot."
Trojice uprchlíků viděla mřížkou desku stolu. Čísi ruce na ni položily psa. Pak spatřili temena hlav s vojenskými

čepicemi. Světlo se odrazilo od Elastorova zlatavého povrchu. Ron se mimoděk usmál. Je to mazaná potvora, ten Elastor! Nechal se odvést, protože věděl, že se tak nejsnadněji se svým pánem a velitelem setká.
"To je android... zooid, říkejte si tomu, jak chcete..."
"Pozor," ozval se varovně něčí hluboký hlas. "Tohle přece je...
energetická zbraň!"
"Cože? Energo?"
"Zabudované do umělého organismu! Ano, pozor, je v aktivním stavu. Funkce tohoto stroje byla přerušena v okamžiku, kdy zbraň měla spustit."
Po těch slovech Ron cítil, že mu ztuhla krev v žilách. Tak to tedy bylo. Elastor rozpoznal, co se v nepravém Rotwíkovi děje a zneškodnil ho dřív, než zbraň spustila. Na koho byla namířena? Na něho?
Na Brendu či Sungaru? Nebo na ně na všechny? A kdo - obrazně řečeno - držel ruku na spoušti této zbraně?
Vybavil si, co mu prozradila Brenda v Sungařině pracovně magirovského paláce. Byl jsi celou dobu pod dohledem... Kempten by tě byl zabil...
Byl Rotwík tím strojem, který měl vykonat práci řízla a kata zároveň?
Jiné vysvětlení nenacházel.
Ron i Brenda zvedli naráz hlavy a podívali se na sebe.
Na úvahy jim však nezbyl čas.
Šachtu zaplavilo ostré světlo.

6.

"Pomalu lezte dolů... Jen lezte, lezte... žádné prudké pohyby..."
Podcenili jsme jejich ostražitost, říkal si Ron rezignovaně.
Možná, že v šachtách jsou výstražná čidla... Možná, že o nich věděli celou tu dobu, a pak už jen kolem nich stahovali kruh.
Spustili se dolů.
Rozlehlá místnost s nízkým stropem, v něm mřížky, jedna otevřená, jejich vchod. Konferenční stůl, komunikátory, značně zastara- lé informatické stroje. Velkoplošný displej, zřejmě znázorňující okolí Santa Marie. Pokud červené kotouče zvolna se přesunující podél složitě zakřivených čar znázorňovaly lodě imperiální flotily venku bylo takříkajíc husto a nervozita obránců měla důvody.
Plukovník Kiao byla žena s přísnou unavenou tváří asijského typu, s krátce střiženými šedivými vlasy sčesanými dozadu. Kromě ní bylo v místnosti dobře deset mužů a žen v uniformách. Mířili na ně energetickými zbraněmi sice poněkud postaršího typu, nicméně bezpochyby dobře funkčními. Elastor stál nehnutě opodál, zřejmě připravený zasáhnout, kdyby bylo třeba.
"Která z vás je Sungara Magirová?" oslovila plukovník Kiao obě ženy.
"Já to jsem," řekla Sungara. "Ujišťuji vás, plukovníku, že o žádný únos nejde. Jsem tu o své vůli a všechny řeči..."
"...nebudu poslouchat. Já vás ujišťuji, SLEČNO Magirová, že nás vaše dekadentní a zvrácené intriky vůbec nezajímají. Půda Santa Marie je čistá, doslova svatá. Poručíku," obrátila se na spojového důstojníka, "spojte se s kapitánem Ontariem. Pak mi ho předejte."
Obrátila se k zajatcům.
"Čím dřív budete pryč, tím líp pro nás. Tohle," kývla ke stolu, kde ležel mrtvý mechanismus, "vám dáme s sebou."
"Víte něco o kosmické lodi Drakkar?" vyhrkla Sungara.
"Nechápu, o čem mluvíte. Teď budete pod nepřetržitou ochranou..."
"Plukovníku! Mám Ontaria na příjmu!"
"Výborně. Slyšíme se, kapitáne?"
"Velmi dobře, plukovníku."
"Hosté... jsou připraveni. Můžete si pro ně přiletět kdykoli si budete přát. Dok číslo šest, prosím... Tam je přechodový vak neporušený."
"Přivezeme vám tři nové a hodně zásob! Smím vás ujistit jménem vévody Davida Magira, že má imperátorské svolení vám poskytnout velkorysou materiální pomoc."
Sungara krátce pohlédla na Rona a Brendu. Přikývla a stiskla rty.
Šlo to rychle... Jako když sklapne past. Bratříček se dopustil podlosti a získal za to vévodský titul. Mocní rádi povyšují slabé a pochybné charaktery. Dají se snáze ovládat.
"Ráda slyším, kapitáne. Vyřiďte z naší strany, že..."
Ronovi, Sungaře a Brendě nebylo přáno vyslechnout, co má Ontario vyřídit Davidovi Magirovi, nebo rovnou císaři.
V místnosti zhasla všechna světla a vzápětí Ron a jeho průvodkyně ucítili na pažích stisk Elastorových chapadel.
Několik vojáků vypálilo do tmy náboje svých energetických zbraní. Sinale modré blesky se odrazily od štítu, který Elastor stačil vytvořit mezi nimi a svými chráněnci. Jak dlouho dokáže vzdorovat?
Ron za sebou zaslechl zaharašení. Otočil se a spatřil, jak se otvírají skryté dveře a mezi nimi stojí v záři nouzového osvětlení mužská postava a vybízí je ke spěchu.

Kapitola šestnáctá

DRAKKAR

1.

Ron chtěl vykřiknout. Elastor se dal do pohybu a začal trojici tlačit k právě otevřeným dveřím štítem, kterým ji chránil.
Ron se bezděčně vzepřel.
"Neblázni, Rone," zaslechl blízko sebe důvěrně známý šepot.
"Nech se vést." Muž ho popadl za ruku. Znovu nastala tma. Zaslechl výkřiky a rozkazy. Dupot.
Propadal se do hlubiny. Vysokorychlostní zdvižˇ. Neznámé pachy.
Zvláštní, trochu rybí, kořeněné a nikoli nepříjemné.
Pak světlo.
Spatřil svého bratra Barta Astonvargu. Obrátil se. Za ním stála Sungara s Brendou a vedle nich cívkový robot Elastor, který se stačil vrátit do své standardní podoby.
Bart si zvědavě obě ženy prohlížel.
"Nepodáš mi ruku, Rone? A... nepředstavíš mě dámě? Se Sungarou Magirovou jsem už měl to potěšení... kdysi dávno."
"To je můj bratr... Tohle je Brenda Farrerová," řekl Ron rozpačitě.
"Tak vy opravdu nejste mrtev, Barte..." řekla Sungara. Dívala se na něho zvláštně, jako na nějaký přírodní úkaz.
"Ani v nejmenším!"

2.

Teprve teď si Ron uvědomil, že vojenský nárůdek vyhnanců z Umy obývá jen část vnější slupky Santa Marie.
Ocitli se v jejím středu. Obrovský klenutý prostor nad kovovou podlahou, vysoce vyleštěnou. Klenba se tyčila do výše nějakých sta metrů. V šeru zářily stovky reflektorů. Musely by jich být tisíce, aby rozptýlily šero, které tu vládlo. V přítmí svítila šachta zdviže ze silnostěnné průhledné hmoty, snad skla, snad organiku, dvoumetrová trubka spojující vrchol báně se středem podlahy.
"Líbí se ti tu, Rone?" ptal se Bart Astonvarga. Rona až překvapilo, že necítí žádné emoce. Prožil v poslední době tolik šokujících zvratů, že návrat jeho bratra Barta z hrobu mu připadal jako cosi přirozeného.
Teď stál v centrálním hangáru Santa Marie a rozhlížel se kolem.
Měl pocit, že ho poryv času zahnal kamsi hluboko do minulosti.
To, co mohl v Masenbově Klubu nostalgiků vidět na obrázcích, bylo zde shromážděno, největší flotila závodních kosmických lodí, jakou kdy spatřil. V karbonitových závěsech tu spočívaly jednomístné i víceosobní čluny všech kategorií a tříd, na jaké by si dokázal znalec vzpomenout. Lodě třídy Pirát i Pelikán, za časů největšího rozkvětu kosmického sportu vítězné tak často, že je sportovní komentátoři považovali za neporazitelné. Ron zahlédl i několik speciálů neobvyklé konstrukce, jaké nikdy v životě neviděl.
Bart si všiml, kam se bratr dívá.
"Tyhle byly připravené na novou sezónu, když přišel zákaz," poznamenal polohlasně. "Nikdy nevzlétly. Škoda. Byly to dobré stroje.
Jsou to dobré stroje," opravil se po chvilce.
Přicházela k nim skupina mužů. Jeden z nich byl Ronovi povědomý.
"Gekkon..." zašeptal.
"Rád vás vidím po těch letech, Rone," řekl legendární pilot. "Je nás tu hodně ze staré party. Pamatujete na Patrika? Na Kima? Tohle je Santar."
"Ani jste nezestárli..." "Nebyl důvod," řekl Bart Astonvarga s úšklebkem. "Máme pro co žít."
"Pro tohle... tady kolem?"
"Ano. Nikdo z nás nezapomněl na svobodné létání. Všechny stroje jsou udržované, plně funkční. Cvičíme se na trenažérech. Podařilo se nám je zdokonalit... nikdy jsme nebyli v tak dobré formě jako teď."
Ostatně i Bart vypadal skvěle, nezměnil se od dob mládí, ramenatý a vlasatý a zubatý, usměvavý a energický, sršící energií a sebedůvěrou.
"Ani nevíte, jak jsem rád, lidi, že vás tu vidím," hlaholil Bart Astonvarga. "Je to vždycky sláva, když spatříme novou tvář. Brácho, já ti mockrát děkuju. Za všechno. Hlavně tady... za Elastora." Objal ho. Ron visel v jeho náruči s rukama spuštěnýma podél těla jako obrovský plyšový medvěd. Když ho pustil, ustoupil od něho a rozkládal kolem sebe rukama.
"Ty víš, jak se robot jmenuje?"
"Samozřejmě! Tolik let tu všichni na něho čekáme!"
"Nechápu..."
Bart plácl Rona po ramenu. Brenda se ušklíbla. To je ale vůl, dalo se číst na jejím obličeji. Dobře udržovaný krasavec hlaholil: "Tak pojď, stařiku... Vypadáš jako stařík, opravdu, hrozně! No nic, nevadí, dáme tě dohromady, budeš zase fešák jako za starých časů. To břicho zmizí... neboj! Teď se musíme postarat o Drakkar.
Teď teprve to budeme moct pořádně roztočit. Za starého vévody to nebylo možné, ten na Elastorovi seděl jak slepice na zlatém vejci.
Moc dobře věděl, k čemu slouží."
"Jak, prosím? Nerozumím."
"Nepotřebuješ všemu rozumět."

Bart patřil k těm živiálům, kteří všechno řeší smíchem.
A když se jim to nepovede, kudlou do zad, vyjádřila Brenda jediným kývnutím.

3.

Bart je zavedl zase ke zdviži. Tentokrát klesli jen o málo. Vystoupili do naprosté tmy Bylo tu teplo a ticho, také vzduch voněl jinak - trochu jako v garáži, ve které milovník starých časů opatruje sbírku benzinových automobilů. Benzín, guma, plastik, dřevo. Rona přepadl na okamžik pocit, že je znovu malým chlapcem a že se s Bartem toulá po rezidencích bohatých kamarádů... Ano, tak to bylo za dob jejich dětství, kdy žili skorou jako adoptivní děti na vévodském dvoře!
Prostor, v němž se ocitli, se začal pomalu rozjasňovat, tma ustupovala šeru a šero se změnilo v příjemnou zlatavou záři.
A uprostřed sálu...
"Tak tohle je Drakkar," řekl Bart Astonvarga a pokynul vpřed.
Na směšně obyčejném kolovém transportéru stála kosmická loď, zcela nepodobná jakémukoli letounu, jaký Ron v životě spatřil.
Drakkar vypadal jako obrovská zlatá hmyzí larva, mohutně článkované vřeteno o délce nějakých třiceti metrů, v nejširším místě, jak Ron odhadoval, silné deset, dvanáct metrů. V minulosti se stavěly zejména sportovní čluny připomínající ptáky, byla to móda. Nikoho však nenapadlo postavit kosmické plavidlo ve tvaru larvy. Drakkar měl nepravidelné tvary, žádný z jeho článků nebyl stejný, i povrch byl pokřivený, boulovatý...
Bylo těžké odhadnout, co je příď a co záď lodi. Nikde nebyly vidět žádné motory žádné antény, až po chvilce si Ron všiml, že jedním koncem Drakkar míří do ústí temného tunelu, který odpovídal svými rozměry velikosti lodi. Tudy se tedy měl Drakkar vydat na kosmickou pouť.
"Překvapený, Rone? Ty plány Drakkaru, které se zachovaly, byly samozřejmě zfalšované. Neměly nic společného se skutečností.
TOHLE je skutečnost, můžeš mi - konečně - důvěřovat!"
Přestože se pořád smál a choval se suverénně, byl natolik chytrý, že vycítil ostražitost ze strany příchozích. Obrátil se k Elastorovi.
"No tak, Elastore, přišla tvoje chvíle!"
Cívkový robot chvilku stál, jako by si loď prohlížel... nebo spíš jako by naslouchal nějakému vzdálenému volání. Byl poněkud nachýlen vpřed a taky hlavu naklonil na stranu. Pak vykročil.
Choval se zcela neobvykle. Postupoval vpřed krátkými nemotornými kroky, jako panák z panoptika. Pozorovali ho, jak se blíží ke kolovému podvozku. Jednotlivá kola byla vyšší než on. Když došel až k lodi, jeho trup se začal zužovat a prodlužovat. Z temene mu vyrůstalo hrotité chapadlo, které opatrně zatápalo po boku lodi, jako by hledalo přípojné místo. Trup se mu zaobloval, až po chvíli připomínal starodávnou doutnákovou bombu, z níž vyčuhuje neobyčejně dlouhý knot. Po chvilce, šátrání Elastor nalezl to, co hledal. Strnul, pak se po jeho transformovaném těle prohnala vlna záchvěvů.
Ron si uvědomil, že Elastor vypadá jako spermie a že celé toto spojování je obdobou oplodňovacího procesu.
Rozměrem nepatrný Elastor proniká do Drakkaru skutečně jako spermie do zralého vajíčka, nosič genetické informace, záhy oba splynou, Elastor i Drakkar, a co nastane potom?
Akt oplodnění je zároveň konec i začátek.
Čeho tu jsou svědky?
Šlo to rychle.
Kulový trup Elastora se začal zvedat do výše. Na chapadle nebyl patrný žádný pohyb. Zdálo se, že se chapadlo pouze zkracuje...
koule se najednou zužovala do vřetena, nejdřív baňatého, pak podlouhlého, trup splynul s chapadlem a v následujících vteřinách zbytek Elastora pronikl do trupu lodi.
Dokonce i Bártovi Astonvargovi zmizel v těch chvílích úsměv z tváře.
"Na tohle jsem čekal... tak dlouho..." zašeptal potom.
"Co se to stalo? Co to má být?"
"Od téhle chvíle... máme světy na dosah ruky... Ne těch pár malých, hloupých světů Sluneční soustavy! Všechny světy Galaxie!"
"Kdo je to... my?" zeptala se Brenda suše.
Nedokázala se ovládnout natolik, aby zabránila, jízlivosti vstoupit do tónu hlasu.
Bart poselství dobře pochopil.
"Já. Můj bratr. Byli jsme pro to stvořeni, slečno Farrerová. Ale nejsme nelidové. Můžete se připojit, a vy, Sungaro, samozřejmě také."
"Počkat, brácho," řekl Ron. "Myslím, že nám musíš leccos vysvětlit."

4.

"Jistě už hodně víš o projektu Drakkar," začal Bart Astonvarga svůj výklad. Nejdříve ovšem trval na tom, že vstoupí do lodi a prozkoumá, co se uvnitř změnilo od chvíle, kdy se spojila se systémem Elastor. Transformační proces, jak tomu říkal, však stále ještě probíhal.
Po jejích bocích kmitaly zelené blesky a ve vzduchu byl cítit ozón. Bart je tedy zavedl až do nejvzdálenějšího kouta, kde byla malá místnost zařízená nejnutnějším nábytkem a komunikačním a in- formatickým zařízením. Aby navodil

příjemnější atmosféru, uvařil kávu, velmi dobrou. Kupodivu prý původu velmi mimozemského, jak naznačil poněkud záhadně.
"Ledacos jsme se dozvěděli," připustil Ron.
"Váš zesnulý otec, Sungaro, věděl několik let dopředu, že se císař chystá zakázat mezihvězdné lety. Naštěstí měl přístup k některým zásadním informacím a ještě dříve, než byl císařský edikt vydán, investoval nemalé prostředky do vývoje mezihvězdného letounu.
Toho, který venku právě... dozrává k prvnímu letu."
"My dva jsme měli být prvními piloty?" ptal se Ron.
"Právě tak. Byli jsme pro tento úkol VYPĚSTOVÁNI, Rone, na to nezapomeň, to je smysl naší existence."
"Já z toho vypadl."
"Ne! Celou dobu jsi hrál svou roli a je mi líto, že jsi o tom z bezpečnostních důvodů nesměl vědět. Jsme dvojčata... spojená hlubšími pouty než si dokážeš představit. Stavitelé Drakkaru počítali se všemi eventualitami. Pracovali pod tlakem času, doslova s ním závodili.
Záleželo na tom, kdy císař vydá svůj edikt. Kdyby byl Drakkar hotov včas, letové zkoušky a první cesty by se odehrály už tenkrát, před léty..."
"Co by tomu řekl císař?" zeptal se Ron.
"Stál by před hotovou věcí. Obnovené mezihvězdné lety by se staly faktem. Nezapomeň na oficiální důvod jejich zákazu. Jsou natolik energeticky náročné, že podlamují hospodářský potenciál systému.
Jenže Drakkar funguje na zcela jiném principu, než na jakém pracovaly konverzní motory trubicových korábů! Transformuje čas v energii."
"Jenže císař vydal edikt zakazující provoz nelicencovaných lodí!"
"I s tím se počítalo. Podle katastrofického scénáře bude organizace stavitelů Drakkaru rozmetána a kníže Magir zahnán do izolace."
"To právě se stalo!"
Bart přikývl.
"Ano, nastala katastrofická varianta. Bylo nutno přejít na nejhlubší konspiraci. Já musel zmizet, a proto jsem předstíral havárii Drakkaru, údajně bezvýznamné sportovní lodi. Tebe jsem musel nechat na Luně, v Magirově blízkosti. Věděl jsem, že až přijde čas, kníže najde způsob, jak ti Elastora předat, aniž by vzbudil pozornost."
"Otec musel kvůli tomu umřít..." ozvala se Sungara.
"Cože?"
"Zasvětil mne do svého plánu. Říkal, že Elastor má časově omezené schopnosti. Vyprávěl mi o téhle neobyčejné kosmické lodi.
Kdyby se k ní Elastor nepřipojil ve správné lhůtě, časosběrné motory by se nepodařilo nastartovat. Jeho smrt... byla sebevražda. Obětoval se pro Drakkar."
Poněkud udiveně se na ni dívali. Hovořila klidně, nohu přehozenou přes nohu, jako kdyby klábosila o nějakých dvorských klípcích.
Nejednala tedy z vrtochu, pod vlivem bezprostředního nápadu!
Let na Santa Marii měla rozmyšlený a snad i útěk Davida Magira byl nějak naplánovaný. Bůh ví, jak taková mazaná ženská dokáže ne moc bystrým bratrem manipulovat!
Asi tak, jako můj bystřejší bratr zacházel se mnou, uvědomil si Ron. Snažil se vyznat ve spleti nových informací. Kníže Magir spáchal sebevraždu? A co kdyby to bylo tak, že... Sungara Magirová svého otce zabila? Ale fuj, pokáral sám sebe. Tohle je moc silné kafe!
Bart se hlučně zasmál, ač k tomu nebyl nejmenší důvod.
"Jenže Ron sem dopravil Elastora včas, takže si nemusíme dělat starosti."
"Dokud motory neoživíme, nebudu úplně klidná," řekla Sungara.
"Elastor se s Drakkarem spojil a loď zraje, viděla jste to sama.
Teď je to živoucí organismus. Otevírá nám cestu ke hvězdám. Uma...
to bude první zastávka. Lidé se vrátí tam, kde byli. A potom... Vesmír je širý! Co se stalo... muselo se stát. Zapomeňme nato."
Ron si vzpomněl na jiného mrtvého, na Minii, na to děvče, které mu důvěřovalo. Vybavil si ji, jak leží na zemi, hlavu zastrčenou do stísněného prostoru pod gravem.
"Na něco se zapomenout nedá. To co říkáš, je logické. Ale neslušné," řekl Ron. "Slušnost... je víc, než hloupý zákon, nařízený neslušným císařem. Mimo vůli těch, kteří se mají zákonem řídit."
"Pán mi bude dělat kázání?"
"Ne," řekl Ron. "Pán do toho prostě s tebou nepůjde."
"Ty ses zbláznil!"
"Přesně to si myslím o tobě."
Bart Astonvarga se ušklíbl.
"Jak myslíš, Rone. Jsi dospělý... s plnými právy," ušklíbl se.
"Svůj úkol jsi splnil. Přivedl jsi Elastora na Santa Marii. Drakkar je...
svým způsobem oplodněný. Tvoje role se naplnila. Nechceš, abych tě vzal na Umu? Nevadí. Zůstaň tady. Santa Maria je dobré místo k životu, i když poněkud méně příjemné než Arkádie." Pokrčil rameny "Dobrodružství bude pokračovat bez tebe."
"Myslím, že nové dobrodružství začíná," podotkla Brenda.

Ohlédli se po ní. Dívala se do haly. Sledovali její pohled a spatřili Gottlieba Kemptena v čele ozbrojenců rozvinutých do rojnice, kteří se k nim blížili s energetickými zbraněmi připravenými k palbě.

5.

Závory zašuměly v karbonitových pouzdrech a dveře se otevřely.
Ron se posadil na pryčně a mžoural do ostrého světla. Jak dlouho pobýval v samotce od chvíle, kdy Kemptenův úderný oddíl obsadil vnitřní hangár Santa Marie? Sáhl si na tváře. Podle strniště vousů to mohly být tři, čtyři dny.
Přepad a zatčení byly dílem několika desítek vteřin. Kemptenovi muži se dobře vyznali ve své práci. Jenom Brenda jim kladla odpor a museli se na ni vrhnout tři, aby ji zmohli, zatímco dva se už váleli na zemi, jeden s rozbitým obličejem, druhý zkroucený do klubíčka a držel se za nakopnutý rozkrok. Pak už Bartovi nasadili černou kuklu na hlavu, zápěstí mu sevřela plastiková pouta a cizí silné ruce ho vlekly pryč.
Celou tu dobu strávenou v cele si připadal jako zamrzlý do ledového bloku. Nevnímal čas. Snažil se unikat do spánku, držel se ve stavu jakéhosi polospánku, v němž ho navštěvovaly obrazy lidí, s nimiž se v minulosti setkával. Hovořila k němu Minie a také Bart, jeho bratr. Viděl Brendu, klidnou, věcnou, poněkud odtažitou. Zjevoval se mu i Golisano, jak v podobě kyborga, tak v hrůzné masce člověka umučeného a domučeného na pokraj smrti. Viděl Kemptena i Nikolajeva, Masenbu, viděl Sidiho Haguba ležet mrtvého na podlaze svého ofisu.
Občas se mu v hlavě rozjasnilo a to byly nejhorší okamžiky čirého zoufalství.
Nešlo mu o něho samého. Nad svým životem udělal už dávno kříž, smířil se s faktem, že byl nešťastně přiveden na svět jako lidský klon, jako předmět jakéhosi pokusu bláznivého knížete, který si hrál na Boha Stvořitele. K čemu byl předurčen kus živé hmoty jménem Ron Astonvarga? Ke slávě nebo k živoření? Vše bylo dopředu naplánováno.
I to, o čem si myslel, že je výsledek jeho vlastní vůle, byla jen jedna kapitola v předem připraveném scénáři. Často ho v minulosti přepadal pocit neskutečna a nyní viděl, že to byl pocit zcela oprávněný Byli tu však jiní lidé. Z nich všech nejvíc myslel na Brendu Farrerovou. Obdivoval její energii, její vůli, její touhu jít vlastní cestou.
Ona se nenarodila jako klon někde v laboratoři. Měla rodiče, vzešla z přirozeného prostředí, měla své cíle a sny, které sama sobě určovala.
Jak je možné, že právě ona skončila stejně jako on, dopředu naprogramovaný zmetek? Jak se to mohlo stát. že oni dva, vzájemně si tak nepodobní osudem, museli skončit stejně?
Existují snad ještě nějaké vyšší scénáře, vypracované vyššími vůlemi, než jakou disponují mocní lidé tohoto světa?
Přivykl myšlence, že na něho zapomněli a nechají ho tu umřít hladem a žízní, teď, když jim přivedl Elastora, takže mohli oživit Drakkar. Podnikli už první let? Kdo pilotuje? Jistě Bart, jeho bratr.
Se Sungarou Magirovou si bude dobře rozumět. Stane se jejím oddaným služebníkem. Později se mu Sungara odmění. Jmenuje ho taky baronem? Nebo ho nechá zabít?
Drakkar už možná letí... pryč od Santa Marie, od mrtvého světa, v jehož středu zmírá muž... ne, pouhý klon, který naplnil to, co mu předepsal scénář.
Ano, nechají ho zemřít.
Mohli ukončit jeho existenci už tenkrát, když klonovali něčí tkáně, ti ďábelští inženýři života. Neudělali to, protože ho potřebovali.
Nyní ho už nepotřebují. Scénář je na poslední straně. Role skončila.
Jeho život ztratil smysl.
Začal se na definitivní konec upřímně těšit.
A právě v tom okamžiku mělo dojít ke zvratu.
Dveře cely se otevřely.
"Pojďte ven," pokynul mu uniformovaný policista. Tohle nebyl žádný mile opilý a zkorumpovaný Nikolajev. Podle odznaku na rukávu patřil k císařské ochrance.
Ron nebyl schopný pohybu. Uniformovaný ozbrojenec mu podal čutoru s výživným nápojem. Choval se jako ošetřovatel v ústavu pro choromyslné, s odtažitou profesionalitou, vlídný, avšak nekompromisní.
Pomohl Ronovi na nohy a podpíral ho při prvních krocích po cele. Spolu vyšli ven. Ron se zachytil stěny.
"Už... můžu jít sám," řekl a olízl si rozpukané rty. Na jazyku měl sladkou chuť výživného nápoje.
Strážný ho vedl úzkou chodbou, jejíž podlaha chráněná kovovými pláty byla na několika místech zkřivená. Vzduch páchnul močovinou, tudy zřejmě vedly trubky do recyklačního agregátu. Pokynul mu do otevřených dveří zdviže na konci chodby. Ron vstoupil a dveře se za ním ne zrovna moc tiše zavřely Kabina sebou trhla, jako by váhala, má-li se vydat vzhůru nebo klesat. Když si to rozmyslela, Ron měl chvilku pocit, že se výtah utrhl.
Takže smrt se odkládá, uvědomil si Ron. V hlavě se mu rozjasňovalo.
Nápoj možná obsahoval i jiné složky než živiny. Dostavilo se dokonce i jakési rozjaření.
Budu žít, opakoval si Ron.
Přistání bylo stejně nepříjemné jako start.
Výtah by rozhodně potřeboval opravit, ušklíbl se Ron a přejel si konečky prstů o stehna. Pocítil příjemné mravenčení.
Jako za starých, mnohem lepších časů, když byl reparátorem v Arkádii... Jak je to dlouho? Připadalo mu to jako věčnost, jako kdyby mezi přítomností a minulostí vyrostla zeď.
Třeba by byli rádi, kdybych jim výtah opravil, napadlo ho. Na Santa Marii jistě neplatí restrikční zákony Luny. Třeba... si mě tu nechají a já zde dožiju jako údržbář.
Dveře vrzly a otevřely se.
Ron následovaný strážcem vešel do haly, ve které už jednou byl, do hangáru Drakkaru.

Dobrodružství tedy pokračuje?
Tady ho Kempten před několika dny zatkl, tady ozbrojenci nasadili pouta i jeho bratrovi Bartovi. Odvedli ho jako prvního a vsadili do samotky, aby se tam trápil starostmi, co se stalo s Bartem, s Bren- dou i se Sungarou. Ne, na tu si jistě netroufli, nedovedl si představit, že by i jí nasadili plastiková pouta na zápěstí.
Drakkar zářil v soustředěné palbě reflektorů. Kolem něho byly rozestavěny aparatury na lesklých podvozcích, jiné visely na širokých žlutých závěsech pod stropem. Loď měla otevřené dveře. Dovnitř vedly tlusté svazky kabelů. Nad displeji přístrojů se skláněli technici v bílých overalech se znakem Magirů na zádech, jiní měli šedivé kombinézy s císařským znakem na levém rukávu.
Rona napadlo, že se ti lidé tváří nějak divně, jaksi ustaraně.
Postarší muž, který stál nedaleko vchodu, si Rona všiml. Obrátil se k otevřeným dveřím a křikl dovnitř: "Už přišel, pane!"
Ze dveří vyhlédl Kempten. Když spatřil Rona, zamračil se a seskočil na zem. Za ním se objevil Ronův bratr.
Ron překvapilo, že Bart má na sobě císařský stejnokroj.
"Tak co nám k tomu povíte, Rone Astonvargo?" zeptal se Kempten nevlídně.
"Režii máte vy," pokrčil Ron rameny. Díval se na bratra. Ten uhýbal očima.
"Tahle věc je dobrá leda jako kontejner na odpadky," pokračoval Kempten.
"Mně si nestěžujte," řekl Ron. "Co po mně chcete? Abych se osvědčil jako reparátor? Máte, co jste chtěl. Zmocnil jste se Drakkaru.
Kde je Brenda? Co s ní udělali, Barte?" obrátil se na bratra.
"Na Farrerové nezáleží," řekl Bart zasmušile.
"Mně na ní záleží!"
"Dobře... dobře... Později se s ní setkáš. Musíš teď pochopit situaci.
Drakkar... není funkční. Jeho časosběrné motory nepracují, abych byl přesný," řekl Bart Astonvarga.
"Není funkční!" vybuchl Kempten vztekle. "Je úplně k ničemu vaší vinou, Rone Astonvargo!"
"Co to povídáte za nesmysly?"
"Samozřejmě, že vaší vinou k oživení lodi došlo pozdě. Ta vaše nesmyslná dobrodružství, útěky, hra na schovávanou! Kdybyste se zachoval jako řádný občan..."
"Nejsem řádný občan," řekl Ron. "Jsem reparátor."
"Pan Kempten má svým způsobem pravdu," řekl Bart Astonvarga neslaně nemastně, jako by si to nechtěl rozházet ani u bratra, ani u mocného císařského úředníka. "Rozhodl ses jednat na vlastní pěst a musím říct, že to bylo rozhodnutí nešťastné. Je to tak, propásli jsme lhůtu."
"Elastor se s lodí spojil, na vlastní oči jsem to viděl."
"Ano, to je pravda. Inicializace však neproběhla až do konce.
Některé systémy fungují. Drakkar není úplně k ničemu..." řekl Bart a úkosem pohlédl na Kemptena, který se při těch slovech zase zamračil.
"Je to ovšem jen standardní loď schopná meziplanetárních letů uvnitř soustavy."
"Aspoň něco," podotkl Ron. "Kde je Brenda?"
"Ty mě připravíš o nervy! Vůbec si neuvědomuješ vážnost situace.
Projekt Drakkar má nesmírný význam v imperiálním měřítku!
Jeho selhání ohrožuje stabilitu politického systému, vévodský rod Magirů je kompromitovaný..."
"Proč mi vykládáš takové pitomosti? Nemám s tím nic společného."
"Jak to, že ne? Ty i já jsme byli pro projekt Drakkar vyšlechtěni!"
"Jsem člověk jako každý jiný, mám svoji duši, svoji vůli..."
"To si myslíte vy," vstoupil Kempten do debaty. "Patříte rodu Magirů. Patříte Impériu. Jste pouhá součástka, Astonvargo. Bohužel, jako součástka jste selhal."
Ron se ušklíbl.
"No dobře, jak myslíte, Kemptene. Co s tím naděláte? Berte věci takové, jaké jsou. Drakkar je obyčejná loď. Co dál?"
"Čistě teoreticky vzato..." ozval se Ronův bratr. Kempten ho nenechal domluvit.
"Nechtě svých teorií, Barte Astonvargo. Císař si přeje výsledky a není zvyklý čekat příliš dlouho. Prověřili jsme všechno, co se prověřit dalo. Výsledek je negativní. Jednotlivé systémy jsou funkční, to víme jistě. Jenže celek... není k ničemu. Časosběrné motory Drakkaru neožily to je všechno."
"To je mi líto," řekl Ron, aniž se snažil dostat do hlasu nějakou vřelost.
Za zády se mu ozval hluk. Otočil se a spatřil přicházet sourozence Magirovy. Kempten a Bart Astonvarga se jim hluboce uklonili.
"Tak co?" ptala se Sungara.
"Nic, Výsosti. Testy nevedly k ničemu. Drakkar je připraven k letu v běžném meziplanetárním provozu. Můžete se na jeho palubě vrátit na Lunu," řekl Kempten.
"To není možné," řekla Sungara ostře. "Vím od otce, co je to za loď. Nelžete mi, Kemptene!"
"Nezapomeňte, že mezihvězdný pohon Drakkaru nebyl nikdy vyzkoušen. Byly to všechno jen teoretické předpoklady, které v praxi, jaksi... selhaly" "Jste hlupák, Kemptene!"
"Jak si Výsost přeje," řekl Kempten s úklonou.
"Paní Sungaro..." obrátil se k ní Ron.
"Jak to mluvíš s naší sestrou?" obořil se na něho David Magir.
"Pamatujte, kdo jste a kdo jsme my," řekla Sungara Ronovi upjatě.

"Jsem baron," namítl Ron ironicky. David Magir však nebyl naladěn na žertování.
"Jste hlupák a velezrádce. Jestli tajíte nějaké důležité informace, hleďte je ze sebe vysypat. Jinak dáme panu Kemptenovi pokyn, aby je z vás dostal."
Ron se díval Sungaře do očí.
Tohle tu už jednou bylo. Dubové křeslo, přišroubované k podlaze.
V něm trpěl Golisano. Na jeho sedátku se ocitl i on sám, Ron Astonvarga. Před útrpným výslechem ho zachránila princezna Sungara.
Probudila se v ní láska k bližnímu?
Ron už chápal všechny souvislosti.
Sungara Magirová znala, víc o tajemství Drakkaru, než byla ochotna prozradit. Proto se odvážila dobrodružné cesty na Santa Marii ve společnosti dvou psanců... Věděla bezpochyby víc než její bratr a předpokládala, že se k Drakkaru dostane první. Co jí asi říkal otec?
Že pravé dědictví Magirů není titul, ale loď schopná mezihvězdného letu?
A teď se ukázalo, že Drakkar je docela obyčejná dopravní loď, zvláštní snad jen svým tvarem...
"Myslíte si, že váš bratr může něco vědět?" obrátil se Kempten na Barta Astonvargu.
"Vyloučit to nelze." Znamenalo to: prověřte si ho.
A dále: posaďte ho na dubové křeslo a proveďte s ním to, co jste udělali s Golisanem.
"Ty jsi přece jenom veliká svině, Barte," řekl Ron.
"Každý máme své zájmy, třebaže jsme klonoví bratři."
Ron už měl na jazyku otázku, proč si tedy Kempten neprověří jeho, Barta Astonvargu! Slova však nebyl schopen vyslovit.
Kempten se opět uklonil urozeným sourozencům.
"Předesílám, že naděje je nepatrná. Stojí však za pokus. Víme, že oba sourozenci byli klonováni a pěstováni ke speciálním úkolům.
Určité indicie naznačují, že právě Ron Astonvarga je vybaven jakýmisi speciálními schopnostmi..."
"Žvásty," zahučel David Magir.
"Kempten má pravdu, pane bratře. Všechny možnosti je třeba prověřit."
"Být po mém, nechám to tu všechno odpálit," hučel David Magir.
"I s tou pakáží, co tu žije na účet impéria. Tak jako tak to jsou nepřátelé trůnu."
"O tom není pochyb," řekla Sungara. "Možná, že i na to dojde.
Nejdříve je však třeba nahlédnout panu Ronovi Astonvargovi pod pokličku jeho lebky."
"Děkuji Vaší Výsosti za vyjádření souhlasu," řekl Kempten.
Zvedl ruku, aby dal pokyn komusi za Ronovými zády. V tu chvíli se shůry ozval svistivý zvuk, z míst, kde byly háky, na nichž visely přístroje.
Kempten zvedl oči a ruka mu zajela do záňadří. Zablesklo se, prostorem projel bleděmodrý záblesk a Kemptenova tvář se proměnila v příšerný rudočerný škvarek, bublající a vybuchující.
Speciální vyšetřovatel Jeho Veličenstva byl mrtev dřív, než dopadl na zem.
"Ani hnout," ozval se řízný ženský hlas.
To už i Ron viděl Brendu, která s mrštností opice sjížděla po závěsech a kabelech na hřbet kosmické lodi a odtud seskočila, aniž na okamžik přestala kontrolovat prostor kolem sebe svým energem.
Ron zbraň poznal.
Bylo to energo, které měl nepravý pes ve svých útrobách!
Brenda zřejmě využila okamžiku, kdy ve štábní místnosti zhaslo světlo, a zmocnila se zbraně dřív, než Elastor ze sebe vymrštil svoje chapadla.

6.

"Odhoďte zbraně. Všichni ustupte ke stěně..." poručila Brenda Farrerová.
Žena s vojenským výcvikem... s praxí teroristky jako nadstavbou.
Byla nebezpečnější než zbraň v jejích rukách. Jak se dostala z vězeňské cely? Kde ukrývala energo? Ne, tohle nebyla nejlepší chvíle na to, aby se jí Ron vyptával.
"Odpojte ty krámy," pokynula energem na kabely, vedoucí do vchodu lodi. "Rychle!"
Muži se nepohnuli.
"Poslechněte ji," křikl David Magir směšně vysokým hlasem.
Teprve po těch slovech se muži dali do práce.
"Co chceš dělat?" zeptal se jí Ron polohlasně.
"Copak tu chceš zůstat? Musíme vypadnout co nejdřív!" Obrátila se k vedoucímu technikovi. "Máte tři minuty na to, abyste odsud zmizeli. Rozumíš? Už jsem spustila startovací program řídícího systému Santa Marie. Za tři minuty se tady ta propusť..." ukázala na posuvné dveře před přídí Drakkaru, "otevře a vývěvy vysají vzduch.
Je to jasné?"
"Ano, paní," řekl muž a horlivě zakýval hlavou jako dítě, které chce prokázat rodičům, jak je hodné.
"Kristepane, snad víš, co děláš..."
"Vím co udělám, když rychle nevlezeš dovnitř. Nakopu tě do zadku! Rychle, dělej!"
Technici se rozběhli k východům a Ron, když se vyškrábal do vchodu Drakkaru, se otočil a viděl, že si nehledí etikety a

strkají do Sungary Magirové, div ji neporazili. Ti to slíznou, až bude po všem, pomyslel si a to už tu byla i Brenda, postrčila ho dovnitř lodi a přitiskla dlaň na senzor ovládání dveří.
"Úplně ses zbláznila. Nenechají nás odletět. Nakonec, i kdyby to udělali, kam chceš utéct? Najdou nás všude!"
Dveře se zavřely.
"Tudy," ukázala Brenda. Prošli luxusně vybavenou kabinou pro cestující. Brenda otevřela úzký vchod do spojovací chodby která vedla do pilotní kabiny.
Běžná výbava, jakkoli na ní bylo vidět, že loď byla postavena před mnoha lety Palubní deska vypadala poněkud hrubě, žádný tech- nický výtvarník tu nečaroval s tvary a barvami. Obrazovky vlepené do karbonitové desky, některé přístroje byly dokonce přelepené páskou, na niž někdo rukou poznamenal jejich funkci. Jak jinak, tohle nebyla továrně vyrobená loď. Byl to prototyp, postavený za konspirativních podmínek a za cenu mnohých kompromisů a improvizací.
Není divu, že tenhle krám nefunguje, pomyslil si Ron.
Brenda usedla do pilotního křesla a Ron si sedl do křesla kopilota.
Mladá žena soustředěně studovala přístroje. Naštěstí byly oživené, císařští technici při svých pokusech uvést do chodu časosběrné motory provedli předletovou přípravu.
"Zdá se, že je všechno v pořádku," řekla Brenda. "Zbývá nám minuta k odletu."
Pohlédla na skříň, na němž byl vidět prostor hangáru. Drobné postavičky opouštěly prostor, z něhož bude za několik desítek vteřin vyčerpán vzduch.
Jen jedna váhala, postava v šedém císařském stejnokroji.
"To je Bart," řekl Ron tiše.
"Měl by sebou hodit," poznamenala Brenda.
Bart mával rukama, zoufale gestikuloval. Zastavte, nechte toho, znamenala ta gesta.
"Ten člověk je blázen. Náš start řídí počítač stanice."
"Mohou ho vypnout," poznamenal Ron.
"Udělala jsem opatření, aby..."
Na obrazovce vedle hlavního skrínu se objevila tvář Sungary Magirové.
"Jste hlupák a blázen, Rone Astonvargo," řekla. "Váš klonový bratr není jiný. Ani vy nejste moc chytrá, Brendo. Myslíte, že jste počítač zablokovala?"
"Ta bestie mizerná," poznamenala Brenda věcně.
"Můžu s vámi naložit podle svého přání. Nevěříte? Podívejte se na svou palubní desku."
Světla na ní zeslábla.
"Má nás pod kontrolou," poznamenal Ron.
"To vidím taky" vztekala se Brenda.
"Rozhodla jsem se vám dát šanci. Chcete odletět? Leťte tedy Doporučuji vám, abyste zamířili na Ganymedes. Náš rod tam má rozsáhlé pozemky s několika velmi dobře vybavenými habitaty. Tam můžete zůstat až do smrti, barone Astonvargo, i s vaší přítelkyní.
Oceňuji vaši snahu. Nebohý Kempten si ji špatně vysvětloval."
"Tahle ženská mě ještě před chvilkou chtěla dát Kemptenovi, aby mě strčil do mlýnku na maso," řekl Ron polohlasně.
"Tahle ženská uznává, že se zachovala zbrkle a chce svou chybu napravit," řekla Sungara s úsměvem na rtech, ne však v očích.
Ron s Brendou na sebe pohlédli. Řídící středisko Santa Marie je má oba pod kontrolou, dokonce slyší, co si povídají!
"Přeji vám hodně štěstí, vám oběma."
Ron pohlédl na skříň. Bart, jeho klonový bratr, stál před přídí lodi.
"Sungaro, ať bratr odejde... Zbývá už jen pár vteřin!"
"Je mi to líto. . . Sám zvolil svůj osud," řekla Sungara mrazivě a skrín zhasnul.
Ve stejný okamžik poklesla i úroveň osvětlení v hale a bylo vidět, jak se Bart Astonvarga zapotácel v poryvu větru. Obrovské vývěvy začaly vysávat z hangáru vzduch.
Ron chtěl vyskočit, ale vtom z křesla vyjely bezpečnostní pásy, zmocnily se ho a přitiskly k opěradlu.
Kontrolní světla na palubní desce zaplála. Ve zmírajícím světle v hangáru viděli, jak Bart klesá k zemi. Loď se pohnula. Gravitační motory ji uvolnily z transportního podvozku. Ve tmě zazářily zelené pruhy. Ukazovaly cestu k výpusti. Ta se otevřela a Ron s Brendou spatřili na konci zeleně vyznačeného tunelu planout hvězdy.

7.

Drakkar prudce nabíral rychlost. Loď neměla gravitační stínění, takže přetížení tisklo dvoučlennou posádku do křesel. Ron sotva popadal dech a tmělo se mu před očima. V krvavých mlhách viděl před sebou padat svého bratra. Byl to skutečně on, v šedivém overalu císařského poskoka, nebo to byl další trik, další šalba?
"Máme společnost," uslyšel jako z velké dálky.
Brenda zmírnila akceleraci, takže tlak povolil.
"Co... cože?"
"Podívej..." ukázala na displej zpětného pohledu.
Ježatá struktura Santa Marie vroubená hvězdným závojem. Z jejího středu vyšlehávaly plaménky.
"To přece nemohou být císařští..."
"Řekla bych, že to jsou sportovní čluny které jsme viděli ve velkém hangáru."
"Není možné, aby..." začal Ron. Bzučák komunikátoru ho přerušil a na displeji se objevila Gekkonova tvář. Starý pilot

se tvářil jako inkvizitor odsuzující kacíře do plamenů.
"Rone Astonvargo," řekl Gekkon trochu slavnostně, "vy jste zabil jednoho z nás. Vévoda David Magir nás pověřil vykonáním spravedlnosti."
"Já přece nemůžu za to, že..."
"Bart byl jeden z nás. Patřil k našemu bratrstvu. Jste vrah, Rone Astonvargo. Máme právo vás potrestat podle prastarých zákonů.
Život za život!"
"Nežvaňte, Gekkone," řekla Brenda. "Ani Ron, ani já neneseme zodpovědnost..."
"Bart Astonvarga je mrtev. Vás neznám, Farrerová, a nezajímáte mě. Nikdo z nás se neprosil o to, abyste se zamíchala do našich věcí. Udělala jste to o své vůli. Tím hůř pro vás, Farrerová."
Gekkon přerušil spojení. Vše, co chtěl říct, už vyslovil. Proti jeho rozsudku neměli odvolání.
"Mají nějaké zbraně?" obrátila se Brenda na Rona.
"Sotva," řekl Ron. "Jsou to sportovní lodě, ledaže by..."
"Tohle mám nejraději... Ne, leda že by..." řekla Brenda nevrle.
"Tak zrychli! Třeba se nám podaří je setřást."
"Blížíme se k zóně," pravila Brenda věcně. Ve hvězdné temnotě přes nimi čekala hranice zakázané zóny, chráněná pulzními zbraněmi.
"Zóna je zevnitř propustná. David Magir proletěl a nic se mu nestalo!"
"To bylo před několika dny," namítla Brenda. "Co když se změnila situace?"
Pronásledovatelé se přiblížili natolik, že už mohli rozeznávat štíhlé tvary závodních člunů. Brenda zvolnila a vzdálenost mezi Drakkarem a pronásledovateli se zřetelně zkracovala.
"Kdyby měli na palubě pulzní zbraně, zahájili by už palbu."
"Takže nám nemůžou nic udělat."
"Až se přiblíží, naperou to do nás sondami. Čistá mechanika.
Jako ve středověku," řekla Brenda.
"Tak něco dělej, proboha!"
"Dělám, dělám... Neruš mě."
Ron si všiml, že velice pečlivě koriguje rychlost, oči upřené na digitální displeje v palubní desce.
"Připrav se na nepříjemnosti," řekla. "Budu brzdit."
"Brzdit? Blázníš? Vždyť..." Pronásledovatelé se už objevili i na obrazovkách bočního pohledu.
Od jednoho z nich se oddělila stříbřitá tečka. Mířila k nim a za okamžik prokmitla na obrazovce zpětného pohledu. To byl první výstřel, pilot špatně zaměřil a sonda je minula.
"Snadno se přesvědčíme, jestli je zóna z naší strany propustná," pravila Brenda tvrdě. "Začínám odpočítávat. Pět, čtyři, tři, dva, jedna, NULA..." Ron měl pocit, že se pásy proměnily v tenké struny, které se mu zařezávají do těla. Ztěžkly mu tváře a oční bulvy se mu draly z důlků. Trvalo to věčnost, umíral, mozek se mu měnil v olovo, do zorného pole se ze všech stran drala temnota, vnímal už jen obrazovku dopředného pohledu a ta náhle zazářila jako by vybuchla, žluté blesky švihaly ze všech stran, tlak najednou polevil, ale jen na okamžik, strašné přetížení teď rvalo Rona do strany, směr síly se měnil, po několika vteřinách ho přetížení tlačilo jako při startu do opěradla křesla.
Pak přišla úleva.
"Ta svině..." syčela Brenda.
"Gekkon?" zmohl se Ron na slovo. Jazyk měl suchý, lepil se mu na patro. Cítil, že mu pot stéká po čele. Pálil ho do očí. Byl tak vyčerpaný, že nedokázal zvednout ruku, aby si ho otřel.
"Vévoda Magir jim dal volnou ruku, aby nás zlikvidovali...
Chtěl je zlikvidovat všechny, nahnat nás i je do zóny palby pulzních děl! Chápeš to? Byla to od něho finta!"
Ron dokázal pochopit jen to, že je David Magir svině, na takovou informaci byl jaksi připravený. To ostatní si neuměl srovnat v hlavě.
Obrazovka komunikátoru znovu ožila.
Gekkon!
"Tohle byla vaše práce, Farrerová!" křičel zuřivě. "Ron Astonvarga by něco takového nikdy nedokázal. Mě jste se nezbavila! Teď jdu po vás a je mi jedno, jestli při tom taky zahynu!"
"Nemohla jsem dělat nic jiného, Gekkone!"
"Já nemůžu dělat nic jiného. Musím vás zabít oba!" hřímal pilot nepříčetný vztekem.
Jeho loď už měli zase na obrazovce zpětného pohledu. A na jednom z bočních skrínů viděli Santa Marii. Brenda nabrala kurz podél zakázané zóny. Letěla podél vnitřní strany neviditelné koule, která teď znamenala zkázu pro jakékoli hmotné těleso, které se dotkne jejího povrchu ať zevnitř, nebo zvenčí Santa Maria tvořila střed.
"Zrychli..." sípal Ron.
"Jsem na maximu. A ten cvok se blíží. Má dobrou mašinu..."
"Nedá se s ním mluvit?"
"Není na příjmu."
"Neměli bychom se vrátit na Santa Marii?"
"Jakmile zmírním rychlost, dostane nás."
"Jak dlouho se budeme takhle honit kolem dokola?"
Krátký pohled na digitální displeje.
"Dostihne nás za devadesát vteřin."

Ron vydechl.
"Nikdy mě nenapadlo, že... to dopadne takhle. Žádný Kempten, žádný Magir... ale starý Gekkon."
Loď letěla stálou rychlostí, takže Ron mohl volně pohybovat rukama. Přejel si dlaněmi po stehnech. Konečky prstů ho zašimraly.
Připomnělo mu to staré časy, v tuto chvíli zapadlé do nekonečna jako do bezedného bahna. Takhle si přejížděl po stehnech, když lidem v Arkádii načerno opravoval klimatizační jednotky...
"Co to děláš?" zeptala se ho Brenda nevrle.
"Nic, jenom..."
"Rozčiluje mě to. Nech toho."
"Nemyslíš, že je to jedno?"
Když už měl zemřít, rád by, aby v poslední chvíli zažil něco příjemného.
Přitlačil konečky prstů ke stehnům. Teplo, elektrické mravenčení.
Byl to silnější pocit, než kdy jindy. Zdálo se mu, že konečky prstů jsou rozžhavené. Začalo to dokonce trochu pálit.
Položil je na palubní desku, aby si je ochladil.
Brenda vykřikla.
Ve stejném okamžiku zhasly vizuální i digitální displeje a palubní deska zbělela, její bělost nabývala na intenzitě, až začala zářit.
"Co se to stalo?" zmohl se Ron na slova. Chtěl ruce stáhnout z desky. Nešlo to. Nějaká neznámá síla mu je tam držela.
Ozvala se prudká rána a loď se rozhoupala.
"To je Gekkon. Dostal nás. To byl první úder. Něco jako pozdrav.
Druhým úderem zničí nás i sebe."
Proměna palubní desky pokračovala. Zářivá mlha se rozptýlila a celá deska se proměnila v ohromný displej, tak jasný, jako by to bylo nejčistší sklo. V následujícím okamžiku si však Ron všiml, že plocha je plná teninkých rubínových čar.
Uvědomil si, co to je - koordinační údaje prostorové mapy, nezbytné ke kosmické navigaci.
"Gekkon nás vychýlil ze směru a nasměroval do zóny smrti.
Mohlo mě to napadnout!" křičela Brenda. "Je to parchant zatracený, něco takového bych nedokázala!"
Ron slyšel, co říká. Nevěnoval tomu pozornost. Jiné hlasy a jiné zvuky k němu doléhaly.
"Pane, teď je ta správná chvíle..." říkal jeden z oněch hlasů.
Poznal ho.
Takhle hovořil cívkový robot Elastor.
Nadýchl se, zavřel oči a přitlačil prsty k ploše desky.
Když oči zase otevřel, vykřikl úžasem.
Hvězdy se daly do pohybu, rozlétaly se ze středu podivného kosmického okna, jež se vytvořilo na palubní desce, letěly stále rychleji, až vytvořily jasné, čáry.
Ron nevěděl; jak dlouho ten podivný úkaz trval.
Jasné čáry se začaly zkracovat, až se nakonec znovu proměnily v body.
Ron s Brendou měli před sebou znovu obraz hvězdné oblohy.
Potíž byla v tom, že nepoznávali ani jednu hvězdu, ani jedno souhvězdí.

Kapitola sedmnáctá

EPILOG

"Lžeš mi! V životě jsem neviděla tak hnusného podrazníka!
Celou tu dobu jsi mě vodil za nos!"
Ron se nadýchl, aby něco řekl, nevypravil ze sebe nic, jen potřásl hlavou. Rozpačitě se díval na konečky svých prstů.
Ona má právo mi nadávat a může mi nadávat, uvažoval. Jenže, co mám dělat já?
Copak mám nadávat svým deseti prstům, které tahám celý život sebou a přitom mi nikdy nedaly najevo, co v sobě skrývají?
Brenda tiskla ruce do pěstí a uštědřovala opěradlům pilotního křesla vzteklé, nepříliš silné rány. U řídícího pultu kosmické lodě se nevyplácí dávat emocím zcela volný průchod.
"Třeba je tak na tom každej," ozval se Ron.
"Co to plácáš?"
"Třeba ty taky v sobě něco nosíš a nevíš o tom. Někdo tě k něčemu připravil. Někdo tě používá."
"Kdo asi?"
"Co já vím? Třeba Bůh."
Podívala se na něho úkosem.
"Opravdu ti o tom nikdo neřekl?" ptala se. "Nedokážu si představit...
že tě necvičili. Ty mi lžeš."
"Fakt nelžu. Museli to připravit ještě před mým narozením...
odlitím. Zakódovali to do mě už při klonování. Jiné vysvětlení nemám.
Nejsem nic jinýho než naprogramovaná součástka Drakkaru.
Jako Elastor. Vždyť i já jsem umělej, Brendo..."
Drakkar se blížil k modravé planetě pozemského typu. Už několikrát ji obletěli a na její noční straně, odkloněné od

hvězdy, která mohla být klonovou sestrou Slunce, spatřili světla nepochybně umělého původu. Planeta byla nejen obydlená, byla i civilizovaná. Brenda i Ron si byli jisti, že tohle není Uma. Byla to jiná planeta, kterou žádný člověk dosud nenavštívil, ledaže i tahle jistota se prokáže jako naveskrz falešná.
Samota na něho dolehla jako strašné startovní přetížení.
"Dělej něco," řekla Brenda.
Od okamžiku, kdy přiložil prsty k palubní desce a navázal tak kontakt s Elastorem, který byl - někde a nějak - přítomen v tajemném nitru lodi, mohl jenom on Drakkar řídit. Tradiční řídící senzory se odpojily.
Váhavě vztáhl ruce. Konečky prstů ho už zase svědily. Položil je na průhlednou desku. Tíže z něho spadla. Najednou cítil, že jeho život má nějaké opodstatnění. Kolečko ve stroji? Nadané iluzí svobodné volby, které je šťastné od okamžiku, kdy o tuto iluzi přišlo?
Měl všechny důvody k zoufalství a přece byl šťasten v téhle chvíli, kdy se cosi uvnitř jeho bytosti spojilo s čímsi v nitru lodi.
Stával se součástí lodě, jejím mozkem. Klesala k plynnému obalu planety, protože on chtěl, aby klesala. Zmírňovala rychlost, protože on to chtěl.
"Brzy se s nimi setkáme..." řekla najednou Brenda. Dívala se průhlednou deskou k obydlené planetě, jejíž jméno neznali.
"Ano. Jsem zvědavý, co to bude zač."
"Jak to myslíš? Budou to prostě... Mimozemšťané."
"Samozřejmě. Ale budou to taky podrazníci a debilové a ješitové a ožralové a lháři a nafoukanci a zloději?"
Brenda zadumaně hleděla na planetu, jejíž obraz v okně rychle rostl.
"Určitě. Jinak to asi nejde. Co budeme dělat?"
"Nějak se protlučeme. Ježišmarjá."
"Co je?"
"Dovedeš si představit tu buzeraci?" potřásal Ron hlavou.
"Budou nás vítat? Nebo zkoumat? Nebo nás zavřou?"
"Třeba nás hned zabijou," podotkla Brenda. j Ron o tom chvilku přemýšlel.
"Ne. Myslím, že takové štěstí mít nebudeme."
Z hvězdné tmy se vyhoupla dvě světla a zamířila rovnou k nim.
Brenda si bezděčně prohrábla vlasy. Je to přece jen ženská, blesklo Ronovi hlavou. Chce vypadat nejlíp. Co chci já? Vypadat nejhůř?
Položila mu dlaň na hřbet ruky.
"Co? Co je?" trhl sebou.
"Může se stát cokoli... a tak jsem ti chtěla říct... že nejsi ten nejhorší chlap ve vesmíru, i když jseš možná podrazník a lhář."
"Co tím chceš říct?"
"Že tě miluju, pitomče!"
"To nám ještě scházelo!" Otočil se k ní. Chtěli se obejmout, ale pásy je poutaly ke křeslům. Chtěli se odepnout. Dvě cizí lodě, složité útvary podobné šplíchancům naráz ztuhlého skla, už vyplnily celé zorné pole.
Tak se stalo, že k objetí se dostali až za hodně dlouho, když už znali odpovědi na většinu otázek, které si položili. Většina z nich byla kladná.
Nicméně z toho, že měli chuť i příležitost k lásce, je patrno, že se to dalo přežít.
Ondřej Neff (1945) je nepřehlédnutelnou figurou na poli české science fiction už od roku 1981, kdy vydal esejistické dílo Něco je jinak. Byl to první pokus o zmapování české fantastiky od jejích kořenů po současnost.
O čtyři roky později na něj navázal svazkem Tři eseje o české sci-fi, v němž úvahy o tématu završil. Po dalších třech letech vydal rozsáhlou práci Všechno je jinak o světové sci-fi, vytvořenou s Alexandrem Kramerem.
Jako autor sci-fi začal několika povídkami v průlomové dvojantologii Lidé ze souhvězdí lva a Železo přichází z hvězd, v níž její editor Vojtěch Kantor vytvořil platformu pro nastupující generaci autorů české sci-fi. V krátké době Neff napsal na pětatřicet povídek, jež publikoval ve sbírce Vejce naruby (1985). Následovaly sbírky Čtvrtý den až navěky (1987), Zepelín na Měsíci (1990) a Vesmír je dost nekonečný (1991). Pátou sbírku Bůh s r. o. připravuje naše nakladatelství k vydání.
V románové tvorbě se Neff prezentoval především dvěma cykly.
První z nich byl určen mládeži (Jádro pudla, 1994, Čarodějův učeň, 1989 a Sídlo v pytli, 1991 s doplňkem Pán modrého meče, vydaném časopisecky, 1988). Jeho hlavní jeviště je umístěno na Marsu ovládaném vojenskou klikou. Druhý je trilogie se souhrnným názvem Milénium (1991, 1994, 1995), popisující drastickou genetickou transformaci části pozemského obyvatelstva a její příčiny a důsledky.
Román Pole šťastných náhod (1989) reflektuje atmosféru závěrečného stádia totality u nás - autor jej charakterizuje jako "počítačové romaneto". Román Měsíc mého života (1988) uvádí čtenáře do prostředí měsíčního habitatu Arkádie, v němž se odehrává i tato kniha.
Do své první sbírky Vejce naruby zařadil i několik satirických, až parodických povídek. Většina jeho povídkových o románových prací se však drží konceptu tradiční science fiction, to jest akčního příběhu ve fantastickém prostředí.
Neffův hrdina je zpravidla osamělý, žije na okraji společnosti, pokud není zcela deklasovaný. Vytváří si vlastní koncept života nezávislého na konvenci a společenských strukturách a je krajně nedůvěřivý vůči "osvědčeným pravdám" a zejména ideologiím jakéhokoli druhu. K takovým hrdinům patří i Ron Astonvarga, ústřední postava románu Reparátor, který berete do ruky.